УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
АКО ГОВОРЯ
II

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

АКО ГОВОРЯ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА
(1934 – 1935)

ТОМ II

София 2003

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

РАЗВИТИЕ НА СПРАВЕДЛИВОСТТА

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

Ще прочета част от трета глава на Послание към филипяните *(от 1 до 16 стих)*.

В тази глава се говори за обрязване. Има един обряд на обрязване, който беше даден на Авраама. Проповядва се, че всеки израелтянин трябва да се обрязва. Апостол Павел въстава против обрязването. Останалата част от главата ще си прочетете сами.

В живота ни има неща съществени, а има и неща преходни. Вземете запример едно средство, без което сега хората не могат да прекарат живота си, парите. Те са едно благо, нали? И колко престъпления могат да се вършат за такова благо! Да кажем, че някой взел сто лева, двеста лева, триста лева. Този порядък не е Божествен. Той е човешки порядък. Изсичането на парите е едно удобство за хората. И счита се за морално, когато с пот на лицето си изкараш пари, а пък считат те за престъпник, когато бръкнеш и ги извадиш от някоя каса. В какво седи престъплението? Един казва, че откраднал парите. В какво седи престъплението на кражбата? Това спада към един човешки порядък. Това престъпление, то е външен порядък на нещата, това е буквата на закона.

Някой път човек може да се заблуди. Вземете онези хора, които говорят гладко, мекичко, сладичко. Добрите хора имат качеството да са мекички, сладички, но някой път и най-опасните хора, и те имат този характер и са мекички. После ние смятаме, че онзи човек, който е груб, е лош. Действително грубостта изобщо се приписва на хората, които са неразвити, грешници, но някой път грубите хора са много по-добри, отколкото меките. Той може да ти каже отвън нещо грубо, може да ти каже: „Да те не гледам“, но когато те посрещне, ще те посрещне добре. Сега някой път ние се спираме и казваме: „Защо нещата са така и така?“ Това е формата, външната страна на нещата. Външната форма не представлява реалността. Вътрешното, то е принципът, с който живеем, вътрешното, то е реалността, към която се стремим.

Например ние говорим за Божията любов, но тя си има своите форми, а всяка форма е подложена на изменения. Формата може да изгуби своето значение. Например някоя форма може да ти се втръсне. Вземете сладките работи: ядеш сладко днес, утре, всеки ден – до втръсване. Втръсването показва, че формата е изгубила вече своето съдържание и този принцип търси друга форма. Вземете формата на детето. Най-първо майката иска да има дете и се радва на това дете. Но детето радва майка си само годинадве, три и ако формата на детето след три години не се измени, майката започва да се чуди защо е така. Като се минат три години, и това дете не расте, майката пита: „Какво става с това дете?“ Тя иска да се измени това дете.

Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Какво е подразбирал Христос с израза „като малките деца“? Под думата „дете“ Христос разбира това, което няма високо мнение за себе си. Едно дете не е

като един стар човек, нищо не може да [се] преподаде на един сто и двайсетгодишен старец. Каквото му кажеш, той ще каже: „Аз много знам, аз съм го живял." Като му говориш за обществения строй, той ще каже: „Аз го знам", а като му говориш за семейството, за наука, той ще каже: „Аз го знам това." Някой път и хората в религиозно отношение казват: „Аз това знам, онова знам."

В какво седи едно престъпление? Има богати хора, които са добри. Аз казах веднъж, че богатите хора са по-близо до Бога, а сиромасите – по-далеч. Една сестра каза: „Как така? Объркa ми се ума, объркаха се всичките работи в мен. Аз досега мислех, че бедните хора, сиромасите хора, са по-близо до Бога, а богатите са далеч." Има богати хора, които са близо до Бога и има сиромаси хора, които са близо до Бога. А има и богати хора, които са далеч от Бога, има и сиромаси хора, които са далеч от Бога.

Онези, които са близо до Бога, по какво се отличават? Те считат, че богатството, което имат, не е тяхно, но Божие. Всеки, който счита, че богатството му е Божие, той е близо до Бога, и всеки, който счита, че сиромашията му е дадена от Бога, и той е близо до Бога. А всеки, който счита, било богатството му, било сиромашията му, че са негови, той е далеч от Бога. Богатият, който е далеч от Бога, за да се приближи до Бога, той трябва да се откаже от богатството си. Този богатият, когато се откаже от богатството си, ще стане сиромах, който е близо до Бога. Значи в един живот грешните богати, за да се спасят, стават сиромаси. И те считат, че сиромашията им е дадена от Бога. Няма ли да бъде смешно да се пазариш при баща си и като му работиш, да ти плаща? Той може да плаща на слугата, но срамота е да се пазари със сина си. Синът никаква заплата няма да вземе. Каквото бащата

благоволи да даде, синът ще приеме. Синът трябва да каже: „Каквото баща ми благоволи да даде, добре. Ако не, аз пак ще му работя."

Трябва да се разясни вътрешният принцип. Например вие правите известно добро – да кажем, че сте много милостив, много учтив. Аз съм виждал учтиви кожодери. Като отидете в Лондон и в други градове, в големите хотели като влезете, ако имате пари, ще треперят над вас, ще ви вземат палтото, обущата ще ви изчистят, кофа вода ще ви донесат, чиста покривка ще ви турят, ще запалят печката. Но питат дали джобът ви е пълен. Всичкото това почитание имате, ако сте богат. Щом усетят, че сте сиромах, то този богатият хотел е затворен за вас.

Да кажем, че някой човек е много милостив, той е хотелджия. За пари ли посреща той хората, или без пари? Това е един вътрешен анализ сега. Всеки един от вас ще анализира себе си, за да разбере нещата. Не да се самоосъжда, но за да има право познание. Някой път вие носите някои идеи, които не са ваши. В живота трябва да имате известни постижения и за това трябват усилия. В този живот вие към какво се стремите? Казвате: трябва да живеем по закона на любовта. Знаете ли какво нещо е любовта? Неопределена е тази работа. Аз имам за мене си едно правило. Човешката мисъл може да бъде права само когато се влияе от закона на любовта. Никога човешката мисъл не може да бъде права, чиста, ако не се влияе от закона на любовта, няма какво да доказвам това. Това е за мен правило: чистата мисъл се влияе от любовта. Щом дойдем до чувствата, те не могат да се влияят от любовта. Чувствата трябва да се влияят от Божествената мисъл. Нашите мисли са прави и чисти тогава. Следователно любовта пречиства ми-

сълта ни, а Божествената мисъл пречиства нашите чувства. Някой казва: „Да дойде Божията любов да се всели в нашето сърце.“ Най-първо трябва да се пречисти хубаво мисълта. Тя да е под влиянието на Божията любов.

Някой казва: „Аз имам любов.“ Имаш известно чувстване, а чувстването не е любов.

Имате двама праведни на земята. Като ги съберете заедно, както са и двамата положителни, с достойнство, те не могат да се обичат. Двама праведни господари не се обичат – и единият, и другият иска да бъде господар. Обаче един праведен господар и един праведен слуга могат да се обичат. Между тях има съотношение. Вие казвате: „Трябва да се живее в Христа.“ Но най-първо вие господар ли искате да бъдете, или слуга? Законът е такъв, че в едно общество само един господар може да има. Между двама господари винаги ще има един спор. Едно тяло има една глава, главата е господар. Тогава гърдите, стомахът се подчиняват на главата. Иначе всякога целият този ред се обръща наопаки. Един господар има тялото.

Вие казвате: аз трябва да бъда господар на себе си. Всички хора казват така. Ако станете всички господари, тогава кой ще ви слугува и какво ще придобиете? Под думата „господар“ се разбира един, комуто някои слугуват. Ако никой не ви слугува, тогава не сте господар.

Вие казвате: „Какъв е смисълът на сегашния живот?“ Нима мислите, че сегашният живот е разумен? Сегашният живот, в който сега живеем, ще стане един ден безсъдържателен, сегашните форми ще станат безсъдържателни. Било е време, когато човек е носил рога, но един ден са му отнели рогата. Не ги иска, ритва тези рога. Било е време, когато човек е имал опашка и си вртял опашката, и

това било у него мода, но дошло едно време и си казал: „Не ми трябва опашка.“ Сега човек е останал без рога и без опашка. С това изгубил ли е той нещо? Някой казва: „Имал ли е човек опашка?“ Имал е.

Българинът казва: „Аз не искам да бъда опашка.“ Не иска да бъде последен в живота. Иска да бъде пръв. Първа е главата. Всички могат ли да бъдат първи? И може ли без опашка? Аз говоря в друг смисъл. Щом ти си един слуга, ти си опашка. Човек се е освободил от своята опашка, но в духовния свят е още с опашка. Ти не си разбрал законите. Те трябва да се разберат.

Някой казва: човек да има пари. Та какво ще постигне с парите? Ще дойде един ден, когато парите ще бъдат така безсъдържателни, че няма да имате нужда от тях. Но кога? Някои от вас искат да кажат, че без пари не може. При сегашните условия не може. Щом парите изчезнат, те трябва да се заменят с нещо друго. С какво ще се заменят? Много проекти могат да се турят, но всъщност един практически метод не е измислен още. Няма още практически метод, който да замести парите.

Сегашните европейски народи, колкото пари имат, ги задържат в себе си. Сегашният социален живот е дошъл до едно място и много социални форми са изгубили своята цена. Хубаво, щом едно нещо изгуби своята цена, ти трябва да намериш друго. Щом не можеш да живееш в една къща, ти трябва да преминеш в друга къща, която е по-хигиенична. Един ден ще влезете между съвършените. И в ангелите има несъвършенство, и в тях има степени, и те искат да се променят. Един ангел иска да стане архангел. Един архангел има стремеж да стане друго нещо. С всяка форма е така. Един светия не се задоволява с това състояние, в което се намира. Един

светия, който е достигнал до тая форма, той не е доволен вече от нея.

Снощи аз видях един български музикант каваладжия. Той свири българските песни. Вложил е голямо изкуство. Гледам как в устата си разпределя въздуха, знае как да изкара въздуха, знае какви тонове да вземе със своя кавал, а не го взема две октави. Десет години той е пасъл овцете и как издълбоко е изучил той това изкуство да свири с кавал. В Европа като е ходил, учил е от съвременната хармония. Някой път свири тихо, някой път силно, модулира: ту силно, ту тихо, ту нежно. Всеки човек си има нещо много повече от това, което външно показва. В човека има един кавал в гърлото му, който струва хиляди пъти повече, отколкото всички кавали взети заедно. Ако работи с този кавал, той би правил чудеса.

Вие не се спирате върху думата „любов". Казвате: „Да обичам." Това е мечешко говорене. И казвате: „Правда." Това е мечешко говорене. Казвате: „Трябва да живеем добре." Че как ще живеем добре? За да живеете добре, трябва да имате парици, баща ви и майка ви трябва да бъдат богати. Аз като ви гледам, някои от вас сте раждани при много бедни условия – баща ви е бил закъсал. А пък някои от вас сте раждани при отлични условия – баща ви и майка ви са били разположени добре умствено и душевно, и вие благодарение на това носите един отличен организъм с хубава гладка кожа. А пък някои, които са раждани при лоши условия, кожата им е груба. Гледайте да омекне малко кожата ви. Меката кожа е един добър признак. Кожата е един орган за възприятия. Този човек с мека кожа има фини възприятия. Меката кожа е много по-добър проводник на живота, отколкото грубата кожа. Кожата играе важна роля.

В съвременното християнство са изпаднали в буквата на нещата. Някой казва: „Трябва да бъдем добри.“ Ти не можеш да бъдеш добър, ако твоят стомах не функционира правилно; ти не можеш да бъдеш справедлив, ако твоите бели дробове не функционират правилно, и ти не можеш да обичаш, ако твоят мозък не функционира правилно.

В дишането трябва да има една дълбока линия. Дишането да не върви по една права линия, а по една такава линия. Защо е така? Тази втората линия на чертежа е хубава при дишането. Ние виждаме, че даже и светлината се движи вълнообразно.

Ако ти в своята мисъл не можеш да слизаш и да се качваш, ти не мислиш правилно. Ако ти се плашиш от мъчнотиите в живота, ти не можеш да мислиш правилно. Мъчнотиите са долина, в която слизаш, а благоприятните условия са възвишения. Мъчнотиите не са нещастие, те приличат на бомби. Ти ще минаваш край мъчнотиите и няма да ги бараш. Всяка мъчнотия е една бомба и като я бараш, тя ще избухне. Мъчнотиите са много хубави, те показват пътя, по който ще вървиш. Не се занимавай с въпроса да разрешаваш мъчнотиите. Ако някой разрешава мъчнотиите, трябва да е специалист, който разбира, и той трябва да извади всичкия пироксилин* и да остане само външната форма на мъчението. Тогава можеш да го носиш и вкъщи. Но това са отвлечени работи. Да не се откланяме.

---

* пироксилин *(гр.)* – силно избухливо вещество с широко приложение в пиротехниката за изготвяне на бездимен барут

Ти казваш: „Ние като отидем на онзи свят.“ Ти на онзи свят ще учиш. Трябва да дишаш правилно. Ако не дишаш правилно, ти ще обидиш тозионзи, ще се скараш с всички хора, а трябва да бъдеш търпелив. За да бъдеш търпелив, трябва да живееш правилно. Дълбоко ще дишаш, а не така плитко. *(Учителят прави опит за плитко дишане.)* Ти вървиш и пъшкаш: ох-ох. Това показва, че се качваш нагоре, има баир, по който се качваш. Казваш: „Господ ще уреди тези работи.“ Кои работи ще уреди? Кои работи ще уреди Господ? Работите, които човек не може да уреди, като стане невъзможно да ги уреди, тогава ще се обърне към Бога, към Божествения ред на нещата. Най-първо ние всички трябва да се запретнем да поправим нещата.

Най-голямото богатство, което човек има, това е неговото чело. Има разни чела. На някои хора косите им са обрасли даже близо до веждите, имат чело само два сантиметра. Ти със своята мисъл трябва да повдигнеш тези косми. Не да оголее главата ти, но на челото ти не трябва да има никакви косми. Така чрез челото си ще възприемаш знания от умствения свят. Чрез челото ще схванеш какъв е Божественият свят. Челото е Божественият свят. Всеки има една друга област от веждите до долния край на носа. От долния край на носа до върха на брадата е човекът животно. Ако цялото лице е обраснало, вие нямате животно, но имате един човек в много примитивно състояние. У някои хора тялото им е обраснало с много косми – космати хора. Тези хора са енергични, но космат*и*ят човек светия не става. За да стане човек светия, космите му трябва да паднат, само донякъде да има човек косми. Човек не се нуждае от косми по цялото тяло. Тези малките косми имат друго предназначение. Вземете житото, то може да бъде до метър или до метър и половина висо-

ко. Ако това жито израсне до двайсет-трийсет метра нагоре, какво ще правите с него? Големите косми са като големите дървета. Отгоре на главата е още потребно гористо място. Веждите са граница, която отделя Божествения живот от човешкия. Не искам да се простирам върху подробности, защото се изваждат погрешни заключения. Тънките вежди „гайтанлии" показват фино чувство, интуиция, вътрешно схващане, а пък дебелите вежди показват чувство към материален живот. Има различни форми на вежди и всяка от тях говори за характера на човека. Вие не сте правили изследвания, не знаете какво значи дебелината например на веждите. В повестта „Тарас Булба" се казва, че веждите на Тарас Булба били толкова големи, че той трябвало да ги вдига нагоре. Дебелите вежди показват един човек, който е влязъл съвсем в материалния живот. Той мисли за нивата, за житото, за къщата и прочее. Той казва: „Не ми разправяйте за отвлечени работи." И мисли колко крави, колко овце има, и разглежда всичко от практическо гледище. Казва: „Жена ми е деликатна кокона, а трябва да е мускулеста."

Вие казвате: „Човек трябва да бъде здрав." Здравето на човека зависи от лицето. Човешкото лице е най-хубавата книга, която аз зная. Няма по-хубава книга за четене от човешкото лице. Но за да я четете, трябва да бъдете много учен човек, и безпристрастен. Тя е красива книга. Не е лошо да изучавате и лицата на животните, макар че са обраснали в косми. Човешкото лице е крайно интересно за изследване, като оставим всичките противоречия. Всяко едно лице представлява цяла една история на ред поколения, които са писали върху него. Стига да знаете, има какво да четете.

Тези ясновидци, които предвиждат нещата, четат просто по лицето. Те имат представа и за онзи

свят. В онзи свят и аз съм бил и съм дал много контрасти, за да обясня онзи свят. Онзи свят е неподатлив, не може така просто да се обясни. Ако влезете в онзи свят, ще видите, че формите бързо се менят. Ще видите един човек в една форма, следващия момент ще го видите в друга форма. Като се загуби една форма, втори път вече не може да я намерите. Като загубите баща си в духовния свят, не можете да го намерите вече. В следващия момент той се е изменил, друга форма е взел. Може да е взел формата на някое дете, на някое цвете или на някой скъпоценен камък. Там формите са постоянни и всички си приличат, като ги погледнете, от единия край до другия, всички си приличат, не можете да ги познаете. И затова хората там не могат да се мразят. Щом някой ви обиди – но не с такава обида, каквато има тук на земята, но с деликатна, например, че ви погледне както не трябва, и в този момент става невидим. Той се скрива, не можете да го видите. За да не влезе в грях, той ще хвърли тази форма, ще влезе в друга и ще ви погледне меко, нежно и вие ще кажете: „Колко ме обича." А пък оня, който ви е обикнал, той е същият, който понапред не ви е погледнал както трябва. И като ви погледне втори път, и вие уж запомните това лице, в следващия момент той пак ще си измени формата – ще вземе друга форма. А пък сега, като остареете на земята, като ви турят сбръчкана кожа, вие не можете да я измените. Дори бръчките се увеличават и казвате: „Остаряваме вече."

Ще ви дам едно правило, за да не остарявате: не дръжте в ума си стари хора, за да не остарявате. Нищо повече. Не се заблуждавайте от външната форма на стария човек. Аз съм виждал малки деца на четири-пет години, но имат линии на един старец. Стари линии са тези, които не са подвижни. Попът, като носи черно расо, какво иска да каже? Сегашно-

то духовенство какво трябва да прави? Трябва да хвърли черните раса, те са станали стари и ужасни вече. Трябва бели раса да сложат.

Не дръжте в ума си старите образи. Вие държите вашия баща в ума си, като бил стар. Че вземете портрета на баща си, когато е бил момък, преди да се е оженил за майка ви и такъв го дръжте в ума си. И дръжте образа на майка си, преди тя да се е оженила, когато е била на деветнайсет години. Дръжте в ума си образа на майка си и баща си, преди да са се оженили, за да бъдете млади.

Казано е: почитайте баща си и майка си. Баща ви и майка ви са проводници. Баща ви е проводник на Божията любов. Неговата мисъл е проводник на Божията любов, а пък сърцето на майка ви е проводник на Божията мисъл. Така че от майка си няма да научите любовта. Някой казва: „Майката дава любовта." Не, майката взема любовта от бащата, а бащата взема мисълта от майката. Дръжте в ума си баща си, когато е бил млад, а не като се е оженил за майка ви. Благодарете на баща си, че е станал проводник на Божията любов, за да ви изпрати Бог на земята, и благодарете на майка си, че е станала проводница на Божията мисъл, за да ви дадат тази форма.

Казано е: „Човек е създаден по образ и подобие Божие." За да не остарявате, трябва да пазите Божественото. Божественото е, което не остарява. Та дръжте младостта вътре в своето съзнание. Трябва да правите упражнения.

Казвате: „Като отидем на онзи свят всичко ще се оправи." Не разрешавайте въпроса с онзи свят. Разрешавайте въпроса с този свят. Дойде ви едно изпитание, дишайте правилно. Ако при големи мъчнотии дишате плитко, тогава дишането ви е слабо. Като дойдат големите мъчнотии, поспрете се и дишайте дъл-

боко. Ако искате да упражнявате влияние върху животните, дишайте дълбоко и концентрирайте мисълта си, и тогава те няма да ви направят нищо. Ако дишате правилно и мислите правилно, не могат да ви направят нищо, защото правата мисъл е Божествена, а когато Божествената мисъл функционира, злото нищо не може да направи. То винаги напада слабите хора. Въшките кого ядат? Слабите хора. Въшка в праведен човек не влиза, а бяга оттам като от чума. Трептенията на праведния човек са такива, че въшките бягат от него. И да я турят на главата му, тя бяга. Има хора, които дървеници не ги ядат, а пък има други, които дървениците ги намират. Един американец влязъл в един хотел, в който имало дървеници. Той носел петмез и като започнали да го нападат дървениците, той полял петмеза наоколо и всички дървеници, които пъплели, се залепнали за петмеза.

Когато мислите за баща си и майка си дръжте формата на Божията мисъл. Не може да си представяте Бога в една и съща форма. Бог е най-красивото нещо, което човек може да види. И в Него трептенията са такива, че Той съдържа всичките форми в Себе Си. И Той е нещо плюс, нещо повече от тези форми.

Някой път мислите за някого лошо и казвате: „Как го търпи Господ?“ Вие, като видите, че някоя въшка се е качила на някой светия, казвате: „Как Господ търпи въшката?“ Няма какво Господ да ги търпи – светията ги търпи. Господ чрез въшките опитва ума на светията. Ако въшките живеят на главата на светията, той не е светия. Ако бягат от главата му, той е на правия път и е почнал да става светия. Вашите погрешки и недъзи са въшки и ако те живеят на вас, ако тези недъзи не ви оставят, това показва докъде сте достигнали. Ако обаче погрешките бягат от вас, това показва, че имате вече известен прогрес в живота.

Това, от което трябва да се пазите сега, е следното: не да се страхувате, новият живот трябва да се разбере. Трябва да направите едно различие между стария и новия живот. Любовта е новият живот. Мъдростта е новият живот. Истината е новият живот. Свободата е новият живот. Знанието е новият живот. Животът е новият живот. Милосърдието, кроткостта и въздържанието са новият живот. Всички най-хубави работи са новият живот. В музиката това, което не е статическо, то принадлежи към новия живот. А пък всички отрицателни неща в света са старият живот.

Питам сега: ако вие сте един богат човек и никому не сте направили добро, какво ще ви допринесе вашето богатство? Богатството ви е дадено, за да си направите приятели, и ако не давате, вие сте страхливи. Всичката ви надежда е в богатството. Казват за някого: „Той е голям скъперник." Имате десет лева и ги държите в касата, а друг има милиони в банката, и не дава. И двамата са еднакви, и двамата са скъперници. Когато нямате нито пет пари и като бръкнете в джоба си, не намирате нищо, да кажете: „Аллах керим."*

Ще ви приведа един анекдот. Един младеж и един богат се срещат. Младежът казва: „Аз пари не искам." Богатият казва: „Как така може да се живее без пари?" „Аз имам само едно изкуство, с което в зор-заман**, ако дойде до него, мога да си изкарам средства. Но решил съм да не държа за парите." И богатият иска да обърне този младеж, да го тури в правия път. Казва му, че трябва да спестява пари. Момъкът му казва: „Баща ми беше богат, аз се отказах от богатството, понеже виждам, че ако остана в

---

* Аллах керим. *(тур.)* – Добър е Господ. Каквото даде Господ.
** зор-заман *(тур.)* – крайна нужда

това богатство, не мога да прогресирам. Аз обичам баща си и майка си заради парите и се отказах от парите, да видя мога ли да обичам баща си и майка си, и учителя си за самите тях.“ Богатият му казал: „Как така без пари, ще умреш от глад.“ Младият казал: „Колкото за гладен, аз вярвам в Господа.“ „Какво ще вярваш в Господа, ти гладен ще умреш и оттатък ще минеш. Харесвам те, добър момък си, но криво мислиш.“ Вика го вкъщи, дава му стая, легло. На другия ден дъщеря му заболява. Викат един лекар, друг лекар, консулт. Дванайсет лекари се събрали, и не могат да помогнат. Момъкът казва: „Има една стара баба, която ме въведе в едно изкуство. Аз нося едно лекарство със себе си. Мога да излекувам твоята дъщеря.“ И той изважда своето шишенце, дава ѝ три капки от това лекарство, и момата оздравява. Той казва на богатия: „За тези три капки другите лекари какво щяха да ти вземат?“ „Най-малко десет хиляди долара.“ „Значи аз нося три капки. А богатите хора, които заболяват, самите те или дъщерите им, достатъчно е да дам три капки, за да имам средства. Аз не искам сега никакви средства от тебе, но искам да покажа любовта и това, че можем да живеем без пари.“ Може да живеете, но ако носите едно изкуство. Кои са тези капки? Това са вашите мисли.

Ако ти нямаш самият постоянна мисъл за Бога, а се колебаеш и казваш: „За мене ли Бог ще се грижи!“, това е друг въпрос. Ти ще вярваш. Могат да дойдат мъчнотии, всички мъчнотии в света да дойдат, за да те смутят. Колко неща влизат в ума ти, само за да те спънат в твоята права мисъл, но ти трябва да устоиш.

Не е ли хубаво да се подмладиш – да допуснем, че ти си на петдесет-шейсет години – да се подмладиш, да се върнеш назад с трийсет години, не е ли хубаво? Дойдеш вечерта вкъщи и казваш:

„С жена си не мога да живея.“ Защо? Защото искаш жена ти да ти бъде слугиня. И тя не иска да живее с теб. Защо? Защото тя иска да ѝ бъдеш слуга. Днес животът в семейството седи на тази основа, кой да бъде господар и кой да бъде слуга. Има къщи, в които жената трябва да бъде господар, и има къщи, в които мъжът трябва да бъде господар. Който е по-способен, той да бъде господар. Жена, на която сърцето се направлява от Божествените мисли, тя трябва да бъде господар, а пък ако на мъжа умът се направлява от Божествената любов, сърцето на жената се направлява от Божествената мисъл, тогава мъжът да бъде господар, а жената слуга. Тогава мъжът да каже, още преди да се оженят: „Аз искам да бъда господар, а ти ще бъдеш слугиня. Ако приемеш, добре. Аз така го чувствам сега. Ще направим договор. И ако не можем да живеем така, аз ще се откажа от моето господаруване.“

Но ти като станеш господар, слугата ти да е доволен от тебе, така доволен, както онзи учител, който започва с първо отделение. Как разкрива буквите? Най-напред разкрива една буква, после друга буква и прочее, най-първо гласните, и после съгласните.

Някои от вас искате да бъдете господари в обществото, а някои искате да бъдете слуги. Сега колко души искате да бъдете господари, дайте си кандидатурата, също и – колко души слуги. Засега в училището ние имаме само една служба – за ученици, а за слуги и за господари нямаме места. Така е и в училището, в което сте сега. Отвън можете да бъдете господари и слуги, но в училището тук не се позволява да бъдете господари и слуги. Ученикът сам ще слугува и сам ще господарува на себе си и ще учи. Това е за тук, но не налагайте този порядък навън. Вън, в обществото, ще се подчинявате на други закони. Там социалният строй е съвсем друг. Положени-

ето, което заемате като ученици, не го смесвайте със социалния строй, който днес съществува, не го свързвайте със семейството, в което живеете. В социалния строй ще се подчинявате на законите, това е необходимо за вас. Не можете да избегнете това.

Някои проповядват вегетарианството. Но да допуснем, че няма никаква вегетарианска храна – няма нито ябълки, нито круши, нищо. Без вегетарианството коя храна ще ядете? Малко риба, както ескимосите. Грешно ли е да се яде риба? Грешно е да ядеш риба при хубавите плодове. Грешно е да ядеш месо при хубавите плодове. Но когато няма някой *път плодове, и риба ще ядеш, и месо ще ядеш.*

Не се спъвайте. Вие някой път проповядвате и искате да оправите света. Казвате: „Като дойде Царството Божие на земята." Оставете тези въпроси. Царството Божие не може да дойде при този порядък днес. Царството Божие може да дойде в моето сърце, в моята душа, но в сегашния порядък е невъзможно – хората си живеят, както знаят. Има богаташи, те виждат, че имат известни отношения с работниците, които отношения трябва да поправят, и търсят един начин сега. В тях е заработило съзнанието, те правят опити.

Казвате за някого: „Двайсет години неговият характер не се е изменил." Няма какво да се изменя неговият характер, но трябва да се предизвика хубавото у него. Най-първо в един човек не се старайте да създадете характер. Да има човекът характер – идеята е права, но основата е крива. Този човек има хубави заложби от миналото, но поради известни стечения на обстоятелствата неговият прогрес е спрян. Сега вие ще премахнете тези условия, които са пречили, за да може Божественият ритъм пак да подеме своята работа. Вие имате едно сърце. Турете един благороден подтик у него и го оставете свободно. Ня-

кой път вие вземете човека и го учите: „Да не крадеш.“ Хубаво, я поставете вашите деца при сладкото и им кажете: „От това сладко да не вземате.“ Има ли престъпление в това, че детето бръкнало с лъжицата и взело малко сладко? Няма. Никакво престъпление няма, че е изяло сладкото. Няма нищо.

Сега ще ви дам една задача: за десет дни ще дишате дълбоко. Десет дни по три пъти на ден. Сутринта, като станете, ще дишате дълбоко. Сутрешното дихателно упражнение ще трае пет-десет минути. На обяд и вечер – също. Значи по половин час ще употребявате за дишане през тези десет дни. През това време ще забравите всички други работи. Станете малко по-рано. Ще забравите, че сте чиновник, че имате тази или онази работа, и ще почнете да дишате. Идеята ви при дишането ще бъде: „Да бъда справедлив.“ И с това ще излекувате нетърпението, което имате. Някой път не можете да търпите един човек. Като ви говори, не можете да го търпите. Искате да му ударите една плесница, но той може да ви удари две плесници, понеже е по-силен. При упражнението ще си турите двете ръце на корема, дето е пъпът и ще направите дълбоко дишане.

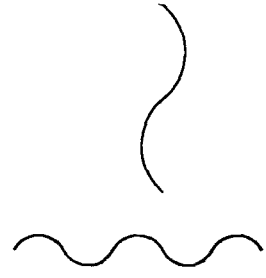

Ако пъпът се мръдне малко напред, тогава имате дълбоко дишане. Ако не се мръдне пъпът, не дишате правилно, дълбоко. Пъпът трябва да се мърда. От този пъп вие сте се хранили едно време, от този пъп сте яли и пили. Този пъп е работил, а сега не работи. Този пъп ще го накарате да яде пак, ще го накарате да възприема, да върви като фисхармоника*. По-леко

---

* фисхармоника *(от гр.)* – езичков пневматичен музикален инструмент с клавиши

ще седнете. Може да бъдете или прави или на стол. Обърнете се винаги на изток, понеже има две течения – едното от изток към запад, а другото течение от север към юг. Има и трето течение, което иде от слънцето към земята. Едновременно има три течения. И ако вие седите правилно и дишате, вие ще установите равновесието на вашата мисъл. А с течението, което иде от изток, ще установите правилността на вашето дишане. С течението, което иде от север към юг, ще възстановите правилността на вашия стомах. Тези работи ще ги пазите за вас. Не позволявам никому да ги разправяте навън. Ако ги разправяте навън, ще изгубите всичко. То е за вас. Това е наука. Течението, което иде отгоре, трябва да произведе яснота, яснота на правата мисъл, а течението от изток ще произведе онова състояние да не сте нервни, припряни, да дишате правилно. Правотата на човека зависи от неговата дихателна система.

Сега ще започнем дишането. Турете си ръцете на пъпа. *(Всички си турят ръцете на пъпа.)* Ще кажете така мислено: „Господи, прости ни за прегрешението, че не сме дишали правилно досега. Прости прегрешението, че сме нарушавали правилата, вследствие на това си създадохме лоша карма."

Чрез дишането ще регулирате сърцето си. Ако не дишате правилно, не можете да регулирате чувствата си. Всичкото препятствие е в чувствата на човека. Дишането трябва да започне оттам, а пък мисълта да бъде спомагателно средство на дишането. Сега си сложете ръцете на пъпа, изпразнете всичкия въздух, който има в дробовете, почти нищо да не остане във вашия мех и започнете. *(Всички направихме едно дихателно упражнение.)* Всичко друго се мърда, но пъпът не се мърда у всинца. При дишането се образува именно тази кривата линия. Над пъпа се

намира слънчевият възел, симпатичната нервна система. Чрез дишането тя се урегулира. Щом тя се урегулира, подобрява се стомахът. Значи дишането играе важна роля. Не искам да туря някакво правило, какво може да постигнете. Да се мърда пъпът ви при дишането. Това не е лесна работа. Трудна работа е. Сутринта ще дишате така, на обяд преди дванайсет часа и вечер, преди да си легнете. Ще направите упражнението по всички правила.

Като се занимаваме с дишането, ние се занимаваме със справедливостта. Липсва ни справедливост, несправедливи сме спрямо близките си и спрямо себе си. Философи сме. Справедлив трябва да бъде човек, да бъде признателен за онова, което Бог му е дал.

Нека сега да благодарим на Бога за това, че сме дошли на земята. Вие искате да отидете на небето. Ще отидете един ден. Вие не знаете кой ще дойде да ви посрещне. Отсега трябва да постелите пътя, по който могат да дойдат онези, които ви обичат. Аз не съм за външната форма. Непременно трябва да има у вас дълбок стремеж да бъдете справедливи. Ние не знаем кой колко е справедлив, но всеки сам да се радва на своята справедливост. Аз не искам други да се радват. Вие трябва най-първо да се радвате, и после другите. Аз ще се радвам на моята справедливост, която прогресира, а вие да се радвате на своята справедливост, като прогресирате. Това може да стане чрез дишането. Дишането е едно от хубавите условия, при което може да се установи едно равновесие и разположение на човека.

„Отче наш“

Двадесет и втора лекция на Общия окултен клас
27 февруари 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ЗАКОНЪТ НА ПОМАГАНЕТО

„Добрата молитва“
„Благата песен“

Ще прочета част от дванайсета глава на Първо послание към коринтяните *(от 1 до 28 стих)*.

„Бог е любов“

Човек трябва да запази службите на органите си или, както казват, тялото да върши изправно своите функции. Когато един орган не се упражнява дълго време, изгубва своята работоспособност. Човек може да желае някои работи, които са излишни. Да допуснем, че един човек иска да е висок и казва: „Не струва човек да е нисък.“ Каква височина му трябва? В сегашния живот каква трябва да бъде нормалната височина, която е потребна и приятна на човека? Някой път човек е доволен от височината на тялото си, а някой път не е доволен. Някой път казва: „Не съм израснал толкова.“ Някой вижда, че в раменете си е тесен, някой в раменете си е по-широк. Някой не си харесва лицето или ръцете, вижда, че му липсва нещо. Не че му липсва, но има неща недоразвити. А пък има други хора, които са изгубили това, което са имали.

Хората са заети много с външния свят. Мислят, че като имат пари, всичко могат да направят. Това е така, с пари всичко можеш да направиш, но

парите си имат своята неприятна страна, те си имат своите тунеядци. Щом забогатеете, хората хвърлят око на парите ви и искат да ви използват, и ако по добър начин не могат, ще гледат по друг начин. При сегашните условия може да се ревне* на човека да е красив, но и красотата си има своите неприятности. Някой път ще обърнете внимание със своята красота, ще ви се радват, но някой път ще хвърлят око на вас. Момата ще хвърли око на някой момък. Няма нищо, но иска да вземе нещо от него. Ако момата е красива – същото нещо. Не правете това, което не искате да ви правят. Тези думи за мнозина от едното ухо влизат, през другото излизат.

Да допуснем, че пред вас е написано числото 5. Кой от вас не знае как се пише числото 5? Но числото 5 има своите функции в човека. Ако вие не знаете законите на това число, не можете да се ползвате. Това не е само едно количествено число. Вие имате пет пръста. Същото е и за числото 2. Имате две ръце, две очи, две уши и тъй нататък. Също трябва да разберете законите на числото 1. Имате една уста. От числото 1 зависи вашето щастие в света. Във функциите на числото 1 е турен един език и ако не знаете законите на този език, вие ще си създадете нещастие за себе си. Някой път е достатъчно да кажете само една дума, за да развалите за двайсет години своя живот, и някой път е достатъчно да кажете една дума, за да поправите живота си за двайсет години.

Може да кажете: „Каква дума е тази?“ Няма защо да ви разправям. Думите са големи бомби. Да направим опит с една бомба ли? Какво нещо е бомба? В съвременния военен живот имате големи бомби. Те, като избухнат, разрушават цели замъци. Вие

---

* да му се ревне *(диал.)* – да му се прииска, да пожелае силно

сте съсредоточени само за резултата. Но там, дето сте стигнали, мислите, че животът е произволен. Имате излишни желания, не само ваши, но и чужди. Вие желаете толкова много работи, които са ви непотребни. Хубаво е, че ги желаете, понеже това, което не може да постигнете, като го желаете, други ще го постигнат. Много желания, които имате, няма да постигнете, а други ще ги постигнат. И много неща, които други желаят, вие ще постигнете. Бащата много работи е желал, но не ги е постигнал. Искал е да стане музикант, инженер и казва: „Аз не го постигнах, но синът ми ще го постигне." Това е по закона на наследствеността.

Та не мислете, че в природата това, което вие желаете, няма да се постигне, но може други да го постигнат. Не мислете, че вие като не сте го постигнали, че то изобщо не е постижимо. Вашето съзнание е много ограничено в дадения случай. Допуснете, че вие сте богат, а всички хора наоколо са сиромаси. Или представете си, че вие сте здрав, а всички хора наоколо са болни, недъгави. Питам, какво ще бъде вашето щастие? Не може да бъде тогава човек щастлив. Апостол Павел, като привежда ред примери, тази е неговата мисъл. Има органи, които са много важни и не заемат почетно място наглед, има органи, за които хората нищо не знаят, но от които зависи целият техен живот. Ако се прекрати тяхната дейност, ще се прекрати човешкият живот. Вие не знаете например от какво зависи яснотата на ума ви. Някой път умът ви е ясен, а някой път е помрачен. Някой път имате разположение, а някой път го губите. Някой път сте весел, а някой път сте песимист. Има нещо, което в дадения случай не функционира правилно.

Например мъчно ви е нещо, но тази мъчнотия зависи от вашите дробове. Не функционират дро-

бовете правилно и това се отразява върху дихателната система. Вие някой път чувствате това. Ако не функционират дробовете ви правилно, вие се дразните от нищо и никакво. Има известни органи, които като не функционират добре, човек се дразни, сърди се. Който отиде при него, казва му: „Стой настрана, най-малко един метър настрана, не искам никой да има наоколо ми." Вие сте тогава в такова състояние, че и да ви хвалят, пак се дразните. Това са патологични работи, които лекарите изучават. Разболеете се, викате някой лекар да ви прегледа. Ще си тури ръката той, ще погледне пулса с часовник, ще изброи пулса ви, ще види езикът ви дали е побелял. Лекарят ще вземе сериозен вид и ще ви каже: „Сериозна работа е." Ще ви изплаши. И като замине той, ще влезе един бръмбар в ума ви и ще ходите да разправяте на другите: „Заболял съм. Това ми каза един лекар. Заболял съм от много опасна болест."

Всеки ден всички си внушавате по нещо и всеки един от вас си има по един бръмбар. Някой път бръмбарът пее хубаво, а някой път бръмчи, както някои мухи, от които бягат говедата. Аз съм виждал цели стада говеда в ясно време, към обяд, вдигнали опашка и бягат. Мухи има, лоши мухи има. Като избръмчи тази муха край ухото на вола, той почва да бяга. Вие може да се смеете, казвате: „Каква смешна работа, коскоджа[*] говедо, хукнало да бяга от една муха." Но не се минава и един месец и една малка муха избръмчи в ума ви, а вие вдигнете опашка и бягате. Например казват ви: „Дебнат те да те убият." Ето ви една лоша муха, която, където и да ходите, около вас бръмчи. А пък всъщност никой няма да ви преследва. В друг човек влиза бръмба-

---

[*] коскоджа *(тур)* – доста голям, коджа

рът, че ще го отровят, и този човек навсякъде вижда опасност. Вода му дават и той вижда, че има отрова в нея, каквото му дадат, страх го е. Или в някой от вас е влязла мисълта, че ще заболее. Това е чужда мисъл, някоя муха се върти около него.

А пък има и хубави мухи. Дойде някоя муха и казва на човека: „Сега твоите работи ще се оправят." И това може да е муха. Друга муха казва: „Ти ще станеш добър." Тези мухи са отлични проповедници, някой път накарат човека да бяга.

Защо Господ направи света такъв? Който не разбира, пита така. Не е въпрос дали Господ е направил света такъв, но защо тази муха говори така и разбираме ли ние езика на мухите? Вие питате: „Защо са създадени тези мухи?" Те са чиновници на едно време. Преди години са имали няколко служби. Когато Господ пратил децата си на земята, те са станали крайно лениви и тогава тези слуги, мухите, са пратени да ги пробуждат. Мухата казва: „Не спи много!" Някой от вас е легнал под едно дърво. Тези мухи са нежни, деликатни, побутват те. Ти не ставаш, и ако те побутнат по-силно и ти не се размърдаш, най-сетне ти направят губерки, забият губерките в теб и ти подскочиш. Практическа работа вършат те. Някой път дойде някой и ти говори много меко. Майката говори много меко на детето, и детето не възприема. Майката най-после, като кресне, шибне му по една плесница от едната и от другата страна – дойде бръмбарът.

Във фигуративен смисъл на думата, в света, в който живеете, в сегашния свят, има много неща, които трябва да се изучават не само теоретически, но трябва и едно практическо приложение. Например числото 5. Понеже не работите, седите и само мислите как да станете щастливи, и след това си казвате: „За да бъда аз щастлив, трябва да бъда бо-

гат.“ После си казвате: „За да бъда аз щастлив, трябва да бъда не само богат, но трябва да бъда и здрав.“ Вие искате, но не сте господар на своята съдба. Със своята мисъл, както мислите, нищо няма да наредите. Нито сте господар, нито сте цар. Каквото и да мислите, каквото и да се чудите, нещата не стават, както вие мислите, защото не са наредени така да станат. Първо ще мислите право и по законите на мисълта ще мислите и ще искате.

Вие може да свирите на едно пиано, даже може да преподавате лекции, как е устроено пианото например, но да седнете и да дадете концерт, това не знаете. Може да разбирате нотите, теория на музиката, но нямате техника и не може да привлечете вниманието на хората. В съвременната музика казваме, че има само седем тона. Това е погрешно. Седем тона има до тая степен на музиката, която сме стигнали ние, съзнанието на човека е такова. Едно време хората са пеели и с три тона, после с четири, после с пет, шест, а сега са стигнали до седем тона. И в светлината има седем лъчи. Има повече лъчи, не само седем, но дотам сме стигнали.

Та има неща, които са неясни за вас. Този екран, на който трябва да се хвърли светлината, който трябва да разбирате, този екран у вас още не е направен. Един приятел ми разправя за българския факир, който ходил в Индия, разправя научно своите опити. Това, което той проявява, не е никакво ясновидство. Четенето на мисли не никакво ясновидство. Да четеш мислите на хората не е ясновидство. Ти можеш да четеш мислите по известни съображения. Известна постъпка може да ви подскаже какво мисли човек. При ясновидството ти виждаш, че светът е по-широк, имаш едно друго зрение. Някой казва: „Аз виждам.“ Нищо не вижда той, то е светът на сенките. Има един свят, дето хората се разхождат

като сенки, никой не говори. Това е свят само на отражения. Няма какво да ви говоря за него. Като ходите на кино, това реални работи ли са?

На един американец му хрумнало да направи филм в Холивуд, в който да представи как е създаден светът. Това са измислени работи, чудесна работа. Филмът показва как се е създал светът. Казвам, оставете тези заблуждения. Светът не е създаден така, както го представят в Холивуд. Хубави са тези работи за забавление, но онова, което може да интересува детето, не може да интересува мъдреца.

Не се спирайте върху това, което вие не знаете. Някой път не може да си дадете отчет, и като речете да си дадете отчет, вие се спъвате, а пък мислите, че много знаете. Някой път сте нервен, нетърпелив и не знаете как да си въздействате. Например всички мислите, че сте много добри. Някой казва: „Аз съм много добър“, но лицето му не показва, че е добър. Той е добър, докато всичко върви гладко, и ако не върви гладко, не е добър. Аз не казвам, че човек трябва да се остави да се качат на гърба му, но има една друга добрина. Где е добрият и умният човек? Когато те предизвика кой да е човек, да не се раздразниш. Казал ти е някой някоя дума: „Ти нищо не знаеш, нищо не разбираш.“ Ти кажи: „Хубаво, прав си, че нищо не зная.“ После онзи може да ти каже, че нямаш сила, и една муха не можеш да вдигнеш. И нямаш и глас – не можеш да говориш. Ти сега защо трябва да му доказваш, че не е вярно това? Той може да ти каже още: „Ти нямаш вяра в Бога.“ В какво седи вярата? В какво седи вярата на хората?

Ще ви приведа един пример. На един селянин заболява волът му. Селянинът казал: „Господи, излекувай вола ми и като оздравее, ще го продам и ще направя една голяма свещ от парите.“ И случи-

ло се, че волът му оздравял. Той сега какво да направи? На Господа обещал, трябва да продаде вола, а пък му трябвал този вол. И той казал: „Защо са на Господа толкова пари и такава свещ да му паля. Волът струва хиляда лева, Господ има всичко.“ Мисли какво да направи. Намира едно малко кученце, връзва го за опашката на вола и тръгва да го продава. И казва: „Деветстотин деветдесет и девет лева за кученцето и един лев за вола.“ Попитали го: „Можеш ли само вола да ни продадеш?“ Той казал: „Не, вола с кученцето. Който иска да купува, така продавам. Това е новият начин за продаване. Евтините работи скъпо се продават, а скъпите – евтино.“ Един купува, вижда, че волът е хубав и дава парите. И селянинът казва: „Господи, каквото обещах, ще го изпълня.“ Питам сега: каква е неговата идея за Бога? Той обещал нещо на Бога, иска да Го измами и мисли, че неговият Господ може да се измами. Той купува за един лев свещ на Бога, а взема деветстотин деветдесет и девет лева и с тях си купува друг вол.

Сега аз съм имал често следната опитност. Като дойде някой, казва: „Ти, Учителю, всичко знаеш, много знаеш.“ Казвам му: „Зная.“ Но като кажа аз някои неща, казва: „Кой ти го каза това, кой ти го подшушна?“ Има неща, в които хората не вярват. Както и да е, все трябва да ми го каже някой. Най-напред ще ми говори светлината. Прав е човекът. Казал ми го е някой, но не онзи, който той мисли. Светлината ми е казала. Казало ми е някое друго същество, което може да е извън земята. Някой ще пита: „Да не ви го е казал някой ангел?“ Казвам: „Ангелът с такива работи не се занимава.“ Какво нещо са обикновените духове? Те са на разни степени на развитие. Някои от тях се занимават с такива работи, с каквито се занимават хората.

Когато Гал е изучавал френологията, видял, че един прост човек избира петли, които могат да се борят, юнаци петли. Гал го попитал как познава кои петли са добри борци и побеждават в борбата. Онзи му казал, че петлите имат един белег и му го показал. И Гал се възползвал от думите на този човек. Този човек проследил петлите, които са добри юнаци и могат да се борят, и открил у тях един център развит в главите им. По този начин Гал открил една способност и центъра на тази способност на човешката глава. И Гал дава цяла една теория, изяснява на кое място е този център.

Всеки един от вас знае нещо, но всичко това трябва да се систематизира. Често ви хрумва в ума ви една идея, която не е вярна. Например вие мислите, че сте добър, но в какво седи добротата на човека? Най-първо човек не може да бъде добър, ако няма самообладание. Това е външната страна. Добрината е нещо вътрешно, доброто още не го знаем какво е. То е един резултат на самообладанието. После вие не можете да бъдете добър, ако не мислите правилно. Не можете да бъдете добър, ако не сте справедлив. ако не сте щедър, ако не сте услужлив, ако не говорите сладко на хората навсякъде. „Аз съм добър", но разбирате външно проявление на доброто. Доброто е една вътрешна целокупност. Вие имате за доброто понятие само като външна проява, например, като правите една добра постъпка. Това не е още добро. Добрата постъпка произтича от доброто, но не е още добро. Доброто е целокупност. И ако вие разбирате закона на доброто, във вас ще се явят ред чувства и способности, които трябва да развиете. Ако не се самообладавате, ще дойде обратен резултат.

Сега как става самообладаването? Вие сте нервен човек. Щом сте нервен, трепери ви ръката.

Най-първо, за да се самоовладеете, ще започнете да пишете линии върху къс хартия. Ще изпишете една тетрадка, за да се самоовладеете. Ще кажете, че си губите времето. Едно време разумно употребено не е изгубено. Времето не се губи. Най-първо ще се научите да чертаете линии отляво надясно – не само веднъж, но много пъти. Нервен сте и се заканвате: „Аз като го срещна, ще го надялам хубаво." Не, като го надялате, ще си развалите работата. Почнете да броите: едно, две, три, четири, пет, шест... сто и тъй нататък, и ще дойдете до едно място, когато тази идея, която имате, ще се смекчи, ще утихне. Ако кажете на някой умен човек, че е много лош, този човек ще се поправи, а неговото лошо ще дойде във вас. Тогава тази болест, като инфлуенцата ще се пренесе у вас и вие ще почнете да се дразните. Аз съм наблюдавал.

Някоя жена иска да обърне мъжа си, та да стане той набожен, а пък аз виждам, че като стане мъжът набожен, тя ще влезе на неговото място. Тя не разбира закона, иска мъжът ѝ да стане набожен, че тя да върши каквото си иска. Тя иска един набожен мъж, за да ѝ върви по вода и да ѝ играе по гайдата. Един набожен мъж трябва да мисли правилно. Една набожна жена трябва да мисли, чувства и постъпва правилно. Вие не може да бъдете набожни, ако не мислите, чувствате и постъпвате правилно. Не искайте другите да бъдат точно така набожни, както сте вие. Искайте всички хора да обичат, но не така, както вие обичате, иначе ще влезете в големи противоречия.

Да обясня още по-ясно. Искайте хората да ядат, но не настоявайте да ядат това, което вие обичате. Например вие обичате круши. Приятелят ви може да иска да яде не круши, а ябълки. На една трапеза са сложени три круши и три ябълки. Вие

обичате крушите, а той обича ябълките. Ако искате той да бъде като вас, така ще си създадете своето нещастие. Не трябва да бъдете еднакви, понеже така ще се обезсмисли животът. И ако той говори, да не говори така, както вие говорите; ако той мисли, да не мисли, както вие мислите. Да мисли той по своему, но да не употребява същата форма, защото там е красотата. Иска той да бъде красив, но да не бъде красив в тая форма, която вие имате. Вие искате да бъдете духовни и всички мълчаливи. Не, човек не може да бъде мълчалив. Особено който не мисли, бърбори много. Но не винаги точно който мълчи, мисли. Умрелите хора мълчат, но това не е мълчание. Мълчанието се разбира, когато съзнанието е будно и човек мисли. Само мислещият човек може да мълчи, слуша и преценява, да обяснява нещата много добре.

Вие казвате: „Толкова години вървим по този път и какво сме придобили?“ Е, какво сте учили толкова години? Идва един и казва: „Какво има в ръката ми?“ И държи в ръката си ябълка затворена. Ти си ясновидец, и нищо не виждаш. Или някой си държи ръката затворена пред вас и пита: „Чифт или тек?“ Казвате: „Чифт.“ „Ако можеш да налучкаш какво има в ръката ми, ще ти го дам“ – казва онзи. Казвате чифт, а то е тек.

Правете упражнения. Нека да дойде един ваш приятел да ви покаже затворената си ръка и да ви пита чифт или тек има в ръката му. Така ще правите опити веднъж, два пъти, три пъти и прочее, така ще дойде знанието. А пък вие седите и мислите, че знанието ще ви дойде по закона на наследството. Не, освен че няма да дойде, но и това, което имате, ще загубите. Има един закон на безразличието. Ако човек не работи върху себе си, ще дойде законът на безразличието. Някои от вас искате да

им се открият нещата. Хубаво, може и да им се открият, но трябва да ги разберете. Какво означава това, което писах на черната дъска?

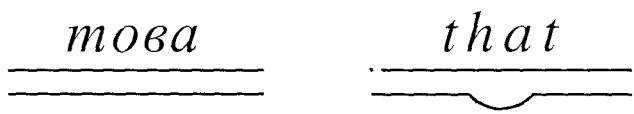

Вие казвате: „Кенди исан, кенди окумаз." Тази турска поговорка значи: „Сам си пише, сам не може да чете." В природата няма неща случайни, всяко нещо има своя смисъл. Това е една азбука, която трябва да знаете да четете. Аз ви давам тези неща за изяснение. Графологията е една специфична наука, но във всичко има графология. В цялата природа има физиогномия. В цялата природа има френология. Всяко нещо си има знак, символ, чрез който говори. Тези знаци трябва да се изучават. Седите, почесвате се по тила и вървите. Щом се почесвате там, и то означава нещо.

Има една наука за чесането. Някой път като се почешете, пари ще вземете, а пък някой път като се почешете, пари ще дадете. Някой път като се почешете, се счупи стомната или ще се препънете с нея, а някой път като се почешете, ще ви дадат една нова стомна. Не че това става от чесането. Ще ви обясня. Седите замислен, нямате нито пет пари. Казвам ви: „Един ваш близък роднина е пристигнал от Америка и може да ви помогне." Очите ви се отварят и вие се развеселявате. Заинтересован сте. Ще се измени вашето лице. Една дума само причинява това и вашето лице се изменя. Това може да е подигравка от някого, но това, което е казал, то ще стане. Често даже, когато някой човек ви каже нещо и иска да ви излъже, нещата стават. Отива един човек при друг и му казва: „Защо стоиш цял ден на тази плоча? Богатство има под тази плоча." Онзи отива,

разкопава и намира богатството под плочата. Отива, намира онзи човек, който мислеше, че го лъже и му казва: „Много ти благодаря.“ И си прави къща с тези пари. Та често, когато някой иска да излъже някого, случва се, че то става.

Има един закон: всяка една мисъл, която минава през вашия ум, всяко едно чувство, което минава през вашето сърце, всяка ваша постъпка, която минава през вашето тяло, тези мисли, чувства и идеи ще се реализират. Може да мине една година, може да минат двайсет години, хиляда години. Но да оставим хилядата години. Всяка идея в продължение на двайсет и две години ще се реализира. Двайсет и две години е крайният период. Една мисъл, която е дошла във вашия ум, ще се повтаря.

Та всички вие трябва да бъдете много внимателни, когато мислите. Не да ви е страх. Понеже вашата мисъл е част от желанието на хиляди други същества, които мислят, и затова вашата мисъл ще се реализира. Има известни групи разумни същества в невидимия свят, които искат да направят някоя работа, някое дело, но не могат да го направят и тази идея някой път ще влезе във вашия ум и ще се реализира.

Ще дам един пример само за обяснение. Някой ви казва: „Вземи си един лотариен билет.“ „Колко струва един билет?“ „Двайсет и пет лева.“ Вземате този билет, спечелвате петстотин хиляди лева, но трябва да имате връзка. Има известни числа, които имат значение. Всеки може да знае ще спечели ли, или не. Когато вземате един билет, ако имате само една светла линия в ума си, ще спечелите. Вие имате три тъмни линии, билетът ви нищо няма да спечели. Това показва, че трябва да стане една положителна промяна във вас – тези тъмни линии трябва да се махнат от ума ви и да остане само светлата линия, и ако остане само светлата линия, ще

спечелите. И последния билет даже ако вземете. ако имате една светла линия в ума, ще спечелите. Да се премахнат всички тъмни линии или другояче казано, когато се махнат всички препятствия, няма да се спъвате.

Идва някой при мене и ми казва: „Я се помоли за мене да спечели билетът ми.“ Казвам му: „Това ми остана на мене, да се моля на Господа за тебе.“ Казва ми: „Колкото спечеля, ще ти дам една част, ще ти дам сто лева.“ Казвам му: „Само колкото енергия ще похарча, за да клекна, ще бъде много, ще похарча за това хиляда лева. А да изпратя телеграмата до Господа, ще похарча хиляда милиона. Господ е толкова далеч. Вземи си стоте лева и не ме карай да коленича, да се моля, защото ще ме държат отговорен, че за сто лева съм похарчил толкова енергия. Даже и хиляда лева да ми дадеш, пак ще ме глобят. Защо да смущавам небето?“ Само при известни условия мога да се моля за някого. Някой ми казва: „Помоли се на Бога да ми дойде един слуга.“ Няма да се моля за това. Ще отида при него да му стана слуга. Мога да слугувам един ден, един месец и прочее, това е една философия.

Ние мислим, че на Бога трябва да се молим и за малките, и за големите работи. Така ще си напакостим. Господ гледа на ума ни. Той ни изпитва. Като дойде този човек при нас, какво трябва да правим? Той ти казва: „Помоли се за мене, за моята болест.“ Аз не се помолих, но като дойде болният, изпъдих го и той оздравя. Той казва на ума си: „Това е едно благо.“ И оздравява. Забелязал съм, че често дойде някой и иска пари. Аз нямам. Гледам, че иде някой човек и му дава. Онзи, който получава парите. ми казва: „Много ти благодаря.“

Някой път, като искаме да се избавим от неприятности, налитаме на други. За известни ра-

боти трябват известни условия. Ако е влажен въздухът и студен, ти не можеш да пишеш. За да може да се молиш и да мислиш, трябва една благоприятна среда. Трябва няколко думи да ти помогнат. Ти не можеш да се молиш, ако въздухът, който влиза в твоите дробове, не е добър. Казвам: може да ти помогне един човек, който е отреден да ти помогне в дадения случай. Но той не е отреден само за вас. Един чифлик, който е направен на пътя, не е само заради тебе, но заради хиляди хора, които минават по този път. На някой човек е отредено да ти помогне и трябва да вървиш по онзи път, дето е този човек. И не може да ти се помогне, ако не вярваш. Какво значи да вярваш? Да вървиш по един път, дето е скрито щастието ти.

Някои от вас сте по-възрастни. Имате една идея да отидете на небето при Господа, при Христа. Хубаво, какво разбирате да видите Христа? Видях небето. Хубаво, като видяхте небето, после?

Отивате на един концерт. Трябва да имате ухо, за да разберете всички онези парчета, които са турени в програмата на този, който свири. И във вас ще остане това, което сте слушал. Това е важно за вас. Ако вие отидете на небето, и не можете да слушате музиката на истината, на правата мисъл, музиката на любовта, тогава какво ще бъде вашето положение?

Правите, струвате, но все имате предвид да не страдате. На земята можете да бъдете щастливи и в най-големите страдания. Сега няма да ви обяснявам, но това е най-лесната работа. Няма по-лесна работа от това да бъдете щастливи, но ако знаете как. Сто врати можете да отключите, ако имате ключа в джоба си. Но ако нямате ключ, колкото и да викате, каквото и да правите, не можете да отворите. А щом имате ключа, отваряте. Нищо повече.

Какво означава това, което написах и начертах на черната дъска? Какво виждате? Всички виждате еднакво. Аз ви показвам една златна монета, една английска лира стерлинга. Вие мислите, че тя е златна. Един от вас, като има злато, ще иска да си купи книга, друг обуща, трети шапка. Следователно тази златна монета ще произведе в ума ви разни образи. Вие ще виждате тази монета еднакво, но няма да мислите еднакво за използването ѝ. Някой ще мисли да купи залъгалка за децата или пък да пътува. Но всички еднакво я виждате.

Разправяше ми един познат, който се е занимавал със сеанси. Духовете му казали: „Ти стани довечера в дванайсет часа и ние ще ти се изявим, ще ни видиш. Ти ще застанеш пред огледалото и в него ще ни видиш." И той разказва: „Аз отидох, изтъпаних се пред голямото огледало и гледам в него от единайсет до дванайсет часа, и никого не видях. Казвам си: „Нали ми обещаха." Те ме питат: „Кого виждаш?" Казвам: „Себе си виждам." Те ми казаха: „Не себе си, но едно магаре."

Ти казваш, че виждаш себе си. То е едно погрешно схващане. Ти не си виждал себе си, но магарето. Това, върху което ти живееш, то е едно магаре. Това подразбира твоя автомобил, твоята къща. Твоята къща е едно, а ти си друго.

Какво подразбират хората, когато кажат на някого, че той е едно магаре? Аз не зная каква е идеята във вас. Магарето е упорито, но е много умно. Ако искаш хубава вода, магарето ще ти покаже, професор е. Гдето магарето пие вода, ти можеш да пиеш. Не можеш да накараш магарето да пие лоша вода. И после, инициатива има в магарето. Ти като го пуснеш в стадото, не застава на опашката, но начело, предвожда овците. После, има големи уши, реве, навсякъде проповядва. Казва: „Аз си давам мне-

нието.“ Как може да се преведе думата „магаре“? Маг-ха-ха-рец. Значи голям мъдрец на земята. То било един голям мъдрец, който си е дал мнението за Ева. Когато Господ направил Ева, този мъдрец я погледнал и казал: „Много е хубава, но има нещо в характера си, което ще развали Адама.“ И досега жената гони магарето. Магарето въвело дявола в рая. Магарето, като видяло този маг, казало: „Елате да дадете една лекция на нашата господарка, та дано си поправи погрешката.“ И този маг, като влязъл в рая, вместо да я поправи, я развалил още повече. Магарето *станало причина за първия несполучлив* опит да поправя своя господар.

Не оправяйте света, като не го разбирате. Като реве магарето, то казва така: „Като мене не оправяйте света, понеже после ще ревете.“ Или другояче казано: не искайте да турите друга основа на живота, освен оная основа, която Бог е турил, не туряйте излишни работи, не искайте да ставате това, онова. Гледайте да бъдете онова, което е вътре във вас, онова, за което Бог ви е създал. Достатъчно е човек да развие онези заложби, които вече са му дадени. Грамадни заложби има човекът.

Най-първо се научете да пишете и да изговаряте думите добре. Във вашия речник коя дума е най-силна? Идва при мене един болен. Казвам му: „Коя дума е най-силна? Можеш ли да ме обичаш?“ Той ме погледна и се учуди. Питам го пак: „Можеш ли да ме обичаш?“ Той казва: „Като оздравея, мога.“ Казвам му: „Не, преди да оздравееш, така както си болен, да ме обичаш.“ А този закон е много верен. Ако болният в дадения случай, преди да съм го излекувал, ме обича, той ще оздравее. Нищо повече. Ако той ме обикне, ще оздравее. Това е закон. Той идва при мене да му помогна аз. Като вярваш, че като се допреш до дрехата на Христа, ще оздравееш, като се

допреш до нея с голяма вяра, образува се една връзка между тебе и Христа и онези здравословни влияния на Христа минават. Така става със жената, която имала кръвотечение. И тя като се допряла с вяра до дрехата на Христа, болестта изчезнала от нея.

Та като обикнеш добрия човек, ще оздравееш. Ти, като повярваш в Бога, ще оздравееш. Като направиш една връзка с Разумното, ще оздравееш. Бог е най-разумното същество. Като направите връзка с Бога, ще оздравеете. Като се обичате едни други, вие ще се лекувате. И като обикнеш болния, ти ще се разболееш, ако болният е по-силен от тебе. Здравият, като обикне болния, ще се разболее. Всякога този, когото обичаш, трябва да е по-слаб от теб. Ако е по-слаб от теб, обичай го. Всякога трябва да обичаме по-слабия. И силния трябва да обичаме. Ако един човек е по-силен от теб и е болен, ако ти го обичаш, ще се заразиш. Някой път ти искаш да обърнеш към Бога един човек, който има голям ум. Остави го, той е голям сом.

Сега да не остане във вашия ум мисълта: „Какво знаем ние?“ Вие знаете толкова, колкото да ви бият. И всички хора са станали толкова умни, че да ядат бой. Всеки един от вас все е скръбен, и когото срещна, все е бит и вие се оплаквате: „Много страдам.“ Казвам си: този е от учените. Той ще каже, че светът, обществото не го разбират. Аз нищо не му казвам, но зная в себе си, че човек страда от своето неразбиране. И когато дойде в мен едно страдание, аз търся причината или в себе си, или вън. И в дадения случай лесно поправям работите. Едно най-малко колебание в духовния свят ти произвежда страдание. Например аз се моля на Бога, но в мене влиза мисълта: „Господ дали ме слуша?“ Като влезе тази мисъл в мене, веднага нещо ми нарушава мира. Моля се и си казвам: „Аз, големият човек, мъдрецът, се

моля на Бога да ми помогне.“ Бог ми казва: „Услужи на това дете и то ще ти помогне.“ Аз се съмнявам. Дойде ми едно нещастие, смущавам се духом. Ти мислиш, че си нещо, а детето е малко. А пък в духовния свят не е формата, която дава значението. Ти трябва да имаш абсолютна вяра. Когато Бог ти каже: „Чрез това дете ще ти помогна“, вярвай в това. Или ти кажат: „Ще оздравееш чрез тази капка.“ И ако дойде съмнението, ти губиш. Близни тази капка, и после мисли за резултата. „Я стане, я не стане“ – това е мисъл материалистическа. Ако приемеш тази капка, то здравето може да дойде след един месец. Нищо не значи това. Аз ще вярвам, че ще оздравея, нищо повече. Но ако се поколебаеш, губиш. Някои хора, като им кажеш, че ще оздравеят, те се поколебават, не вярват.

Ти трябва да вярваш в онова Разумното и не прави разлика между хората, не мисли, че в дадения случай ти си по-умен от другите хора, понеже тогава ще унижиш Господа, Който е направил света. Той е направил както теб, така и другите хора. Те всички са като теб. Ти си умен, радвай се, че разбираш добре, но не мисли, че си по-умен, не мисли, че Господ те е направил по-добър, по-умен от другите.

Писанието казва: „На по-маловажните удове Бог е дал по-голяма почит, отколкото на важните.“ Да допуснем, че давам в ръцете ви една снежна топка, но тя скоро ще се стопи и нищо няма да остане при вас. Ще си туриш шишето и като се стопи снегът, ще туриш капките в шишенцето.

Всички неща имат смисъл. „Това го знаем“ – казваш. Ако го знаеше, твоите работи трябваше да се оправят. Оправени ли са? Ако човек е добър, ще стане красив. Ти казваш: „Аз това го зная.“ Но ти красив ли си? Не. Казвам: „Човек трябва да бъде умен.“ „Аз това го зная.“ „Но ти умен ли си?“ „Не

съм.“ Ти мислиш, че си нещо сега, без да си. Често гледам, някой се моли за дъжд и после казва: „Аз се помолих за дъжд и дъждът дойде.“ Отиваме в другото село, и там са се молили за дъжд. Ти някой път мислиш, че твоята молитва е помогнала. Не, но понеже хиляди хора са се молили, и ти си съдействал за молитвата им. Радвай се, че сега като се молиш, се отговаря на молитвата ти, а пък не мисли, че само ти като се молиш, слуша се молитвата ти. Кажи на баща си и майка си, и на други да се молят за тебе, и тогава и аз ще се моля за тебе.

Веднъж ме викаха в Сливен у едно богато семейство. Една жена четирийсетгодишна се разболява, разболяла се е нервната ѝ система. Викат ме при нея да ѝ помогна. Казвам ѝ: „Вие сте богати хора, може да викате други хора. Аз нямам на разположение такъми, нямам материали. За да си направя лекарството, трябват ми материали.“ Нейните близки ми казват: „Колкото трябва, ще платим.“ Зет им беше пълен, угоен човек. Казвам му: „Ще платиш.“ „Плащам, колкото трябва.“ Казвам му: „Ти готов ли си, каквото се поиска от тебе да го направиш? Не да платиш, но аз ще извадя от тебе нещо.“ Той ми казва: „Извади каквото искаш.“ „От тебе ще извадя нещо и ти ще почувстваш, че съм извадил нещо, и ще го дам на баба ти.“ Той ми казва: „Извади колкото искаш. Аз обичам баба си.“ Казвам му: „Щом я обичаш, работата ще върви напред.“ И на дъщерята казвам така. И дъщерята ми казва: „Извади, аз обичам майка си.“ Казвам им: „Сега може да оздравее баба ви, като взема материал от вас.“ А на другия ден бабата оздравя и те казаха: „Как стана тая работа?“ Казвам им: „То е много проста работа.“

Вие сте много чудни. Да кажем, че имате два чувала брашно, имате и масло. Как става сега точенето на баница? Аз направих една баница. Вие иска-

те сега да ви разправям как направих баницата. То е изкуство, занаят. Като имате точилка, пещ, два чувала брашно, масло, лесно стават работите. Но като нямате тези материали, не става нищо. Та изкуството е с онези материали, които Бог е създал, да знае човек да направи разумно работите, да не греши. Всички блага, които Бог ни е дал, да ги използваме разумно, та да се прослави Бог в света. Вие казвате: „Ще накарам Учителя да се помоли." Може да ме карате, но от чувалите ви ще взема. Всеки един от вас може да ме накара да помогна, но ще ви трябва да отворите чувалите.

Помнете едно нещо: нищо в света не може да [стане] без любов, без мисъл, без свобода. Три неща трябва да желаете. Вие не можете да помогнете на един човек, ако не го обичате и ако не ви обича. За всяко нещо турете любовта като основа. Онзи, комуто искате да помогнете, ви обича и вие щом се помолите с любов, тогава нещата стават, там Бог действа.

Някой път тези, които са по-близо до слънцето, повече треперят, отколкото другите. Хората, които са на високите планини, са по-близо до слънцето, но им е по-студено, отколкото на тези, които са на полето. Човек много пъти има погрешни схващания и страда все от много знания. Нещата са отначало далеч и после се свързват.

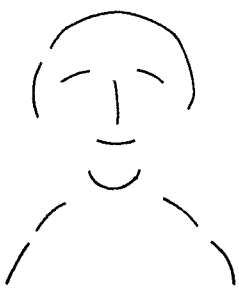

Един художник, като почне да рисува, най-първо дава скица. Когато линията е права, това показва, че центърът е много далече, голям е кръгът. А пък когато линията е крива, това показва, че центърът е близо и тази идея е близка, постижима. При правите линии идеята е по-далечна и постижима в по-далечното бъдеще.

Който търси правото, той е в далечното бъдеще. На един човек откъде ще му дойде щастието, от ляво или от дясно – от сърцето или от ума, или от волята – не се знае, но от три места може да дойде щастието. От ума му, от сърцето му или от волята му.

Смирението не е качество на чувствата, а на ума. Само човек, който мисли, може да бъде смирен. Човек най-първо има известни постъпки, които произтичат от ума, после от чувствата и после от постъпките. А има неща, които произтичат от чувството на човека, при което човек не мисли. В тебе се заражда моментално едно желание и тогава чувството взема надмощие. Виждаш един човек и го обичаш, без да ти е направил нещо. Някога трябва да има защо да го обичаш, а пък някога го обичаш, без да ти е направил нещо.

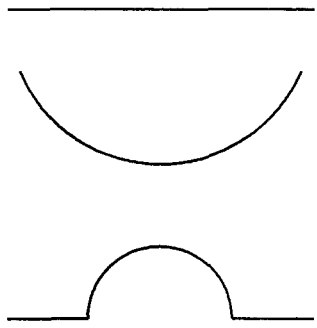

Правите линии са на мисълта, кривите линии са на чувствата, а смесените са на волята. Ако в човека преобладават правите линии и е нещастен, то нещастието му иде от правите линии. Ако в него преобладават кривите линии и е нещастен, това значи, че има много влага. Ако пък при смесените линии е нещастен, това произтича от недоброто съчетание на правите и кривите линии. Казват: човек трябва да бъде добър. Доброто е цяло число. То е семето, което трябва да се посее. И трябва да извадим качествата, които са скрити вътре в доброто. В едно дете не трябва да се внася нищо, но трябва да се тури в условия, за да се прояви вложеното в него. Страданието, това е малкото пръст, която трябва да се тури при семето, за да може семето

чрез светлината, топлината и влагата да прояви това, което Бог е вложил в него.

Човек трябва да се тури в благоприятни условия, за да прояви това, което е вложено в него. В това седи възпитанието. Например едно дете е музикално. То трябва да се тури само при нужните условия, за да прояви своята музикалност. И когато ученикът е доволен от учителя си, значи има връзка. Тогава детето може да прогресира. Щом няма връзка, детето не може да прогресира. Ако ти не обичаш слънцето и земята, ти не може да прогресираш. Не само земята трябва да обичаш, но и слънцето. Земята е твоята майка, а слънцето фигуративно означава бащата. Но ти още не си намерил Баща си. Земята ни най-малко не е майка ти и слънцето нищо не знае за тебе.

У религиозните хора опасността е следната. Понеже те имат най-високи чувства, качват се на най-високите върхове на своите чувства, и понеже виждат отдалече, мислят, че всичко знаят. Това, което виждаш, то не е знание. Ти виждаш само възможностите. Ти трябва да слезеш при тях. Запомнете закона на помагането. Ти никому не може да помагаш, ако не го обичаш. Казваш, че обичаш някого, но имаш съвсем користолюбива цел. Аз помагам на някого и той ме възнаграждава изобилно. Това е привидно като че го обичам. Или ти се подчиняваш на някого, който е силен, но това е от страх. Или ти знаеш, че някой е умен и ти му се подчиниш. И това е умното, което можеш да направиш.

Най-напред човек трябва да научи, че могъществото му стои в поправката на неговите погрешки. Могъществото на човека е в това, да поправи веднага своите погрешки. Там се познава силата на човека. Който не може да поправи своите погрешки, той не е силен човек. Господ е могъщ.

Той е направил света. Земята е била неустроена и пуста и Бог е направил това, което сега виждаме, и това, за което хабер нямаме. Сега в нас всичко е неустроено, разхвърляно, каша, тъмница. Затова ние трябва да започнем да работим. За нещо се сърдиш някой път, десет години не може да ти мине, и казваш: „Обиди ме той. Как така ме обиди.“ Не, да не се обиждате, но като сте се обидили, после да станете приятели.

Това, което се мъчи в нас, не сме ние. Големите предпотопни животни имаха съзнание, че са грамадни, но после загинаха. И ти имаш такива грамадни идеи и мислиш, че ще оправиш света. Ти работиш по един път, който не е Божествен. Някой човек е турен в лоши условия, за да се събудят дарбите му, а пък ти му даваш пари и с това ще махнеш пръстта, която е на семето. Както ние искаме да поправим света, повече го разваляме, отколкото да го поправим. Ти казваш: „Аз никого не слушам.“ Тези, които са повече живели, повече знаят и трябва да ги слушаш. Човек е разложен в природата на своите части и като се изучава природата, изучава се човекът. Човек още няма ясна представа за себе си, той не вижда себе си, той още не знае какъв е образът му. Това, което е в него, то е сега още привидно негова форма.

Един човек може да го познаеш само когато го обичаш. Без да го обичаш, не може да го познаеш. Външните условия и вътрешната деятелност слагат известен отпечатък върху човека. Като погледнеш свещениците, имат си те известен отпечатък. Дипломатите и търговците – също. Като погледнеш един човек, може да го познаеш дали е инженер, архитект, свещеник, търговец и прочее.

Но зад всички форми стои нещо велико. Христос е казал нещо, но зад всички Негови думи

стои нещо велико, което трябва да се разбира. Например Той говори за кротост, за Царството Божие и прочее, но всичко това трябва да се разбере, трябва да се влезе във вътрешния смисъл на нещата. Любовта и мъдростта са неща неразбрани. Ние мислим, че разбираме какво нещо е любовта. Нито любовта разбираме, нито мъдростта. Има безброй неща, които трябва да се знаят. Трябва да знаеш и тяхната връзка, как да я направиш. Професорът не може да учи заради тебе. Той ще ти предава, но ти ще учиш, ти ще работиш. Реалността ще я облечеш в най-простата си форма, ти ще се облечеш в най-простата си дреха и после ще се облечеш в най-хубавата си дреха.

Като дойде съвършеният човек, той ще бъде готов да разбере съвършените форми. Ако дойде някой по-учен от тебе, ти може би няма да се радваш, ще ти стане мъчно. Това е неразбиране.

Хората се залъгват по два начина: на едни действат отвън хубавите форми, а на други действа това, което отвън не е толкова хубаво, но вътре е ценно.

„Отче наш“

Двадесет и трета лекция на Общия окултен клас
6 март 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

НАЙ-ДОБРИЯТ ПЛОД

„Добрата молитва“

В Евангелието се казва: „Бог е Дух и които Му се кланят, с Дух и истина ще Му се кланят.“

Тоя стих е лесен, но не е разбран, мъчен е за приложение.

После, казано е: „Път, истина и живот.“

Пътят е нещо понятно, но за истината е вече друго. Хората казват: „Кажи ми ти истината“ – значи така, както я знаеш. Кажи ми ти истината, тая работа ти ли я свърши, или не. Може да е добра или лоша работата. Да кажеш истината – хората разбират да кажеш доброто или лошото. В дадения случай, каквото си направил, да кажеш – това хората считат за истина. И живота на земята хората го разбират тъй: ако нямаш здраве, ако не си здрав, ако имаш много несгоди, казват, лош е животът. Често свързваме външните условия на живота със самия живот, и като ги няма, казваме, че животът е лош.

Има една голяма опасност. Мъчно е да учиш една стара баба на осемдесет и пет години да пее. Ти на всичко можеш да я научиш, но да избиеш от главата ѝ осемдесет и петте години, това е мъчно. Тя ще каже: „Аз на осемдесет и пет години да ходя да пея с децата!“ И аз досега не съм виждал в певчески хор осемдесет и пет годишна баба. Сега аз привеждам това като един отделен факт.

Много работи може да са ясни на един човек, но да не може да ги приложи. В една реч, каквато и да е, човек трябва да бъде крайно внимателен да не си оцапа езика. Най-мъчното изкуство в света е да не се оцапа езикът. По-мъчна работа от тая не съм срещал на земята. Всичко друго можеш да направиш, но дойде ли до това да не си оцапаш езика, не може. Някой път знаеш нещо за някого, отгоре нещо те бута и ти казва: „Мълчи!“ Нещо друго ти казва: „Кажи, нека знаят хората.“ И после, като го кажеш, ще почнеш да се извиняваш вътре в себе си. После ще питаш някого: „Направих ли грях, като го казах?“ Ще ходиш да питаш дали си направил грях. То е цял един процес. Така е у всички хора. Кога са го учили това нещо, не се знае. Дълга история има.

Във всички окултни школи Учителите, които са идвали, все са имали разни системи, за да отучат учениците от разните навици. Например да се отучиш от навика, като се молиш, да не се почесваш. Не е грях, в реда на нещата е, всички се чешат, но щом стане човек ученик и иска да се дисциплинира в живота, той трябва да стане господар на всички тия външни влияния. Боли те кракът нещо. Представи си, че всичките ти работи са уредени, но един ден пропаднеш, нещо сбъркаш – или къщата ти вземат, или баща ти умре. Важното е, каквото и да ти се случи, да бъдеш спокоен.

Разправя ми една млада сестра, която отива да пее при учителката си. Пеят една песен. На едно място песента е сериозна, а пък тя на това място пее засмяна. Учителката ѝ казва: „Сериозна работа е, не трябва да се смееш. Песента е такава, а пък ти като че на сватба отиваш, ухилила се.“ Какво ще кажете сега? Това се случва с мнозина. Идва един при мен и ми казва: „Представете си, пукнали му главата.“ И се смее. При това религиозен човек е. Хубаво. Тога-

ва, ако се смееш, че му пукнали главата, то след като му превържат главата, пак ли ще се смееш? А след като оздравее главата му, какво ще направиш?

Сега при какви условия човек може да се засмее. Като пукнат главата на някой човек, можеш да се засмееш. Когато главата е направена от тиква и се пукне, можеш да се засмееш, но когато пукнат същинската глава на човека и му излезе мозъкът навън, ни най-малко не бива да се смееш. Ако си учен и добър човек, ще станеш сериозен.

Та в живота има неща, които за вас са неестествени. Ние сме сериозни само при нашите болести, относно това, което ни засяга, а пък щом засегне другите хора, ние не можем да влезем в тяхното положение.

Сега това не го вземайте в частност. Аз вземам тоя факт, за да се види колко е мъчно някой път човек да се дисциплинира. В какво седи причината един ангел, като дойде от небето между хората, да живее само десетина години? Той може да пропадне, тъй както един човек може да пропадне, ако не владее ума си. Ако не владее сърцето си, пак може да пропадне, и ако не владее постъпките си, пак може да пропадне.

Има нещо в природата, което не се дели. И голямото не се дели, и малкото не се дели. А има нещо в природата, което се дели. То нито е голямо, нито е малко. То е многото и малкото. *(Тук терминът „малко“ се употребява в първия случай в смисъл на дребно, а във втория случай в смисъл на малко количество.)* И малкото се дели, и многото се дели. Това малкото, като влезе в многото, дели го. И понеже е много, дели го на големи късове. И малкото, като влезе в малкото, което се дели, дели го на малки късове. По някой път вие можете да влезете в голямо стълкновение със себе си. Вие искате да разделите нещо в себе си, а то

е неделимо. Цял живот да се мъчите, няма да можете и една прашинка от него да отделите. А пък има нещо в живота, което се дели, и ако искате то да остане през целия ви живот неделимо, то всичката ви работа ще остане напразно.

Например много е мъчно през целия си живот да не кажете нито една лоша дума. То е делимо. И най-големите светии го правят. Някой път и светията се изпусне и каже нещо. Защото да кажеш нещо лошо, това нещо е от делимото, но гледайте, като го делите, да не е поне на големи късове, но на малки. Все ще направите една погрешка, не можете да не я направите, то е немислимо, но гледайте да направите от малките, а не от големите. Всичката философия е в това. Като направите една погрешка, да направите една малка погрешка, а не голяма. До приложение на закона като дойде, то е една дълбока философия.

Понеже съществува злото, то по възможност гледайте да направите най-малката погрешка и най-малкото зло. Понеже все ще направите зло, гледайте поне да е най-малкото. Не може ли някой път да не направите най-малкото зло? Все ще го направите, понеже злото съществува. Щом дойдете до доброто, тогава гледайте да направите най-голямото добро. Там не туряйте същия закон. Правите ли зло, турете най-малкото зло, понеже невъзможно е да избегнете погрешката. Погрешката, това е сянката на злото. Щом аз турям сянката на едно лице, то лицето ще изпъкне. Щом турите сянката на един нос, то носът ще изпъкне. Ако няма сенки, носът не може да изпъкне. Без сенки нещата не могат да изпъкнат.

Сега друго, вие си задавате въпроса, без зло в света не може ли? Аз ви питам тогава, защо задавате тоя въпрос. Задава се въпрос: „Без смърт не може ли?“ Питам, защо задавате тоя въпрос? Смъртта е

резултат на една постъпка. Животът тъй, както го разбираме, и той е резултат. Да умреш, това е резултат, но дали да умреш, зависи от тебе. А за да живееш, не зависи от тебе, тоест не си ти, който ще си дадеш живот, друг трябва да ти даде живот, той не зависи от тебе. Защото не можеш да допуснеш, че в тебе има вълнение да имаш живот, преди да се е проявил животът. Преди да се е проявил животът, ти не можеш да искаш живот. Можеш, след като имаш живот, да искаш да имаш повече живот. Животът ти е даден, защото излиза от Бога. Ти казваш: „Искам повече живот." Всъщност ти не можеш да искаш и повече живот. То е неразбиране на живота. Животът е нещо неделимо. Той не може да бъде повече или по-малко. Ние го считаме така, но ние го считаме като онзи живот на многото и малкото. Но то е вече материя, свързано е с известни изгоди и условия. Например казваме: „Той има изобилен живот, по-добър живот." То са наши понятия. Животът е неделим. Но в тоя живот сега ти можеш да станеш причина да изгубиш живота си, да изгубиш условията на живота, не самия живот, но условията, при които животът може да се прояви.

Например да имаш желание да те обичат, нали така, това е един вътрешен стремеж. Но защо искаш да те обичат? То е една потреба, една необходимост в живота. Ти искаш да имаш по-голям прозорец. Защо? През него влиза повече светлина. Не че прозорецът създава светлината. Светлината отвън си съществува, а големият прозорец ти дава възможност да влиза повече светлина за тебе. А който не разбира, може да мисли, че прозорецът изпуща повече светлина. Не, прозорецът не изпуща светлина, не създава светлината, но през него тя минава. Лампата свети, дава светлина, но светлината не се образува от нея. Светлината си съществува и се проявява чрез тая лампа.

Сега знаете ли на какво прилича това мое разсъждение, което аз сам не одобрявам? Идва някой и ми разправя подробно за един факт, който с четири думи може да се изложи и ще се разбере. Иван или Драган вчера се е поминал, заминал за другия свят. Това е факт, а той ще ми разправя най-подробно как е боледувал или се е мъчил и тъй нататък. Мен фактът ми трябва, че Иван е заминал за другия свят. Е, на добър път. А той ще седне да ми разправя как боледувал, че пари нямал, че деца имал и прочее. Цяла история. Като ми разправи историята, аз казвам: „Какво може да му се помогне на Иван? Умрял – умрял!" Той казва, че жена му плакала. Не може да му се помогне? И деца имал. Не може да му се помогне. Пари имал. Не може да му се помогне. И да искам, не мога вече, заминал е вече човекът. „Да отидеш на телеграфа и да му телеграфираш да се върне."

Сега ще ви приведа един анекдот. Някой може да се обиди, но ще ме извините. Които засегне, да ме извинят. И тоя анекдот обяснява най-тънката политика на света. По-тънка политика от нея няма. И който я знае, тя е хас*. По-висока политика от нея няма.

Оженил се някой за някоя много видна мома от богато семейство. И тя добра, и той добър. Родили им се две деца. Обаче на тая жена ѝ дошло наум за Великден да иска много скъпа рокля. Мъжът ѝ казал: „Миличка, нямам пари. Ще влезем в дългове. Ще ни продадат и къщата." „Не, тая рокля ми трябва. Без нея ще стане най-голямото нещастие." „Разбери, за някой друг Великден да е тая рокля, не за този." „Не, за този Великден искам да се облека." Той не се съгласил и тя припаднала. Като припаднала, умира, пулсът ѝ спира вече. Протичат му сълзи

---

* хас *(тур.)* – чист, истински

и той казва: „Е, човещина. За една дреха си уморих жената. Ами тия деца кой ще ги гледа?“ Започва да плаче и казва на себе си: „Трябваше да мислиш. Тия деца сега кой ще ги гледа?“ Отива при нея и казва: „Моля ти се, дрехи ще купя, всичко ще купя, само се съживи. Кой ще гледа децата?“ И пипа пулса ѝ. Най-после тя въздъхва и казва: „Ще се върна.“ Туй е политика. Тя прави голяма жертва, че се връща от другия свят, от Баща си. И той казва: „За една дреха, за един фустан би ли трябвало да уморя жена си? Ще купя, нищо повече.“ Че много пари струва, че къщата щяла да се продава, няма нищо.

Сега ние можем да се смеем на тия състояния, на тия приказки, но в нас има често такива състояния. Някои работи като не се случат, както искаме, ние припадаме, отиваме в другия свят и казваме: „Не се живее вече!“ Та трябва какви ли не обещания, докато човек се свести от противоречията, в които попада.

Та все таки трябва да кажеш: „Миличка, каквато рокля искаш, ще взема, само върни се, че децата кой ще ги гледа.“ Тя ще каже: „Ще се върна.“ Аз съм малко доволен, че можах да го кажа така, че не се обидихте. Аз дълго време мислих как да го кажа, така да го кажа, че да няма обидени – нито едната, нито другата страна, че да излезе малко гладко. Защото са много хапливи тия работи.

Това е политика. „Ако не се облека с такава рокля, ще стане нещо“ – предупреждава жената, а пък той е материалист, не вижда, че ще стане нещо, и мисли, че може да се отложи. Има някои работи, които не трябва да се отлагат. В дадения случай имаш да играеш две роли: ти ще играеш или ролята на възлюбления, или тая на възлюбената. Как трябва да постъпиш в дадения случай? Умният човек не трябва да чака, но преди тя да е поискала роклята,

трябва да я даде, за да няма припадък. Преди тя да каже, той да усети, пет-шест месеца по-рано, и да донесе роклята. И тя да каже: „Колко умен е той! Прочел моите мисли.“ А пък като не знаят хората да четат мислите, тя ще отиде на другия свят, и той после трябва да хване главичката ѝ и да каже: „Миличка, върни се.“ Това е най-хубавото помилване, от сърце. И казва той: „Колко беше добра, колко хубаво ми готвеше, гледаше децата. А пък сега, като умре, какво ще се прави.“

И на вас казвам: гледайте да не припадне вашата невеста. И после, когато вашата невеста иска рокля, не ѝ отказвайте, че после да не се молите да се върне. Понеже там иде изкушението – тя като се върне. Аз не казвам, че тя се е преструвала. Не, тя е припаднала наистина, но после иде най-тънката дипломация. И тя ще каже: „То имало лесен начин за тая работа“ И ще почне по-майсторски да го прави втори път, после – трети път. Ще се усъвършенства в тия припадъци и ще викаш лекари за консулт. И от един припадък ще се образува един навик, и лекарите ще кажат: „Пулсът е неправилен. Нервната система на жена ти е съвсем разстроена.“ Че лекарства, церове, наставления, които могат да ти дадат.

Изводът, който правя, е тоя: всякога трябва да се пазим от един навик, който може да ни увлече в едно изкушение. Например следния навик – нещо си чул, но не си го проверил. От съседа си го чул и го разпространяваш, и казваш: „Аз чух това и това.“ И от това разпространение, от тази вестникарска новина няма нищо вярно.

В света има две влияния: влияние на силния, но добър човек и влияние на силния лош човек. Някой път може един добър, но слаб човек да е под влиянието на един силен човек, чиято мисъл е лоша. Тоя човек е положителен. Аз вземам тук понятието

„лош човек“ в най-обикновен смисъл. Някой път се случва човек да говори или постъпва, без да обмисля – не мисли за последствията от това, което ще каже, много повърхностно мисли, без избор на думите. Този човек не е лош, но не мисли добре.

Вземете съвременната дипломация – много внимателни са дипломатите. Думите им са крайно избрани, понеже всяка дума може да се изтълкува криво. И оня дипломат ще говори за посторонни работи. Той никога не говори върху предмета, който има скрит в ума си, а говори за обикновени работи и то много изящно. Дипломатите имат изящен език. Всичките им думи са изящни. Някои може да не одобряват тоя език, но той е един отличен език. После, дипломатите са облечени добре, държат се много добре и са много учтиви. Всичко може да търпят, спокойни са. Няма да забележите ни най-малка промяна у тях. Ще вземат дрехата ви и ще ви държат да се облечете. И след като си заминете, ще кажат в себе си: „Намазахме колата!“ Това никой не го знае, не се изнася това отвънка. И са доволни, че са скрили своята мисъл.

Питам, не е ли хубаво човек да скрие някой път своето негодувание? Неразположен е. Да скрие своята сиромашия. Как ще скриете сиромашията си? Може ли? Може да скриете и богатството си. Да скриете богатството си, това хората са го научили. Те се представят облечени с по-скромни дрехи, за да помислят хората, че не са богати, че не разполагат със средства. Вие не знаете, че богатият, който е облечен просто, не е беден, и бедният, който не е облечен тъй просто, не знаете дали е беден. Кой е беден? Има и бедни, които нямат нищо, а пък има други бедни, които само казват, че са бедни.

Да определим нещата. В живота има неща, които не се крият. Не могат да се крият. Кое не се крие?

Не се крие светлината, не се крие топлината, животът не се крие. Живота не може да го скриете, той винаги се проявява. И разумността не се крие. Любовта не се крие – тя се проявява веднага в лицето и в движенията. Любовта си има особени линии. Богатият по какво се познава? Човек, който е богат, който мисли, че има ливади, къщи, има една много права стойка. Той е прав: има на какво да уповава, има самочувствие. Той върви право. А който е закъсал, мисли, че няма нищо, приведен е. Единият е много разширен, ходи свободно, а пък другият е малко сгърчен. И вие във вашите вярвания сте такива. Аз наблюдавам някой път, когато вярванията на хората са прави, те вървят като богати, а пък щом закъсат в своите вярвания, пак се прегърбват, клюмват.

Изкуството седи в това, да не прекъсваме съобщителните условия, при които животът се проявява. Вие сте здрави. Може да дойде мисъл в главата ви: ще бъда ли всякога аз здрав? Или може да сте богат и да си кажете: всякога ли мога да бъда богат? Всякога можете да бъдете. Умният човек всякога може да бъде богат. Ти сигурен ли си? Щом сте умни, всякога можете да бъдете богати. Но щом стане нарушение във вашия ум и изгубите тая светла мисъл, тогава резултатите на богатството могат да се изменят. Тогава и добрият живот ще се измени, всичко ще се измени. Щом човек изгуби ония закони, при които се регулира човешката мисъл, формите на живота вече се изменят.

Сега пак идваме до двата закона: има неща в света, които не се изменят, и има неща в света, които се изменят. Следователно не се старайте да делите това, което е неделимо. То остава неделимо. И голямото и малкото не се делят. А пък това, което се дели, не се старайте да го правите неделимо. Което се дели, делете го, а пък което не се дели, оста-

вете го неделимо, с него си служете. [С] това, което не се дели, можете да разделите това, което се дели. Неделимото дели делимото, несъбираемото образува събираемото. Това, което само по себе си не може да се събира, то събира нещата. Живият човек събира нещата, не умрелият. Значи животът събира. Животът може да събере умрелите, а умрелите хора не могат да съберат живите. Могат ли? Следователно смъртта е от делимите неща, а пък животът е от неделимите. Животът може да събере сто-двеста души и да им направи паметници. Умрелите хора никога не могат да направят паметници на живите. По какво се отличава животът? Животът може да направи паметник на смъртта, а смъртта не може да направи паметник на живота, защото животът няма нужда от никакви паметници.

Тогава питам: паметник ли да имате в живота, или без паметник? Казвам, някой може да каже: „С паметник, разбира се." Аз пък казвам: аз искам без паметник. Аз казвам на себе си: „Слушай, на тебе никакъв паметник не ти трябва. Ти, ако искаш паметници, колкото искаш можеш да направиш, но на теб, на човека, никакъв паметник не ти трябва."

Каква е разликата между умрелия и живия човек? Има разлика. Животът може да направи паметник на смъртта, а смъртта не може да направи паметник на живота. Следователно животът спада към неделимите неща, а смъртта към делимите.

Не е лошо да умреш, защото, ако не умреш, няма да имаш паметник. Ако искаш паметник, постарай се да умреш и ще ти направят един паметник. В Съединените Щати правят един паметник цяла планина – един паметник на Вашингтон и на четири души други видни американци, имат грамадни образи, видими отдалече. Цяла планина я правят на голям паметник. Много работници работят там с ма-

шини. Американска работа. И казват, че тоя паметник струва толкова, колкото са стрували египетските пирамиди. Доста пари са дадени.

Ще кажете: „Защо харчат тия пари?“ Нека се харчат, да се създава работа на хората. Но това не е работа. Истинската работа си съществува. Не че нямате работа, но някой път си казвате: „Да си създадем работа.“ Природата ви е създала доста работа, накарала ви е например да ядете – уста ви е дала и зъби. Ядете и казвате: „Колко приятна работа.“ Може да кажете: „Не искам да работя.“ Но природата ви казва: „Само малко да посдъвчете, много малко. Само малко ядене.“ После ще дишате и ще издишате въздуха. *(Учителят диша дълбоко.)* И после нейна работа е пак тази, да мислите. Много лесна и приятна работа. Какво ви струва да си помислите? Мисълта е работене. Ще каже някой: „Помисли си сега за някой красив човек.“ Вече една опасност има. Вие казвате: „Ще си помисля, но тая красива мома съществува ли?“ Разбира се, че съществува. Щом мислите за нея, тя съществува, има я, щом не мислите, няма я. Е, може да си помислите и за една грозотия. Съществува ли? Съществува. Коя е грозната сега? За мене всяка мома, която умира, е грозна. Грозната мома, това е смъртта. Умрялата мома е грозната. А коя е красивата мома? Която живее.

Сега правя извод, който е много верен психологически. Всеки, който иска да бъде красив, непременно трябва да възприеме живота. Животът сам по себе си е красив, той дава най-хубавите форми. Ако не се турят някакви препятствия на живота, той създава най-красивите форми. Един ангел е красив, светлина блика от него. От човека не блика това, понеже той няма такъв извор на живот.

Някой път искате да бъдете красиви, искате да се подмладите. Старостта за мене е признак на

смъртта, а пък младостта е признак на живота. Вие искате живот – мислете за младостта. Но ще станете ли млад? То е друг въпрос. Мислете за младостта. Защото ако не мислите за младостта, старостта сама по себе си ще дойде. За старостта няма какво да мислите. За младостта ще мислите. Инак ще дойде старостта и ще ви каже: „Добър ден." И ще се свърши въпросът.

Същият закон е и за доброто. Вие искате да бъдете добри. Не разправяйте на другите хора: „Аз искам да бъда добър." Но в себе си, като станете сутрин, не на глас, но вътре, тихо в себе си кажете: „Добър ще стана. Искам да бъда добър." Не в обикновената форма добър, защото вие сте добър вече. С проявяването на доброто, във вас ще почнат да се проявяват всички външни условия на живота. Не можете да го подобрите изведнъж. Не мислете, че животът може да се подобри изведнъж. Физическият живот се подобрява постепенно. Според степента на това, което става вътре във вас, и толкова, доколкото искате да бъдете добър, ставате по-разположен и условията вече се изменят. Като бъде човек добър, той ще се избави от много нещастия. Малко ще боледува, няма да пада, няма да си чупи главата, няма да губи жена си, децата му няма да умират и приятелите му ще бъдат верни. Доброто носи всичко със себе си. А пък щом се разколебае човек в доброто, след него идат вече всичките неприятности. Изобщо законът за единичния живот е верен. В колективния живот има едно изключение, но то се дължи на индивидите.

Спорят двама души кое е добро и кое не е добро и дълго време въпросът седи неразрешен, какво нещо е доброто. Вземете доброто така, както вие го разбирате. Аз разбирам доброто като един целокупен резултат. Доброто не седи в една постъпка. Доб-

рото е един завършен резултат на един отличен живот. Най-добрият плод на живота, това е доброто. Аз за мене си така го мисля. Щом имате доброто, имате най-добрия плод, имате вече едно богатство, на което можете да разчитате.

Практически, щом станете сутринта, кажете в себе си: „Искам да бъда добър." Тая доброта не е за хората, но за самите вас, понеже ще бъдете повече разположен, ще имате повече мир. Ако имате някакъв талант, ще го развиете: ще пеете, ще свирите, ще работите. Ще забогатеете, като имате доброто вътре в себе си. Понеже това добро е резултат на добрия живот, подобряват се външните условия, а пък щом се подобрят външните условия, тогава няма да ходите да се молите на този и онзи да ви направят някаква услуга. Някой път е хубаво това. Вие изпадате някой път в една крайност. Не искам да падате в нея. Казвате: „Аз не искам да прося. Не искам никой да ми услужва." Че колко пъти една овца ти е услужвала? Колко пъти една ябълка ти е услужвала? Ако не искате никой да ви услужва, не късайте плода на ябълката, на овцата няма да вземате вълната и няма да издоявате кравата.

Ние мислим някой път, че сме самостоятелни. Не е тъй. Искайте оттам, отгдето тече млякото на любовта – от живота искайте. Не искайте от смъртта, а от живота. Това е право.

Някой казва: „Аз не искам от него." Да, право е, понеже смъртта е там, а от смъртта не се иска. Но минавате ли някой път оттам, където е животът, откъснете си. Когато човекът беше в рая, Господ му казва: „Не късай от това дърво, то е смъртта, а късай от всички други дървета." Казвате: „Защо да не откъсна?" Може да откъснете, свободни сте, но от последствията не сте свободни. Късайте от това, което носи живот в себе си. Искай оттам,

гдето тече животът. И край което дърво минете, откъснете си по един плод, спрете се и благодарете на Бога, че ви е дал да откъснете. Минете покрай някой извор, налейте си една чаша вода и благодарете на Бога, че този извор е там. Като минете по един хубав път без всякакви препятствия, пак благодарете. През където и да минете, благодарете. Това е смисълът на живота, вътрешният смисъл. Така животът става по-сносен.

А пък вие откъснете един плод и кажете: „Не се знае утре как ще се чувствам, след като съм ял." Минавате някой път и казвате: „По-нататък не зная какъв ще бъде." В ума ви все лошото. Лошото, това е смъртта. Затова вие ще кажете: „Този път ще бъде като на зазоряване." Писанието казва: „Пътят на праведния е като на зазоряване." Като на зазоряване – най-напред тъмнина и после светлина.

Сега имате един добър пример, имате революцията в Гърция. Революционерите и правителството могат да се спогодят. Питам: по този начин, по който направиха революцията, какво спечелиха? Нищо. Някой път и ние така се разделяме, в нас става революция, но тази революция нищо не допринася. Това не е победа вече.

Не търси да побеждаваш себе си. Избягвай да побеждаваш себе си, защото който побеждава себе си, унищожава себе си. Някой казва: „Трябва да победим себе си." Чудна работа. Какво ще завладееш? Как е казано в старата философия на гърците? „Познай себе си." Казват: „Човек трябва да победи себе си." Трябва да направя превод на думите „познай себе си". Смъртта може ли да се познава? Познава се животът. Да познаеш себе си, това значи да познаеш пътищата на живота. Това е познание. Щом влезеш в този път на живота, той ще направи целия ти живот красив.

Сега колко неща трябва да се запомнят? Големите неща и малките неща, които са неделими. Може ли да бъде някой много голям? Многото означава събрани неща. Голямото винаги ще раздели многото. Щом имате много, ще делите, ще давате. Многото е винаги делимо. Голямото във вас е щедростта, а малкото – търпението.

Следователно ще научите законите на две неща, които са неделими. Търпението отникъде няма да го изчоплите, няма да го придобиете, ами ще изучавате закона на търпението. Като дойде до развитие на търпението ще правите така: имате един малък къс от нещо и дойде някой човек, ще му откъснете малко и ще му дадете. Няма да го задоволите. Само няколко капки ще му дадете, колкото да се разхлади. Виждаме, че когато богатият беше на печене, не искаше много, но казваше: „Отче Аврааме, да дойде Лазар да накваси края на пръста си във вода и малко само да ми разхлади езика, защото съм на мъки в този пламък.“ Сега имаме факта, че Лазар не отиде. Защо не отиде Лазар? Защото богатият не беше щедър, а търпението при скържавите хора не отива. Всичко можете да направите, но да накарате търпението да отиде при скържав човек, не е възможно, изключение няма никакво. Търпението е всякога с щедрите хора, а при скържавите го няма. Някой път някой казва: „Дотегна ми да търпя.“ Търпението – това е в света по възможност най-малкото благо, което Бог може да ти даде. И Господ е търпелив. Някой път дойде някоя душа, която не знае как да се моли и бърбори на Господа, но носи Му един малък подарък. Сега Господ търпи, очаква го да принесе молитвата си. Тои се изправи, чете молитвата си, моли се, ще принесе дара си. Търпение има Господ. И после ще го благослови. Това е търпение. Значи Господ намира време за всички души бедни, на

които никой не обръща внимание, намира време да чуе всяка душа какво казва, слуша и дава. На всяка душа Той знае какви са нейните нужди и дава от това, от което има нужда, понеже е щедър. Той е дълготърпелив и дава им малко от Своето търпение. И като ви даде Господ от Своето търпение, вие се връщате доволен от своята молитва.

Всички трябва да изслушваме малките нужди. Имам една малка нужда в себе си. Някой път имаш нужда да се помолиш. Дай на това чувство вътре в себе си проява. Някой път имаш чувство на милосърдие в себе си, искаш да направиш малко добро. Онзи „господар" казва вътре: „Няма нужда!" Не. Дай място на това малко чувство да се прояви. Дай му възможност. Това чувство иска да се прояви. Нека да се прояви. Някой път искаш да пееш, пее ти се, но казваш: „Не е време за пеене." Искаш някой път да се облечеш, но казваш: „Не е време за обличане." Има свой център в главата на човека това чувство за обличането. Някои хора имат вкус към красивото, към краските. Те много обичат да се обличат. Ще видиш, че някой път са с червена рокля, после със зелена, със синя и прочее. Остави този човек да се прояви това чувство в него. Днес с червена дреха – с червена. Утре със зелена – със зелена. Със синя – със синя. „Ама за това пари трябват." И парите ще дойдат.

Дай ход на всички добрини, които Бог е турил в теб, в каквато и да е форма. За най-малките неща не бъди скържав, бъде щедър.

Аз привеждам сега закона вътре. Не само отвън, но и отвътре да бъдем облечени. Да бъдем облечени в дрехата на любовта, да бъдем облечени в дрехата на знанието, да бъдем облечени в дрехата на истината, да бъдем облечени в дрехата на свободата. С колкото искаш дрехи се облечи. С всичките дрехи, които ти дойдат наум, може да се облечеш, но да

отговарят тези дрехи на вътрешните ти състояния. Само не си туряй черни попски дрехи. Черното, това е символ на смъртта.

Аз сега говоря не за външния живот, а за вътрешния – отвътре какъв трябва да бъдеш. Какъв отвън, то е друг въпрос. Отвън ще си правиш така, както си знаеш. Някой път казвате: „Учителят казва да се обличаме с бели дрехи." Бялото е отвътре.

Хайде да изпеем сега една песен. Олге, я кажи коя песен да изпеем. Коя песен ще изпеете? Когато си между учените, за да минеш за учен, изпей им „Аин фаси".

Ония от вас, които можете, напишете една песен от три куплета. Турете думи такива – тъй да е направена песента, че думите да няма нужда да се менят, всяка една дума да има само едно значение.

Коя песен да изпеем? Сега има състезание между вас кой да излезе да пее.

Избрали дванайсет красиви моми да посрещнат един княз в Европа. Там трябвало да гласуват, та една от тях да му поднесе букет. Като гласували, намерили дванайсет бюлетинки. Всяка една гласувала за себе си.

Нашите песни са доста претенциозни.

Една песен от Рила да изпеем.

„Весел ти бъди"
„Отче наш"

Двадесет и четвърта лекция на Общия окултен клас
13 март 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ТРИТЕ ПРАВИЛА
Път за освобождение

„Отче наш“

Имате ли някоя тема зададена? *(Не.)*

Чели сте много пъти свещената книга, Библията. Чели сте пророк Йеремия, но не сте се спирали на въпроса, какъв характер има той, при какви лоши условия е живял, какво самообладание трябва да има човек.

Ще прочета трийсет и осма глава от Йеремия. Каква смелост трябва да има човек като пророк. Ще започна от втория стих. *(При прочитането на шестия стих Учителят каза:)*

Някой път вие искате да ви е всичко наред. *(Прочете се главата до края.)*

Йеремия е предсказал много по-лоши неща, отколкото Седекия е предполагал. Седекия е искал да избяга, но го настигат, хващат го, избиват всичките му синове пред него, после и самия него измъчват. Ще кажете: „Защо?“ Защото всички те са живели един порочен живот. Например един от юдейските царе, предшественик на Седекия, когато му са чели свитък с думите, които Господ е говорил на Йеремия, той е казал: „Дайте свитъка.“ Вземал и нарязвал на парчета по два-три свитъка и ги хвърлял в огъня. После пак му прочетат други два-три свитъка и пак ги хвърли в огъня и прочее. И най-

после какво добива човек, като се противи на Словото Божие?

Някой път гледам, вие си имате за себе си едно високо мнение. Мнението, високото мнение на човека, седи в изпълнението на волята Божия. Човек, който изпълнява волята Божия, седи високо, а който не я изпълнява, седи съвършено долу.

Аз ще ви кажа. Аз имам едно правило и не зная дали да ви го кажа, или не. За себе си имам едно правило. Ще го кажа на ония, които имат уши:

Да служи човек на Духа,
да се учи от любовта
и да изпълнява волята Божия.

Не да слуша Духа, но да служи на Духа, на Божия Дух.

Някой може да пита: „Какво нещо е служене?“ Най-лесната работа. Като се ожени, една млада невеста какво прави на мъжа си? Служи му. Ще му готви, ще измаже къщата, ще пере и прочее. Служи му. Ако не иска да служи, той ще я изпъди от къщи и ще каже: „Аз искам жена, която да ми служи. Не искам една господарка, която цял ден да си маха краката.“ Вие някой път искате да седите в Дома Господен само тъй. Като не иска да служи, човек ще дойде, ще слуша само Словото. Той се облича най-модерно, туря си ръкавици и като му се случи едно малко нещастие, ще каже: „Защо Господ допусна това?“

Човек трябва да знае три неща. Да служи на Божия Дух, това е разумното. Да се учи от Божията любов, която ще го облагороди. Ако се учи от Божията любов, сърцето му ще се облагороди. Вие не може да облагородите сърцето си, ако не се учите от любовта.

На Духа се служи. Служенето е за ума. Ученето е за сърцето. Ти искаш да облагородиш сърцето

си. Не можеш да го облагородиш, ако не се учиш, защото ученията е за сърцето. А изпълнението волята Божия е за волята, за човешката воля.

Когато някой път казвам, че трябва да се учите, аз подразбирам да се учите само от любовта. Човек, който не обича, той на нищо не може да се учи. И човек, който не слуша, никога не може да служи. Може да служи само онзи, който не е глух. Служенето е за онзи, който слуша. А пък ученията е за сърцето. Изпълнението волята Божия е за човешката воля. Така се укрепява човек. Така се укрепява човешкото естество.

Сега има нещо в човека, което се противи на волята Божия и вие го считате, че това сте вие. Искате някой път да направите нещо, но нещо ви казва: „Не." Събудите се сутринта рано, зимно време, двайсет градуса студ. Стаята ви не е отоплена. Нещо ви казва: „Стани да се помолиш." Но вие си казвате: „Студено е, ще се простудя. Може и в леглото, и под юргана мога да се помоля."

Можете и под юргана да се помолите, никакъв грях не е това, но като не ставате, а седите в леглото и се молите, заспивате, и свършва се въпросът. Станете после сутринта неразположени духом. Питам тогаз: от двайсет градуса студ трябва ли да се уплаши човек? Можете да направите един опит. Когато почне тялото ви да изстива, когато почнат краката ви да треперят, това показва, че имате малко влага в тялото си, това показва, че вашето сърце е изсъхнало и вследствие на това е така студено. И всякога се е забелязвало: когато хората стават лоши, студени, егоисти, то времето винаги се разваля и става студено. Щом хората почнат да стават малко по-добри, времето започва да става топло. Топлото време е за добрите хора на сърцето, а студеното време е, когато хората почнат да стават лоши. И ако във вас стане

студено, значи противоположните сили на кораво-сърдечието взимат във вас надмощие. Ти още не си ги надмогнал. Поданиците във вашето царство започват да стават лоши, започват да живеят малко безразборно, трябва да дойде пророк Йеремия да ги стресне, за да не станат лоши.

Защото някой път ще дойде нещо в човека. Човек трябва да изучава себе си. Някой път ти се усъмниш. Да кажем, че се усъмниш. Ти си един сиромах и нямаш нито пет пари в касата си, ще се усъмниш ли в някого, ако дойде? Да кажем, че си осиромашал богаташ. Касата ти е празна. Ако дойде приятелят ти и ти каже: „Обраха ти касата", ти ще се поусмихнеше и ще кажеш: „Мен никой не може да ме обере." Тоя човек не могат да го изкушават. Но ако той е забогатял и му кажат, че са бръкнали и са взели от касата, той веднага ще повярва.

Сега има един вид разсъждение в света: многото философия някой път е вредно. Всяко нещо си има своите правила. *(Учителят рисува на черната дъска следното:)*

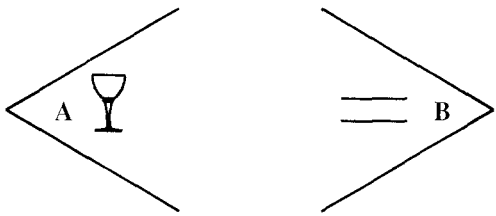

Това са две правила. Аз ги наричам формула **А** и формула **В**. Това е въпрос за разрешение. **А** е формулата на чашата, а пък **В** е формулата на успоредните линии на цевта.

Вие се намирате при един извор, и целия ден взимате вода от извора с чашата и преливате, наливате, наливате в тая чаша. Искате да си послу-

жите с тоя извор, но отмалява ръката ви. Целия ден като правите така, то чашата ще престане вече да работи в ръката ти и някой трябва да дойде да те замести. При **А** ти искаш да работиш с чашата, но ще се умориш.

Второто правило е: имаш една цев. Ти веднага туряш тая цев, направиш един чучур и водата тръгва, започва да тече и ти се освобождаваш вече.

Казвам, по някой път искате да поправите вашия живот с чашата. Хубаво е поправката с чашите: една чаша, втора чаша, трета чаша и прочее. Казваш: „Да изправя една погрешка." После втора, трета и прочее, но тия погрешки нямат край. И най-после заспиш и свърши се. А второто правило е: ще туриш тия успоредни линии – цевта, и ще тече водата. Изворът сам трябва да тече.

Но за да тече изворът, човек трябва да мисли.

Този случай, при **А**, е въпрос на хората, които не искат много да работят, които си казват: „Кой ще му мисли надълго и нашироко. Кой ще му прави сега чешма. Да работя чешма? С чаша ще греба, то е по-лесно. А пък който иска да прави чешма, нека да дойде да си я прави."

Но всеки, който иска да се справя с въпросите на живота, непременно трябва да има един извор. А пък изворът, това е човешкият ум.

Сега, ако си служите с първото правило на **А**, при мъчнотиите, като ти отмалее ръката, ти ще седиш два-три деня и ще почнеш да мислиш как да стане тая работа. И който има ум, ще му дойде на ума второто правило: ще направи чешма, и тя ще върши неговата работа, а той ще бъде свободен.

Сега първото правило за сърцето: вие искате да ядете, да пиете. Ядат ви се круши, ябълки, сливи. Аз съм наблюдавал какъв е характерът на българина в някои места във Варненско. Него го мързи да

си сади в двора си. Няма нито едно дърво. Боб и други такива работи има, но не сади сливи, ябълки и прочее. Даже и отвън да има круши, секат ги. Турците си имат градини. Ония ще ходят лятно време да искат от турците сливи, круши, ябълки. Ако някой сади в двора някоя круша, и другите видят, че е хубава, ще ходят да крадат, но на никого не му иде наум да сади круши. Някоя круша е дала много плод и ако не му даваш от тая круша, той вечерно време ще дойде с брадва и ще я отсече. И когато аз правех своите изследвания, дадох им съвет. Казват ми: „Какво да правим?“ Казах им: „Насаждайте. Най-великото нещо е това. Като насадиш, това е късмет. Като посадиш три ябълки, три сливи, три круши, късметът ти ще тръгне. Жена ти и децата ти няма да боледуват.“ „Така ли?“, казват. Сега, като мине някой по тия места, ще види, че са насадили вече плодни дървета. Това е вече за сърцето.

Сега много пъти, ако имате пари, ще отидете да си купите. Това е чашата. А пък ако нямате пари, не ще можете да си купите. А ако имаш насадени три-четири круши – тече изворът, ще отидеш да си откъснеш. Ако нямаш насадени, ще мислиш, че Господ не ти даде пари. Казваш си: „Ако беше ми дал пари, щях да отида да си купя.“ А иначе ще си имаш в двора четири-пет дървета – круши, ябълки и Господ винаги ще те благослови. И ще тече тогава изворът. Всички вие казвате, да си имате парици. Чашата. Хубаво. Но като нямате парици, казвам: насаждайте дървета. Не само това, но и хората ще дойдат при вас и ще купуват. И ако имате повече, отколкото можете да изяждате, излишъка ще продавате и ще имате пари. А другояче вие ще купувате.

Някой път вие казвате: „Да бъде човек добър “ Това е по отношение на неговото сърце. Доброто и злото, това са два процеса. Единият процес, на зло-

то, се занимава с гъстата материя. Това е голяма гъстота и трябва да бъде човек много умен, за да се справи с него. А пък доброто се занимава с по-финитe работи. Един грънчар, който прави глинени съдове, той трябва да изучава почвата, трябва да знае как се правят стомни, трябва да му стига умът колко време трябва да ги пече и как.

Мислите ли, че да се образува в човека едно хубаво желание е лесна работа? Ти, щом искаш да имаш една хубава круша, ще я разкопаваш, ще я поливаш, ще се грижиш за нея дълго време. Дълго време трябва да работи човек върху себе си, за да си създаде едно хубаво желание. Материалите ще ги имаш там, но за създаването на формата в тебе, на едно добро желание в тебе, ти трябва да работиш дълго време. Казваш: „Да имам едно добро желание." Ако не си грънчар, тогава ще отидеш да си купиш гърне. Но счупи се това гърне. Значи желанието ти може да се счупи. Ако имаш пари, пак ще си купиш. Но ако сам си грънчар и сам си правиш гърнета, ще си направиш едно гърне, една стомна, която и след много години да не се счупи. Сегашните желания са много крехки. Като падне – счупва се. И ако имаш пари, купуваш, но ако нямаш, ще отидеш да вземеш на заем от някого. Но по възможност човек сам трябва да работи.

Говори се за създаването на характер. За създаването на характера човек трябва да познава себе си. Сегашните философи от две хиляди и петстотин години още не познават човека. Те казват, че човек има ум, чувство и воля и мислят, че всичко разрешават. А пък това нищо не разрешава. Например има у човека воля, но тоя човек е забравлив. Кажи му нещо, и след известно време той е забравил. Не му стига умът, забравя. Тоя човек има воля, но питайте го за музика, и той няма никакво желание да

я учи. Казвам му: „Нали имаш воля, пей.“ Той казва: „Не ми се пее.“ „Е, де ти е волята?“ Някой не знае да смята. Той не знае, че музиката има си своето място, свой център. Ако е развит тоя център на музиката, то волята може да работи. Ако центърът на смятането [не] е развит, волята не работи, не можеш да смяташ.

Аз гледам религиозните хора. Казва ми един: „Аз четох нещо хубаво, но забравих.“ Забравил си го, понеже центърът ти на паметта не е развит. Ти казваш: „Много хубаво беше.“ „Много хубаво било, но си го забравил.“ Казва ми той: „Не може ли да го втълпи Духът в мен?“ Духът ще работи, но ти нямаш развита памет. Щом ти не можеш да помниш, то твоето сърце има влияние върху ума ти и умът ти не се занимава с работи, които трябват, а с работи, които не ти трябват. И всякога разсеяността на човека зависи от неговите чувства. Щом човек има много желания, то неговата памет отслабва. Щом има едно желание, то неговата памет е силна. Изхвърли многото желания и остави само едно желание. Представи си, че имаш желание да угодиш на сто души хора, а пък те са разни характери. Питам, ще станеш ли ти паметлив, ако искаш да им угодиш? Представете си, че аз искам да преподавам музика, и се смущавам от това, дали децата се интересуват, дали ще ме разберат криво, или не. Но представете си, че не се смущавам от това, дали право ще ме разберат, или криво ще ме разберат. Аз си преподавам музиката и нищо повече.

Някои от вас можете да кажете, че разбирате и че знаете да пеете. Знаете да пеете заучените песни, но колцина от вас знаете да пеете една нова песен?

Колко линии имате в музиката? *(Пет.)* Сега. турят още две линии под „ре“. Какво става? *(Полу-*

чава се долно „сол“.) Над петата линия отгоре турят линии. Тогаз какво става? *(Получава се горно „до“.)* Ние сега се отклоняваме. Музиката си има свои правила. Ти не можеш да пееш, ако не знаеш правилата на музиката. Трябва да имаш откъде да започнеш. Трябва да имаш един основен тон, от който да започнеш и тогаз всичките други тонове се нареждат относително първия тон, имат съотношение към първия тон, естествено те се нареждат по това правило. В тая гама, която сега имате, както се преподава, ако вземете от „до“ нагоре, тогаз между седемте тона няма да има винаги цели тонове, но ще има два полутона. Защо, на какво основание отгоре произтичат двата полутона? Защо от „до“ до „ре“ е цял тон, от „ре“ до „ми“ е цял тон, а от „ми“ до „фа“ е полутон? На какво основание? Философията сега. Така е в сегашната музика. То си има своя дълбока философска причина. После от „фа“ до „сол“ е цял тон, от „сол“ до „ла“ е цял тон, от „ла“ до „си“ е цял тон, а от „си“ до „до“ е половин тон. Тия два полутона са врата в цялата гама, те са врата, през която се влиза и излиза. Следващата гама според мен започва от полутоновете. Това и да ви го обясня, работата ни най-малко няма да се разреши.

Музиката е само едно правило за следното: човек, който иска да акумулира своите сили, трябва да си служи с музиката. Музиката е само за да събираш силите. Тя няма ни най-малко да те научи как да живееш. Музиката е само средство, за да добиеш разположение. Ти си много работлив, обичаш да се грижиш за много работи, тревожиш се. Ти като пееш, ще се научиш по-малко да се тревожиш, ще седнеш малко на кеф, ще запееш: „Заплакала е гората“, „Стоян мами си думаше“.

Музиката разрешава противоречията. В музиката всичко е наредено. Ако вървиш по волята ѝ, ти

ще пееш навсякъде. Човек, който пее, е на служба, а пък човек, който не пее, е уволнен. Човек, който пее, има отлична служба, професор е някъде, добър господар има. А пък който не пее, няма служба, не му върви в живота. Какво да прави? Да започне да пее.

Музиката е изкуство само за човешкото сърце, не за човешкия ум. И тогава да пееш за себе си. Щом искаш да пееш за другите хора, то ще си създадеш една мъчнотия. Това ще ти бъде второстепенно. Ти трябва да пееш, за да се облагороди твоето сърце, ти да почувстваш сладчината на музиката. Щом почнеш да пееш за другите, те ще почнат да те безпокоят. Ще дойде някой и ще ти каже: „Какво пееш тая дивотия? Не мога да те слушам." А пък ти си пей тихо, за себе си, и ако рече някой да те слуша, ти си пей за себе си. Не викай да те слушат всички. Аз някой път слушам, като кряскат някои от онзи лагер, аз ги слушам от стаята си. Това е солфеж. Казвам: „Викат. Дали го бият?" И казвам: „Това нещо не е бой, не е и песен." Спирам се, давам си ухото, забелязвам, че е солфежиране. Казвам: „Солфеж е това."

Ще каже някой: „Какво вика тая сестра?" За мен онзи, който вика [е по-добър от онзи, който не вика]. За мен онова дете, което реве, е по-добро, отколкото онова дете, което не реве. Някой път е похубаво човек да вика, отколкото да не вика. Но онзи, който пее, онзи, който му е предал, криво му е предал. Аз слушам тия, които викат из гората. Защото този солфеж го има и в Америка. Аз зная един студент, който солфежирал из гората и дъщерята на един професор, която го слушала, хукнала да бяга – сторило ѝ се, че този човек е полудял и нещо вика.

Според мен най-първо трябва да съществува тая философия: не се напрягай да викаш. Започни с тихите тонове. Вятърът, бурята не започват така изведнъж. Слънцето не изгрява изведнъж, но постепен-

но. Започни ти полека. *(Учителят пее много тихо и постепенно усилва звука, пеенето, до един гръмлив глас: „Ха, ха, ха...“)*

Най-първо се освободете, когато дойдете до пеенето, от всички вътрешни ограничения. Има известни звукове, кресливи звукове, които са крайно разрушителни. Човек трябва да бъде крайно внимателен. Има звукове, които принадлежат към тъй наречената мъртва гама – гама на смъртта. И благодарение, че има само една такава гама на смъртта, но трябва да се пазиш, да не би с тоя тон да попаднеш в тая гама и ще те сполети нещастие. И вследствие на това много хора са наплашени и не пеят по единствената причина на тая мъртва гама. И казват: „Сполитало ме е някое зло, колкото пъти съм пял. И затова се научих да мълча.“ И затова човек мълчи, да не пее криво.

Ти трябва да имаш обект, за който да пееш. Ще пееш за някого, нали? Ще пееш за Бога, за природата, за слънцето, за хубавия въздух, за извора, за някое цветенце, за хората. Трябва да имаш нещо хубаво, за което да пееш. Ако имаш една форма пред себе си и ако речеш да измислиш една нова песен, има много голяма опасност да попаднеш в мъртвата гама. Пееш ти: „Защо си ме, майко, родила?“ Той пее защо го майка му родила. Какво иска да каже? Ти казваш: „Защо ме, майко, роди?“ Как ще изпеете тази песен? Или питате вие музикално: „Защо трябва да живея?“ Няма философско разрешение в това.

Ти не си живял, ти питаш защо си дошъл да живееш. Не питай и защо трябва да страдаш. Страданието е на степени. Аз се бодна с една игла, имам страдание. Казвам: „Големи страдания!“ Но падне един камък и ми смаже пръста. Тия страдания такива ли са, както при убождането с игла? Много по-

големи! Или да кажем, че е смазана цялата ръка или целият крак, това е още по-голямо страдание. Но ако се смажат едновременно и ръката, и крака, страданието се увеличава. Сега има хиляди степени на страданието. Ти казваш: „Голямо страдание." Убоден ли ти е пръстът с игла, или ти е смазан целият пръст, или ти е смазана цялата ръка и прочее? Ти казваш: „Убодох се." Щом се убодеш, благодари, че не ти е смачкана ръката.

Сега всичките ни страдания са само убодвания. Защото, щом ти се смаже целият пръст, туй е страдание. Тогаз не можеш да работиш.

Например имате желание да се молите, но после казвате: „Не искам да се моля." Вас ще ви сполети едно голямо нещастие. Има нещо смачкано във вас – някой пръст. Това смачканото трябва да се поправи, и нещата се поправят именно чрез музиката в света.

И ако ти не можеш да се молиш музикално, твоята молитва не може да има резултат. Ще имаш всичката мекота в сърцето си при молитвата.

Ако ти не туриш всичката красота, която умът ти може да даде, ако не туриш всичката мекота, която сърцето ти може да даде, и ако не туриш всичката сила, туй интензивно желание да постигнеш, което твоята воля може да даде, то твоята молитва не може да има резултат.

Някой идва при мен и плаче. Но той не знае да плаче, той реве като крава. Аз съм слушал някой да плаче, но да ти е приятно да слушаш. Отлична музика. Той си плаче хубаво, и сълзите падат. Но у някои някой път има такива гърчения по лицето – не знаят да плачат. Някой път ще изкарам една млада сестра и една стара сестра, да поплачат малко. *(Учителят казва на една сестра:)* Много не си плакала, много рядко плачеш.

Плачът е един музикален зов. Отзовават се всички ония същества, които слизат от невидимия свят. Плачът на детето е музикален зов. И силен е той. Детето плаче. Това „уа“ е много силен слог. „Уа“ ли казва детето, или другояче? *(„Уа.“)* Някой път, когато плачат децата, послушайте ги как плачат, някое ревливо дете послушайте как взема първия тон. Интересно е. Като изкаже детето тоя зов, майката се притичва. Той има особени трептения и засяга ѝ сърцето.

Та казвам сега метода на Бога. Бог иска да помогне на човека по всякакъв начин. Той е снабдил *човека с всички средства, та когато има нужда,* да знае как да се отправи към Бога. Нашето сърце и нашият ум трябва да бъдат в изправно положение, та да знаем как да функционираме с нашите апарати. Че ако ти не знаеш как да функционираш с музиката, няма да бъдеш изслушван. Например има една дума. Ти казваш: „Обичаш ли ме ти? Колко ме обичаш? *(Учителят с много дебел, груб глас изговаря тия думи.)* Аз искам да знам.“ Тоя човек първо иска. Онзи, който знае, знае как да го каже. Тихо, тихо ще говори. Този мекият глас не се чува почти. Не го чуваш, защото ти са тъпи ушите. Аз го слушам. Думите говориш меко: „Аз те обичам. Какво искаш повече от това.“ Под думата „обичам“ се разбира това: „Аз съм готов да направя възможното от моя страна, мога да ти услужа.“

Някой път ние питаме: „Ти готов ли си да се пожертваш заради мене?“ Че той много иска. Христос, след като учи дълго време, като Го запитаха ученици какво трябва да правят, Той каза: „Който иска да бъде Мой ученик, първото правило е: трябва да слуша най-първо. И който иска да бъде Мой ученик, трябва да се отрече от баща си, от майка си, от живота си, но от онзи живот, който го е отдалечил от Бога.“

Сега ние минаваме към един друг ред на разсъждения. Ако имате един ъгъл от трийсет градуса, да кажем, можете да намерите какво е разстоянието между краищата на двете рамена на ъгъла. Да кажем, че ъгълът има малък размер, има къси страни. Но ако продължите двете страни на тоя ъгъл на трийсет километра, то колко дълга ще бъде напречната линия, с колко ще се увеличи тя?

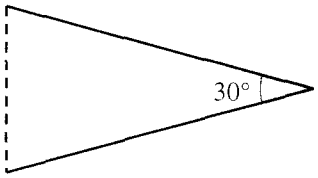

Ако се продължат страните на ъгъла до един километър, то колко ще се увеличи линията, която пресича двете страни? *(Може да се изчисли това.)* Може. Но трябва да се изчисли. Двете страни на ъгъла са радиуси, които излизат от един център. Има една окръжност. Около тия две страни ще теглите един кръг. Тоя ъгъл е една отсечка на кръга, а напречната линия, която пресича ъгъла, показва на какво разстояние сме от центъра. Колкото тая пречка е по-голяма, толкова ти си по-далече от центъра. Колкото тая отсечка се намалява, става по-малка и по-малка, ти се приближаваш към центъра.

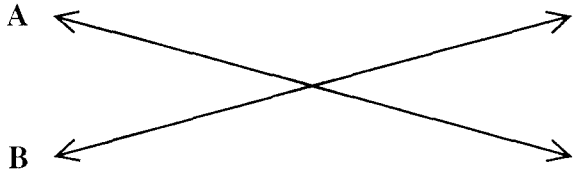

Друга една задача има. Допуснете сега, че имате тия две линии, **A** и **B**, които се пресичат и образуват ъгъла. Тия линии вървят в противоположна посока. Понеже тия линии няма да отидат във

вечността, те според един закон, те ще се повърнат назад и ще се срещнат.

Можете да имате линията **А** и линията **В**. Да допуснем, че линията **А** се движи в една посока, а линията **В** – в противоположна посока. Линията **В**, като дойде в обратната страна, през къде ще мине? Това са най-големите противоположности. Човек, за да може да разреши тия противоположности, той трябва да разбира условията. Геометрията е една наука, която разрешава всичките противоречия в живота, или другояче казано, геометрията разрешава всички възможности, които животът има и носи. Това е геометрията. Тя разрешава всичките противоречия във физическия свят, в духовния свят и в умствения свят. Който разбира геометрията, за него е така. А пък математиката дава тия отношения, които вътре съществуват. Ако ти не разбираш геометрията, не можеш да разрешиш много въпроси.

Да кажем, че страдаш. Казваш: „Сърцето ми страда.“ Но кое сърце страда в тебе? В сърцето ти е слънчевият възел. Ако твоят слънчев възел се влияе от твоите лични чувства, ще произведе един резултат. Ако твоят слънчев възел се влияе от чувството на страх, то ще има друг резултат. Ако твоят слънчев възел се влияе от чувството на твоето милосърдие, то слънчевият ти възел ще има други възприятия. Слънчевият възел е възприемател на много впечатления, които идат от невидимия свят и ти трябва да ги различаваш. И всяко едно впечатление ще даде една линия. Например, ако слънчевият възел възприеме впечатления от личните ти чувства, то лицето ти ще се удължи. Ако страхът повлияе върху слънчевия възел, то лицето ти ще вземе съответна форма.

Дойде ти например чувството на милосърдие. Каква поза ще вземете? Кажете ми как ще представите милосърдието външно. Дайте ми една форма.

Вие говорите за милосърдие, а не можете да я нарисувате. Казваш, че човек трябва да е много милосърден. Как ще го изразите във форма? Вземете сега поза, дайте ми начин. *(Учителят показа позата на горделивия човек и на страхливия.)* Двете пози ви дадох, а пък третата искам вие да ми представите. Аз сега представих гордостта и страха, а пък вие ще ми представите милосърдието. И аз искам да го видя. И помислете сега: една поза на милосърдието. Ако го налучкате – добре, ако не го налучкате – здраве, ще има солфеж.

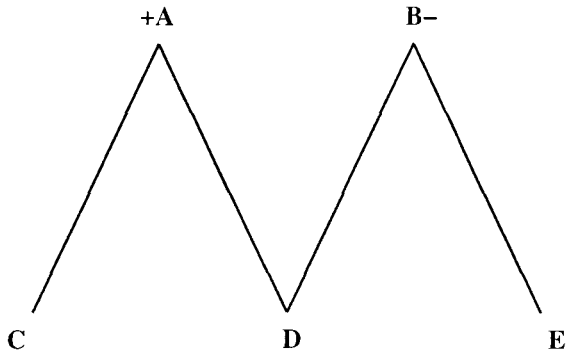

Вие не можете да бъдете милосърд, ако два пъти не сте [се] плъзгали. На четири места трябва да сте се плъзгали. **AC** е плъзганица. После **AD**, **BD**, **BE**. Буквата „м“ какво е? **A** е положителната страна на милосърдието, а пък **B** е отрицателната страна на милосърдието. Ако преобладава положителната страна на милосърдието, ти ще станеш активен и ще го направиш. Ако преобладава отрицателната страна, ще кажеш: „Сега не му е времето“ и ще го отложиш. Значи, щом си в положителната страна, ще направиш веднага. Ако го отлагаш, значи отрицателната сила в тебе преодолява. Ако го направиш, значи положителната сила в тебе преобладава.

И при милосърдието трябва да знаеш посоката. Милосърдието няма да го правиш горе, то се прави винаги долу. Висшите същества нямат нужда от милосърдието. Всяко едно същество, което седи по-долу от тебе, то ще има винаги нужда от твоето милосърдие. Следователно слабите имат нужда от милосърдие, а пък силните хора с милосърдие могат да помагат. И само един човек, който е високо интелигентен, разумен, добър, той може да покаже милосърдие.

Сега да се повърнем към онова, което може да ви ползва. *Вие някой път питате:* „*Защо Господ създаде света такъв?*“ Не питайте защо Господ създаде света. То е все едно да питаш защо е създаден университетът. Университетът е място за учене, създаден е, за да се учат стари и млади, не само млади. Светът е създаден [за учене], университет е той, за да се учите вътре. Щом отидете там, трябва да знаете мястото, отгдето трябва да започнете да се учите. И в тоя университет най-първо се започва с предмета пипане. Пипането е най-нисшето усещане. И след това ще искаш да го опиташ: „Можеш ли да ми дойдеш на гости?“ И следователно пипането е запознаване с външния свят. А пък да ти дойдат на гости, то е вече яденето. Няма нищо лошо в яденето. Като дойде гостенинът, ти го посрещаш. Ще му кажеш: „Добре дошли!“ Ще им снемеш големите палта, понеже е много топло, и ще ги оставите само по ризка. И след това ще ги посдъвчеш малко и ще ги потупаш. Дъвкането със зъби е свирене. Ще им свириш. След като влязат, ще им свириш с китарата си с трийсет и две струни. Като им изсвириш първото парче – една класическа песен, тогаз ще ги хванеш под ръка и през главния вход ще ги внесеш в обедната стая, ще го туриш там. Това е процесът, който го наричат ядене. Яденето е закон да приемаш гости.

Вие още нямате понятие, какво нещо е яденето. При едно ядене ще имаш най-малко четирийсетпетдесет души разумни същества, които са влезли в тебе. И всяко [ядене], в което не присъстват някои същества да ги изядете, вие казвате за такова ядене: „Блудкаво е това ядене.“ А пък като влязат тия същества във вас, донасят нещо с яденето. „Нерде Шам, нерде Багдад“* – казва една поговорка. Според сегашната физиология казват: „Да извадим нещо от яденето.“

Как ще разберете вие думите Христови: „Аз съм живият хляб, Който е слязъл от небето. Който Ме яде, ще бъде жив.“ Ти чрез тоя хляб ще приемеш оная сила, която ти е необходима.

В яденето има три метода сега. Със стомаха си ще ядеш, с дробовете си възприемаш въздуха, и едновременно трябва да стане друг процес вътре в мозъка. Три процеса: хранене, дишане и мислене. Тия три процеса вървят едновременно. Ако дишането, мисленето и храносмилането вървят правилно, то яденето е правилно и следователно организмът може да бъде здрав. Всички болестни състояния произтичат от факта, че един от процесите може да не е правилен: или дишането, или мисленето, или самият процес на храненето. Можеш да имаш някакво неразположение и то може да зависи от някои твои чувства.

В новата физиология, ако седнеш да ядеш, какво трябва да правиш? Ако аз седна да ям, аз най-първо ще изпея една песен. Няма да ви я кажа. На моите гости ще изпея една класическа песен. Това го наричам – ще благодарим на Бога. А пък ти, без да благодариш, бъркаш в чинията. Така не става. Най-първо ще вземеш от хляба малко, ще му се по-

---

* Нерде Шам, нерде Багдад. *(тур.)* – Къде е Ямбол, къде е Стамбул. Използва се при сравнение на много далечни неща.

усмихнеш малко, ще го погледнеш, ще го държиш малко, ще поблагодариш и ще вземеш малко по малко. Полека-лека ще вземаш хляба. Не бързай. Някои съм слушал да казват: „Ти, като ядеш, да ти плющят ушите." Никакво плющене. При яденето човек трябва да има най-голямо спокойствие.

Аз ви говоря сега за яденето, но то важи и за четенето, и за всяка работа. Това важи и при писане на писма, при мислене и при каква да е друга задача. Има много задачи в света. Тия задачи спадат към живота. Вие не трябва да се безпокоите. Щом на стария дядо изпадат зъбите, той казва: „Мекичко, мекичко. Кори не искам." И той се безпокои. Ако ти не можеш да мислиш, ти си стар дядо. Ако ти не можеш да чувстваш, ти си стар дядо. Ако ти не можеш да направиш нищо в света, ти си стар дядо. Ти казваш: „Тая работа е остаряла." Но и ти си остарял. Та мисълта трябва да бъде нова в човека. Трябва да имате желание да мислите. Щом дойдеш до положение да казваш, че няма какво да мислиш, ти клониш към остаряване. Щом почнете да казвате, че не струва човек много да чувства, вие сте остарели. Божието Царство е на онези, които влизат като децата. Най-първо е: това, което вършите, трябва да го вършите с младенчески дух. Не ви казвам да напуснете изведнъж това, което правите сега. Но имаш едно ново верую, нали така? Направи опит с него. Не оставяй изведнъж старото.

Има стар начин за пеене. *(Учителят се изпъчи и пее намръщено и грубо.)* Сега новият начин какъв е? Ще пееш ту по стария начин, ту по новия начин, но свободно пей. Ти сега искаш да се покажеш религиозен. Казваш: „Аз съм набожен човек." Станеш сериозен и се изпъчиш. *(Учителят се кръсти с много широко движение.)* Казвам, така не се кръсти човек. Аз казвам, моят кръст не е от един метър, а

с хиляди километри. Аз като се кръстя, всичките хора с мен заедно се кръстят. Той иска да ми покаже кръста с ръката си. Казвам, този кръст нищо не е. Като си проточите ръката, ръката ви да стигне до слънцето и да гребнете от него. Ако искате да се прекръстите, че да ви послуша Господ, тъй да се прекръстите, че да стигнеш с ръката си до небето и да вземеш нещо оттам, от Царството Божие. А пък с такова обикновено кръстене нищо не се постига.

Някой казва: „Като се моля, кой ли ще ме чуе." А пък сега се оказва, че най-слабата дума, която изговаряш, по радиото се чува навсякъде, надалеч, на хиляди километри – на четири, пет, седем хиляди километра. Слабата дума вече се чува. Значи всяка една ваша постъпка, която извършвате, всяка една мисъл, която имате, тя се вече предава.

Трябва да имате вече друга представа за живота. Не да се плашите. Да се плашите само да не бъдете мързеливи, но не се плашете как ще живеете. Вие се плашите как ще живеете. Аз мога да ви подпиша, че ако се учите, отличен ще бъде животът ви.

Учете.

И като се учите, не ходете да виждате кой знае повече от вас. Ако знае нещо повече от вас, нека да ви разкаже нещо по геометрия. Някой дойде и казва: „Ти не постъпваш добре." Казвам му: „Благодаря ти много. Покажи ми как трябва да постъпя." Трябва да се покаже на човека как трябва да направи едно добро.

Всички хора могат да ни бъдат образци, как да се прави добро. Не е лесна работа някой път, как трябва да се направи едно добро. Един път може да направиш едно добро, но хиляди пъти да правиш добро. Но да се направи едно добро така, както е турено в програмата. Някои от вас, които могат да разберат... Ако тук не научите тия работи, като влезете в неви-

димия свят, ще видите. Другият свят е мястото за поправка на погрешките, и много от вашите вярвания само в другия свят могат да се поправят. И те ще се поправят по следния начин. Вие може да сте свършили по музика, може да сте имали най-добрия бал, но ако дадете един концерт, всички ли ще го слушат? Какъв е вашият диплом, не важи. Новите хора – те ще определят. Ако се уплашите, ако ви пресипне гърлото, какво ще представите на тия хора? А трябва да пеете. Ако не пеете, гладен ще ходите.

Учите един език. Вас ви е срам да говорите отначалото на него. В България имаше американци, които учеха български. Много малко американци научиха български език, понеже ги беше срам. Искаха да научат езика добре, и тогава да говорят. Казвам: никога няма да научите така езика. Ще правиш погрешки, додето се научиш. Като кажеш в Англия звука [„the“], ще ти каже англичанинът: „Не е така.“ Един грък по-лесно може да произнесе тоя звук. Някои хора се способни, могат по-лесно да учат езици, а други и своя език не го знаят добре. Това е една дарба. Някои хора са по-даровити, понеже са учили повече от езиците, а други – по-малко, и затова не са толкова даровити.

Сега не знам какъв ви е стремежът. Ти казваш: „Аз искам да угодя на Бога.“ Как ще угодиш на Бога? Ти не знаеш да се молиш на Бога, не знаеш да пееш, не знаеш да рисуваш, не знаеш как да ходиш, как да ядеш, и при това искаш да угодиш на Бога, искаш да бъдеш почитан от Господа. Че как ще те обича Господ, ако отидеш при Него такава грозотия? Господ ще каже: „Я го вземете и го поодялайте малко.“ Ти не знаеш как да се усмихнеш и като се усмихнеш, онзи насреща ти ще каже: „Какво искаш да ми кажеш?“ Някой ме пита: „Защо си сви окото? Какво искаш да кажеш с това?“ Казвам му: „Имам

една слабост на окото си.“ Дясното око е свързано с разсъждаването, а лявото – с чувствата. Ако очите на хората са много свити или много отворени, не е хубаво. Формата на очите, която имаш, трябва да съответства на строежа на човешкото лице. Всичко това произтича от човешката мисъл, от човешките чувства и от човешката воля. Или другояче казано: то произтича от служенето на Духа, от ученето на любовта и от изпълнението на волята Божия. Значи произтича от тия три свята. И тогаз ще си създадем едно лице и едно тяло и ще имаме една външна обхода, и всички ще бъдем доволни. Ще знаеш с всеки един как да се обхождаш.

Да кажем, че някой от вас иска да бъде пръв ученик. Сега какво значи човек да бъде пръв? Хубаво нещо е човек да бъде пръв. Пръв да бъдеш в служенето, в любовта, във вярата. Не за себе си, но за другите, това разбирам. А генералът е пръв да предвожда. Като тръгне той на бойното поле, да е пръв. Той пръв изважда шашката*. Щом като дойде до боя, той остава назад, а войниците напред. Първият става последен. Значи много християни са генерали. Когато няма сражение, казват: „Напред!“ Щом дойде сражението, те са като генерала – последни.

И то си има мястото. Хубаво е. Един генерал като се бие, може да вземе позиция при войниците и да каже: „Ако войникът умира, защо аз да не умра сега?“ Но той ще дава разпореждания, той ще каже на войниците: „Как искате вие? Отзад ли да давам разпореждания, или да бъда заедно с вас?“ Ако те кажат „с нас“, той остава с тях. Ако пък те кажат: „Остани назад“, той ще остане назад.

Аз ви навеждам един пример: вие тръгнете на бойното поле като генерал, и на сражението пак

---

* шашка *(рус.)* – сабя

правите като генерала и оставяте вашите прости войници на сражението. Вие сами намирате после, че сте страхливи в живота и си туряте сабята, и казвате: „За по-благоприятни времена.“ Сега да оставим тия неща, които стават в света. Те са учебен предмет за нас.

Аз не осъждам генерала. Нему не му е позволено да умре. Ако го убият, няма кой да ръководи и затова остава на заден план. Но мисълта е: да имате едно убеждение и тръгнете. Не се страхувайте. Страхът всякога показва, че човек не разсъждава. Ако се страхувате, трябва да е обоснован страхът ви. Ако се страхувате, страхът ви трябва да бъде разумен.

Сега колко неща остават, които трябва да помните? Водата от чашата ли трябва да вземете, или да турите цев и да направите чешма?

После, втория път искам един от вас, няколко души от вас да ми представят милосърдието във форма. Ще ми кажете: „Ние не сме актьори.“ Това не е насила. Може да му се присмеят малко, но няма нищо. Вие не сте научени да ви се смеят. Та в християнството всички тия аристократи, които станаха християни, невидимият свят ги тури на такова поругание и присмех, че те се намираха в чудо. Ти, като станете християни, и цар да си, подигравки ще има с тебе. А ако хората с тебе не се подигравят, ти не си на правия път. Че кого в света са посрещали добре? Кой добър човек е посрещнат с венци?

„Добрата молитва“

6.30 часа

Гимнастически упражнения.

Двадесет и пета лекция на Общия окултен клас
20 март 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПОДТИК

„Отче наш“
„Всичко в живота е постижимо“

Ще прочета пета глава от Второто послание към коринтяните.

Потребно е човек да има правилни възгледи. Човек не се ражда с правилни възгледи, но после ги придобива, после ги намира. Детето се ражда с известни възможности, но после добива, после се научава да говори, после се научава на какво и да е изкуство. Апостол Павел казва, че докато човек е в тялото, е далеч от Господа, понеже нуждите на тялото се различават, донякъде не съвпадат с ония стремежи, които човешката душа има.

Човешката душа. Какво нещо е човек? Какво нещо е душата? Ние казваме „човешка душа“, „животинска душа“ – това са понятия неопределени. Ние казваме, че човек трябва да има добра къща, да си има известни постижения. Защо ви е една хубава къща? Ще бъдете по-здрав. Защо ви е добра храна? За да бъдете по-здрав. Здравата храна има отношение към тялото. Казваме: трябва да дишаме също, за да сме здрави. Казвам, ако имате една хубава къща, ще се ползвате. Зависи много в каква къща живеете, за да сте здрави. Ако живеете в една бедна къща с много малки прозорци, ще бъдете лишен от ония блага, които светът съдържа. В това тяло, в което човек се

намира, няма всичките удобства, не е още съвършено, за да се ползва от всичките блага, които животът съдържа.

Вие обичате да пеете. Казва ви някой: „Като знаеш да пееш, какво ще придобиеш?“ Или можете да рисувате. Казват ви: „След като рисуваш, какво ще придобиеш?“ Или като спиш, какво ще добиеш? Или като ходиш, какво ще добиеш? Или като говориш, какво ще добиеш? Или като ядеш, какво ще добиеш? На всички тия въпроси можете да дадете различни отговори. Питат ви: „Какъв е смисълът на живота?“ Пръстът не може да задава въпроса: „Какъв е смисълът на живота?“ Той никога не може да разреши въпроса, какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът на живота, това само Бог знае. Това е работа на Бога. Каквото и да мислим, тоя въпрос ще остане неразрешен. Вие ще си го разрешите по един начин, но каквото и разрешение да дадете в себе си, ще останете недоволен. Едно просто обяснение. Представете си, че един домакин има малко развалено брашно, от седем месеца е това брашно и се е развалило. Каквато и баница да направите от него, както и да я направите, все ще има един недостатък. Тая баница няма да бъде тъй хубава, каквато би била, ако е направена от прясно брашно.

Вие поддържате известна теория за нещо, но някой ви казва: „Това е старо брашно.“ Преди няколко хиляди години е смляно брашното, и ти правиш баница сега от него. Какво е казал апостол Павел? „Живото учение се различава от мъртвото.“ Ако едно учение, което вие посаждате, не може да израсте вътре във вас, не може да даде плод и да смелиш от това жито брашно и да направиш хубав хляб от него, то каква ви е ползата? Житото от преди хиляди години е расло, то и сега расте. Преди хиляди години са употребявали житото. Сега отк-

риват чрез изследвания, че едно време преди Христа, хората преди две-три хиляди години са правили баница от жито. Какви са били тогавашните баници? Питам: ако знаем какви са били тогавашните баници, какво ще ни ползва? Ние знаем какви са сегашните баници, можем да ги опитаме, а пък тогавашните баници са се харесвали на ония хора, които са живели в ония времена.

Казвате: „Ако стана учен човек, какво ще добия?“ Ако израстете, какво ще добиете? Ще ядете повече. Ако станете богат, какво ще добиете? Ще *харчите повече. Ако осиромашеете, ще харчите по*малко. Ако сте учен човек, ще мислите повече, ако сте невежа, ще мислите по-малко. Какво искате да добиете вие? След като сте станали красив, какво искате да добиете повече? Да кажем, че имате най-голямата красота – като ангел сте красиви. Какво искате да добиете по-нататък? Да кажем, че сте толкова красиви, че повече от това не може да бъдете красиви. Какъв ще бъде тогава вашият стремеж? Да ви обичат хората.

Пак ще дойдем до момата. Някой път, не че искам да говоря за красивата мома, но тя, както и други неща, това са пособия, които са потребни. Да кажем, че имате числата: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Хващам едно от тях, вземам едно число. Например искам да изразя числото 20. Вземам цифрите 2 и 0. Има да ми дава някой трийсет лева. Хвана трите и после нулата. И казвам: „Мен ли намери?“ „Ами кого ще намеря?“ „Мома“, „жена“, „дете“, „мъж“ – това са все числа, пособия. Това не сте вие.

Когато говоря за човешкото тяло, подразбирам един автомобил, направен някъде, в който някой влиза и си живее, и се разхожда, но той не е направил тоя автомобил, той го е купил. И даже не разбира устройството на този автомобил. И някъде

се заплеска автомобилът и не върви. Казва: „Аз се разболях.“ Не, той не се е разболял, а автомобилът. Някой винт се е развъртял или някое колело, някоя спица. Трябва да повикаш някой техник да поправи колелото. Днес поправиш, утре поправиш, и автомобилът все отказва да върви, и най-сетне кажеш на домашните си: „Тоя автомобил не е добър, остарял е. Ще го продадем и ще купим по-хубав, да не вдига много шум.“ Питаш сега така: „Като умре човек, къде ще иде?“ За мен въпросът е: ти, като излезеш от автомобила си, къде ще идеш? Ще слезеш на земята и ще вървиш. Вместо автомобилът да върши работата за теб, ти ще я вършиш. Има и друг начин на разсъждение. Аз, който съм влязъл в автомобила, имам свойството и да хвъркам. След като изляза от автомобила си, ще хвръкна. Питам сега: с автомобил ли е по-хубаво човек да ходи, или да хвърка като птица? Разбира се, да хвърка е малко по-хубаво, отколкото с автомобил.

Има нещо, което ни стяга, което нарушава нашия вътрешен мир. Например питаш какво нещо е доброто. Не можеш да го определиш. Питаш какво нещо е злото, и него не можеш да определиш. Каква форма ще дадеш на злото? Как ще го представиш? Много форми има злото. Не можеш да го определиш. Но щом направиш едно добро, усещаш благата на доброто. Как ги усещаш? Разположен си, весел си. Щом направиш зло – не го знаеш какво нещо е, но ти е смутено сърцето, целия ден си недоволен. Значи има неща, които не ги разбираме, не ги знаем, а пък при това носим последствията им. Някой казва: „Ние трябва да знаем.“ Хубаво е, няма по-хубаво нещо от това да знаеш. Ако не знаеш, какво трябва да правиш? Искаш да бъдеш здрав, нали така? Майка ти, баща ти ти създадоха хубави зъби. Ти ще пазиш зъбите си.

Ще започнеш от обикновените работи, за да изясниш духовните работи. Духовните работи се изясняват чрез физическите работи. Ако храната, която вземаш, не я сдъвчеш, то след една-две години ще страдаш. Ако храната я гълташ, като я попрехвърлиш само няколко пъти в устата си, ще страдаш. Има животни като боата, които, като хванат жертвата, гълтат я, без да я дъвчат. Една боа, като хване една коза, една овца или сърна, нагълта я цялата. И тогава именно убиват боата. Тя пет-шест дни не може да дойде на себе си. Инертна е, пет-шест дни трябва да минат, докато се смели тая храна. Някой път вие се усещате инертни, като че нищо не мислите. Погълнали се нещо, вие сте яли, както боата е яла. Захласнати сте. Нямате никаква охота, никакво желание. Искате да спите само, да бъдете на рахатлък*. Това е змията, която е глътнала нещо и пет-шест дни трябва да го чака то да се смели. След като е ял човек, трябват четири-пет часа, докато се смели храната. А у змията не е така.

Ако вие сега вземете известно учение, което сте го глътнали само, а не сте го сдъвкали, това учение ще ви смущава. Може би години трябва да минат, докато се поясни то. Допуснете, че някой ви проповядва: „Всичко е произволно, случайно е създаден светът, няма ред в света." И да кажем, че вие приемате това учение, и децата ви. Какви ще бъдат резултатите? Сега аз на това правя възражение с един пример. Връща се от странство един български студент, който свършил там математика. Бащата от голяма радост заклал две пилета, опекъл ги. Синът, след като ги погледнал, казал: „Аз ще докажа, че пилетата са три, а не две." „Три ли са?" „Доказва го нашият професор." „Може ли да бъде?" Започва да

---

* рахатлък *(тур.)* – спокойствие, безгрижие

доказва, доказва. Бащата седи, не разбира добре. Доказва синът сега, че пилетата са три. Бащата казва: „Синко, да направим опит. Аз ще изям едната кокошка, другата майка ти, а пък третата, която ти доказваш, ще оставим на тебе.“ Вие искате да докажете нещо, което няма съществуване. Две кокошки са те. Двете кокошки три не могат да станат. Могат да станат при известни условия, но то е един друг процес. Но в дадения случай от две кокошки не можете да извадите три кокошки.

Да кажем, че сега вие имате идеята да бъдете добър. Каква е идеята? Или пък че искате да обичате или да ви обичат. Каква е вашата идея? Да дойдем до реалните неща. Искам да ми дадат вода, това значи, че имам нужда от вода. И ако онзи човек ми даде вода, той задоволява моята вътрешна нужда и аз ще му благодаря. Вие искате да ви обичат. Това е една голяма вътрешна нужда. Аз не обяснявам какво нещо е любовта, какво нещо е животът. Само Господ, който е създал нещата, ги знае.

Но в дадения случай, щом искате да ви обичат хората, това подразбира, че имате известна малка нужда, която трябва да се задоволи. За мен е безразлично как ще ви обичат. Как ще ви обичат? Искате този човек да ви обича, да ви даде чаша вода. Водата да е чиста и като я изпиете, да задоволите жаждата си. Да ви даде чаша вода, и да не разправя, че ви обича. Ако тая вода утоли жаждата ви, във вас се ражда едно живо чувство и казвате: „Много ви благодаря, че ми дадохте хубавата вода.“ Това е сега конкретно обяснение. Ние даваме на любовта съвсем друг характер. Този човек ще стане условие, средство, за да се задоволи една ваша нужда, колкото и да е малка. Вие не очаквайте през целия си живот да ви обича този човек. Вие сте чудни! Някой път искате цял живот да ви обича някой приятел. Искате цял живот

да върви подире ви с ибрика* и да ви даде вода. Вие благодарете за водата, която в дадения случай е дал, за нуждата, която той е задоволил, за любовта, която в дадения случай е показал. Може да се минат години и вие да кажете: „Отидох на екскурзия и един човек ми даде чаша вода. Колко благодаря на тоя човек."

Ние, съвременните хора, със своите неразбирания си създаваме нещастия. Вие казвате: „Ние не се обичаме." Какво значи това? Искате вода от мен – не ви давам. Искате хляб от мен – не ви давам. Ако всеки ден идвате да искате хляб от мен, питам, какви ще бъдат нашите отношения? При един хлебар всякога ще искате, но ще носите разменна монета, ще дадете и ще вземете.

Сега аз ще представя въпроса по друг начин, за да обясня конкретно някои факти. Представете си, че аз вървя и съм жаден. Другият, когото срещам на пътя си, носи вода, а пък няма хляб. Аз нося хляб, но нямам вода. Той ми казва: „Нямате ли малко вода?" Аз казвам: „Нямате ли малко хляб?" Какво става тогава? Става една смяна на любовта. Изваждам аз своята торба и той своята манерка. Аз отварям торбата си, тия модерните раници, изваждам пресен сомун, отрязвам едно парче и му давам. Той ми дава една чаша вода. Ето, ние се обичаме двамата – той ми дава вода, аз му давам хляб. Образува се една вътрешна връзка, ние си услужваме. Това е любовта – чиста вода, за да задоволиш жаждата си от извора. И тоя хляб трябва да е пресен, от чиста пшеница. Вие ще кажете, че любовта трябва да бъде идеална, Божествена. Това са празни работи. Има една любов на книга: „Без тебе не мога да живея!" Бошлаф**. Без нея не може да живее, а пък сега живее. „Без

---

* ибрик *(тур.)* – меден или глинен съд за поливане при миене

** бошлаф *(тур.)* – празни приказки

тебе животът ми е нещастен.“ Бошлаф. В какво седи нещастието? Че като срещна тоя пътник, виждам, че неговата манерка е пълна с вода. Аз съм жаден. Тогава аз ставам нещастен, понеже не ми дава от водата си. Той е гладен. Казва ми: „Дай хляб.“ Аз не му давам, казвам: „Иди във фурната да си вземеш.“ Той е нещастен.

Сега аз, третият, срещам вас двамата, които казвате, че сте нещастни. Аз знам ясно работата. Единият е жаден, другият има вода, и не му дава. Но този последният е гладен, а първият има хляб, но не му дава. Единият жадува, а другият гладува. Срещам единия, той ми казва: „Тоя безобразник жаден ще ме умори.“ Срещам другия, той ми казва: „Тоя безобразник гладен ще ме умори. Нищо не дава.“

Представете си, че аз, третият човек, нося и вода, и хляб. Викам двамата души и ги примирявам. Ще им тегля един морал. Ето аз как разбирам. Казвам на единия: „Ти от какво си недоволен?“ „Щеше да ме умори този. Жаден съм.“ Отварям своята манерка и му наливам, и му казвам: „Заповядай.“ Той ми казва: „Много ти благодаря. В теб има човещина.“ На другия казвам: „Ти какво искаш?“ Той пък няма хляб. Отварям торбата, развързвам я и му давам хляб. Те двамата се споглеждат и казват: „Това нещо, което тоя човек направи, и ние можехме да го направим. Аз имам изобилно хляб, ти имаш изобилно вода.“

Трябва едно вътрешно разбирателство да има, за да стане животът приятен. Но ние даваме друго обяснение. Казвате: „Така не може да се живее. Добро не може да се прави.“ Това са известни философски разсъждения, с които не може да се живее, които нямат приложение.

Доброто всякога можете да приложите. Вие сте на извора. Имате чаша вода. Какво ви струва да

му дадете чаша вода? Можете да му услужите. Вие казвате: „Аз не искам да му дам моята чаша. Такива са моите възгледи. От моята чаша само аз мога да пия." И могат да се привеждат ред примери, защо всеки трябва да си има своя чаша. Но това не е абсолютно. Аз всякога нося две чаши – една за себе си и една за ближните. Когато ми се пие вода, пия с чашата си, а за ближните си давам с другата чаша, тъй че имам чаша, с която винаги мога да услужа, комуто и да е. Който не разбира, може да каже: „Всеки със своята чаша." Право е. Аз мога да ви докажа. Аз имам една уста, която е само за мене. Аз не мога да дам своята уста на заем. Това разбирам аз под думите „със своята чаша". И друг не може да даде своята уста в заем. Вие много буквално разбирате. Аз не мога да му заема моята уста, той няма нужда от това, но мога на тоя човек да му услужа – имам една чаша.

Понякога мога да му услужа и с устата си. И с устата си мога да му дам. Мога да напълня устата си с вода и ще прилепя моята уста до неговата уста, и ще кажа: „Гълтай сега." И когато двама души се целуват, то това има съвсем друга философия. Казват, че двама души се много обичат. Единият е жаден, а пък другият го целува, туря му вода. Някой защо целува момата? Жадна е момата. Или защо момата целува момъка? Жаден е момъкът или е гладен. Дайте едно правилно изяснение на тези разсъждения, за да не се внесе съблазън, не внасяйте извратен метод за разбиране. Един хваща някого. Не туряй лошо обяснение. Ако не го хване, той ще падне и ще се убие, той ще изгуби живота си. Защо го хващам? За да го спася.

На всинца ви казвам: не носете изопачени възгледи за живота. Вие например не знаете какво нещо е целувката. Аз обяснявам един начин на целувката,

Вие не знаете какво нещо е доброто. В дадения случай една чаша вода е доброто, или малко хляб, или една дума. Един се е обезсърчил, иска да се самоубие, не иска да живее. Казвам му: „Твоите работи утре ще се оправят.“ Сега ще дойде другата философия: ами това, което аз казвам, ще стане ли? Всичко, което казвам, може да стане. Ще каже някой: „Как така?“ Че аз съм един богат милионер. Срещам един човек, който се е обезсърчил. Казвам му: „Утре твоите работи ще се оправят. Господ ще ги оправи.“ На следния ден му подпиша един чек от десет хиляди лева и му пиша: „Господине, понеже виждам, че имате голяма нужда, пращам ви десет хиляди лева, за да си услужите. Ако искате, един ден ми ги върнете. Ако ли не, няма нищо.“ Всеки от вас може да оправи така Божиите работи. Вие сте касиери на Господа, а всеки от вас може да свърши една работа, не да чака други да я свършат. Че кой от вас, ако мине някой покрай къщата ви, не може да му даде една чаша вода или един самун хляб? Или кой от вас не може да му каже една добра дума или не може да му даде сто лева? Но вие разсъждавате: „На този сто лева, на онзи сто лева. Какво ще стане тогава с нас?“ Сто ако дадеш, ще дойдат двеста, ще дойдат триста.

В природата има едно Божествено Съзнание, което държи в сметка всички наши постъпки. Ако ти си верен, направи нещо и го забрави. Направи какво да е добро и ще видиш, че това добро ще се върне към тебе. Може да направиш опит. Не само за насърчение е това. Има едно съзнание, което всичко вижда. Ти си направил услуга на един царски син. Този цар не може да не благодари. Той ще изпита кой е направил доброто и оттогава всичките твои работи ще се оправят. Или другояче казано: в дадения случай, когато ти си извършил волята Божия,

тъй както се изисква, то твоите работи ще се оправят. Сега някой път не се оправят работите. Вие можете да ги оправите, но ги оставяте друг да ги оправи. Господ е пратил при тебе един беден човек, за да се оправят твоите работи, а пък ти изпращаш този беден човек при друг човек, той да му направи добро. Ти казваш: „Днес съм крайно неразположен." И тогава работите на онзи, при когото го изпращаш, се оправят, а ти ще загазиш.

Всеки случай за доброто: това е царският син, пратен в дома ти, за да се оправят твоите работи. Ако си нахранил или напоил един беден човек, някой ангел си нахранил, или някой ангел си напоил. Ангелите всичко знаят на небето, но ангелите, когато дойдат на земята в плът и кръв, съвсем я загазват и те. Вие не разбирате. Понеже те са същества крайно чисти и крайно благородни, те не обичат да правят никакво насилие. Той ще каже: „Услужи ми." Като не му помогнеш, той ще отиде на друго място. Ходи, ходи, изнемогва и казва този ангел: „Ще се мре." Капнал е някъде. Ти ще го намериш и ще му дадеш чаша вода, и той ще ти каже: „Един ден аз ще ти се отплатя за услугата, която ми направи. Аз съм ти много признателен." И някой път усещаш, когато си капнал, съсипан, отчаян, едва ли не си загубил съзнание, и дойде някой, каже ти сладка дума, каже ти: „Добър е Господ." И ти даде една чаша вода. И оттогава всичките ти работи тръгват. Питам: този човек по свой почин ли го е направил, или има някое подбуждение?

Всяко добро, което ние извършваме, в дадения случай е един подтик на Великия, на Бога. Бог е в нас и иска да направи добро. Той е стремежът. И ако в дадения случай, когато Бог иска да направи добро, ти противодействаш, ти си създаваш лоша карма. Бог те опитва. Иска да се прояви чрез тебе. Но ако

не Му дадеш място да се прояви, Той ще отиде на друго място, на трето място.

Всякога подтикът да се прави добро, подтикът за любов, какъвто и да е подтик на доброто, тоя подтик иде от Бога. И ако го последваш, ще получиш Божието благословение. Ти казваш: „Ами какво ще кажат хората?“ Кои са тия хора? Сега да ви кажа. С вашите възгледи някой път се смущавате. В древността един окултен учител изпратил един свой ученик на изпит. Той минал през едно място, дето хората били направени като живи, но от восък. Те са били маски. Там имало всичко за ядене и пиене. Като вижда той тия восъчни същества, че го гледат, той казал: „Тук не мога да бутам.“ Минава на друго място, дето нямало маски, и казал си: „Мога да бутам сега.“ Някой път ви е страх от восъчните фигури, защото във вас няма убеждение. А пък като няма [восъчни фигури], казваш: „Мога да бутам.“

Моралната страна ето коя е. Като минавам покрай тия хора, ще ги питам: „Мога ли да взема от това, което тук имате?“ Носите една кошница. Аз питам: „Можете ли да ми услужите?“ Ако вие сте царският син, може би ще кажете: „Ще ми падне достойнството, ако поискам. Срам ме е да поискам.“ Като види цяла кошница с плодове, кое е похубаво: сам ли да си вземе, или да му дадат? Опасно е да вземате сами. Всякога в природата е опасно да вземате без позволение. Виждаме, че когато човек взема без позволение, най-големите нещастия го сполетяват. Жената е взела без позволение един плод. Това беше една кошница. Нямаше никой, да пази. На онова дърво Бог не беше турил нито един ангел да го пази. Дойде един адепт и каза: „Добре е да вземем. Никой няма.“ И ядоха от тоя плод. Не, не е позволено да вземате оттам, откъдето не ви е дадено.

Злото в света е забраненият плод. Доброто е позволеният плод. Но понеже на това дърво растат едновременно и доброто, и злото, ти трябва да знаеш да различаваш кой плод е добър, кой лош. Мога да ви го обясня, но ще го оставя засега необяснено.

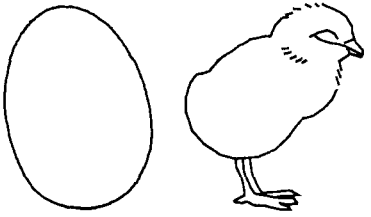

Представете си, че имате едно яйце. Казвам, от това яйце мога да изкарам едно пиле. Вие знаете, че едно яйце трябва да го мъти една кокошка. А пък аз казвам, и без да го мъти кокошка, мога да изкарам едно пиле. Няма да кажа: „Allez passez*, хоп!“ Аз зная, че това яйце има всички възможности да развие едно пиле, като му се дадат всички условия.

За ония блага, които са скрити във вас, трябва да изучавате условията. Вие искате да бъдете добри механически. Мислите да отидете на небето, да станете добри. В небето ще имате хубави условия, но трябва висока наука. Вие, като отидете на небето между ангелите, ще се намерите в чудо. Голяма разлика има между тяхното и вашето разбиране. Какво ще разберете от техния живот? Много хора са ходили на другия свят и след като поседят една-две години, казват: „Да се върнем на земята.“ Питам сега: един българин със своите потури, ако влезе в един модерен журфикс** на някои посланици с фракове, цилиндри, ръкавици, този българин като поседи, поседи, ще каже: „Тая работа не е за мен.“

---

* Allez passez! *(фр.)* – Възглас на илюзионист, който прави номер. „Фокус бокус!“

**журфикс *(от фр.)* – определен ден през седмицата за посрещане на гости

Вие си имате сега известна представа за ангелите. По някой път аз казвам, че ангелите са тук, на земята. Работните ангели са на земята, а пък ангелите, които празнуват, са на небето. Когато някой ангел иска да празнува, се качва на небето, а пък когато иска да работи, той идва на земята.

Сега вие сте ангели, дошли сте на работа тук, но сте забравили, че сте ангели. Да ви обясня сега идеята, която е турена, в един пример. Само отчасти той обяснява тая идея. Това е един анекдот, един мит. Ной имал само една дъщеря. Явили се трима кандидати. Така се влюбили в нея, че всеки казвал: „Не мога да живея без нея, ще се самоубия." Ной се намерил в трудно положение. Мислил, мислил и най-после, за да ги избави, намислил следното: той имал една котка, имал и една магарица. Простира си ръцете и направил котката като дъщеря си красива, прилича на неговата дъщеря. И магарицата направил също на красива мома като дъщеря си. И трима-та се оженили, и всички били щастливи. Той почнал да ги обикаля. И единият казал: „Много, много съм доволен от дъщеря ви. Отлична е, но някой път обича да дращи." Ной казал: „Родът ѝ е такъв." Отишъл при другия. Той казал: „Много съм благодарен, но по някой път рита, но носи се." Ной казал: „Родът ѝ е такъв." Най-после идва до същинската си дъщеря. Той казал: „Безпогрешна е. Ангел е." Ной казал: „Тя е същинската."

Някой път вие сте оженени за някой котарак, за някоя котка. Не го вземайте буквално, но вашите идеи са така изопачени. Вашето разбиране не е още онова, чистото, Божественото, което носи живота в себе си, но има нещо хапливо. Хубаво е, но ще те одращи нещо. Липсва му нещо. Хубаво, хубаво, но все има един ритник. Дойдете най-после до третото положение, на същинския ангел, който нито дращи, нито

рита. Истината сама по себе си нито дращи, нито рита. Божественото е абсолютно свободно от всички недостатъци. Тия недостатъци са свойствени на човешкия живот и на животинския живот. И ако някой път се явява у вас проблясък и казвате: „Направих аз погрешка, ожених се за оная дъщеря, която дращи", родът ѝ е такъв. Някой път са ви ритнали, друг път вие ритате. Като не одобрявате някого, с езика си го ритате. Когато дойдете до онова състояние, когато нито ще ритате, нито ще дращите, нито вас ще ви ритат, тогава животът ще е друг.

Чистата мисъл е, която носи живот. Аз не разбирам външния живот на човека. Всички вие сте добри. Добри сте само дотогава, докато ви задоволяват нуждите. В дадения случай, щом не ви задоволят нуждите, вие не можете да бъдете добър. Вървя аз по пътя. Вие сте човек с честолюбие. Още като ви видя отдалеч, аз виждам, че сте честолюбиви, високо мнение имате за себе си. Поздравявам ви внимателно. Ако не ви поздравя, ще предизвикам една реакция във вас. Всеки човек може да предизвика една реакция в честолюбивия. На честолюбивия не казвайте горчива дума, кажете му една сладка дума, защо ще му казвате горчива дума? Вие казвате: „Аз искам да го морализирам." Вие себе си не морализирате, а другите.

Някой направи погрешка. Той ми казва: „Какво да правя?" Казвам му: „Поправи погрешката." „Как да я поправя?" „Този човек ти даде десет лева да му направиш малка услуга, а пък ти отказа. Отиде та се наяде с тия пари, похарчи ги. Връщаш се и се чудиш какво да кажеш, как да излъжеш. Ти казваш, че като си турил парите в джоба си, някой бръкнал и ги извадил. Ти скроявяш тая работа. Казвам ти, онзи човек те прати да му направиш едно добро, и ти не можа да му направиш доброто. На себе си

направи доброто – изяде парите. И се чудиш после какво да кажеш, или казваш, че като си отишъл, бакалницата била затворена, и като си се връщал, бръкнал някой в джоба ти и взел парите. Правиш такъв долап .“ Този човек аз го избавям от това изкушение. Казвам му: „Ето десет лева. Ще отидеш да си уравниш сметката.“ Това мога да го направя. Ако не го направя, ще го тикна в по-големи лъжи, и аз тогава нося половината отговорност. По-добре е аз да дам пари, отколкото да го накарам да лъже.

Никога не си позволявайте никаква лъжа. Никаква – нито черна, нито бяла. Черната или бялата лъжа всякога скъпо излиза.

Една ученичка ми разправяше една своя опитност и между другото каза: „Не е било случай в живота ми, когато да съм казала каквато и да е лъжа и да не ми дойде някое наказание: да падна или да се ударя. Та аз се наплаших, страх ме е да лъжа, защото, ако излъжа, ще ми се пукне главата или друго нещо ще стане.“ Ние мислим, че като кажем някой долап, някоя лъжа, някоя дипломатическа лъжа, сме спечелили нещо. Лъжата, и философска да е, и дипломатическа да е, и морална да е, все е лъжа. А пък доброто, с каквито и дрехи да го облечете, то все е добро, то не губи своята цена. Злото, с каквито и дрехи да го облечете, цената му не се повишава. Това са възгледи, които трябва да имате.

Доброто е нещо конкретно. Всяка добра постъпка, която искате да направите, е един импулс на Бога във вас. Всички бъдете готови. Не чакайте Бог да ви се разкрие в Своята слава. Че Той ви се е разкрил.

Идва един дядо при мен. Казвам му: „Не е хубаво човек да проси.“ Гледам, този старец е умен, вече не проси. Като дойде пак при мен, ще донесе

---

* долап *(диал.)* – лъжа, хитрина, интрига

седем-осем, десет яйца, които е турил в кошницата. Аз виждам колко му трябват сега, давам му пари. На друго място ще му платят по един-два лева на яйце, аз ги плащам по пет-шест лева. Той поглежда доволен, че скъпо си е продал яйцата. Търговска работа върши. Че какво ми коства да му дам по пет-шест лева на яйце. Аз мога да му кажа, че на друго място са по-евтини. Не, той се учи. Ще се учи. Даже и по десет лева му дай на яйце, няма да изгубиш. Който разбира – дава. Нито яйцата са негови, нито парите са мои. Аз разполагам с чужди пари, той разполага с чужди яйца. Кокошката е крякала и е снесла десет яйца. Но добра воля има той, иска да ме запознае с кокошките. Аз му благодаря. Вземам адресите на тия кокошки. Щом взема едно яйце, аз посетя кокошката. Не съм ѝ взел нито едно яйце, без да посетя кокошката. За мен кокошката не е кокошка, то е фирма и крайно съм признателен за хубавата работа. На кокошката казвам: „Много хубави яйца снасяш." То е в преносен смисъл.

Всичкият живот, в каквато и да е форма, произтича от Бога. Не гледайте на тоя живот с презрение. И всяко нещо, всяко благо, което излиза от живота, един плод, една ябълка, произтичат от Бога. Най-първо аз благодаря, че Бог се проявява чрез плода и същевременно аз задоволявам една своя нужда.

Сега вие сте се събрали тук. Казвате: „Защо сме се събрали?" Да ви кажа защо. Половината от вас носите вода, а другата половина от вас носите хляб. Някои от вас сте хлебари, а пък другите сте градинари. Едни от вас сте гладни, а други сте жадни. Едни от вас правите обмяната правилно, а другите спорите и всеки държи хляба си и водата си.

А пък трета категория има между вас, които действат примирително. Три категории сте. За да върви работата, водата трябва да минава, не трябва да

застоява. Шишето, което съдържа всичката вода, не знае колко вода има. Яйцето, което си седи в черупката, не знае каква цена има. Но аз, човекът, имам това шише и това яйце, зная какво има в тях. Яйцето е за нас, водата е за нас, хлябът е за нас. А пък ония, които го носят, те са само носители на Божествения живот.

Вие сте се събрали, за да опитате благата, които Бог ви е дал, за да обикнете тия блага. И ако тая обмяна стане правилно, вие ще опитате Божието благословение.

Сега мога да ви кажа тъй: гледайте да изпълните волята Божия. Как ще изпълните волята Божия, ако не обичате? Вие, ако не обичате Бога, нищо няма да можете да направите в света. Вие казвате така: „Как мога да обичам това, което не виждам?“ Питам ви тогава, въздуха виждате ли го? Но го обичате. Само малка частица виждате от светлината, но всичката светлина, която се разпространява в цялата вселена, не я виждате. Не е необходимо ние да знаем нещата. Ние можем да ги опитаме, можем да имаме контакт с тях. Малкият живот, който сега е вътре в нас, е един контакт с Божественото. Тоя малкият мир, който имате, малката мисъл, малкото чувство, малката радост, която имате, тоя малкият подтик, който имате, е от Бога. И всичко това е в съприкосновение с Бога. Бъдете благодарни от това малкото. Вие сте обградени с Бога. Ако искате повече, можете да вземете, обаче вие не считате, че то е от Бога, и търсите нещо друго. Казвате: „Като умрем, ще ни се разкрие.“ Това е вярно. Смъртта е преграда.

Смъртта съществува сега, и ония материалистични схващания – също. Да кажем, че аз съм толкова голям егоист, че мисля само за себе си. Най-голямата преграда за Божественото е човешкият егоизъм,

Ако аз мисля само за къщата, за тялото си, за материалните работи, утре аз ще напусна тоя автомобил. Като дойда до една глинеста местност, ще го напусна и ще изляза да вървя пеш. Като го имах, трябваше ми бензин, трябваше ми и шофьор, а сега оставям и шофьора, и бензина и тръгвам сам по планината нагоре. Казвам на шофьора: „Вземи тоя автомобил и го закарай назад. Аз отивам горе в планината."

Вие казвате сега: „Човек трябва да излезе от тялото си." Че мъчно ли е човек да излезе от тялото си? Каква мъчнотия има да излезе от автомобила си? Има ли някаква мъчнотия, освен ако е залостена вратата на автомобила и не можете да я отворите? Но ако не е залостена, ще отворите вратата и ще излезете навън, а пък на шофьора ще кажете: „На гаража!" И вие ще се качите на планината.

Не е лошо човек да има автомобил, но не е лошо да ходи човек и пеш. Някъде ще бъдете с автомобил, в планината ще ходите пеш. С автомобил ще ходите, когато условията помагат. Ако условията помагат, можете да имате най-хубавия автомобил. Качете се и благодарете на Бога. А на планината ще слезете от него и ще бъдете благодарен. Вън от тялото си, вътре в тялото си и при каквито и да е условия, да можете да изпълните волята Божия във всичките ваши най-малки подбуждения, които Бог ви дава. Да изпълните волята Божия, това е важното.

Аз ви говоря сега бегло, защото нямам време. Някой ден ще ви кажа един начин, как да се прави добро. Както има начин, правило, как да свирите, така има и начин за правене на добро.

Самоук може да бъдете. Има хора, които свирят, без да са се учили някъде, но все пак онзи, който е учил да свири при учител, свири по-добре. Някой може да се учи сам да пише, без да го е учил

някои как да пише. В началото буквите ги пише неправилно. Някой път четете, четете, и не можете да прочетете думата, която е написана – буквите са неясни.

Някой ми казва: „Тия работи аз ги знам." Аз съм срещал много проповедници, цитират ми какво казал Христос, какво казал апостол Павел, какво е казал един писател. Всички тия автори след като ги процитира, аз му задавам въпроса: „Кажи ми как да направя най-малкото добро?" Той ми казва: „Не го ли знаеш?" Казвам му после: „Как да направя наи-голямото добро?" Той ми казва: „Че не го ли знаеш?" Казвам му: „Че каква нужда има да ми разправяте, да ми цитирате апостолите, Христа и други, ако не можете да ми кажете как да правя най-малкото и най-голямото добро? Щом аз зная как да правя най-малкото и най-голямото добро, тогава каква нужда има да ми цитираш това и това." Тогава става въпрос запример за най-малко добро. Аз се спирам и му казвам: „Слушай!" Ние се намираме да кажем в дадения случай някъде. Аз съм прям, казвам му: „Ние сме и двамата богати." Ти се спираш като проповедник на много автори и си учен, кесията ти е пълна с пари, богат си. И аз изваждам своята торба и започвам да ги броя – повече от две хиляди са парите. Всеки си взема торбата и тръгваме.

Казвам му: „Слушай, да направим ортаклък[1]. Аз обичам ортаклъка. Ще срещаме хора с празни торби. Аз ще пусна една жълтица в торбата му, и ти – също. Срещаме втори човек, пак така ще направим. Най-сетне, като остане по една златна монета в торбите ни, ще кажем: „Стига вече!"

---

[1] ортаклък *(тур.)* – съдружничество

„Какъв е смисълът?“ – ще питате. Смисълът е в това, че по-лека ще бъде торбата. А пък сега торбите ни са тежки. Ти и аз ще бъдем свободни.

Та направете ортаклък. Съединете се вие, богатите, и тръгнете сега. Ти една златна монета, той една златна монета, ти една златна, той една златна, туряйте в торбите на хората. А пък като остане по една във вашата торба, идете си вкъщи и благодарете на Бога.

„Добрата молитва“

6.30 часа

Двадесет и шеста лекция на Общия окултен клас
27 март 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ПЪРВОТО СТЪПАЛО ЗА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“
„Аз в живота ще благувам“

Ще прочета втора глава от Второто послание Петрово.

Някои бесят някои хора, за да дадат пример на други да не правят престъпления. Страда само обесеният, а пък другите се учат, правят си своите заключения. Казват: „Заслужил е той.“ Някой път, когато има известни разбирания, неприятно е да се чете такава глава.

Петър е прав, ако вземем човешкия живот в неговата чистота. Не какъв трябва да бъде земният живот, а какъв трябва да бъде Божественият живот, който човек трябва да живее. Престъпленията, които хората вършат, не стават в тяхната плът. Там се явяват, но започват в умствения свят. Вземете един светски и един религиозен човек. По какво се различават един банкер, който е християнин, и един банкер, който е езичник? Единият дава пари на заем със законната лихва дванайсет процента и другият – пак така. Даже някои се оплакали на английски лорд, че давал с висока лихва парите си. А англичаните минават за много набожни.

Вие досега всички почти имате един морал – изключително да угодите на обществото, на баща си, на майка си. Но малцина са от вас, които имат

страх Божи. Колко от вас са с едно висше съзнание, с един вътрешен закон за действие?

Например мнозина от вас няма да влязат в градината да откраднат ябълки. Но ако го няма господарят и като не гледа никой, може да вземете в джоба си. „Една ябълка, нищо“ – казвате.

Защо човек го е страх пред хората, а пък не го е страх пред Бога? Не го е страх от Бога, защото не вярва, че съществува, а пък от хората го е страх, понеже знае, че ги има. За Бога казва: „Я съществува, я не.“ Трябва да знаете, че Бог едновременно има едно проявление, за което хората нищо не знаят. При всеки един човек има четири очи: през двете гледа Господ, а пък през другите две гледа той. И с животните е така. Някое животно, като те погледне, седи, седи и казва: „Лош човек си ти.“ И започва да те лае. Във Варненско имаше един човек, Дели Васил. Лудостта му седеше в това, че той трезвен никога не ходеше. А пък интересно е, че най-лошите кучета в село не го лаят. Като го видят, кучетата си въртят опашките. Куче не го хапе. Всички кучета млъкват, като дойде той. Как ще си обясните вие това?

Вие наричате един човек изправен, който пести, който си урежда живота, а пък онзи, който е малко разточителен, дава тук-там, казвате: „Смахнат е той.“ Първият морал е за света, а пък вторият – за невидимия свят. Човек трябва да бъде на земята проводник на Божественото. Често, когато аз говоря, имам предвид следното: човек да бъде проводник. Защото, щом не е проводник, то грехът се набира. У човека грехът се набира така, както се набират отрови при лошо хранене, лошо дишане и лошо мислене. Ако едно дете, колкото баща му и майка му да са здрави, ако то не се храни както трябва, то храната ще създаде останки в неговите черва, ще създаде ред

условия за болести. Ако това дете не диша както трябва, не се храни както трябва и не мисли както трябва, то след четири-пет години съвсем ще се измени неговият характер.

Някои път вие се чудите, как така, Господ ви е създал, и да грешите. Че вие грешите, като ядете, грешите, като дишате, грешите, като мислите. Защото не мислите както трябва, не дишате както трябва и не ядете както трябва. И вследствие на това се зараждат утайки в тялото и имате вече едно хилаво тяло. И поколението после ще бъде хилаво.

Например вземете търпението. Толкова пъти се говори за търпение, нали? Знанието зависи от търпението. Търпението принадлежи винаги на силните хора.

Казано е: Бог е дълготърпелив. Но Бог не е най-слабият. Казват, че който е търпелив, е слаб. А Бог, Който създаде света, е дълготърпелив. Дълготърпението подразбира една силна воля. Човек, който се самовладее, той е търпелив. Сега колцина от вас сте така дълготърпеливи, както Господ е дълготърпелив? В школата на Питагор като постъпи един ученик, ще го подиграват, ще му казват най-майсторски подигравки, които могат да кажат по негов адрес Няма да оставят сухо място и четири-пет години ще го подиграват. Ако ти издържиш четири-пет години, ще станеш ученик на школата. А пък сега да подиграят само първия ден някого, той казва: „Аз излизам." Тук дошли окултни ученици. Аз се смея някои път. Той няма търпението на една крава, няма търпението на един бръмбар, даже няма търпението на една пеперуда, а пък мечтае да влезе в небето. На небето са дълготърпеливите, а нетърпеливите са на земята. Вие ще ми възразите: „Че ние сме по-търпеливи от света." Вярвам, така е. И богатият е по-търпелив от сиромаха, но не е

той търпелив, а търпеливо е богатството му. Вземете му богатството и ще бъде нетърпелив. Търпелив е здравият, нетърпелив е болният. Вземете здравето на здравия, за да видим колко ще бъде търпелив. Не когато си здрав, колко си търпелив е важно, а когато си болен.

Във вестник „Мир“ има една статия, в последния брой. *(Брой 10 412 от 2 април 1935 г.)* Четете я, за да видите как се придобива търпение. Един светски човек казва: „При големи страдания създай на ума си работа.“ В Англия един от най-видните директори на голямо предприятие бил почти сляп, и бил директор. Как се е справял с това положение? В света мнозина учени не могат да станат директори, не могат да постигнат това.

Сега под търпение не разбирам само да се въздържате. Това е едно качество на човешката мисъл. Някой ви говори, седите тихо и спокойно, като че нищо не се отнася до вас. Могат да ви обвинят. От това, с което могат да ви обвинят, какво може да се докачите? Някой казва: „Ти нищо не знаеш, ти си баба.“ Какво значи баба? „Баба̀“ значи баща. Ти нищо не знаеш, но пак си баба. Значи, голям баща си. Вземате думата баба в смисъл на хилава баба, но „баба“ значи баща, умен човек. Ти си много умен, но не си проявил ума си, затова си баба.

Сега търпението като една окултна сила, не е едно качество, което се добива лесно, и така като си седи човек. Търпение не когато сте богат, не когато сте умен, не когато ви хвалят, не когато сте светия или ангел. Ангелите не придобиха търпението като ангели. Те минаха през такъв огън, през такива изпитания, че някои устояха, а други – не. Който устои, ще придобие търпение, а който не устои – не.

Сега в какво седи търпението? Няма мъчнотия в света, която да не може да победи търпеливи-

ят човек. В търпеливия човек няма зло, което да не се разбие. Каквато и да е мисъл, като се удари в търпеливия, става на пух и прах. Ако се удари о вас едно зло и не може да се разпръсне, вие не сте търпелив. И ако една лоша мисъл ви раздразни и тя не стане на прах, вие не сте търпелив. И ако с вас се сблъсква сиромашията и не се разпръсне, не сте търпеливи. Като се разпръсне сиромашията, търпелив сте. Търпелив човек е онзи, че като се сблъска и богатството с него, и то се разпръсква. Търпелив е онзи, че и знанието като се сблъска с него, изфирясва. След хиляди години какво ще струва знанието и на най-учените правници? Например един ден ще се измени целият строй, друго ще е правото, други ще са законите.

Сега в християнския свят тия, които са християни, се съдят по римските закони. Казват: „Римско право.“ Някои казват: „Мойсеево право.“ И то е езическо. Още Христово право няма написано. Друго е Христовото право. Понеже в света няма Христово право, вие си напишете един Христов закон. Какъв е вашият Христов закон? Какво е вашето право? Във вашия свят например, ако някой открадне, как го съдят? И после, как издържате вие вашите съдии? И вашите чиновници как ги издържате? И после, как се отнасяте с вашите слуги, които имате, и със слугините си? После, във вашия вътрешен свят как се отнасяте с мъже и жени? Не във външния свят, не в римското право, не в Мойсеевото право, но във вашето християнско право? Според римското право то е друг въпрос. И вие сте кандидати всички, мислите, като умрете да отидете на небето с римското право, да отидете на небето с Мойсеевото право. Действително, в онзи свят има един свят за римското право. За Мойсеевото право има друг свят.

Но Христос дава една притча, че богатият, който е живял по римското право, като умрял и го задигнали ангелите, завели го в мястото на мъчението. А пък като умрял Лазар, който донякъде беше оглашен, той живя според Мойсеевия закон – завели го в рая. Той изпълни закона, Мойсеевия закон. Мойсеевият закон не е лош. Като четете неговото гражданско право, там ще видите следните думи: „Да възлюбиш Господа Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, и да възлюбиш ближния си като себе си." И Христос взема тия две заповеди и казва: „Върху тия две заповеди почива целият закон." Лазар като изпълни този закон, отиде при Господа.

Вие бихте ли направили следното? Един богат християнин и един беден християнин се срещат. Бедният казва на богатия: „Ти ще отидеш в ада, в пъкъла, ти си такъв, онакъв." Хука го. „Не виждаш ли, че аз съм беден?" Богатият му казва: „Колко ти трябва?" „Толкова." Изважда и му дава един чек, и му казва: „Като ти потрябват, пак заповядай. Колко хубаво пееш, отлично пееш. Много хубаво си научил Христовия закон." Това са почти изключителни условия. В съвременния свят е много мъчно да ви обидят, да ви хукат и да ви кажат нещо неприятно, и вие да извадите да му помогнете. Вие ще му покажете пътя и ще му кажете: „Втори път да не те срещам." Това е според Римското право. Но за развитието на човека необходимо е едно вътрешно самообладание. Вие още не сте изучавали закона на самообладанието.

Някой ми разправя, че нещо го смущава в ума, че има някои мъчнотии. Това е предвестник. Има два вида предвестници. Щом имате някоя мъчнотия, това значи, че ви чака голямо изпитание. Казва ви се: „Приготви се, бъди готов." Да не те изненада.

Това е един вид изпитание, това говори интуицията ви. Някой път ще минете през друго голямо изпитание. Тогава е друг законът. Тогава ще усетите голяма радост, веселие. Но да знаете, че и в единия, и в другия случай трябва да се приготвите. Изпитанието ще дойде и при мъчнотията, и при радостта. Вие се разпуснете при радостта, както един охлюв, когато си изважда рогата. Излезете навън, запеете си песента. Тогава дойдат, вземат ви и хайде в торбата, и след това – в тенджерата. Вие мислите, че влагата, дъждът е заради вас, а пък някой ви дебне, тури ви в торбата и – в тенджерата. Ще ви свари и ще ви извади месцето, и ще го изяде, и ще каже: „Този обяд е много добър."

Сега при тия сравнения, вие ще се съберете и ще си кажете: „Учителят говори това и това за търпението." Аз ни най-малко не се спирам върху обикновеното търпение. Обикновеното търпение и аз го имам. Всеки ден като вас аз го нося туй търпение. Аз имам много професори. Дойде един и ми казва: „Защо не се направи така и така?" Дойде друг и казва: „Защо така не се постъпва?" Трети казва: „Защо така не си направил?" Някой пита: „Защо еди-кой си не постъпи правилно?" Не се отнесъл добре, не се е научил още. Питам: „Как трябва да постъпи?" Той казва: „Човешки трябва да постъпи." Казвам му: „Аз те пращам да му покажеш, да му дадеш един пример, как да постъпи."

Един ми казва: „Покажете му как трябва да живее." Казвам му: „Най-първо на тебе трябва да покажа аз как трябва да живееш." Аз гледам тук – музикантите се карат, българските музиканти не могат да се търпят, карат се. Казвам: „Нещастие е това." Едно време, когато музикантите слизали от невидимия свят, българските музиканти били поканени от един княз да му свирят. И князът останал

толкова доволен от всички, че им дал да си пийнат от най-хубавото вино. Те се опили и досега още не са изтрезнели. Един анекдот е това за българските музиканти.

Религиозните ще се изправят и ще се молят, с часове ще се молят, и след молитвата пак си знаят същото. Това зависи от факта, че човешката мисъл е раздвоена вътре. Трябва да знаете, че и във вас има едно раздвоение. Все нещо ви човърка. Видите, нещо не върви, и веднага се намесвате. Двама души се карат. Не бързайте да ги помирявате. Постойте, та ги послушайте. Спирал съм се да гледам двама: започва единият, после другият. Всички зоологически имена, които може да има, ще си ги кажат. Често съм се спирал пред двамата и казвам им: „Мога ли да ви ангажирам. В зоологията много сте вещи. Ще ви платя и на двама ви. Аз съм малко невежа. Можете ли да ми предадете една лекция? Как беше първото име? Извинете? Отлична наука е това. Колко е красив светът, колко сте красиви." Единият ми казва: „Ти подиграваш ли се?" Казвам му: „За пръв път слушам толкова имена да носи човек. Досега аз знаех, че той е Драган, а пък той толкова псевдоимена и титли носил."

Та някой път сте ме питали: „Защо така правиш?" Питам: ако отидете в Италия, ще видите, че почти под всеки балкон е седнал младеж с китара да свири на своята възлюбена серенада от някой виден автор музикант. Свири човекът и поглежда нагоре, и никой не му прави бележка. Какво лошо има, че той свири на любимата? Има ли нещо лошо? Нищо лошо няма, свири човекът. Аз бих желал всички да свирят на своите възлюблени. Че кой от вас прави това? Като се върне мъжът от работа, свири ли на жена си за новото учение? Когато жената ще направи една погрешка, той ще свали китарата и ще поч-

не: „О, моя мила.“ Когато мъжът направи една погрешка, жената ще му пее, ще му свири: „О, мой мили.“ А пък сега той ще вземе една особена поза, малко ще се намуси, ще има сърдита физиономия. Препоръчвам ви една китара, на ония, които са женени. А пък ония, които сега ще се женят, да си вземат една китара и щом се оженят, да я окачат на врата си и да свирят. А пък като станете религиозни и набожни, две китари ще носите – една за публиката, а пък другата специално за братята тук. И когато някой ви обиди, ще му свирите с хубавата китара нещо от Бетховен, от Бах, от Моцарт. По някой път аз на себе си го правя това. Когато някой път не съм доволен, туря си голямата китара и свиря. Има един вътрешен човек, на когото му свиря.

Атавистически човек е двоен. Той постоянно прогресира. Има едно състояние в човека, което е двойствено. Най-мъчно е да се справите с него. Виждате правото, и пак не можете да се преклоните. Има нещо кораво в човека, искате да запалите целия свят. Това, което окултистите наричат [диамантена устойчивост]. В природата има един елемент корав, много корав и който си е блъскал главата о него, все му се е пукнала главата. И никога не се мъчете, не се блъскайте, ако нямате търпение. Ако имате търпение и си блъснете главата в този елемент, той ще се разсипе. Ако нямате търпение, главата ви ще се разсипе. Така казвам: без търпение в света не може. Не, моля. Някой се е обидил и като се е обидил от една дума, той цял месец се сърди и десет, петнайсет, двайсет години някой път помни, не може да прости, че са го обидили. И това са християни. Но да оставим сега това.

Светът е една възможност за какви ли не прояви и дето и да минете, все ще се изцапате. А пък в Божествения свят откъдето и да минавате, ще ви-

дите вади с най-хубавата вода. Ще се спрете и ще се измиете. Никога там не се оставят каквито и да е капки от кал да засъхнат. Тук е право да засъхнат, и тогава да ги изчистите от калта, а пък в духовния свят сух прах не се чисти, а водата, животът е, който чисти. Каквато и да е погрешката – изчиства я веднага. Не е лошото в това, че сте направили погрешката, но в това, че не я поправяте. *(Учителят показва два портрета на Христа, закачени на стената в салона.)* Някой казва, че на онзи левия портрет му липсва нещо. Какво му липсва на онзи портрет? И на този десния, и на този левия липсва по нещо. Донякъде този портрет, десният, е по-близо до идеята. Един от най-добрите образи е той. От трийсет образа, нарисувани от знаменити художници, най-добрият е той. *(Десният.)* И на левия липсва нещо. Но как да ви го предам сега, кажете ми? Много му липсва, в погледа например. Такъв поглед не може да има Христос.

Гледате една млада мома, но не я гледате с онова спокойствие, търпение. Как трябва да се гледа на младата мома? Как трябва да се гледа на младия момък? Ами как трябва да се гледа на оженената млада жена или на оженения млад човек? Като погледнете стария, поначумерите се и стиснали сте си устата. Това не е търпение. Като погледнете младата мома, явява се във вас користолюбие, желаете да я целунете, да я прегърнете. Не е лошо, но в дадения случай вие не показвате своето търпение. Тая мома си е турила за правило: не иска да я целуват. Тя е излязла от дома само да се покаже на хората, тя е излязла с най-хубавите си дрехи, а във вас има желание да я целунете. Това не е търпение. Друг е въпросът, ако тя иска да я целунете. Но казвам, че в нея има само желание да се покаже, а не да я целуват.

Или срещнете един брат, измерите го от главата до петите и си казвате: „Дали е вярующ, или не?“ Че как ще го познаете? Вие сам вярующ ли сте? Как ще познаете дали аз съм добър човек, или не? Вие трябва да бъдете по-добри от мен, за да познаете дали съм аз добър, или не. Ако седите по-горе от мен, можете да ме оцените, но ако седнете по-долу от мене, не можете. Дълготърпеливите може да оценят кой е търпеливият от вас. А за дълотърпеливите и дума да не става.

Когато видя аз някой човек, веднага се поставя на неговото място и казвам: „Ако аз съм на негово място, колко ще издържа?“

Когато видя двама души да се карат, аз казвам – аз два пъти бях на това място. Един път бях като слаб човек и като ми удариха две плесници, търкулнах се на земята. И като станах, казах си: „Ще ви дам да разберете.“ А пък втори път бях силен и му ударих няколко плесници и го търкулнах на земята. Де е моето търпение? В първия случай бях търпелив, но неволята ме беше направила търпелив, защото бях слаб, а пък във втория случай, когато бях силен, ме намериха много груб. И в двата случай аз бях същият човек, един и същ. И в двата случай нямах търпение. И така аз минах през това място.

Бях слаб – биха ме. Бях силен – бих. В единия случай се усещах унижен, казвах си: „Слаб ли си, ще те бият.“ А пък във втория случай си казвах: „Ще му дам един урок.“ Нищо не се придобива лесно, както си мислите.

Сега второто положение: като ме удари той, катурнах се три пъти. Имах и хиляда лева в джоба си. Казах му: „Много ти благодаря за тия плесници, които ми удари. Аз научих много добър урок. Аз бях болен, и оздравях, като ме би, аз бях неврастеник, и ти като ме удари, оздравях. Много ти благодаря. За-

това ще ти платя. Друг път, когато имам такава болест, аз пак ще дойда при теб. Пак се приготви." Сега вие трябва да направите един превод.

Най-първо трябва да знаете с какви хора ще се срещнете и как трябва да постъпвате. Сега в тоя живот има някои хора, които казват така: „Ние искаме само да уредим живота си, да си поживеем на земята." То е така за един обикновен човек, но един човек, който не се задоволява с обикновения живот, какво трябва да прави? Представете си, че вас ви пращат от невидимия свят. Вие сте един ученик. Изпращат ви на земята да си държите изпита и ви дават сиромашията във всичките нейни разнообразни степени и форми. Всички мъчнотии ще ви дадат възможност да станете богат човек. Но в тоя стремеж към забогатяване да не направите никаква погрешка и да бъдете толкова внимателен, че в който и дом да влезете, да не предизвикате недоволството на никого. Толкова учтив да бъдете, че да не каже никой: „Този пък откъде е дошъл." Тъй трябва да постъпите, че да са доволни хората от вас. Как ще го направите, кажете ми? Има хора, които могат.

Срещнах един господин, един българин, който ми разказва: „Имах един навик да побивам жена си, един лош навик. Каквото и да ми говореше тя, аз ѝ казвах: „Не противоречи" и ѝ удрях една плесница, две. Казвах ѝ: „Ти да мълчиш, нищо не знаеш." Един ден, тъкмо зашлевих една плесница на жена си, гледам – един млад човек. Той така ме погледна в очите, че оттам насетне това желание да бия изчезна в мен. Усетих се унизен, низък, неспособен. Стана цял преврат в душата ми. Той ми се поусмихна и ми каза: „Как сте?" И заговори за туй, за онуй, и си отиде. Оттам насетне ние с жена ми си живеехме добре." Питам: кой беше този човек? Той е търпеливият човек. Търпеливият казва: „Бий жена си с любов." Ка-

то ѝ зашлевите една плесница, тя да почувства любовта ви в ума си и в сърцето си, и в душата си, и в духа си. Ако жена ви може да е благодарна от вашата плесница, вие ще сте постъпили добре.

Сега много братя, сестри казват: „Учителю. Можете ли да се помолите да ни даде Господ дарования?“ Едно дарование искам да имате – да бъдете търпеливи. Без търпение не можете да напредвате. То е основата на нещата. Иначе можете да бъдете обикновени хора, талантливи, гениални хора, но за да бъдете хора на шестата раса, трябва да бъдете търпеливи. Търпелив да бъде човек. Търпеливи трябва да бъдете, всякога ще имате в ума си това.

Имаме само един пример. Вие не знаете в какво положение беше Христос като издържа своя последен изпит, четвъртото посвещение. Осемдесет хиляди удара Му удариха. При всички удари на римските войници Той имаше една поза спокойна, беше в размишление. Някои Го представят или Го рисуват, че Той се е сгърбил. Не. Той е бил тих и спокоен. Всички римски войници, които Му удариха тия осемдесет хиляди удара, станаха Негови ученици и проповедници, станаха мъченици после. Тъй спокойно Го удряха, плюха Го, представят Го художниците, че е сгърбен, измъчен. Не, спокоен е бил. Писанието казва, че кръв е излязла от Него. С това искат да кажат, че голямо е било страданието Му. Туй е един голям напор на страданията на човека. Христос искаше да се справи с човека, с първия Адам. Той водеше първия Адам. Той беше вторият, а учеше на урок първия Адам. Кръвта излизаше от първия Адам, а пък вторият му предаваше уроци на търпение. Първият казва: „Отче, ако е възможно да Ме отмине тая чаша.“ А вторият казва: „Да бъде Твоята воля.“ Първият казва: „Докога, Господи? Не виждаш ли?“ А вторият казва: „Да бъде всичко за всеки правда.“

Сега вие можете да кажете нещо. Аз ви давам един идеал на търпение. Този Христос не беше нито грохнал, нито сгърчен, нито съсипан, но имаше едно просветнало лице, съзнавайки, че върши волята Божия. Имаше нещо мощно и силно в Него. Като го гледаха римските войници, учудваха се. И най-сетне, когато носеше кръста, казват, че бил паднал на земята. Не, Той имаше голямо уважение към кръста, постави го леко на земята и каза: „И без кръст може. Може някой да го носи отподире Ми, но това не е Моя работа." И казват, че бил паднал, изнемогнал. Не, Той от учтивост го остави полека на земята. Вие казвате, че Той хвърлил кръста. Не го е хвърлил. Че кръстът, това са пречките, как ще ги хвърлите? Едно страдание имате, как ще хвърлите това страдание? Ще се наведете и ще го турите полека на земята, защото, ако хвърлите страданието, ще го осакатите и невидимият свят ще ви държи отговорни за осакатяването. Полека-лека ще го турите.

Това е един нов начин на мислене. Ако така не мислите, никакъв светия не можете да станете. С тия стари мисли, които имате, никакви светии не можете да станете. Вие сте сега светии. Във всяка една църква – католическа, православна – католическите и православните светии са все като вас, погоре не са. Аз съм чел житиетата на всички тия светии. Светия! Казвам, светия е онзи, който издържа мъченията като Христа. Той е светия. Христос е образ на светийството. Като носи страданието и как го носи, човек там се показва. Не другите светии, които дойдоха да изкупват греховете си. Христос не дойде да изкупва греховете си, но дойде да даде един пример – примера на любовта.

Аз нали съм ви дал онзи пример – в Индия един учител изпраща един от своите ученици и му

казва: „Ще отидеш при военния да му удариш една плесница и ще видиш какво ще ти каже. После ще отидеш при един законник, и нему ще удариш една плесница. И после на мъдреца ще удариш една плесница. И ще дойдеш да ми кажеш какво са ти казали.“ Отива ученикът при военния и му зашлевява една плесница. Военният се обръща, дава му две плесници и го поваля на земята. Отива при законника и му удря една плесница. Законникът си вдигнал ръката, но имал важна работа и казал: „Да го оставя.“ А като зашлевил една плесница на мъдреца, той не му обърнал никакво внимание. Ученикът, като се върнал при своя учител, казал му: „Военният ми удари две плесници, законникът си само вдигна ръката, а пък мъдрецът не обърна внимание.“ Учителят му казал: „Постъпвай, както последният.“

Та вие можете да ударите една плесница някому, нищо от това. Можете да кажете някоя горчива дума някому. Но законът е, че това, което вършим в света, ще се върне върху самите нас. Най-първо ще ви дадат всички възможности да грешите, и после ще ви заставят да изправите своите погрешки. Това е вашата задача. На всеки един от вас ще се опита неговата сила Като е направил една погрешка, трябва да изправи своята погрешка. Сега разбирайте живота. Аз не го разглеждам само от днешно гледище. Вие сте минали през чужди форми. Търпението не сте го учили само като човек, но и като минерал, риба, птица, като влечуго, като бръмбар, пеперуда, като млекопитаещо, като слон. Вие сега се учите във всички раси като хора: в полярната раса, в расата на черните, на жълтите, в атлантската раса. Сега сте в бялата раса. Търпението ще го учите и в шестата раса. Туй е един процес за милиони, милиони години.

През милиони години ще го учите и благодарение. че вие го учите. С това търпение, което вие сега имате, нищо не става. вие с него не можете да бъдете щастливи. Сега всеки може да ви вземе щастието. Каже ви някой една дума и вие четири-пет деня сте неразположени. А пък щастлив човек е онзи, който е толкова търпелив, че никоя дума не го засяга. Какво че казал някой някоя дума? Няма нищо. Аз не зная ли какви са моите постъпки отвътре?

Тогава кой е чистият морал? Чистият морал е онзи, когато слънцето се жени за деня. Какво престъпление има в това? Някои от вас тълкуват каква е тая сватба. Като се жени слънцето за деня, всички се радват на тая женитба и цял ден ядат и пият. Питам, слънцето къде ще отиде вечерта, каква форма на разврат можете да турите на слънцето? Никаква. Туй е отношение.

Тогава не придавайте на любовта, на най-възвишеното, форми, който не ѝ принадлежат. Любовта ни най-малко не е любов на целувки, любовта ни най-малко не е любов на прегръдки. Любовта даже не е любов на милосърдие. Единственото нещо в любовта е, че тя дава живот, дава щастие. Любовта носи блаженство, любовта носи сила, любовта носи радост. Най-хубавото – то е любовта. А пък вие искате да ви прегръщат, да ви целуват. Това било любов. Че кой не ви е целувал? Като ядете една кокошка, не я ли целувате? Нима като ядете едно агне, не го целувате? Не са ли достатъчни толкова целувки? Като ябълки, като агнета, като миди, като пеперуди, охлюви, са ви целували. Няма спасение в тия целувки.

Любовта трябва да донесе щастие на човека. То е първата проява на любовта. Ако вие не можете да бъдете щастливи, това не е любов. Казвате: „Е, все е друго да ме прегърне някой брат.“ Нека

да ви прегърне, но пак ще бъдете нещастни и ще кажете: „Много ме стисна. И като ме целуна, като че ли ме ухапа.“ Ухапал ви! Той иска да ви каже: „Едно време като хапех, обичах да откъсна месо, а сега съм малко по-благороден.“ Откъде произлезе целувката? Целувката започна с всички месоядни животни. И с вегетарианците е същото. Че всяко отхапване на ябълката от устата, това е целувка. Яденето даде повод за целувката. Едно време, като бях ябълка, колко моми ме целуваха. Целуваха ме и момци.

И сега ще дойдат да ме се хвалят, че ме целували. Казвам: „Да, да.“ Аз зная какво нещо е целувката. Вие знаете хубавото, което взехте, но аз ядох попарата.

Сега от това, което ви говоря, трябва да извадите едно резюме. Търпението – това е пробният камък на любовта, това е външната страна на любовта, това е първото стъпало, на което можеш да стъпиш. Нямате ли го, вие с любовта не можете да се запознаете. Търпението, това е първото стъпало. То си има и други стъпала – неволята и прочие. Неволята, и тя е стъпало, но търпението е първото естествено стъпало на любовта. И там трябва да турите една здрава основа и да го придобиете. Аз не казвам, че днес можете да станете такива. Днес можете да правите опити. Аз съм правил опити тук на Изгрева със сестри да ги уча, и възрастни сестри, и млади. Учил съм ги. На някоя сестра като ѝ кажа нещо, тя си посвие устата и казва: „Учителю, другояче трябваше да постъпиш.“ Аз зная какво има предвид. Като ми каже, че другояче трябва да постъпя, аз зная какво мисли тя. А пък младата, като ѝ кажа, тя се поусмихне, примигва с очи. Иска да каже нещо. Тия примигвания аз ги зная. Туй изкуство, примигването на очите, и аз го зная. Аз това

изкуство го учих. Всичките изкуства съм учил. Всеки като примигва с очи, зная какво значи. И няма място, дето да не съм бил.

Аз не осъждам тия неща. Хубави са. Хубави са, но това е детинството на живота. Детинството на всичкото разнообразие и промени. Но вие можете да влезете в онзи живот на възмъжалостта или в онзи щастливия живот. Други са законите там.

Сега да остане в ума ви това: търпението, което ви проповядвам, е първото стъпало на любовта, на новата любов, която идва. Търпението ви прави безсмъртен. Като стане човек търпелив, става безсмъртен, защото страданието и смъртта се страхуват от търпението. Като стане човек търпелив, няма по-страшен от него. Вие ще се блъснете в него, но на прах ще станете. Не можете да го бутнете, то е канара, то е огън пояждащ. Какво ще стане, като се блъсне някой о него? Търпеливият човек може да повиши своята температура. Казват: „Ти с търпението какво ще добиеш?“ Аз, търпеливият човек, като вляза при един богат човек, той още от сто градуса напуща къщата си и бяга, защото моето търпение му увеличава температурата на тялото на няколко хиляди градуса и той напуща касата, напуща всичко и бяга. Аз влизам, вземам си пари, колкото искам, и си излизам вън. Обирам го. Някой професор не иска да ми дава книги. Като вляза с повишената температура, професорът бяга и влизам в библиотеката, и си вземам която книга си искам.

Ако при търпението вие не можете да повишите своята температура, ако с търпението вие не можете да уплашите дявола, вие не сте търпеливи. Ако се страхувате от дявола, не сте търпелив. От дявола няма да ви е страх. От страданието няма да ви е страх. От смъртта няма да ви е страх. От сиромашията няма да ви е страх. От греха няма да ви е страх.

От нищо няма да ви е страх. Ще се научите постепенно смело да гледате на всичко.

Ако можете да любите, вие вече имате първото стъпало на търпението. Когато кажа, че трябва да обичаме, аз подразбирам следното. Щом имате търпение, вие можете да обичате, щом нямате търпение, любовта е несъвместима с нетърпението.

Първото стъпало е търпението. Второто стъпало е любовта. Ако нямате първото стъпало, и второто не можете да го вземете.

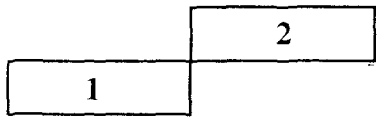

Та ви казвам сега: започнете с първото стъпало. Да не се обезсърчите. Вие можете да кажете: „Ами досега не сме ли обичали?“ И аз съм обичал като вас, но тая любов не е за която аз говоря.

Аз ви говоря за любовта, тъй както сега я зная. До нея все ще дойдете един ден. А пък вашата любов аз я зная. Сега обичате, а пък след няколко часа плачете. Сега се радвате и казвате: „Аз съм готов да прегърна целия свят.“ А пък в следващия час сте недоволен. Оставете тия промени. Любовта е винаги еднообразна и постоянна в своите прояви. Тя е сила Божия и сила, която прави човешкото безсмъртие.

Само така да учите търпението. Ако го учите, ще имате бъдеще. Учете търпението.

Станете сега.

„Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единия, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.“ (три пъти)

Някой може да каже: „Кого ли Учителят има предвид?“ Минава един и вижда един крадец при касата. Крадецът хуква да бяга, уплашил се той. Онзи му казва: „Ще ме извиниш, че много те уплаших. Нямах желание да те плаша.“

Та и аз сега казвам, нямам желание да ви плаша.

6 25 часа

Двадесет и седма лекция на Общия окултен клас
3 април 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ДВЕТЕ СИЛНИ ТОЧКИ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? *(Не.)*

„Махар Бену Аба“

Ще прочета Шейсет и трети псалом.

Вие приличате на пътници, които чакате последният трен да тръгне. От какво произтичат противоречията в живота? Когато човек държи две противоположни мисли или две противоположни желания, ражда се едно трето състояние. Противоположностите, това са състояния не за децата, но за най-умните хора в света. Някой път вие си играете с тия състояния и не можете да ги издържите. Децата не трябва да си играят с тях.

У вас има желание хората да говорят за вас. Било е време, когато не ви е идвало наум да говорят хората за вас. Но сега няма някой, комуто да не е идвало наум да поговорят хубави работи хората за него. Една майка казва на сина си: „Синко, няма да станеш човек. За тебе никой нищо не говори.“ Един ден той се напил, направил голяма пакост и вестниците писали за него. Синът казал: „Виж, мамо, заговориха. Вестниците пишат за мене.“ Това са сравнения. Много пъти ние привеждаме един пример, втори, трети, четвърти. Примерите обясняват, но трябва една философия на живота.

Имате едно неразположение на духа и не можете да се освободите от него. Може да сте много набожен човек, може да сте много добър човек, но имате едно неразположение. В дадения случай вие изучавате геометрия и казвате така: две линии, които се пресичат, образуват един ъгъл. Обаче това може да е една перспектива. Ако две успоредни линии вие ги турите в пространството, то те някъде ще се пресекат – ще изглеждат, че се пресичат. Тогава вие имате една крива представа за тия две успоредни линии. Гледате на тия две линии от ваше гледище, че в далечината образуват един триъгълник, и казвате, че те се пресичат. И много пъти, като разглеждате нещата отдалече, имате едно понятие, а пък като ги разглеждате отблизо – друго понятие.

Всичкото противоречие седи в това, че хората много пъти гледат нещата отдалеч. Отдалеч крадците трябва да предвиждат, а пък отблизо – праведните. Казвате: „Голяма мъдрост е да се предвижда отдалеч." Направили сте някоя беля. Отдалеч трябва да предвидите, че ще ви уловят. Направили сте едно добро. Отдалеч какво ще го разглеждате? Отблизо ще го разглеждате. Хубавите работи отблизо се гледат, а пък лошите работи – отдалеч. Питам ви: това като знаете, какво спечелихте? Кое е по-хубаво, да си фантазирате, че се намирате пред някоя каса, или да си имате едно наполеонче в джоба? Близките неща са едно реално нещо, което можете да опитате, [то] струва повече, отколкото далечните фантазии. Например вие искате някой път да бъдете добър. Това е фантазия. Друг път имате фантазията да бъдете праведен, да бъдете талантлив, да бъдете гениален. Въобразявате си ги, те са далечни работи. Но в дадения случай какво можете да бъдете, то е важно.

Да допуснем, че едно дете е ревнало в коритото, вдига шум, и майката мисли, прави усилия да го

умири, люлее го, залъгва го. Люлее го ту на едната страна, ту на другата страна. Отде ѝ дошло на ума в коритото да го люлее? И това дете някой път утихва. Питам: защо децата, като ги люлеят в люлка, утихват, а пък като не ги люлеят, не утихват. Тогава можете ли да кажете кой е първият праотец на коритото, и какво е било първото корито в света? Първото корито, с което вие сега си служите? Една лодка, един съвременен параход има формата на корито. Щом говорим за параход, отиваме далеч, до неща по-малко свързани с въпроса. Това корито как сте го направили? Отсекли сте някое дърво – взет е животът – и от отсеченото дърво сте направили корито. И това дете го турят в коритото. Защо детето плаче в коритото? Защото то усеща, че е ограничено. Плаче синът: „Един ден и мене тъй ще направите.“ А пък майката казва: „Не. Един ден няма да направят тъй с тебе.“ Добре, помислете, че имате две деца в едно корито. Колко време две деца могат да живеят в едно корито, да се вместят? До колко години? В такова доста големичко корито, в което си перете дрехите. За колко години две деца могат да се вместят вътре в коритото? Представете си, че това корито има един метър дължина и шейсет сантиметра широчина. Аз вземам размерите произволно. Две деца колко години могат да живеят в него? Щом има две деца, майката ще бъде един ден заставена да извади едното или двете деца из коритото навън.

Някой път нам ни е жалко да напуснем някои стари идеи. Например имате навика да се почесвате – като се кажат някои важни работи, да се почесвате. *(Учителят се почесва зад ухото и после си туря дясната ръка на кръста.)* И после си туряте ръката така и почнете да мислите. Питам, без да се почесвате не може ли? Почесването, това е език. Трябва да го преведете. Това е класически език, класическа дума. И

не туря само пръстите си, но няколко пъти ще каже с пръстите си така. *(Учителят се почесва зад ухото.)* Как ще се преведе думата „почесване“? Дадат на човека някоя работа и той казва: „Ако не мога да свърша тая работа?“ Това е почесване. Той мисли, мисли и казва: „Не искам тая работа, тя не е за мене.“ Някой път ви дойде на ума да се молите, но пак се почесвате. И в молитвата има почесване. „Чакай да се помоля. Но дали Господ ще ме послуша днес? Хайде, няма да се моля, тая работа не е за мен.“ И оставяте. Казвате: „Ако аз се помоля, и Господ не ме послуша?“ Това е почесване. Ако Господ не ви слуша, защо трябва да отложите? Вие сам предлагате в себе си да се молите. Кой ви накара, та после отлагате? Кои са основните подбуждения? Кое ви накара сега да се молите и кое ви накара после да отлагате? Мислите, че Господ няма да ви послуша. Кои са основните причини, за да не ви послуша Господ?

Щом влезеш в един дом и мислиш, че няма да те приемат, коя е причината, че няма да е приемат? Отива един българин с празни ръце при лекаря. Лекарят му казва: „Зает съм. Нямам време. Друг път елате.“ Втори път идва българинът и носи един голям пуяк – турил го на рамо. „Нося ви го дар“ – казва той. „Добре дошъл. Имам време“ – казал лекарят. Лекарят българина ли приел, или пуяка? Пуякът препоръчва българина. Ако има пуйка на рамо, лекарят може да го приеме, ако няма, не го приема. Хубаво, за да влезете при Господа, какво трябва да имате, какво трябва да носите? Все трябва да носите нещо. За да ви приемат някъде, трябва да носите нещо, и когато отидете при Господа, трябва да носите някакъв дар. Без дар никъде няма да ви приемат. Без дар да ви приемат, това са изключения. При Господа ще носите нещо. И като видят пуяка на рамото ви, заради него вратата ще ви бъдат отворени.

Аз вземам сега един пример, който може зле да се тълкува. Казвате: „В Царството Небесно до отиваш и пуяк да носиш – някоя добродетел ще е това.“ Какво нещо е добродетелта? Съгласен съм, но какво нещо е добродетелта? Каква е вашата идея за добродетелта, как ще я опишете? За доброто донякъде зная, но за добродетелта и досега не мога да си представя какво нещо е тя. По някой път, когато някой казва „добродетел“, аз разбирам следното: да ми изпее някой една хубава песен, а пък аз да я възпроизведа на хората. Ако някой изпее една хубава песен, и аз отивам само да разказвам за хубавата му песен, какво ще ме разберат? Но някой път ние говорим и за добродетелта, както за песента, казваме: „Той хубаво пее.“ Има някоя идея, но неопределено е това „хубаво пее“.

Та неопределените идеи уморяват човека. Вие не знаете дали ще отидете на небето, не знаете дали Господ ще ви приеме. Вие не сте уверен и почнете да се колебаете, дали сте в пътя, или не. Сега не е въпросът в това. Колебанието ще дойде. Колебание има и в клонищата на едно растение. Каква е разликата между разумните и неразумните действия? Ако отидете в една гора и ако всички дървета се движеха от само себе си, то като минавате, те ще се спрат. Но понеже вятърът ги движи, вятърът не иска да знае нищо за вас и ако минавате, някой клон може да ви блъсне. В живота има неразумни действия. Неразумни, но действия, които не вземат вашето пътуване предвид. Вие минавате без позволение. Как се казва това? Контрабанда. Кажете някоя по-добра дума – минавате без позволение. По благодат минавате. Непредвидени неща може да има. Може да е имало там голямо угощение. В тенджерата останало малко и вас ще ви поканят, колкото да се пооблажите малко, но това ядене ни най-

малко не е за вас. Вие ще се хвалите: „Аз бях на едно богато угощение.“ Но вие не сте предвидени, случайно сте били там, от поканените гости не сте. Туй е пак за обяснение. Трябва да бъдете един от поканените гости. А пък поканването е нещо разумно. Трябва да разберете нещата.

Вие говорите за любовта, нали така? Трябва да имате най-първо предвид следното. Любовта е посока към центъра, към Бога. Вие не можете да имате любов, докато не мислите за Бога, докато не се стремите към центъра, нагоре. Аз гледам, някой път един човек ми говори за любовта. Гледам, има ли движение към Бога. Ако има движение към Бога, той има любов. Няма ли това движение, той няма любов. Имате ли любовта, имате движение нагоре. Някой ми говори за мъдрост, за знание – то е движение от центъра към периферията.

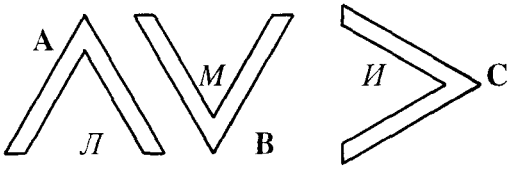

Първата фигура изразява любовта, втората – мъдростта, а третата – истината. Това е един символ. Истината е движение, посока на движение. Тя е това, което разрешава всички вътрешни противоречия, това, което разрешава застоя. Имате някой път застой в себе си. Вече две положения сте извършили. Един вътрешен застой имате. Англичанинът го нарича „stagnation“. На френски – „stagnation“. На български коя дума отговаря най-много на тая дума? Застой. Трябва да имате една насока на истината в себе си. Но за да се роди истината у вас, нужно е да имате вече един обект. Не можете да намерите първия обект, предмет на своята любов, освен чрез силата на любовта. Той ще ви покаже посо-

ката на вашето движение. Трябва да знаете пътя на любовта какъв е. Любовта си има свой път.

Добре, кои са сега отличителните черти на любовта? Че ако любовта ви засегне, трябва да станете красиви. Второ, на лицето ви трябва да се яви една светлина, и тая светлина трябва да бъде мека и приятна, всеки да иска да я гледа. Да бъдете красиви, да имате светлина, да имате знание. После, да имате мекота. Мекотата дава приятност.

Някой път вие искате да бъдете приятни. Не можете да бъдете приятни, ако не сте красиви, ако нямате светлина и нямате мекота. Казвате: „Не е красив този човек, а всички го обичат." Не вземайте за мерило статическата красота. Има някои хора – не са красиви, но знаят изкуството в един момент да станат красиви. И после по лицето им една светлина се появява и щом се появят тия три неща, вие не можете да не обичате човека. То е така невъзможно, както на един гладен човек, като турите пред него една хубава пита, когато замирише питата на хубаво, невъзможно е да остане неразположен. Той веднага е вече разположен, той знае смисъла на тоя хляб, има отношение към него.

И всички ви гледам: седите и искате външно светийство. Вртите очите отвън. Вртите си очите, колкото искате, да се покажете, че сте голям [светия]. Аз съм виждал деца, като се доближите до тях, се надуят. Гледам на някое дете движенията, виждам амбицията му. Движенията му, погледът му особени, така като на голям човек. Иска да се покаже пред мен голям. Аз седя и си размишлявам. След известно време, минават се може би пет-десет, петнайсет минути, престане това и настава второ едно положение. Какво ще бъде сега второто положение? Надува устата си, но тая уста трябва да бъде пълна. Започва като гайдарджията да надува гайдата. На това дете

казвам: ето един гайдарджия, надул гайдата си. Надуе я хубаво. След това ще си движи пръстите и гайдата ще започне да свири. И трябва да знаеш как да си мърдаш двете ръце, иначе само ще надуваш гайдата. Ако не можеш да движиш пръстите си, не можеш да свириш. После връчилото писне: „Пюй!" Излиза нещо разумно.

Вие още не сте изучавали гамите на живота. Например един музикант казва, „до" мажор. Какво е „до" мажор? Всички деца, в коритото които са родени, започват с „до" мажор, пеят. Като почнат да излизат вън от коритото, имаме „ре" мажор. Като седнат на задницата си, то е „ми" мажор. Като почнат да ядат децата, то какво е? То е „фа" мажор. Като почнат да мислят, да ходят на училище, това е „сол" мажор. Като се връщат от училище, това е „ла" мажор. И след като разкажат на майка си и баща си какво е там, то е „си" мажор. Имаме вече седем гами: „до" мажор, „ре" мажор и прочие. Всички тия гами еднакви ли са? Не са еднакви.

Гамата, това е метод за постигане на известни идеи. Всяка идея, за да се постигне, тя си има своя гама, и ако ти намериш основния тон на твоята идея, тя е постижима. Всяка гама си има свой основен тон. Ти трябва да знаеш нейния основен тон. Тоя основен тон е, който дава непреривно един тласък, едно вътрешно побуждение. И тогава ти не можеш да не постигнеш. Сила има тая гама.

В живота силата, която тласка детето, е „до" мажор. Тая сила е в тоя слог, ти казваш: „Ох!" Това е едно възклицание. Какво усещаш? Защо при пъшкане не туряш „ах!", а казваш „ох!"? Де е злото? „О" е хубава буква, благоприятни условия, а пък всичкото зло е в „х-х-х". Хубаво, искаш да смениш своето състояние. Какво ще направиш? Трябва да махнеш „х", спънката. Къде трябва да го туриш?

ОХ ХО

Ще туриш „х“ пред „о“. При „ох“ имате по-рано благоприятните условия, а после спънката: засилваш се, тръгваш, и след това имаш спънка, върнеш се назад. Ще туриш „х“ отпред. Германците, които имат много големи спънки в живота, турят буквата „х“ отпред. Те имат много думи, които започват с „х“ и след „х“ турят гласни. Това е, за да се премахнат пречките. Ти ще туриш най-първо мъчнотията, а после ще туриш благоприятните условия, при които идеята е възможна. Не туряй така: „Тая идея е възможна“, и след това да туриш благоприятните условия. Идеята е: ти най-първо постави мъчнотиите и после постави благоприятните условия. Защото някой път туряте благоприятните условия, а после туряте мъчнотиите, и тогава се спъвате. В случая сте вложили всичкия си капитал, а после изгубвате условията за успех. Най-първо туряйте мъчнотиите.

Да допуснем, че в религиозния живот не ви върви. Защо? Много хора нямат никаква религия, защото нямат любов към Бога. Религиозният живот е най-възвишеното чувство, което съществува в човешката душа. Някои казват: „Той е много религиозен човек.“ Никаква религия няма в него. В религията любовта е подбудителна причина. И този човек е толкова погълнат от своята идея, че е готов всичко да направи, готов е на всички услуги. Той е много пластичен. Религиозният, човекът на любовта, никога няма да влезе в стълкновение с когото и да е. И този човек, който влиза в стълкновение, няма никаква любов. Любовта, аз както я зная, е сила, която никога не довежда хората в стълкновение. Неразбраната любов носи колкото искате стълкновения, но истинската любов не носи никакви стълкновения.

Тя е най-пластичната линия, толкова гъвкава, че отвсякъде може да мине, без да влезе в стълкновение. Един човек на любовта може да мине през големи препятствия, без да влезе в стълкновение с някого. И всички хора, които го видят, ще им бъде приятно, че са го видели. Щом нямате любов, всеки ще ви спре на пътя. Тая идея трябва да имате в ума си. Вие ще кажете: „Това така ли е?“ Покажете ми противното. Това, което осмисля живота, това е идеята, която трябва да имате за любовта. Само любовта разрешава всички мъчнотии. Трябва да хванете *тая линия на движение*. Щом *казвате*: „*Да не би да* съгреша“, вие не можете да успеете. Любовта за страх не мисли, за неуспех не мисли. Тя казва: „Аз ще вървя напред.“ Вие си казвате: „Ами какво ще стане с мен?“ И за това не мисли тя.

Вие, като тръгнете в пътя на любовта, за последствията не му мислете. Вие сега казвате: „Аз мога да го обичам. Но ако той не ме обича?“ Така не може да имате любов. Вие да обичате и, после, да искате другите да ви обичат – това е пазарлък. Вие обичайте, нищо повече. Дали ви обичат, то е друг въпрос, то е тяхна работа. Ваша работа е да обичате. А някой път работата е да ви обичат вас. Трябва да знаете кои хора в дадения случай могат да ви обичат. Първият ще ви обича, вторият няма да ви обича. И после пък първият няма да ви обича, вторият ще ви обича, третият няма да ви обича, четвъртият ще ви обича и тъй нататък. Така се нареждат.

Въпросът седи така. Ако един човек ви обикне и ако вие пред него станете красив, той ви е обикнал. Ако пред него вие погрознеете, той не ви обича. Онзи, който ви обича, ако сте гладен и ви нахрани, наистина ви обича. Ако не ви нахрани, не ви обича. Един върви по пътя с вас и от него ако можете да научите много работи, той ви обича. Ако нищо не можете да

научите от него, той не ви обича. Може да поставите въпроса: „Ами аз от него ли ще се уча?“ То е съвсем друга философия на живота. Аз пътувам по полето и не зная пътя, но срещам овчарче и го питам: „Кой е пътят?“ Аз го слушам, то ми разправя. На десет-петнайсетгодишна възраст е, но то ми показва пътя. Аз съм учен човек, свършил съм четири факултета и му казвам: „Много ти благодаря за знанието.“ Аз му благодаря за услугата, която ми е направило. В дадения случай тая малка услуга, която детето ми е направило, това е любовта. То изважда торбата си и казва: „Дълъг е пътят. Там няма села.“ Отчупва и ми дава половин хляб. Аз трябва ли да кажа: „От това дете ли ще взема хляб.“? Казвам му: „Много ти благодаря.“ Това дете има любов. И го поканвам: „Един ден, като дойдете в моя град, да ми дойдете на гости.“ Давам му адреса си. И като дойде това момче, аз го препоръчвам на моите приятели. Защо? Защото ми е показало пътя и ми е дало половин хляб. Аз вече имам добро мнение за него. Между това момче и мен се образува една вътрешна връзка. Тъй че всяко едно направено добро в света, това е една връзка.

Не се плашете да правите връзки. Че това е връзка, да дадеш половин хляб на един човек. И ако е по закона на любовта, тоя хляб ще се върне при вас. Вие сте дали половин хляб, като го занесете, ще стане цял. Това, което сте дали, то ще се върне при вас.

Сега има нещо, което вие сте изгубили. Вие сте изгубили вашия мир, вие сте изгубили вашето доверие в Бога. Вие казвате: „Бог е Баща ми, но дали ще ме послуша?“ Като казвате: „Дали ще ме послуша?“, аз разбирам, че има нещо във вашия характер, което ви пречи.

И сега някои от вас очаквате на млади години да си уредите работите и на стари години да слугувате

на Бога. Една млада мома на млади години ще слугува на своите любовници, а на стари години, като стара баба на сто и двайсет години, когато никой няма да я погледне, ще отиде да слугува на Господа. Гледай ѝ ума! Аз не казвам, че на Господ не сте потребни, аз виждам добрата страна. Но противоречието е там, че в мен седи една особена идея и аз ще се намеря в едно противоречие със себе си. Ако аз съм употребил целия си живот да обичам хората, и на стари години съм тръгнал да обичам Господа, аз ще се намеря в едно противоречие. И ако отида при Бога, като остарея, аз ще бъда в едно такова състояние, че няма да Го разбера. Защото Господ ще каже: „Този старец на сто и двайсет години ще го пратите на лозето да копае." А пък аз ще съм с идеята, че съм на сто и двайсет години и не мога да работя. Ще ме пратят на лозето, а пък аз ще се откажа да работя. А на небето има правило: който не работи, не му дават да яде. И ще остана гладен. Там няма ли милост? Има милост само към тия, които ходят да работят. Щом не работят, пращат ги на земята, дето има милост.

Сега вие мислите, че като отидете на небето, ангелите са толкова добри, че ще ходите на угощение. Хубаво, тия ангели като минаваха покрай вас, вие приличахте на онзи български говедар, за който има един разказ. Господ, като минавал, запитал говедаря: „Синко, накъде е пътят?" Говедарят си бил подпрял краката на крушата и свирел с кавал, и без да се мръдне, като продължавал да си държи краката в това положение, казал: „Хей нататък." И продължил да свири. Ако мине един ангел и вие така му кажете, ще ви приеме ли ангелът? Той ще каже: „Това е онзи говедар, който на гърба си свиреше. Даже не стана." Ако на тия ангели, които минават по земята, не им направите една малка услуга, вие на небето не можете да бъдете приети. Пи-

санието казва: „Някой път сте угостили ангели.“ На кое място е тоя стих: „Някой път, като сте угостили някого, някой ангел сте угостили.“ Има авторитетни книги, които знаят повече от нас – някой кодекс или справочна книга, но аз съм напълно сигурен, че това място е в Свещената книга, Библията. Зная положително, че е в Новия завет, не в Стария завет. На кое място, и аз не зная сега. Тогава вие можете ли да направите справка? Сега няма какво да търсите, но може да се намери.

В живота трябва да имаме една философия, с която да си помагаме при нужда. Някой път се заражда дисонанс между вас. Не се обичате например. Защо хората сега не се обичат? Или пък защо се обичат? Необичането и обичта си имат своя повод и тоя повод не е отсега. За да ви обича някой, някога в далечното минало вие сте му направили нещо. Не може той да не ви обича. И ако не ви обича, в далечното минало не сте му направили услуга. Може да се обяснява, че той има отрицателни енергии, а пък вие положителни, но това са външни обяснения. Има си повод и за обичта, и за омразата. Трябва да има един повод, за да обичате някого.

Ако двама души се обичат, защо някой път вие не обичате да слушате за това? Не обичате някой път да слушате, че еди-кой си обикнал някого, не гледате с добро око, ако някой обича някого. Българинът има една черта. Мъжът ако обича жена си, казват: „Тръгнал подир жена си. Тръгнал по женски ум.“ Че защо, ако жената е умна, да не я слуша? Казват: „По женски ум се води.“ Или пък много пъти може бащата да тръгне по ума на сина си и казва: „По твоя ум ли ще тръгна? Аз съм те родил.“ Той говори една истина, която е половин истина. Той го е родил, той го е добил, откраднал го е отнякъде. Като задигнете една кесия и я турите в своя

джоб, вие ли създадохте тия пари? „Аз те родих!“ Мъчно е баща да взема поука от сина си и мъчно е майка да взема поука от дъщеря си. В дадения случай тогава ще имаме: когато бащата не може да се поучи от сина си, синът мъчно може да се поучи от баща си. И когато мъжът не може да се поучи от жена си, много мъчно жената може да се поучи от него. Знаете ли вие това? Че защо ще гледате външното? Аз мога да напиша на една бакалска книга едно любовно писмо, а пък мога да напиша най-безобразни работи на най-хубавата книга. Питам тогава, кое е по-съдържателно, написаното на бакалска книга или думите, написани на най-хубава книга, но думи, които нямат никакъв смисъл?

И сега вие искате богатите хора, учените хора да оправят света. Могат да го оправят, ако имат тия три знака: богат, който знае движението на любовта; богат, който знае движението на мъдростта; богат, който знае движението на истината. А пък един учен, богат, който не знае тия движения, не може да помогне никому. И вие, ако не знаете тия движения, не можете да помогнете с нищо.

Как да почнете да се движите, при какви условия, за това ви трябва цяла философия. Представете си, че някой човек е намразил някого и иска да го убие. Как ще направи така, че той да го обикне?

Христос е казал: „Любете враговете си.“ Има един човек, когото вие не можете да обичате. Как ще ви туря в това движение сега, че да ви науча да обичате? Трябва да ви покажа посоката, трябва да ви покажа защо трябва да го обичате. Представете си, че ви турят една маска. Минал вашият неприятел и ви турил една маска. Минава друг човек и ка-

то ви види с маската, той веднага ще ви намрази, защото ще помисли, че вие сте този, който му е направил пакост. Аз, човекът, който разбирам законите, ще снема вашата маска да ви види, и като ви види, той ще престане да ви мрази. Казвам му: „Този човек не е който ви е направил пакост. Този човек в миналото ви е направил добро и затова трябва да го обичате." В това седи сега мъдростта. Мнозина трябва да знаете как да снемате маските.

Вие седите сега – от старите учени сте вие. Аз съм слушал стари братя и стари сестри да казват: „Десет години, двайсет години съм в този път, двайсет години има вече как се подвизавам." А пък какво се е подвизавал двайсет години? Че и аз съм се подвизавал, но в какво? Хубаво е да се подвизава човек. Аз не считам за подвиг делата на един човек, който не започва с любовта. И който вечерно време не свърши с истината, не го наричам това подвиг. Аз считам, че подвигът е между две силни точки: да започне човек с любовта и да свърши с истината. И по средата – на зенита – е мъдростта. Един човек, който не започва с любовта и не свършва с истината, той няма подвиг. Човек, който започва с любовта и свършва с истината, той се подвизава. Това са двете силни точки.

И в учение, и в каквото и да е, успех не можете да имате, ако нямате две силни точки. Не се лъжете. Като започнете, трябва да започнете от най-силната точка. Ще започнете от най-силната точка. Когато се обичате, ще обичате на свят, както трябва. Вие казвате сега: „Запалило му се е сърцето." Сърца, които се запалват и горят за миг, имат друго значение. Говорят и за сърца, които се стоплят.

За мен сърцето е един проводник само на нещо Божествено. Достатъчно е сърцето ви да бъде проводник в дадения случай на оная Божествена енер-

гия, която трябва да мине през него Проводник е то. И през това сърце трябва да мине наи-силната енергия. И като мине, тя няма да се запали, няма да гори. Тя ще остави светлина и топлина.

Сърцето, през което минава Божествената любов, ще се обнови. Когато любовта мине през сърцето на човека и това сърце се обнови, то обновлението е признак, че любовта е минала през сърцето. Ако не се обнови, то любовта не е минала. Казвате: „Запалило се е сърцето ми.“ Че се е запалило, това още нищо не значи, но при любовта трябва да се обнови сърцето. Обнова значи – мирогледът и животът на човека вземат съвсем друго направление.

Сега другият въпрос остава, кога може да бъде това? Има два срока в природата, дълъг срок и къс срок, моментален и продължителен. Тогава от ваша страна, кой момент бихте избрали, моменталния или по-продължителния процес? Ваша работа е. Когато сте дошли в моменталния процес, вие сте започнали да се движите в известна посока, и сте стигнали до крайния предел Остава ви една педя до него и ако не се вземат мерки, ще се блъснете и ще стане катастрофа. Това е бързият момент на завоя. Това е моменталният процес на любовта Бързите моменти ви избавят от нещо лошо. В дадения случай бързата любов ви избавя от едно голямо бедствие. А пък при продължителния процес, там няма такава опасност – вие ще наблюдавате, ще възприемате, в правата посока сте. И там можете да имате само един избор. А като дойдете до едно място, веднага трябва да приемете любовта. И ако не я приемете веднага, ще дойде катастрофа. Това е моменталният процес. Това е една необходимост в живота. Някой път всички вие трябва да боравите с бързите процеси. Там няма време за мислене. Веднага ще завъртите спирачката. Тогава ще приложите бързия процес.

Дошло във вас съмнение. Как ще го лекувате? Често във вашата душа прониква безверието. Например обичате някого, а постоянно се съмнявате, измъчвате се. Ще ви покажа с един пример това. Бях в Габрово по време на моите изследвания, в дома на един млад българин, доктор по философия и психолог. Като правех изследвания, говорих за характера на жена му. Той ме попита, след като излезе жена му навън: „Можеш ли да ми кажеш, мога ли да разчитам на моята млада булка? Моята другарка дали ще устои в живота? И няма ли да кръшне в живота с други мъже?“ Казвам му: „Не мога да кажа. И да го знам, няма да го кажа. Това е една тайна, която не може да се каже.“ „Но ще ме предпазиш ли?“ – ми казва той. „Никак не мога да ви предпазя. Че каква любов е това? Във вашата душа е проникнал един червей. Това не е хубаво. Ако аз съм на ваше място, няма да допусна този червей.“ Той ми каза: „Невъзможно е, млада е. Могат да хвърлят око на нея.“ „Могат десет очи, двайсет очи да хвърлят на нея, това не е нещастие за вас. Че вие се съмнявате – това е нещастие. Ако хвърлят око на нея, то е благословение за нея. Вие сте сега най-големият ѝ враг. Ако ме слушате – тя може да издържи повече, отколкото вие. Човек, който се съмнява в другите хора, той сам не издържа. Тя повече издържа, отколкото вие.“ Той се замисли, погледна надолу и каза: „Прав си.“ Казах му: „Вие да ѝ останете верен, това е важното. Но няма да разправяте на нея това, което на вас казвам. Няма да ѝ казвате нищо. Ако ѝ предадете този разговор, вие ще създадете на себе си и на нея неприятност.“ „Хубаво.“ Посочих му правия път. Инак мога да кажа: „Ще гледам ръката ти. Жена ти е така и така.“

Не. Така един ясновидец умори доктор Бански, така го умориха. Един ясновидец му казал: „Же-

на ти шавърка*.“ Това не беше вярно. Той си замина преждевременно от тая идея. Дойде да ми каже. Казах му: „Не е вярно.“ Тая идея влезе като живеница** в него и създаде едно болезнено състояние, и си замина.

Та най-първо: не ходете да боравите с това, дали някой ще ви бъде верен, или не. Оставете този въпрос. Занимавайте се с въпроса, дали вие ще бъдете верни. То е важно за мене в дадения случай, аз да бъда верен. Дали аз ще бъда верен, това е моя работа. А пък дали той ще бъде верен, то е негова работа.

Другият въпрос е дали Бог ще бъде верен. То е Негова работа. Аз не се занимавам с това. Ако аз съм верен, и Бог ще бъде верен. Това е една максима, едно правило, върху което трябва да мислите. Вие се занимавате с въпроса, дали ви обичат, дали ще ви бъдат верни. Не се занимавайте с въпроса, дали ще ви бъдат верни.

Сега аз вземам верността в друг смисъл. Вие искате сега една жена да не погледне нито един мъж. Че тя, като не гледа мъже, ще греши. Като гледа мъже, няма да съгреши. Аз го обосновавам на следния факт: като виждам един предмет, никога не се блъскам с него. А пък вечерно време, като не го видя, мога да се блъсна с него. Като видя една красива жена, аз няма да се блъсна с нея. Една жена може да гледа сто мъже, ни най-малко няма престъпление там. Когато една жена погледне един мъж и го хареса, чрез този мъж Бог е предал едно качество на жената, защото Бог е, Който се проявява чрез всички мъже. Когато една жена погледне един мъж, Бог е погледнал на този мъж. Радвайте се. Вие сега

---

* шавърка *(диал.)* – кръшка, митка

** живеница *(диал.)* – неизлечима болест, упорита рана

имате изопачени идеи, казвате: „Какво се е втренчил?“ Това опулване нищо не значи.

Аз искам да ви наведа на мисълта: не се стремете да измените ония велики закони, които Бог е поставил. Стремете се всички да разбирате Божите пътища, тъй както сега. Животът, тъй както е сега, тъй го разбирайте. Ако го разбирате другояче, тъй както не е, то винаги вие ще бъдете в стълкновение със себе си и ще имате големи противоречия.

Занимавайте се с вашата любов. И всяко едно допущане, че някой няма да устои в пътя, това е една възможност за вас да се спънете. Колкото повече вяра имате в хората, толкова повече вяра ще имате в себе си. И колкото по-малко вяра имате в хората, толкова по-малко вяра ще имате в себе си.

Да вярваме в Бога, това значи да вярваме във всички хора. Казвате за някого: „Ами дали той заслужава да го обичам?“ За това не мислете. Вярвайте. Като вярвате, ще получите повече, отколкото като не вярвате. Имайте вяра в хората. Не мислете, както светските хора.

„Добрата молитва“

Това, което ви говорих, това е едно верую за вас. Без да го разправяте на другите. Няма да кажете: „Аз тъй и тъй мисля.“ То е едно верую за вас. В тайна ще го държите, то е за вас. Изключително за себе си ще го държите.

Другояче то няма никакъв смисъл.

6.30 часа

Двадесет и осма лекция на Общия окултен клас
10 април 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

НАЙ-ГОЛЯМОТО ИЗКУСТВО

„Добрата молитва“

„Кажи ми ти истината“
„Ти съзнавай“

Ще прочета пета глава от Първото послание към солуняните.

Имате ли тема? *(Не.)* Пишете тогава върху свободния живот.

Ще говоря върху най-голямото изкуство.

Човек седи и мисли какъв е смисълът на живота. Едно мисли, друго мисли. Може да мисли какво ли не, само да се прекара времето. То прилича на следното. Един автор разправя, че някои „осмислят“ живота си така. Той посетил един дом на умопобъркани. Не че са умопобъркани тия хора, но те са все гениални хора. Умопобърканите са гениални, те се мислят за гении и че са изпратени на земята да оправят света. Амбициозни хора са те. Един от тях казва на друг: „Какво правиш тук?“ Понеже вижда, че е събрал една купчина сламки. „От движението на тия сламки, от тяхното преместване от едно място на друго, зависи оправянето на света.“ Цяла година прави той това. Започва той и от единия край на стаята ще премести тая купчина на другия край, за един ден ги премества на един [санти]метър. Ден след ден той премества тия сламки, за да се оправи светът. Тогаз –

лесна работа. Всеки може да си вземе по една купчина сламки и да ги премества.

Докато човекът не се научи на най-голямото изкуство, щастието не може да дойде. Вчера минават покрай градината четири госпожици от висшето общество на София да видят Изгрева. Искат да се срещнат с мен за нещо, да им се гадае бъдещето. Те казаха: „Имаш ли време да те посетим?“ Казах им: „Зает съм, нямам време. Какво ви носи тук?“ „Интересуваме се много от вас.“ Казах им: „Интересувате се като ония, които посещават най-хубавите гостилници. Вие се интересувате повече от яденето, отколкото от готвача. Докато готвачът ви готви ядене и то каквото вие обичате, по-добър от него няма. Но ако един ден направи погрешка и сготви лошо ядене, втория ден ви няма. Второто, вие търсите вашето щастие. Направили сте в живота си една малка погрешка. Някога щастието е дошло при вас в много скромна дреха, и вие така неглиже* сте се отнесли към това щастие, че то се е докачило и си е заминало от вас. И ако искате сега вашите работи да се оправят, то ще намерите адреса му и ще му напишете едно извинително писмо. Това е, което мога да ви кажа сега.“

Та това, което и на вас казвам, е: всеки един от вас все е обидил щастието по някакъв начин и то си е отишло.

Изкуството е животът. Животът не е проста работа. Казват: „Трябва да се живее.“ Когато човек разбере живота като едно велико изкуство, тогава ще се осмисли неговият живот.

Ако имате еврейските двайсет и две букви или българските трийсет и две букви, или латинската азбука, изкуството е да знаете как да ги пишете. Мно-

---

* неглиже *(от фр.)* – пренебрежително, нехайно

го хора пишат, много поети има, които пишат. Много хора изучават поезията, но от поет до поет има разлика. Скоро четох един английски поет. Казвам: какво нещо е музикалният език. Така турил думите в английския език, че всяка дума съвпада и по съдържание, и по смисъл, и по хармония. Ще каже някой: „Това е едно вдъхновение." Но вдъхновението, това е един метод на разбиране. Вдъхновява се само онзи човек, който знае, а пък който не знае, никога не може да се вдъхнови.

Снощи бях на един концерт. Свири един сръбски виртуоз. *(Югославският цигулар Балокович.)* Вдъхновява се човекът – знае как да си държи цигулката, знае как да произвежда тоновете, знае как да даде смисъл и красота на това, което изпълнява. И другите хващат цигулката, но публиката, като го слуша, казва: „Тая работа не е за нас." Питам тогава: ако животът като изкуство не е за вас, какво друго ще хванете? Единственото изкуство, което всеки може да залови, то е животът.

Всички искате да бъдете свободни. Животът се ражда при абсолютна свобода. Без абсолютна свобода никакъв живот не може да се роди. И всеки един живот, там дето има живот, тая Божествената, абсолютната свобода е там. Но там, дето е абсолютната свобода, в материалния свят като един резултат от свободата, от неразбирането на живота като изкуство, се ражда доброто и злото. И когато човек прави зло, трябва да бъде свободен, и когато прави добро, трябва да бъде свободен. Някои искат да знаят защо злото съществува. Защото човек е свободен. „Може да се премахне злото." Ако спрете свободата, тогава ще престане злото. Ще престане и свободата. Следователно злото е резултат от едно неразбиране на живота. Погрешно вземане на тоновете на живота, това е злото. Дисхармонията на живота, това е

злото. Оная вечна хармония, в която самият живот се ражда, то е доброто, то е правилно свирене, правилно живеене. Изкуство е това. И си има известни правила, по които всеки може да живее

Някои чакат сега някое специално вдъхновение. То вдъхновението все ще дойде. Има едно вдъхновение, което идва при специфични условия. Забогатеете – вдъхновите се. Изгубите богатството си – вдъхновението изчезне. Когато малкото дете порасне, добие сила, то се вдъхновява от своята сила. Но остарее човек, изгуби силата си, изгубва своето вдъхновение. Той казва: „Моята работа се свърши." Че той нищо не е изпълнил, нищо не е учил още. Нима мислите, че онзи български цигулар, който се учи да свири „Цвете мило, цвете красно", е цигулар? Ако се ставаше виртуоз само с „Цвете мило, цвете красно", то е лесна работа. Колко други сложни работи още трябва да свири.

Ония, които не искат да изучават някакво изкуство, казват: „То човек не трябва да мисли много, че се повреждa умът му." Не. Като не мислите, се повреждате, а пък като мислите, се оправя животът ви. Даже учени хора има, които казват, че от много мислене се повреждa човек. Такова нещо няма. От много грижи, от безпокойства – да, но от много мисъл – не. Мисълта е един творчески процес на свободата. Може да мисли само свободният човек. Чистата, правата, свободната мисъл не увреждат човека, а го оправя и осмисля живота му.

Сега ще ви представя една философия.

Вземам тия две успоредни линии. Успоредните линии аз ги считам като един израз на разумното в света и по които човек може свободно да се движи. Всеки може да начертае тия успоредни линии, няма никаква философия в това. **А** и **В**, това са възможности на доброто. Това е Божественият свят. Човек

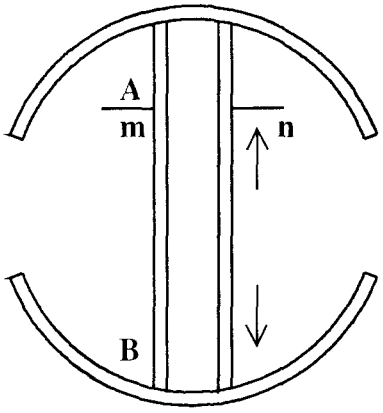

може да вземе две посоки – зависи от неговото разбиране каква посока ще вземе той.

Понякога ние, като разглеждаме природата, приличаме на случая в оная приказка, в която се разказва за един петел, който, като се качил на бунището и ровил – изровил един голям скъпоценен камък, ритнал го с краката си и казал: „Нямаше ли тук едно житно зърно, да го клъвна?“ И търкулнал камъчето надолу. Обаче това, което е непотребно за петела, е потребно за човека. Ако тоя петел разбираше стойността на тоя скъпоценен камък, то той можеше с него да храни и себе си, и хиляди други петли като него.

Аз правя едно сравнение. Ние по някой път ритнем скъпоценния камък с крака си и търсим житно зърно, търсим едно малко удоволствие в живота си. Казвате: „Защо ми трябва да ходя да се мъча да разбирам смисъла на живота? Я да си поживея малко, да опитам едно малко удоволствие.“ На тоя умния петел каква му е участта, като се върне от бунището? Тоя петел не е свободен. Той, като се върне, ще влезе в един курник, който му е направил господарят. Ето неговата свобода. Влиза в един курник, гдето не е хигиенично. Ще влезе в курника и там ще почне да пее. Някой път се провиква, за да покаже, че се разсъмва. Но един ден вече не му се чува гласът. Какво е станало с петела? Станало е нещо с петела

Ние сега мислим, че тая приказка няма отношение към човека. Виждате, че някой човек е знаме-

нит поет, философ, учен, какво ли не. Кукурига той в курника, но един ден престане да кукурига. Казват, че е умрял. Къде е отишъл? На оня свят. Аз и сега не мога да разбера думите „умрял", „отишъл на оня свят". Но в кой свят? Много неразбрана работа е това. В горния или в долния? Ако е в горния, аз разбирам какво е, но ако е в долния, той е закъсал.

Един българин, свършил висше образование, и казва: „Най-сетне малко свободен да бъда. Все в училище досега, ограничен бях. Да си дам свобода." Отива в една кръчма да си пийне една чашка, две, напива се малко. Тръгва насам-нататък, и хоп – в един сляп кладенец влиза. Паднал вътре в кладенеца и не може да си обясни работите вътре. Седи той и пипа, търси кревата си някъде. Няма го. И казва: „Много тясна работа е тая." Търси някоя врата да хлопне, вика майка си, никой няма. Сутринта, като изтрезнял, вижда, че е паднал в кладенеца. И казва той: „Помня кръчмата, когато бях там. Помня, че пих, но как съм попаднал в тоя кладенец – не помня." Той съвсем се отбил от пътя си и как е влязъл в тоя сляп кладенец, не знае.

Всички хора сега попадат все в тоя, слепия, кладенец. И за да излезе човек от кладенеца, трябва вече, с което да го изтеглят навън. Но и онзи, който копае такива кладенци по пътя, трябва да ги запушва.

Често в човешката мисъл има такива кладенци и някои могат да попаднат в един от тях. Има и религиозни кладенци. Има и религиозни противоречия, които раждат ред още противоречия.

Например какво ще бъде положението ви, ако седите и целия си живот все се мъчите от мисълта, че сте голям грешник и че не можете да живеете по Бога. Вие мязате на оная рускиня, която отива да се изповяда пред един калугер, стар човек на осемдесет години, и му казва: „Имам един голям грях, не зная

дали Господ ще ми прости греха.“ „Да не си убила баща си?“ „Не, по-голям.“ „Майка си!“ „Още по-голям.“ „Брата си, сестра си?“ „Още по-голям.“ Най-после нарежда, нарежда: „Да не си крала?“ „Не, голям е моят грях.“ И казал той най-после: „Кажи си греха. Изповядай си греха.“ „Като си храних детето, капна една капка от млякото ми и го облизах.“ Близнала от своето мляко и извършила най-голямото престъпление. Може би онзи, който е създал тази приказка, е имал някаква философия, но какво бихте извадили от нея? Защо тая рускиня счита, че близането на млякото, това е най-голямото престъпление, което тя е извършила? Може би тя мисли, че това мляко не е за нея, а за детето, и следователно тя няма никакво право да ближе млякото.

Аз се спирам сега на другата страна на тоя въпрос. Ние се спираме, да се измъчваме върху известни неща, които нямат никакво съдържание.

Престъплението на човека започва от следното. Казвате: „Аз не съм свободен.“ Не, ако човек не беше свободен, то никакво нещастие не би имало. Но понеже е свободен, той трябва да научи сега тоя истинския път на свободата. Какво именно трябва да направи човек, за да не губи своята свобода? В злото човек пак е свободен, но той вече има половината на тая свобода. И тогава се обяснява другата страна. Коя е причината, която подбужда ниските духове или падналите ангели да изкушават хората? Какъв интерес има дяволът да изкушава човека? Понеже дяволът е изгубил своята свобода, половината от своята свобода е изгубил той, а пък понеже човек е свободен, дяволът всякога иска да се занимава с хората. Той употребява при тях своите лъжи. Един дявол ще дойде, за да ви измами, за да ви излъже. И като ви излъже, той ще се намести във вас, за да използва вашата свобода. Дяволът сам по себе си

никакво зло не може да направи. Но щом със своята мисъл ви завладее и влезе във вас, чрез вашата мисъл и вашето сърце може да направи хиляди пакости. Той използва вашата свобода. И следователно направи ви вас отговорни, а пък той е безотговорен фактор за престъплението.

Гледам как се заражда престъплението. Аз стоя в стаята си вечер и гледам, влиза една мишка и се разхожда в моята стая. Върви, търси нещо за ядене тук-таме. Не е дошла да се научи нещо, но търси нещо за хапване. Ще направи някоя пакост. Питам тая мишка: „За какво си дошла?“ Тя се крие под масата отдолу, влиза навсякъде, качва се. Тя казва: „Имам си известни възгледи. Аз съм дошла за нещо.“ Казвам ѝ: „Аз ще ти дам една задача да разрешиш, да видим как ще я разрешиш.“ Турям капана, турям малко кашкавал вътре за ядене, искам да видя къде иска да учи, вън или вътре в капана. И тази сутрин слушам, че тя свири вътре като онзи виртуоз, мъчи се да пробие капана и да излезе навън. И като бута тия телове в капана, образуват се тонове, но дисхармонично, и казвам: „Тоя цигулар не взема вярно тоновете.“ Казвам: „Едва сега започваш, не свириш добре. Какво правиш?“ Тя ми казва: „Свиря на тая китара вътре.“ Казвам ѝ: „Така не се свири на китара. Не трябваше да влизаш в това училище вътре. Тоя кашкавал вътре не трябваше да те съблазнява. Не знаеш ли, че този, който е направил тоя капан, той не иска да влизат мишките в капана, да не ходят и да смущават домовете, а да живеят вън в широкия свят? И откъде се взе в тебе тоя навик да влизаш в къщите, да изгризваш това-онова, книги, дрехи, сирене, сладко, да гризеш копринените дрехи на някоя млада булка?“ Мишката казва: „От деди и прадеди съм наследила това.“

Казвам, точно така и хората разсъждават, казват: „Унаследено.“ Няма нищо унаследено. Това, което направите, ставате наследник на него, не че от баща си, от дядо си сте го наследили. Това, което сам направите, само това имате право да наследите, а пък едно чуждо нещо, което друг е направил, не можете да го наследите.

Някой казва: „Наследих чертите на дядо си.“ Бошлаф! Той едно време е бил като дядо, преди две прераждания е бил дядо, и тогава каквото е направил, сега носи тия навици. Той сам е бил този дядо, и казва: „На дядо си нося навиците.“ Той носи това, което той е направил. Всеки човек наследява това, което той е направил. Нито от баща си, нито от дядо си унаследява нещо. Носи това, което е правил. Това са изяснения.

При нашите погрешни заключения ние можем да дойдем до мисълта, че ние така сме направени от Господа, зло да правим. Не, то е заблуждение. Злото е един крив път. Ние не знаем къде се крие нашето добро, ние не знаем пътя на нашето щастие.

Първото заблуждение в света е, че търсите своето щастие вън от себе си. То е първото заблуждение. Второто заблуждение е, че това щастие можете да го намерите вън от вашата мисъл. Третото заблуждение е, че някой може да дойде по някакъв начин и да ви сложи в този път. Може да се мисли така, но онзи, който е тръгнал по този път, трябва да знае, че в живота на свободата са вложени всички възможности на щастието. Вложени са те в човека. И той трябва да разбира живота като едно изкуство. Започнете от тези елементарни работи.

И аз имам едно гадание много елементарно, което не го заменям с нищо друго. Като зная много начини да гадая, мога да стана милионер, но като срещна един човек, си служа само с едно гадание и

за мен това гадание струва много повече, отколкото всички други. Срещна един човек и само по начина, по който си почесва носа, аз вече разбирам къде му е погрешката. И как се чеше, с кой пръст. И после, някой си хване носа отстрани, бутне го така, бутне го инак, това са все гадания. Това показва неговото разбиране.

Дойде нещо, захапе те на върха на носа. Не бутай, но тихо и спокойно се поразговори. Кажи му: „Какво искате, моля?“ Защото някой чука на носа ти, иска да влезе. Кажи: „Моля, кой там?“ А пък ти *бързаш да отвориш. Не бързай да отвориш. Кажи:* „Кой там?“ Нека си каже името и ще му кажеш: „Като имам свободно време, тогава ще те приема. Сега съм много зает. Да дойдеш някой друг ден, когато съм свободен.“ Така ще му кажеш.

Сега ония, които говорят за концентрация, за възможности, за постижения в света, трябва да знаят: един човек, който иска да сполучва в живота си, той трябва да се владее. Засърби го носът – да не бута. Засърби го веждата, гърбът, кракът – да не бута, като че не го сърбят. Че това е една школа на възпитание сега. Оттам трябва да започне онзи, който разбира.

Сега да ви обясня малко от какво произлизат тия сърбежи. Хапливите мухи си имат известни хоботчета, жила. Електричеството обича да се натрупва на острите места. Когато се променя атмосферата, на жилото или на хобота на мухата се натрупва много електричество и крайно я безпокои. Тогава тя търси някой човек и като забоде хобота си в човека, електричеството му се изпразва. И щом мухите почнат да хапят хората, това показва, че времето ще се развали. Ето едно хубаво правило, патологическо правило. Ухапе ли ви муха, да знаете, че ще има промяна в атмосферата. И трябва да знаете,

че по начина, по който хапе мухата и на кое място ви е ухапала, вие ще разберете дали ще има град, дъжд, буря и прочие.

Има два вида мухи. Има мухи, които хапят на физическото поле, а пък има други мухи – астрални. Когато ще се промени атмосферата отвън, у вас на върха на носа се набира електричеството и почва да ви безпокои носът, космите и прочие. Те са бутвания на астралните мухи, които ви хапят тук-там. Но човек трябва да бъде силен в своята мисъл.

Някой път поне си направете някой опит, когато имате мухи вкъщи, да видите колко е силна мисълта ви. Нали искате да заповядвате някой път? Научете се да заповядвате на мухите. Концентрирайте мисълта си и поканете тия мухи да си излязат. Аз съм правил опити. Три часа ми е вземало да ги изгоня с кърпа. Ще се крият по ъглите, по товаонова. Седна аз, и пак ще изскочи някоя муха. Двайсет минути са ми нужни да ги изпъдя със своята мисъл, а пък десет минути – да ги изпъдя с конска опашка.

Трябва да знаеш как да туряш тия конски косми. Всички цигулари, с конски опашки се прославят. Цигуларят, като тури тия конски косми на лъка, докарва хубав звук и всички хора го слушат, ако знае как да върти лъка. И онзи знаменитият цигулар има един лък, дето космите са равномерно опнати всичките. В хубавия лък не са безразборно опънати космите. В някои лъкове гледам, че космите са безразборно турени. Не. Видните цигулари имат много хубави лъкове и космите са хубаво опънати. И хубавото свирене зависи от това, че когато космите се допрат до струните, то всички косми равно се допират и тонът излиза много хубав и правилен. Ако всички косми равномерно не се допират, то тонът, който излиза, не е правилен.

Второто положение е, ръката как трябва да се движи по струните. Цигуларят трябва да бъде самоуверен, пръстите му трябва да бъдат пластични. Като си тури пръста, цигуларят да чувства тия струни. Сега аз се занимавам с едно изкуство, което за някои от вас е като случая с петела.

Да знае човек да живее – това е най-голямото изкуство. По-добри цигулари от ония, които знаят да живеят, няма. Най-добри цигулари са тия, които знаят как да живеят. Този, снощният цигулар, е един цигулар отличен. Един малък плюс му трябва и той се стреми към него. При този малкия плюс човек не само че е доволен, но може да помага. То е магическото в музиката. Има едно състояние в музиката, което ще опиша така. Свириш на един човек, на един престъпник. Може да направите опит. Той мисли да краде, да направи някое престъпление – ще му свирите. Ако вие успеете да бутнете на нужното място, този човек ще се промени, защото престъплението върви по известна музика. На пияните хора другояче свирят, на трезвите – другояче. Има една музика на доброто в света. Ако вие вземете тия тонове, той както седи, веднага ще се родят в него известен род мисли и той ще се откаже от своето намерение.

За да можете да се възпитавате в живота си, всеки един от вас трябва да опитва най-малкото. Ако не може да свири, то поне да пее. Най-малкото! Ако не може да свири и да пее, то поне да има един тъпан, едно малко тъпанче. Ако няма един тъпан, да има едно тенеке, да има нещо като тъпан с кожа отгоре. И ще си туряте пръстите отгоре и ще удряте. Ще кажете: „Какво мога да постигна така?“ Много може да се постигне.

В живота хората нали се поздравляват? Защо се поздравляват? Като се срещнат сегашните хора,

поздравляват се. Че това е цяло едно свирене. Още като ви хваща човек за ръката, трябва да знаете правилно ли свири, или не, правилно ли мисли, или не. Още като ви хване човек за ръката, може да знаете дали сърцето му правилно чувства, или не.

Хване ви някой човек, виждате, че ръката му е студена. Сърцето му е студено. Хване ви за ръката и усещате, че ръката му е суха. Сух е неговият ум, в него няма никакви идеи. Една ръка не трябва да бъде гореща, но трябва да има една приятна топлина, трябва да бъде мека и пластична. Човек трябва да има магнетична ръка, да изтича живот от нея.

Такова нещо е например природата. Сутрин, когато изгрява слънцето, много пъти съм правил опити. Има дни, когато слънчевите лъчи минават през влагата. Някои дни са магнетични, някои дни не са магнетични. Зависи от разположението на хората. Някой път има съчетания. Хората със своите мисли могат да попречат на правилното възприемане на слънчевата светлина. Човешките мисли и желания се събират и образуват една безпокойна среда, в която слънчевите лъчи не могат да се възприемат. Уж възприемате, но нещо ви е тъжно и мъчно. Трябва да имате една силна мисъл, за да разпръснете тия влияния около себе си. Вие трябва да бъдете така майстор в живота, както моряците някой път. За да утихне морето, разливат петшест, десет бурета дървено масло отгоре, за да утихне водата.

Да кажем, че вие в себе си сте в най-бурното време и сте дошъл до мисълта, че сте на умиране. Имате един вътрешен страх, как ще умирате, какво нещо е умирането. Вие губите своята връзка с Първичната Причина, изгубили сте връзката с любовта. И за какво сте се обезсърчили? Влюбили сте се в един човек, и понеже тоя човек не е отвърнал на

вашата любов, вие сте прекъснали връзката си с Бога и сте се обезсърчили.

Чудни са хората. Обезсърчават се от една илюзия. Аз мога в дадения случай да зная дали обичам, но дали вие обичате, това само вие го знаете. То е моето субективно схващане. Мога да бъда донякъде прав, но мога и да не бъда прав. Този човек е зает със съвсем друг въпрос. Аз го срещам, искам да му обърна внимание, като го срещна, да ме поздравлява. Представете си, че вие имате десет хиляди души, които ви познават, и ако излезете на разходка, всеки от тях иска да му обърнете внимание. Тогава няма да ви остане свободно време. Американците имат един много хубав обичай. При поздрава те само вдигат ръка и така скоро си свършват работата. А пък тук всеки ще вдигне шапка и ще я сложи. В Америка един професор минава, само вдига ръка и поздравлява. А пък тук трябва да се спрете, да го погледнете, вашия познат, и да му кажете: „Добър ден." Хубаво е, но ако десет хиляди приятели ви срещнат и за всеки се употреби по една минута, всичко десет хиляди минути, колко време ще остане за вас?

Аз сега разсъждавам за вътрешния живот. Толкова неща има, които ви безпокоят. Безпокоите се за нищо и никакво. Мислите: „Как ли ще прекарам живота си?" Ако не обиждате щастието си, ще го прекарате отлично, но ако не го приемате, ако не сте се обхождали добре с него, трябва да ходите да го търсите, трябва да му пишете извинително писмо.

Не очаквай да те обичат хората. Първата философия. *(Учителят показва рисунката.)* От това нагоре се намират вратата. *(Учителят показва линията* ***тп.****)* Тук е човешката честност. Честността според мене не е морално чувство. Да бъде човек честен, това е най-високото постижение на животинския свят. Честността, това е Царството Божие на животните. А

пък честността на човека, както е сега създаден, това е първата врата, през която можеш да влезеш в Божествения свят. Ако ти не си честен, ти в Божествения свят не можеш да влезеш. Честността, това е едно високо постижение на човека. И щом влезеш в Божествения свят, първото нещо, което трябва да започнеш, то е да бъдеш справедлив. А пък справедливостта прави вече различие между доброто и злото. Честността, това е първата врата, която трябва да отвориш, и ако влезеш през нея, ако вземеш тази линия на честността, ти вземаш правилно направление. Но ако ти не постъпваш честно, ще отидеш в ада. С честността – в рая, а пък без честност, с безчестието, ще влезеш вътре в ада.

Някои казват: „А личните чувства къде са? Аз имам най-после достойнство." В какво седи достойнството? Достойнството на човека седи в неговата честност, не в неговата гордост. Гордостта и тщеславието на човека – това са полюси. То е поляризиране. Основата на човешкото достойнство седи в честността. Честността изключва първо лъжата. При честността се подразбира, че не трябва да лъжеш себе си. Всеки, който лъже себе си, не е честен. Всеки, който се опитва да лъже себе си, е нечестен. Ти си направил нещо, но казваш: „Аз не го направих." Ти кажи: „Аз го направих, но мога да го изправя." Казват ти: „Невярно вземаш тоя тон." Кажи: „Да, но мога да се науча. Не мога да пея правилно, но мога да се науча да пея правилно." „Слаб човек си." „Така е, но мога да бъда силен."

Няма нищо, което да не може да се изправи. Мярката е: можете да изправите всяка грешка или слабост в една секунда, в две секунди, в три секунди, в десет секунди, в една минута, в десет часа, в един ден, в една седмица, в един месец, в една година, в десет години, в сто години, в петстотин годи-

ни, в десет хиляди години. Но и в едната секунда вие можете да я изправите сега. И на всекиго едного от вас бих му казал: още само едно условие се изисква – да не лъжете себе си. Защото, щом лъжете себе си, и мене ще излъжете, пък аз не се лъжа. Като казвам, аз сам не се лъжа, не подразбирам, че мене не можете да излъжете. Вие можете да ме излъжете, и след като ме излъже някой, аз познавам, че ме е излъгал, нищо повече. Идва някой човек при мен, аз зная, че ще ме излъже, и пак ме излъгва. Казва: „Беден съм. За Бога! Закъсал съм." Каквото ми иска, вярвам му, давам му. Отива той, и пие. Казвам: „Излъга ме." Но не съжалявам за това. Аз не се лъжа, той се лъже. Втори пък пак идва при мен. Аз имам, той няма. Той казва: „За Бога." Пак му давам и казвам му: „Когато престанеш да ме лъжеш, твоите работи ще се оправят." Или другояче казано, някой идва при мен и ми казва: „Кажи ми как да се оправят моите работи." Казвам му: „Като престанеш да ме лъжеш, ще се оправят твоите работи." „Ама лъгал ли съм аз?" „Много пъти."

Второто тълкуване сега: когато престанете да лъжете себе си, ще се оправят работите.

Че Господ е във вас, вие можете да намерите Господа да ви даде всичкото. Той ще ви даде всичко, но вашата глава ще пострада. И няма нищо, което човек да е поискал и помислил, и да не му даде Господ. Каквото помислиш в живота си, все ще ти дойде.

Един пример. Някой човек искал да пуши цигари. Среща едного, иска му, но приятелят му казва: „Нямам." Среща друг, пита: „Нямате ли една цигара?" „Нямам." Този човек е просил, просил десет, петнайсет, двайсет години и си казва: „Защо нямам пари, та да се напуша. Да купя тютюн, та да се напуша веднъж." Той се възмущава, защото се унижа-

ва, цял живот просил. „Все прося. От този да искам една цигара, от онзи да искам една цигара."

Някои деца нали даже търсят угарки от цигари по земята, за да пушат." Но какво се случва най-после? Този човек се изменя един ден. Разбира, че тютюнът нищо не струва. Тогава всичките тия приятели се изреждат да го черпят. И като го срещат, му казват: „Заповядай една цигара." Той отказва. Тъкмо откаже, отиде на друго място и там му казват: „Заповядай една цигара."

Това е злото в света, това е опасното на нашите желания и разбирания. Злото е един навик. Някога може би тая енергия е била полезна и потребна донякъде, но това е опакото вече. Човек вече е достигнал до една точка, в която нещата са се изменили. Има неща, които за животните са били позволени. Например конят се е научил да рита, волът – да боде. Намясто са били тия работи, за да се бранят. Кучето се е научило да хапе, змията – да се обвива. Но влезеш ли в живота като човек и ако дойде някой при тебе, ти го ухапеш, или дойде някой, и ти го ритнеш, тогава? Тия навици, които служеха за спасително средство на низшето животинско царство, ти тия навици като човек не можеш да употребиш.

И в мисълта има ритване. Дойде някой човек и ти го ритнеш с мисълта си. Всяка негативна, отрицателна мисъл е ритване. Ти казваш: „От мен човек няма да стане." Ти с това риташ.

Не се произнасяй върху Божиите работи. Ще кажеш така: „Не, ще стане! Ще стане!" Турете една запетая между едното и другото. Няма да казваш: „Това и това няма да го постигна." Ще се поправиш и ще кажеш: „Всичко ще постигна." След като имаш една несрета в живота си, тури една запетая. След като имаш една погрешка, тури една запетая и кажи: „Ще

я поправя.“ Всяка поправка е една придобивка. Всеки цигулар, който взема погрешно тоновете, той втори път взема по-вярно това, става по-мелодичен.

Казвам сега: да се живее, то е най-голямото изкуство.

И като се научи човек да живее, тогава всички други изкуства се подчиняват на законите на живота.

Това е първото изкуство, което е основа на всички други изкуства в света, които искате да постигнете.

Първите кандидати, които искате да се запишете в училището, ще дойдете, без да ме лъжете. Ще дадете обещание да не ме лъжете. И второто обещание: и себе си да не лъжете. И третото обещание: всякога на Бога да служите.

Три неща: мен да не лъжете, себе си да не лъжете и на Бога всякога да служите.

И които се записват ученици, само така се приемат.

На Бога всякога да служите, а не по някой път да служите, а някой път – не.

6.15 часа

Двадесет и девета лекция на Общия окултен клас
17 април 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ПРЕДПОСТАВКИТЕ НА МУЗИКАТА

„Отче наш“

Ще ви прочета само пет стиха от Евангелието на Лука, глава пета, стихове 5 - 10.

Четохa се темите "Свободният живот".

За да бъдеш свободен, нужно е следното: щом мислиш какво да кажеш, ти не си свободен, защото няма какво да кажеш. И щом мислиш, че има много какво да кажеш, пак не си свободен. По въпроса за свободата: всеки човек се ражда свободен да диша въздух. Кой може да го ограничи? При известни условия, ако не спазваш правилата, не можеш да бъдеш свободен. Значи в свободата влизат два процеса: да вземаш и да даваш, да не задържаш нищо, да не отказваш нищо.

Ти казваш, че трябва да избираш мислите си, поведението си, да знаеш как да постъпваш. Това са човешки работи. Щом влезеш в човешкия живот, трябва да избереш, трябва да знаеш как да говориш, как да пишеш. Това с човешкото, това е друг въпрос.

Казвам: процесът на човешкото развитие върви паралелно с Божественото разбиране.

Някой казва: "Да любиш." Да любиш, това не е свобода. В любовта най-първо трябва да възприемеш нещо, да възприемеш любовта, за да я дадеш. Ако не си възприел никаква любов, а пък само раз-

правяш "да се любим", това нищо не значи. Казваш: "Да се любим." Да се любим в такъв случай ще значи да се лъжем. Нищо повече.

В какво седи лъжата? Лъжата седи всякога в това, да проповядваш едно учение, което не е твое. В какво седи лъжата на дявола? Понеже той иска да убеди хората, че той е създал света, в това е лъжата. Той иска да убеди хората, че той е създал света и хората. Лъжа е това. Той не го е създал, но казва: "Аз го създадох. Ако ме слушате, всичко ще върви напред." Но не излиза така. Колкото и да казва дяволът, че е създал света, не го е създал. Някой ще каже: "Какво нещо е дяволът?" Всеки един човек, когато говори за неща, които не са негови, и казва, че са негови, е дявол. Например дяволът казва, че истината е негова.

Ще каже някой: "Аз казвам истината." Той се изразява невярно. Не, аз оставям истината да се прояви в мен. Аз не я казвам, аз я оставям да се прояви тя, както иска, без да турям никакви рамки на истината. Всякога я оставям да се прояви чрез мен, без да є дам правила, рамки, как да се прояви, да не би да ме компрометира. Това са правилата, които трябва да прилагате най-първо. Всинца вие трябва да имате практически правила, които да прилагате. По старому нищо не може да се постигне. По стария начин вие ще възлюбите хората, и после ще ги намразите. По стария начин най-първо ще станете умен, и после ще оглупеете, най-първо ще станете силен, и после ще изнемощеете. По стария начин ще станете богат човек, и после ще осиромашеете. Това е тъй. И ако не вярвате, погледнете наоколо - светът върви все по същия начин.

Божественото е обратно. Трябва да започнете с обратното. Най-първо да оглупеете, за да поумнеете. Най-първо да осиромашеете, за да забога-

теете. Ще се обезсилите, за да добиете силата си. Обратното – силният човек ще стане слаб, за да добие отново силата си. Но по тоя начин, по който добиваме силата си, това не е сила. И ако не изгубваме свободата си, ние не можем да намерим нашата свобода.

Свободата в какво седи? Тя нито е в парите, нито е в силата, нито е в знанията. Тия неща са условия за свободата. Свободата е онзи човек, над когото смъртта няма власт. Щом смъртта има власт над тебе, ти не си свободен. Някой философ е казал някое правило. Щом има заповед, която отвън минава в тебе и ти я изпълняваш, ти не си свободен. Ако една заповед, един закон излиза отвътре, от тебе, тогава ти си свободен. Ако заповедта е вътре в тебе, ти си едно с нея, тогава ти си свободен. Това са новите разбирания, които трябва да имате. Ако някой ти проповядва: „Ти не знаеш ли Божия закон?“, това е старото учение. Някой ще те обиди. Ти ще му кажеш: „Братко, в кой университет научи това учение? Не можеш ли да ме научиш на това? Я ме научи и мене сега на твоя език, на тия думи, и аз да ги кажа. Колко са хубави.“ А пък ти сега какво му казваш в такъв случай? „Колко са безобразни думите ти.“ Ти не му казваш: „Научи ме, че като ги науча, да ти ги кажа и аз.“ Това е новото разбиране. Като срещнеш някого, ще кажеш: „Чух един брат. Този език е неговият. Бих желал да го науча.“ „Какъв е?“ „Не съм го научил още.“

Сега вие казвате: „Трябва да се любим.“ Кажете ми как? Много хубаво. Това учение аз не го зная. Е, как ще ми го разправяте сега? Щом го знаете, ще знаете как да ми го разправите. Онзи човек, който ме е охулил най-първо, той после по закона на любовта ще ми даде един пример, как трябва да се обичаме.

Напуснете сега стария метод. Казвате: „Ние не сме добри, ние сме грешници.“ Това е старото учение. Турете го сега настрана.

Турете тогава правилото:

Прилагай доброто всеки ден.

За цяла седмица, като ставате сутрин, си казвайте: „Прилагай доброто всеки ден.“ Но как? Прилагай доброто. Може да си зададете въпроса: „Как?“ Прилагайте доброто всеки ден, не давайте отговор. Прилагай доброто всеки ден. Онзи, който иска да знае как, той ще ви вкара в кривия път. Това е старото учение.

В музиката има израз: силна и слаба стъпка. Какво се разбира под думите силна и слаба стъпка? Теоретически така е, на теория то е така. Но този израз „силна и слаба стъпка“ трябва да се обясни, за да станат нещата ясни. Казват, че „слаби стъпки“ значи – слабо пее, слаб глас, а пък че „силни стъпки“ значи, гласът е силен, като пее, туря повече сила, отколкото трябва.

Силни и слаби стъпки ни най-малко не трябва да се разбират външно. Слабото е това, което възприема нещата. Слабата стъпка в музиката е това, което възприема, а силна стъпка е това, което предава.

Ще започнеш да разправяш сега теоретически що е слаба и силна стъпка. Ти казваш: „Слаб човек съм.“ Остави своята слабост настрана. Значи ти си в процеса на възприемането. Ще възприемаш добре. Щом си слаб, ще възприемаш. Щом вече си станал силен, ще дадеш, за да отслабнеш, понеже, ако не дадеш, за да отслабнеш, тебе те очаква голямо нещастие. Ако слабият не стане силен, нещастие го чака. Това е философията върху живота,. Какво ще разправяш? Мен не ме интересуват другите начини за разбиране на силните и слабите стъпки. Ти, като

пееш на един човек, трябва чрез музиката да го подбудиш към нещо. Като му запееш слабо, в него има желание да направи едно добро, и като му пееш силно, той съвършено се откаже от злото – тогава ти си пял.

Ако някому си дал подтик да направи добро, ти си му пял по слабите стъпки. И ако при пеенето си го накарал да се откаже от злото, ти си пял силно. Но щом не можеш да го накараш да направи добро или да се откаже от злото, тогава си пял нито силно, нито слабо. Това са новите схващания. Старото нека си седи, но новото така трябва да го разбереш.

Някой пее тъй песента „Бог е любов". *(Учителят пее с много слаб глас тия думи.)* Я сега силно изпейте тази песен, дайте ми силното пеене.

В една слаба стъпка ти ще си приготвиш онова, което ще кажеш. Слабите стъпки са силните. Слабите стъпки са за умните хора, а пък силните са за обикновените хора. Слабите стъпки са за развитите слухове. Няма какво да му кряскаш на онзи човек, който чува. А пък на оня, чийто слух не е развит, ще му кряскаш да те чуе, когато пееш. На някои певци слаб им е гласът, но много далеч прониква тоя глас.

Онзи ден бях на концерт, слушах Девета симфония. Като си турих слуха да слушам, едва туктаме долавях, на много места даже не се чуваше дали пеенето беше на български, френски, или руски. И силно пеят, целият театър се тресе, а пък думите ги няма. Напъвах се, напъвах се и казвах си: „Какво ли е станало с моя слух? Тия хора ли не могат да пеят, или аз съм малко глух?" Излязоха четири души – на първия певец, който пееше, разбрах само думите и се насърчих, че не съм оглушал. Но когато дойде пеенето на хористите, пак не дола-

вях. Хубаво беше, но между гласа и думите нямаше съответствие. Казват, че речитативна била речта, но не излезе ясно речитативната реч – гласът заглушаваше думите. Не искам да ги осъждам. Много хубаво си пеят. Изобщо концерта го харесах, понеже все млади хора бяха, хубаво пяха. И цигулките свириха хубаво. Млади бяха цигуларите, но хубаво свириха. Не свириха всичко по правило, но общо хубаво свириха. Нямаше онзи професорски маниер. И певците, каквото пяха, хубаво го изпяха.

Сега не искам да отвлека вниманието ви. Някои се придържат о старото като професори.

Трябва да се научите хубаво да пеете. Вас ви е срам да пеете. Вие пейте на себе си. Сутрин като станете, пейте си. Сутрин, като станете, вие не пеете.

Да ви дам едно правило. За седем дни пейте тия думи:

Радост весели сърцето ми.

Всяка сутрин ще ги изпявате, както знаете. Всеки от вас да си го пее, както иска. Ако искате, пейте го по старому, по новому, криво-ляво го пейте. Едно правило: пейте всяка сутрин „Радост весели сърцето ми.“ Ако искате, турете и думата „сутрин“, и тогава може да го изпеете така: „Радост весели сърцето ми всяка сутрин.“

Трябват упражнения, всеки трябва да пее, понеже пеенето е свързано с човешката мисъл. Не можете да пеете като някой велик певец, но все таки ще се научите да мислите, понеже, като пеете, и не харесвате своето пеене, ще се породи едно желание във вас да чуете пеенето на някой добър певец, а това е една крачка напред.

Не само себе си ще слушате, но ще слушате и другите. И като слушате някой добър певец, радвайте се на това. Дали аз пея, или друг пее хубаво, това

е безразлично. Някой казва: „Защо аз да не бъда?“ И ти можеш да бъдеш. Не може човек да стане певец без любов. Любов, но къде? Защо не можете да пеете? За да бъдете певци, трябва да присъства любовта във вашето подсъзнание, трябва да присъства любовта във вашето съзнание, самосъзнание и трябва да присъства любовта във вашето свръхсъзнание. И тогава ще бъдете първокласен певец, нищо повече. Но щом любовта не присъства в тях, ще бъдете един обикновен певец, както някои животни. И някои животни могат да пеят. Щом любовта излезе от човека, хората не пеят, това е вярно. Когато хората се любят, пеят всички. Който няма любов, не пее. Които нямат любов, казват: „Какви ми дрънка той?“ Любов който има, пее.

За мен пеенето е свързано с любовта, а пък непеенето – с безлюбието.

Аз не съм буквоядец, но наблюдавам хората. Когато един пее, някой човек си даде ухото, слуша с едното ухо и с другото, въздъхне и казва: „Много обичам да слушам, но съжалявам, че не мога да пея.“ Тоя човек има съзнание.

Някой казва: „Остави това кречетало. Той не може да пее.“ Той не може, онзи не може. Не това.

Но казвам, в новото учение любовта трябва да прониква в подсъзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието и да дойде музиката като един вътрешен импулс. Да пеете на себе си. Няма да пеете на хората, но на себе си. Като станете сутринта, попейте си малко. Виждам сега, че не пеете. Защо? Аз, като ви гледам челата, мога да кажа: мнозина от вас са даровити певци. Има известни места по вашето чело, които показват това, но вие не сте правили упражнения. Ако аз бях прокурор, всички щях да ви натикам в затвора, а понеже не съм прокурор, не го правя.

Няма в света скрито-покрито. Ако вие сте набожен, на главата ви има едно място отгоре, което ще ви покаже това. Ако главата ви не показва, че сте религиозен, вие можете да говорите, това няма значение. Ако вие сте набожен, ще има отгоре на главата резултат. Главата там ще каже: „Ти си религиозен." Щом главата ви свидетелства за музика, вие сте музикални.

У вас има едно старо учение. Казвате: „Да ми се вдъхне, да ми дойде особен Божествен Дух, да дойде вдъхновение у мен." Вдъхновението ще дойде, но после? Най-първо ще дойде един вътрешен подтик, едно Божествено вдъхновение ще дойде, и тогава Духът ще дойде да завърши работата във вас. Но не мислете, че Духът във вас ще направи всичко, защото и вие сте дух, вие сте въплътен дух. Духът е отвън, и духът е отвътре.

Но някой ще каже: „Аз съм стар човек. На мене ли остана да пея?" Вие сте стар и ако не пеете, ще умрете. И младият, ако не пее, ще остарее и после ще умре. И младият ще пее, и старият. Младият ще пее като млад, младият ще пее, за да не остарее, а пък старият ще пее, за да се подмлади. Младият ще пее за любовта, която вижда, защото младият няма още любовта. Младите хора нищо не знаят за любовта и затова правят погрешки. И като дойде любовта, за тях любовта е винце, затова правят много погрешки и после ги извиняват. Виното е много силно, те стават кефлии тогава и всичко забравят тогава. А пък старите хора са изтрезнели от виното. Те казват: „Такива глупости вече на правя." Действително те не правят глупости, те нямат любовта. Старите хора как проявяват любовта?

Старият, като види една млада мома, въздъхне и казва: „Хе, защо не съм млад?" Така не трябва

да се говори. Старият ето какво трябва да говори: „Дъще, радвам се, че ти си млада. Обичай, обичай, нищо повече.“ Не да въздъхнеш, а да кажеш: „Ти обичай, за да се подмладя аз. Аз ще те направя един професор. Всяка сутрин ще идваш да ми преподаваш един урок за любовта. Едно време аз не можах да я проявя както трябва. Ти ще идваш всяка сутрин да ми говориш нещо за любовта, защото, както виждам, по-добре разбираш любовта.“ Така в нас трябва да има искреност.

Що е християнството? Някоя сестра прояви любовта, и другите казват: „Тая сестра е излязла от рамките навън. Тоя брат е излязъл от рамките навън.“ Че кой ли е в рамките? Нито една и нито един не е в рамките. Всички са извън рамките. Казвате: „Този е извън рамките.“ В обичта има ли нещо, което е извън рамките?

Сега не вземайте лично въпроса, не какви са вашите отношения. Такива отношения всичките хора имат за любовта. Те са прави. Нашите разбирания за любовта в миналото са били прави. Каквото сме правили, всичко е било право. Но детето каквото е правило, на младини не се позволява да го правиш. Младият каквото прави, да не го прави като възрастен. Това, което е благообразно на детето, не е благообразно на възрастния. И това, което е благообразно на възрастния, не е благообразно на стария. Какво трябва да прави старият сега? Старият е вече накрая и трябва да започне една нова младост. Защото законът е: след като се родиш в новия път, ти не трябва да бъдеш като първия, млад, не трябва да бъдеш като втория, възрастен, и не трябва да бъдеш като третия, стар човек. Ти трябва да бъдеш всичкото това, което трите съдържат, да образуваш в себе си едно цяло от трите възрасти.

Трябва да знаете, че аз за любовта не съм ви говорил още. Теоретически съм ви говорил, но практически правила не съм ви дал. Какви правила за любовта сте научили? Христос е проповядвал за любовта, но какви практически правила е дал Христос за любовта? Или какво практическо [правило] аз мога да ви дам. То е мъчна работа, да се даде едно правило. Не мислете, че аз отказвам сега тая любов, която съществува. Не се занимавам с това, но казвам едно ново правило за любовта, любовта в нова форма как може да се прояви.

Ако отида сега у вас, ще ви съблазня. Срещна един мъж, който има жена. Искам да му кажа: „Жена ти е много красива." Той ще ме погледне особено. А пък ако кажа: „Колко хубави вежди има. Очите ѝ, ръцете ѝ, пръстите ѝ колко са хубави, тялото ѝ." И той веднага ще се съблазни. Ако опиша дъщеря ви, пак ще кажете: „Този човек какво говори?"

Как трябва да ви кажа сега, кажете ми? Новата любов как ще започне? Наполовина съм разрешил въпроса. Аз не зная, може би и целия съм го разрешил. Аз съм го разрешил така – като ви гледам двама ви, ето как разбирам въпроса. Бих казал: „Вие двамата сте толкова добри, че бих желал да бъда на мястото на жена ти и да имам мъж като тебе. А пък и жена ти е толкова добра, че бих желал да бъда един мъж като тебе и да имам една такава жена." Тогава ще се съблазните ли?

Аз така разрешавам въпроса: вие сте и двамата толкова добри, че аз бих желал да бъда на мястото на жена ти и да бъда един мъж като тебе. И гледам двамата как се обичат, как се уважават, какви хубави мисли и чувства те хранят. И нито у жената, нито у мъжа нито помен от съмнение влиза в ума им.

Новата любов изключва всяко съмнение, всяко подозрение, всяка лоша мисъл. Чистота има вът-

ре, виждаш доброто навсякъде около себе си. Ти виждаш злото, но на злото му даваш друго тълкуване. Злото в очите на любовта, на новата любов, има друго тълкуване. Като видиш злото, ни най-малко няма да се смущаваш.

Злото, това е старият метод на любовта. Що е доброто? Новият метод на любовта.

Хубаво, ако искаш стария метод, злото дръж. Ако искаш новия метод на любовта, дръж доброто.

Всеки ден прави добро.

А пък щом правиш доброто, ти си вече проводник на тая любов, в която няма никакво съмнение.

Ти казваш: „Как да не се съмнявам?“ Щом се съмняваш, ти имаш един стар метод. *(Учителят отваря кутията с цигулката.)* Не зная дали някой път цигулката говори по-добре от мене. Сега да изпеем това: „Радост весели сърцето ми.“ *(Учителят взема цигулката и свири.)* Имате думата „радост“. Колко силни и колко слаби стъпки има в нея?

Я помогнете сега в пеенето. *(Учителят свири.)*

Радост, радост, радост весели сърцето ми.

Учителят свири и всички изпяват няколко пъти тия думи. Учителят свири една друга мелодия, доста дълга и пак в тоя дух.

Това е все радост.

Учителят продължава да свири едно ново продължение на тая мелодия в същия дух. Брат Симеонов каза: „Тази е много голяма радост.“

Пейте през седмицата „Радост весели сърцето ми.“ Щом влезе любовта, тя има милиони форми, начини да се прояви. Музиката помага за това.

В новото любовта трябва да проникне дълбоко. Всички като станете музикални, светът ще се оправи. Светът ще се оправи само чрез музиката. Защото няма друго възпитание, каквото и да се ка-

же, няма друго възпитание, по-добро от музикалното.

На един човек попей му само и той е готов да направи всичко за тебе. Попей му само.

„Добрата молитва“

6.15 часа

Тридесета лекция на общия окултен клас
24 април 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

КИСЕЛИНА, ОСНОВА, СОЛ

„Добрата молитва“

Ще прочета само няколко стиха от осмата глава на Евангелието на Иоана за размишление, от трийсет и първи до трийсет и четвърти стих включително.

Много и разни състояния са причина за смущението на човека. Изгубването на истината, изгубването на свободата, на здравето, това са състояния. Може скръбта да е следствие на един грях, на едно прегрешение, а може да се дължи и на друго. То са разни състояния.

Когато човек сгреши, скърби, че е сгрешил. Или скърби, че е изгубил своята свобода. Това са две различни неща. По някой път ние мислим, че ако имаме истината и тя като ни освободи, няма какво да учим повече.

Някои мислят, че като е свободен човек, може да прави каквото иска. Не, свободата е едно условие за правилното развитие на човека. Без свободата човек не може правилно да се развива. Знанието също не е достатъчно. От хиляди години животните все учат, човек все придобива знание. Ангелите имат знание. Знанието на ангелите се отличава от знанието на хората. Има много работи, които хората знаят, ангелите не ги знаят. Има много работи, които ангелите знаят, а хората не ги знаят.

Има много работи, които животните знаят, хората не знаят. Има много работи, които хората знаят, а животните не знаят.

Сега вие може да се оплетете. Как е възможно един учен човек да не знае? Съвсем друга е мисълта ми. По някой път се питате един благороден човек защо трябва да работи с мотиката, как е дошъл до това положение, да работи. Ако един беден работи, вие го считате в реда на нещата, но ако богатият вземе да работи с мотиката, вие се чудите. Сега кое ви кара да се учудвате? Защо именно богатият е срамота да работи? Вие го съжалявате, понеже и той се съжалява, че е дошъл до това положение да върши работа, която не му подхожда. Той така мисли. Вие, като сте в негово присъствие, възприемате мисълта му и ви става жалко за него. Жалко ви е, понеже и нему е жалко. Неговата мисъл се предава на вас.

Да, най-първо трябва да се освободите от мислите, които не са ваши. Те са чужди мисли. С чужди мисли не си служете. Една чужда мисъл, с която вие си служите, е изгубила част от своята сила. Всякога за предпочитане е да работите с мисли, с които никой не си е служил, понеже те са чисти. Аз веднъж слушах една лекция на един американски професор, който беше донесъл четири-пет шишета от клоаките на Ню Йорк. Филтрирал водата и показва, че няма никакви бацили, вдигне и пие водата. Показва, че няма никаква миризма. Според моите познания, неговото обоняние, неговият вкус не са толкова деликатни. Не може водата да се пречисти, мъчно може да се филтрира с пясъка. Трябва съвършено да се разложи, да се върне горе в пространството на няколко хиляди километра над земята, за да се върне после и да стане ново съединение, за да се пречисти тази вода. Ученитe хора мислят, че като се изпари и влезе в пространството, се е пречистила. То е временен процес.

Това са сложни работи. Щом вие дойдете до сложните работи, вие се обърквате. Ако ви каже някой, че вие сте грешник, вие се обърквате. Ако ви каже някой, че вие сте много повдигнати, вие се повдигате. То е разбиране. Защо, когато някой ви похвали, ви е приятно, когато ви укори, не ви я приятно? Някой път онзи, когото вие обичате, и да ви укори, ви е приятно. Защо? Те са безпредметни работи, защо и за какво. И да знаете, нищо няма да спечелите.

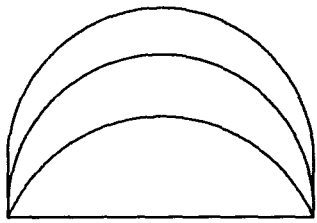

За обяснение ви давам един чертеж. Тук имате едно нормално чело. Тези три линии показвате челото на трима души, които имат три различни разбирания за света. То е само за идея, работата тук е малко преувеличена. Тези хора не може да мислят еднакво. Като ги съберете, тримата имат диаметрално противоположни възгледи за живота. Туй различие седи в тяхното духовно естество. Човекът е не само това, което виждате. Вие по някой път чувствате нещо, но какво е и къде седи това чувстване, по кой начин чувствате, на кое място чувствате, не знаете. Казвате: „Сърцето чувства“, но не знаете на кое място е туй чувстване. Чувствате тука накъде, но точно на кое място, не знаете. Усещате някаква тяжест, но точно не можете да кажете къде е. Защото, ако знаете точно къде е, вие ще измените вашето състояние. Някой път ви е мъчно, но не можете да измените вашето състояние, защото, ако знаете къде е точно, може да го измените.

Ако не знаете къде е трънчето, не може да го извадите. Вие мислите, че е на едно място, пък то е на друго място. Някой път една рефлексия има. Болка усещате в устата, но болката не е там, съвсем от

друго място изхожда болката. Например, някой път болката може да е в задната част на мозъка, а вие чувствате болка в стомаха. Някой лекар ще дойде да лекува стомаха, а трябва да се лекува задната част на мозъка. За пет пари е лекарството, а лекарят ще вземе четири-пет хиляди лева. Който знае, с пет пари ще се излекува, който не знае, ще даде четири-пет хиляди лева.

Вие сега седите и мислите, че много знаете. Знаете кой е баща ви, знаете коя е майка ви. Това знаете, но още не разбирате естеството на баща си, та което му е приятно, да го направите. Не разбирате естеството на баща си. Баща ви е един човек много мълчалив. Каквото и да направите, той погледне, нищо не казва. Той мисли, погледне и отминава. Направите погрешка, той погледне, замине. Вие мислите, че той не обръща внимание, щом мълчи, но защо баща ви мълчи, вие не знаете причината. Някой път ако баща ви ви морализира, ще започне майка ви да ви защищава, ще ви оправдава. Ще се застъпи като някой адвокат, и вие още не знаете какви са съображенията на майка ви, че ви защищава. Някой път майката защищава повече синовете, отколкото дъщерите, бащата защищава повече дъщерите, отколкото синовете. Вие не знаете причините, предполагате само кои са. Ако аз ви обясня причините, вие ще се съблазните, нищо повече. Затова няма да ги обясня. Защо ще се съблазните? Ето какво значи съблазънта: щом покажете на едно дете сладкото, вие ще го съблазните. Като излезете, това дете ще бръкне в сладкото. Каквото и да му говорите, в това дете се поражда желание да бръкне в сладкото. Какво лошо има, ако бръкне? Вие мислите от вашето гледище, понеже не слушало, съгрешило. Друго беше, ако в сладкото има турено някакво лекарство или някаква киселина,

някоя отрова и ако това дете бръкне и се повреди. Това е друго. Но щом в сладкото няма нищо вредно, защо детето да не бръкне?

Сега вие разсъждавате: „Защо светът е така направен?“ Светът е създаден от киселини, от основи, от соли. Киселините разяждат. Основите са мирни, кротки същества са. Солите са неутрални. „Аз съм неутрален.“ Той е сол. „Аз съм добър човек.“ Той е основа. „Аз съм малко серт.“ Киселина е. Сложим ли основата върху киселината, започва се една реакция. На хората трябва сол. След като дойде киселината върху основата, породи се солта. Тогава хората, като направят хляб, посоляват го.

Сега то е едно изяснение, едно приложение. Къде може да приложите основите, киселините и солите? Вие сте разгневени – киселина сте. Вие сте дошли в едно Божествено състояние, приятно ви е – основа сте. Нито в основата, нито в киселината трябва да започне една реакция. Искате сега да предадете вашето състояние, да направите и другите хора като вас. Вие не може да предадете вашето състояние направо. Кроткият човек не може да направи другите хора кротки, киселината не може да предаде на другите своята киселина. Ако вие искате да предадете част от вашата енергия комуто и да е, най-първо трябва да съедините една активна ваша мисъл и една пасивна ваша мисъл, за да образувате сол, и посредством солта да предадете част от вашата сила или част от вашата мекота, колкото искате. Колкото искате да се пъчите, колкото искате може да викате, ако хванете един човек и го разтърсите, ни най-малко няма да му предадете от своята сила. По-скоро ще изхабите силата си. След като го разтърсите, ще изгубите от силата си.

Да ви кажа сега нещо смешно. Ха да видя вие как ще го разберете. Щом се разсърдите някому и

влюбите в друг, ще се оправи работата. Този, в когото ще се влюбите, той е киселина, вие сте основа – ще стане съединение, ще се образува сол. С тази сол може да поправите погрешките си. Вие сега се разгневите, след това не се влюбвате. Някой път искате да станете добри. За да станете добри, трябва да се влюбите. Вие сте добър, но искате да предадете своята доброта. Не може да предадете своята доброта, ако не се влюбите. Нищо повече. Какво ще кажете тогава? Ако не се влюбите, ще бъдете добър само на едно място, като едно семе. Сега кажете ми, как ще се влюбите? Вие любили ли сте? Сега влюбени ли сте? Кой знае каква е вашата любов? Аз говоря научно – като се влюбите, ще стане една реакция, ще се влюбите в нещо противоположно на вас. От гледището на света е престъпление, а туй именно е съгласно с Божиите закони. Ще намерите киселина, която трови хората, която разрушава. С тази киселина ще образувате съединение, което е потребно за благото на света.

Ще ви питам: защо е злото в света? За да се съедините с него, не да станете едно с него, да образувате сол. Вие, добрият човек, като се съедините със злото, ще изтеглите доброто от злото, ще образувате сол. След туй на злото ще му дадете път. Нали след като се влюбите в някого, след известно време, след като го разлюбите, го натирвате, нали го натирвате? По вашему говоря. Натирването не е нищо друго освен, след като вземете доброто и по закона на свободата, [да] освободите злото. Казвате му: „Хайде, върви си по работата.“ Понеже злото иска да бъде свободно. Туй зло ще иде на друго място, друг ще го хване, защото, като ходи от човек на човек, все ще го хванете някъде, ще изтеглите нещо от него. Злото, като се върне вкъщи, пита: „Аз какво спечелих днес?“ Понеже вие имате едно понятие за

него, казвате: „Зло да не ти дава Господ.“ Вие смесвате злото, неправдата, греха – цяла една каша правите от това. Злото е една сила, употребена в света. Ако сте сол, то не ви е потребно. Ако сте киселина, то не ви е потребно. Ако сте добър човек, ако сте основа, злото ви е потребно за работа.

Вие искате да работите върху себе си, върху вашите мисли, върху вашите чувства, не отвън. Не търсете злото отвън. То не е само един резултат отвън. Вие се занимавате само с проявения резултат. Аз говоря за активното зло в света и за активното добро. После говоря и за активната сол. Казано е: „Ако солта обезсолее, на земята се изхвърля.“ Ако солта обезсолее, ще се изхвърли навън да се тъпче.

Сега засегнахме един въпрос, от което малко се объркахте. Обикновено вие искате да имате едно приятно настроение. Едно приятно настроение всякога може да го имате. Ако искате да имате едно приятно настроение, намерете един човек, който вече е бил в едно състояние като вашето, но е минал в едно състояние, в което се е съединил със злото и е образувал сол. Намерете един такъв човек – веднага вашето състояние ще се смени. Но ако намерите един човек, който е точно като вас, очаква да се оплоди като един цъфнал цвят, вие нищо не можете да научите. Ако двама гладни души се съберат в едно място, какво ще си помогнат? Единият е гладен, и другият е гладен. Единият казва: „Да има хляб.“ И другият казва: „Да има хляб, много съм гладен.“ Двамата си говорят, но нищо не става. Идва друг човек, който носи хляб. Този човек е малко сприхав, серт, щом погледне, и им казва: „Защо седите тука?“ Сега тия двамата гладни хора какво трябва да правят, за да вземат хляба от този човек? Той ги гледа серт, строго.

Какво трябва да направят те, за да вземат хляб от него? Силен е, може да ги изрита, може да ги набие. Те имат нужда от него. С пари не продава хляба. Ако предложат с пари да купуват, ще ги набие. Казва: „Тук в планината с пари не продавам.“ Какво трябва да направят, за да им даде хляб? Ако водата в кладенеца е дълбока, какво трябва да направите? Трябва да пуснете въжето дълбоко долу и оттам да гребете. Ако е горе в повърхността, ще подложите шепите, ще вземете водата. Те са два различни метода.

Направете превода. Превод трябва да се направи. Казвате: „Човек трябва да бъде кротък.“ Какво означава кротостта? Как се добива? Или говорите за пасивно добър човек и за активно добър. Какво се подразбира под активно добър човек? Вие ще кажете: „Ние имаме Духа Божи, ние сме ръководени от Божи Дух.“ Това са думи, казани от пророците. Вие още нямате такава опитност, какво нещо е ръководството на Духа. Като дойде ръководството на Духа, във вас ще стане цяла промяна, вие така ще се измените, ще се объркате съвсем. Вие мислите, че като дойде Духът у вас, ще потече всичко по мед и масло. Не, няма да потече. Всичко ще се обърне с главата надолу, че години ще минат, докато дойдете на себе си. Пророците, преди да дойдат до по-особени състояния, са минали през една дисциплина, че един от пророците казва: „Господи, станал си като мечка на пътя ми.“

Казвам, онези, които вървят по пътя, винаги имат едно схващане. То е схващането на тяхното сърце, схващането на техния ум. Кой ще бъде положителният път? Положителният път в дадения случай е пътят, по който може да извършите нещо със знанието, което имате. Да кажем, сега имате една мисъл, която ви обезсърчава, обезсърчени сте. Студент

сте, не можете да издържите изпита си. Какво ще правите? Трябва да знаете откъде точно идва, на какво се дължи обезсърчението. Защо студентът се е обезсърчил? Кои са причините за неговото обезсърчение? Има няколко причини, на които може да се дължи обезсърчението. Ако знаете болката на човека, може да му помогнете. Ако не знаете, ще кажете: „Ти се не бой, ще издържиш." То е празна работа. Трябва да знаеш къде е болката на човека. Обезсърчил се е на първо място, че баща му не е пратил пари. Три деня не е ял, а има да държи изпит. Три деня не е ял, мисли как ще издържи изпита. Не е свикнал той на тази дисциплина. Тази е една от причините. Тази болка може да е органическа в неговия стомах, може да е болка в неговите дробове, може да е болка в мозъка. Ако болката е в стомаха, трябва да знаете как да я лекувате. Ако е в дробовете, състоянието ще се различава много от първото. Ако причината е в ума, там е друга работата.

Всички имате мъчнотии, на които произходът не е един и същ. Понеже всички сте малко или много лекари, казвате: „Ще се оправи тази работа." Вярно е, че ще се оправи, но по кой начин ще се оправи. Вие минавате покрай един беден човек, който боледува, и като не можете да помогнете, казвате: „Не съм лекар, не е моя работа." Дойде лекарят, и той прави опити, не знае каква е причината за болестта, и той не може да помогне.

Често пъти като говоря нещо, вие искате да го свържете с онова, което вие знаете. Например вие мислите, че много знаете. И право е, че много знаете. Ако много знаете, много и ще страдате. Ако не страдате, не знаете много. Някой казва: „Много ми пати главата." Много знаете. Защото който много знае, много и тегли. Защо именно който много знае, много и тегли? Търговец сте, но разполагате с малко,

давате на вересия стотина, двеста. Колко ви тегли главата? Но ако давате десет, петнайсет, двайсет, четирийсет, петдесет хиляди лева на вересия, тези пари докато ги вземете, докато ви ги върнат, ще имате голяма беля на главата си. Притесненията ви ще бъдат още по-големи, ако тези пари не са ваши, а са чужди, пък вие сте ги раздали. Кои са причините, които ви карат да давате на вересия? „Добър човек съм." Не, ни най-малко това да не ми говорите, че сте добри. Имате съображение да спечелите, да привлечете повече клиенти. По този начин и ги привличате, и не. Много клиенти след като вземат на вересия от вас, отиват на друго място да купуват, а после търсят и от друго да вземат на вересия.

Сега да оставим бакалите, понеже може тук да има някой бакалин. За обяснение сега само. Дъщерята, като дойде някой път при вас, е много мила, много нежна, политика има някаква. На вас това нейно държание ви е много приятно. Но дъщерята изведнъж се променя, тя днес е много нежна. Кои са причините? Като срещне баща си, говори много нежно, сладко. Бащата мисли, че е много добра. Но втория ден пак съвсем се изменя състоянието. Че първия ден тя е добра, вие не знаете причината за нейната добрина. Втория ден какво става, пак не знаете причините. Да оставим тия работи настрана.

Човек трябва да изучава живота. Не да отхвърля този живот, който има. Вие сега искате да отхвърлите светския живот. Какво нещо е светският живот и какво нещо е духовният живот? В моята статистика, която съм правил след ред наблюдения, мога да кажа, че има хора, които, след като са живяли десет години духовен живот, обърнат го пак на светски живот. А други – обратно, като се обърнат от светския в духовния живот, стават много, много взискателни, хва-

нат се за буквата на закона, Мойсеевия закон,: в събота съчки дори не вземат. После започнат постепенно да отпущат, отпущат, докато станат съвършено свободни вече. Някой, докато е бил светски човек, погледнал на една мома, втора, трета, четвърта, не го счита за грях. Щом се обърне към Бога, казва: „Мъжът трябва да гледа надолу, да се не се изкушава.“ Турците имат една поговорка, казват: „Който надолу гледа, душите гори.“ Казват: „Земята гледаш, а душите гориш.“ Не, ти си попаднал в по-лошо състояние. Ти искаш да погледнеш някоя жена, гледаш надолу, а я гледаш в ума си. Отвън се показваш, че не я гледаш, но жената седи отвътре в ума ти. Казваш: „Каква ли е? Не я погледнах.“ Че не си я погледнал, то е по буквата. Но искаш да знаеш все пак какви бяха очите, веждите: „Не я видях.“

Какво нещо е любовта? Има една любов в света, която за нас е безпредметна. Аз ще ви кажа какво наричам аз безпредметна любов. Предметна любов е, която е като насъщния хляб – всеки ден имаш нужда от нея и тя ще ти услужи. Има една любов, която е безпредметна като морето, като океана. Безпредметна е. Каквото и да говорим за идеалната любов, за възвишената любов, тя е недостижима. Може да мислиш за нея, но ти не можеш да я опиташ. Има една любов, която ти не можеш да опиташ. Туй, което не можеш да опиташ, не можеш да знаеш за какво ти е. Ти даже може отдалече само да го видиш, да видиш неговата повърхност, но всъщност не можеш да знаеш каква е тази любов.

Вие вашата любов не сте я изследвали. Тази любов, която всеки ден идва при вас, не я познавате. Има няколко причини, предполагам или че сте късогледи, или че сте слепи, [или] вие не знаете как да гледате. Една от трите причини. Това, за което говоря, всинца не ви интересува. Гладният се

интересува от хляба, ситият не се интересува: „Не ми говори за хляба, едва преди половин час ядох. Не ми говори за хубавото ядене.“ Преситеният дори с отвращение ще слуша за хубавото ядене. За хляба говори на гладния. И на гладния как трябва да говорите? Когато човек е много гладен, не му говорете дълго. Не се спирайте дълго да му описвате нито хляба, нито яденето. Ще кажете: „Хлябът е добър, яденето е отлично.“ Никаква философия. Сега какво трябва да кажем на сития, с какво трябва да го занимаем? „Починете си малко.“ След като се е наял, той е извършил една работа. [Ситият] е работлив човек, той е работил, уморен човек е, един обяд – уморил се е. Ще кажете: „Починете си.“ Ще му дадете един стол, едно кресло.

Преведете сега почивката. Един човек, който е доволен в духовно отношение, как трябва да се преведе: гладен ли е, или сит? Вие не знаете, но аз ви казвам един метод, как да проучвате природата. В природата всеки ден има нови неща: изгряването на слънцето, облаците, денят и нощта, хората. Вие срещате един човек и мислите, че е същият като вчера. Той е в една нова обстановка, не е същият. И трябва да знаете как да го погледнете, за да го разберете. Вземете в едно съвременно модерно училище, кое може да ви постави на висота там? Да кажем, в един клас сте, кое може да ви постави, щото да имате уважение на вашите съученици и да имате уважението на вашите учители? Знанието, което ви е предадено, да сте го научили добре. Не да покажете, че всичко знаете. Онова, което ви е предадено, да го знаете, добре да го разберете, да го разкажете на вашите съкласници и да знаете как да го разкажете на вашия учител. От невидимия свят ви изпитват.

Да кажем, предали ви урок на търпение. Дадат ви изпитания. Не какво нещо е абсолютното тър-

пение, не да говорите за Божието търпение, а за обикновеното търпение. Ние не знаем какво нещо е Божието търпение. Казваме: „Бог е дълготърпелив“, но за нас е абсолютно непонятно какво е дълготърпението. Като говоря за търпението, разбирам доколко аз съм търпелив. Коя е мярката, която показва, че човек е търпелив? За себе си имате ли мярка, по която да познаете доколко сте търпеливи? Когато някой говори за търпението, но избързва много, казваме, че той не е търпелив, понеже говори. Човек може да говори и пак да е търпелив, и може и никак да не говори и пак да е нетърпелив. За мен не значи, че като говорите, сте нетърпеливи. Може да мълчите и да сте нетърпеливи, може да говорите и да сте търпеливи. Нетърпеливият може да е мълчалив. На нетърпеливия лицето може да е спокойно на вид и все пак той е нетърпелив. На търпеливия лицето може да е развълнувано, и пак да е търпелив. Ние мислим, че на търпеливия човек лицето трябва да няма бръчки. Търпеливият човек е издръжлив, той е концентриран в себе си, той е зает със себе си. Когато му говорите, той тегли нещата, повече е натоварен. При търпението действат известни сили, които менят израза на лицето, дори известни конвулсии се явяват. Не се лъжете, че това не е търпелив човек. Не мислете, че щом лицето е гладко, човекът е търпелив, това е друга самоизмама. Вие не сте се наблюдавали в огледалото, не сте се изучавали, за да различите търпението от нетърпението.

Две фази има в търпението. Вие не ги знаете, нали? Тази седмица вземете едно огледало и за следующия път искам да ми покажете двете фази на търпението от вашето гледище. Аз не искам да критикувам. Ще ми покажете двете фази. Така едната фаза на търпението ще бъде равна на киселина, втората ще бъде равна на основа, третата – на сол.

Търпение, което едновременно не е киселина, търпение, което не е основа, търпение, което не е сол, това не е търпение. Търпението не е един елемент, то е една сила в човека. За да бъдете търпеливи, изисква се няколко способности и чувства да дойдат, да се родят заедно у вас и заедно да действат. Тогава може да имаме като резултат търпението.

Тия работи вие сте ги изучавали много пъти, трябва само да си ги припомните. На вас са ви държали много лекции върху търпението, трябва само да си ги припомните. Нали Йов минавал за дълготърпелив човек. И опитаха, подложиха на изпит търпението на Йова, изпитаха и търпението на добротата му. Йов показа първата фаза – показа киселината на търпението. Той стана активен, най-първо показа своята активност. В какво се показа активността му? Като дойдоха всичките страдания, какво направи Йов? Като дойдоха нещастията едно след друго, какво направи той? Той стана и си съдра дрехата – това е активната страна в него. След това дойде основата на търпението, когато каза: „Господи, колко пъти съм слушал за Теб и се разкайвам сега. Разкайвам се, че съдрах дрехата си и се разкайвам, че говорих толкова неразбрани работи. Толкова съм разбирал нещата и затова така говорих.“ Другата, меката страна, основата, е това. Сега солта: „Говорил съм, но няма да говоря по този начин сега. Очите ми Те видяха и аз отсега ще живея по нов начин. Сега аз Те познах.“ Това е солта. Тази сол възвърна синовете, дъщерите и всичките богатства на Йов.

Сега не е лошо, когато човек е активен. Вие туй наричате нетърпение. Някой като направи едно по-рязко движение, то не е нетърпение, то е активната страна на търпението. Съдира си дрехите, иска да остане гол, не иска никакви дрехи. То не е нетър-

пение. Когато на някой човек кажете: „Не ти искам дрехата, хвърли дрехата“, то не е нетърпение. Ако не хвърли дрехата, то е по-лошо. Всички проповядват: „Дръж си дрехата.“ Не, хвърли си дрехата. Това, което вие искате, можете да приложите в сегашния живот. Със сегашното ваше разбиране, в сегашните ваши мехове всичко това ще се разпилее, ще се разпука. Вие трябва да имате за новото нови мехове. Вашите стари мехове дръжте за старото вино. Старото не го разливайте, аз ни най-малко не искам да се хвърлят старите мехове. Старото вино е лечебно. Хубаво вино е то, лечебно е. Апостол Павел казва на Тимотея, понеже стомахът му е разхлабен: „Да вземеш една-две лъжички от хубавото вино.“

При сегашните разбирания на въздържателите, които проповядват все за въздържанието, това е престъпление. Чудят се в православната църква и в някои евангелски църкви с какво да правят причастието. Едни варили смокини, че от сока направили причастие, да не е ферментирало вино. Причастието с какво вино трябва да се направи? Ние нямаме още представа за кое вино се говори и какво трябва да е виното.

Новото учение е виното. Новото учение носи една активна страна на доброто в себе си. Всяко едно учение, което иде в света, не е старо вино, но е едно вино, което прави хората активни. Вие запример, ако възприемете едно учение, и то ако е сладко вино, ще ви даде разположение. Това вино има сила в себе си. То като влезе във вас, ще заприличате тогава на един турски бей, който отишъл при един български чорбаджия и той му дал хардалия*. Тя започнала да реже. Турчинът пил вино, пил една паница, втора, казва: „Чорбаджи, искам да пея.“ „Пей.“

---

* хардалия *(тур.)* – пресечено със синап вино

„Искам да играя.“ „Играй.“ След като се напие човек, казват: „Напил се.“

Трябва да правите превод. Всяка ваша мисъл, която може да ви въздейства, тя ще образува един импулс да пеете най-първо. Песента е равна на мисълта. Играта е равна с вашата воля. Следователно вашата мисъл вече въздейства на вашата воля. Ако вие не пеете, не играете, тази работа е от обикновените. Хората, като станат религиозни, и пеят, и играят. Ако всички сега започнете да пеете и играете, какво ще стане? То не е нещо колективно, то е единично. Когато сте сам в стаята, пейте, играйте. Сам като сте, играйте си, не пред хората.

Но да се върнем към предмета. Божественият Дух обича онази вътрешна простота, с която ние можем да схванем нещата, тъй както седят. И никога не трябва да влизаме в човешкия живот, да го разглеждаме от наше гледище. Пазете се в новия път, по който тръгвате, никога да не разглеждате човешкия живот от ваше гледище. Вие може да разглеждате вашия живот така, но не разглеждайте живота на другите хора, както разглеждате вашия живот, понеже, ако не сте на тяхното положение, значи ще имате субективно схващане. За вас може даже нещо да е право, но в дадения случай как може да се произнесете за когото и да е? Вие не сте в неговия ум, сърце, не знаете неговото състояние. Всеки за себе си е прав. Ще имате криво заключение. Тук е всичката ваша погрешка.

Аз не съм срещал нито един човек, който има правилно понятие за другите. Даже и приятели не се познават. Основното нещо – вие не разбирате приятеля си. Основната черта на приятеля ви каква е? „Той е много добър, много благороден.“ За мене туй нищо не значи. Има една основна черта в природата ви, която вие трябва да познавате. Ако познавате тази

основна черта, между вас и него ще се образува една връзка, Божественото ще бъде във вас. Когато ти говориш, той ще слуша внимателно. Когато ти престанеш, той ще говори. Ще има една правилна обмяна. Никога няма да ви е неприятно, че вие можете да говорите с него. Няма да седнете да му говорите цял един час. Вие го изнудвате в случая, щом го карате да ви слуша с часове. Ще му говорите много малко.

Сега, като говоря за вас, виждам, че някои от вас са обременени. Обременени са защо? Обременени са и аз зная причината. Когато на един човек ръката му е наранена, няма какво да милвате, ще превържете ръката му. Не бутайте раната на болния човек. Когато го боли корем, не му говорете за сладкото ядене. За ядене и въпрос да не става. Когато един човек има главобол, в дадения случай, ако можете, помогнете му, опитайте се да премахнете неговото главоболие.

При сегашните условия вие не се познавате. За да се образува едно общество, хората трябва да се познават тъй, както Бог ги познава. Какво казва апостол Павел в тринайсета глава на Първото послание към коринтяните, когато говори за любовта? Че ще познаем, както сме познати. Ние още Бога не познаваме. Какво мисли Господ за нас, ние не знаем. Вследствие на това има противоречие между Бога и нас. Като ни сполети едно зло, казваме: „Господ си играе с мене. Той не обръща внимание на моите страдания.“ Някой път за някой ваш приятел имате криво мнение. В даден случай трябва да познавате естеството на вашия ум, трябва да познавате състоянието на вашето сърце, и не само временното проявление на вашия ум, сърцето и душата. Ако вашето съзнание е будно, то трябва да остане едно отражение в него за състоянието на вашия ум и вашето сърце. В съзнанието си всичко да виждате.

Например в съзнанието има тъмнина, вие не знаете от какво произтича тъмнината. То е диагноза, то е облак, който минава през съзнанието и определя вашето състояние. Казвате: „Тъмно ми е на ума.“ Станало е нещо. Ако ви е светло на ума, то ни най-малко не показва, че умът ви е добър. Светло е, ясно е небето. Но облачното небе не е лошо в дадения случай. За мъдрия и ясното небе, и облачното небе еднаква ценност имат. За онзи, който не е просветен, ясното небе е за предпочитане пред облачното. Повечето от вас се смущават при облачното небе. Казвате: „Вече не чувствам, станал съм апатичен към живота.“ Какво нещо е апатията? Защо сте станали апатичен? Защо нищо не ви радва? Не може да се радвате, пък не може и да скърбите.

Приблизително апатията е едно такова състояние, нито се радва човек, нито скърби. Сега как може да излезете от едно апатично състояние? Имате две букви „а“ в думата. „А“-то всякога показва едно бременно състояние. Ангелите са бременни с идеята, че постоянно трябва да слизат да помагат на хората.

Някой ангел е пратен при някой грешен човек. Той греши, онзи помага. Човекът не слуша. Най-после ангелът употребява един метод, втори, трети, четвърти. С години работи. Ангелът се намира в трудно положение – мъчно се изправя човек. Влече го тоя грешник, пък той е свързан, не може да го напусне. Ако го напусне, трябва да се върне на небето, да каже: „Тази работа не можах да я свърша.“ Невидимият свят ще прецени, че той е един от слабите ангели. Ако не може да се справи с един грешен човек, той е от слабите ангели.

Същият закон е и с вас. Ако сега вие не може да се справите със сегашния живот, какво понятие ще има Небето за вас? Ако аз не мога да се справя

с една малка мъчнотия в живота, какъв човек съм? Ако се справя с тази мъчнотия, следующия момент трябва да зная как да се справя с друга мъчнотия. Може да се справя по един начин, втори, трети. Казвам: това е разумният живот.

Сега вие ни най-малко не знаете как да се справите с мъчнотиите. Аз съм гледал много сестри, не знаят как да перат. Тя пере и трие ръката си, охлузи я. После ще я маже с масло. Казва: „Не искам да пера.“ Няма какво да търкате дрехите тъй. Аз ако съм на ваше място, ще туря топла вода в един съд, ще туря ризата вътре, ще я извадя. После ще туря пак ризата вътре, ще я разтърся във въздуха. Във водата хич няма да я трия между ръцете. Да направим един опит. Аз по мой начин ще пера, вие по вашия. Моите дрехи ще бъдат десет пъти по-бели от вашите. За половин час ще опирам. Трябва да знаете как да тръскате дрехите. Има особено тръскане. Като тръснете мокрото платно, всичките прашинки излизат навън. Има нещо, което не излиза, но няма нещо, когато знаеш как да го извадиш, да не излезе. Тия, които трият на ръцете, те са първоначални ученици. Който не знае, трие. Онзи, който е майстор, как рендосва? Гладко. Друг, който не знае, какви грамадни усилия употребява. Единият пести енергията, другият я харчи напразно. По въпроса за прането е същото.

В изкуството на прането съм специалист. И мислите пера, и чувствата пера. И трябва да ви предавам уроци за прането. Вие знаете да перете само дрехи. Прането е изкуство. После трябва да знаете как да стоплите водата. Трябва да [не] я нагорещявате повече, отколкото трябва. Една вода ще я стоплите толкова, че да не започва да се изпарява. Щом започне да се изпарява, нейната сила изчезва. Ще пазите да не става изпарение. Като започне да се

образува туй налягане на парите, ще извадите водата. Нека върви нагоре, то е друг въпрос.

Христос в Евангелието казва: „Истината ще ви направи свободни.“ Знанието за истината трябва да се проучи в живота. Защото, като познаваме истината и я приемаме, ще бъдем свободни. Градеж трябва сега. За бъдеще трябва да се градят нови условия на живота. Ние не може да влезем в невидимия свят такива, каквито сме сега. Сега нашите разбирания, нашите лица, вежди, очи коренно трябва да се променят, съвършено трябва да се изменят. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“

Сега се приготовлява работа за новия строеж. Вие мислите, че човек, като възкръсне, ще мяза на сегашния човек. Че ние сега сме възкръсналите млекопитаещи. Едно време такива косми носехме. Ако възкръснем като млекопитаещи, трябва да се върнем към тях. Между нас и тях има голямо различие. И бъдещето различие пак ще бъде грамадно.

Сега туй не трябва да ви обезсърчава. Сегашният живот е красив, но този живот е едно условие за следующия живот. Днешният живот е условие за утрешния живот.

Коя основна мисъл остана в ума ви, я ми кажете? Ти, Йордане, ти си най-старият тук, какво остана в ума ти? *(„Търпението.“)* Кое търпение? *(„Киселина, основа, сол.“)* Ти за кое си? *(„Аз съм и за киселината, и за основата, и за солта.“)*

„Отче наш“

Тридесет и първа лекция на Общия окултен клас
1 май 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ТРИТЕ ГЕОМЕТРИЧЕСКИ ФИГУРИ

„Отче наш“
„Бог е любов“

За следния път ще пишете върху темата „Старият дядо“.

Съдържанието на темата, която ще разработите, е следното:

Ой, деца мили,
едно време и аз бях като вас.
Имах майка добра,
умна, светла, красива.
Тя ме сутрин събуждаше,
кога слънцето изгрява.
Тихо ме милваше.
„Стани, мое дете!“ – ми казваше тя.
Но аз бях дете тогава,
палаво, непослушно,
на майка си се гневях,
на сладките ѝ думи аз не отговарях,
дълбоко спях.
С тъга замина и мен остави тя.
Тогава аз остарях.

Тази тема развийте. *(„Като стихотворение ли?“)* Като стихотворение или в проза, както искате. Прозата е материализмът.

Има три положения, които трябва да пазите, три отношения, които ще ви дам в геометрическа форма. Те са плоскост, изпъкналост и вдлъбнатост. Ако поставите на една плоскост няколко вещи, няколко предмета, вие можете да ги свържете с един тънък конец. Тези предмети се държат за този конец, понеже нямат никакво съпротивление. Повърхността е гладка, няма никакво съпротивление отвън. В дадения случай вие може да покажете дали тези конци, с които са свързани предметите, са достатъчно силни, за да огънат тази плоскост да стане корубеста. Ако я огънете, какво ще стане? Всичките конци ще се скъсат. Щом се скъсат, тогава всичките предмети ще се разпръснат навсякъде. Така огъната тази плоскост навътре, ще образува вдлъбнатина, всичките предмети ще се съберат на едно място и тези конци пак ще се разпокъсат.

Сега вие се чудите защо някой път хората се разпръскват, а понякога се събират. Защо някога хората са тихи и кротки? Понеже чрез този конец те се държат на една плоскост. Като че конецът представя някакви правила, някакъв морал. Но ако се огъне тази плоскост и стане корубеста, тези хора напущат този конец, този морал, и всеки отива по своя посока. Ако пък тази плоскост се огъне навътре, тогава хората се събират, но пак са недоволни. Когато се разпръсват са недоволни, и когато се събират пак са недоволни. При тези противоречия те искат да примирят живота. Животът на плоскостта не е живот на изпъкналата черупка. То е живот на плоскостта. Значи вие трябва да знаете в дадения случай, че се намирате в едно успокоително положение.

Някой път вие не разбирате откъде произлизат изкушенията. Изкушението е изменение на условията, при които живеем. Да допуснем, че вие имате доста богатства, достатъчно средства, за да

живеете в изобилие. Няма изкушение за вас. Но ако се лишите от тези условия, които имате, тогава самите неща, които сте изгубили, стават изкушение за вас. Най-напред житото или парите, които са били ваши, не са ви изкушавали, но ако изгубите житото и парите и ги видите вън някъде, те ще ви изкушават. Ще почнете да си служите с лъжи, с насилие, с лицемерие, много работи ще се явят. Ще кажете: „Защо?" Ако си послужите с насилие, ще придобиете туй, което сте изгубили, но не трябва да употребявате грубост. Ако сте от слабите, нямате други сили, ще употребите лъжата, лицемерието и разни други долапи. Ако сте учен човек, ще употребите учението си. Ако сте религиозен, ще употребите вашата религия. Всичко ще употребите, за да придобиете това, което сте изгубили. Единственото криво разбиране седи във вашето криво разбиране на живота. Вие мислите, че ако имате тези външни предмети, ще бъдете щастлив човек и затова си служите с лъжата, с насилието, само за да придобиете изгубеното. Казвате: „Какво да правим сега, условията на живота са такива."

Представете си, че вие сте на едно положение, когато вашето богатство е седяло на една плоскост и така се е държало, но тази плоскост се изкоруби и вие не може да задържите това богатство. Щом сте изгубили здравето си, щом сте изгубили богатството си, щом става каква и да е промяна в живота ви, вие сте в една сфера, в една коруба, дето всички тези предмети са отдалечени от вас. Ако пък вашето богатство и вашите предмети притесняват душата ви, тогава вашата плоскост се е огънала навътре, вашият свят се е огънал и всички тия предмети ви налягат. Какво трябва да правите? Някой път богатството ви причинява радост, някой път богатството ви причинява страдание.

Тази мисъл вие не може да я разберете, понеже не може да се освободите от сегашния живот. Пияният човек не може да разбере трезвеното състояние, и трезвеният човек не може да разбере пияното състояние. Вие трябва да се напиете, за да разберете какво нещо е пиян човек, и след това трябва да изтрезнеете, за да разберете тия различни състояния, тяхната същина. Защото грехът не е в пиенето. Ако човек се напие, никакъв грях няма в това. Ако не лудува, като се напие, какъв грях има в това? Грехът е в лудуването на пияницата. Като се напие, пияницата е в състояние да извърши ред лудории. Първата фаза на пияницата е, че той е смел. Той иска да покаже, че като войник може да воюва, ще извади меча си. Някой, като се напие, иска да покаже, че е музикант, ще започне да играе, да пее, кючек ще играе. Друг, като се напие, може да покаже, че е учен човек, започне да философства.

Имах един познат, Иван Владиката, доста учен човек, арабски знаеше много добре, френски владееше много добре. Той си замина за другия свят. В трезвено състояние беше крайно мълчалив, нищо не говореше. Голям философ беше, мълчеше и мислеше, нищо не можеш да извадиш от устата му. Трябваше да тегля думите едва-едва от устата му. Всякога този Иван Владиката си носеше шишенцето с винце и казваше: „Докато не изпия едно кило вино, не говоря." Изпива едно кило вино и започва да говори. Изтрезнее ли, този Иван отново става мълчалив като философ. Като изпиваше винцето, не че се напиваше, но започваше да говори. Запитваха го защо е така, той казваше: „И аз не зная. Такава е работата. Не го зная този дявол, но като дойде, започвам да говоря, като си замине, мълчалив ставам." Той сам обясняваше това. Аз пък не искам да ви давам никакво обяснение, откъде дохождаше у него тази раз-

говорчивост, сладкодумието, веселието. Щом не пиеше, изглеждаше сериозен.

От научно гледище, ако главата на човека е много широка, все иска да се бие. Тогава ще намери причини да се кара, да налита да се бие. Ако главата му е тясна при ушите, той няма да прави такива лудории, но ако музикалното чувство е развито и се напие, кръвта минава в тези центрове и той започва да пее. Като изтрезнее, кръвта се оттегля от тези центрове и той престава да пее. Там, дето кръвта се привлича, мозъкът работи и чувствата и способностите се проявяват.

Туй, което пияният може да направи, трезвеният може да го направи, и то съзнателно. Защо съзнателно да не пее човек? Онзи, който не може да пее, нека намери човек, който е голям музикант, и го накара само да пипне музикалния център *(отстрани при слепите очи)* от едната и от другата страна. Като ги пипне от пет до десет пъти, кръвта му ще се привлече при тези центрове и той ще започне да пее. Ако това чувство е слабо развито у човека, той няма да запее изведнъж, но ако музикалният човек продължава няколко месеца да пипа центровете на този човек, кръвта му непременно ще започне да действа в тези центрове. Ако си ученик и се въртиш около учителя си, у когото музикалното чувство е развито, ти непременно ще започнеш да пееш.

Защо хората искат да се бутнат, да се докоснат до някой светия? Защото той непременно ще предаде нещо от себе си. С това се обяснява желанието на хората да общуват с добри хора. Около светия като минат, защо искат да се докоснат до дрехата му? Той непременно ще им предаде нещо. В светията има една централна мисъл, едно централно чувство, които той предава на другите хора, привлича хората около себе си и им помага. Например у тебе ако е

развита способността да търсиш логически причините за явленията, да разсъждаваш философски, тази логичност и философия именно ти можеш да предадеш и на другите.

Мнозина от вас искат да придобият някои неща – много се трудят, но малко придобиват, понеже те не знаят как да работят. Човек в първобитното си некултурно състояние, както обясняват учените хора, е носил товар на гърба си, защото така е разбирал. А щом е станал по-културен, той си е хващал едно животно, то да му носи товара. После не се задоволил с това, но намерил една ос, турил две колелета, впрегнал коня и натоварил каруцата. Това се дължи на ума на човека, който, като търсил как да си помогне, накарал другите да работят около него.

Ако вие не знаете как да впрегнете тази мъртва природа около себе си, вие ще носите нещата на гърба си. Много пъти в морално отношение носите известни тежести. Що е грехът? Един товар. Намерете една каруца за греха. Грехът, това е едно новородено дете. Имате някое желание и го носите на гърба си като дете. Когато майката носи детето на гърба си, от време на време то пусне малко бистра водица. Днес ѝ пусне малко бистра водица, утре ѝ пусне малко бистра водица, и ако тя не се чисти, ще започне да мирише. А някой път детето може да направи нещо по-учено, за което аз не искам да говоря, понеже е един посторонен предмет. И в морално отношение е същото. Хората носят своите деца на гърба си и те оставят изверженията си върху тях. След това казвате: „Съгрешихме.“ Щом сте съгрешили, ще се чистите. Това се дължи на вашето малко дете. Чистете се, защото, ако не се чистите, ще започнете да миришете наоколо. Децата ви вършат престъпле-

---

* посторонен *(рус.)* – страничен, чужд, външен

ния, а вие ще отговаряте, понеже те са безотговорни фактори. Вие, които носите това дете, ще го учите на ред и порядък. Това е един начин, за да мислите сами кое е правилно в света.

Някои казват, че всичко било относително. Какво разбирате под думата „относително"? Че имало отношение, а после – няколко отношения. В относителните работи има най-големи опитности. Дето няма относителност, няма никаква опитност. Казвате: „Относителна реалност." Всичката опитност е в относителната реалност. Щом влезете в абсолютната реалност, там няма нищо опасно. Опасното е в относителната, в променчивата реалност. Разсъждавайте сега. Вървите по леда зимно време, твърд е и вие спокойно вървите отгоре му. Всичко е наред. Но като дойде лятото, когато топлината започне да действа, а вие продължавате да седите върху леда, може да потънете вътре и да изгубите живота си. Това е относителна реалност. Този лед не държи вече. Вие не можете да разчитате на него. Следователно има един [морал] като леда, който не е реален, и който не може да издържи. При известни условия вие сте морален, но при онези относителни условия, вие вече не сте морален. Основата, на която седите, е относителна.

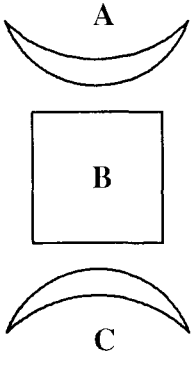

Или изразено геометрически, получаваме плоскостта **A**, която се намира при най-малкото съпротивление, а при другите две фигури **B** и **C** имаме два вида изкушение. Те се поляризират. В единия случай полюсът е положителен, а в другия случай – отрицателен. Единият полюс на земята е вдлъбнат, а другият е изпъкнал. Земята е малко сплескана на по-

люсите. Хората, които живеят на южното и северното полушарие, се различават по характер. Също така и онези, които живеят по тропическите места, се различават по характер от онези, които живеят по умерените пояси. Онези хора, които живеят в топлите места, те са по-чувствени, у тях са повече развити чувствата и страстите. Тези, които живеят на северния полюс, са по-умни, по-въздържани, умът им повече работи. Северните народи са по-добри. Скандинавците се смятат за ангели на човечеството. Ако искате да видите ангели, идете в Скандинавия. Ако искате да видите дяволите на човечеството, идете в тропическите места, между тези племена в Африка, между самоядите.

Това е една дълга и широка философия, с която аз не искам да се занимавам, но само ви навеждам да мислите. Има известни положения в живота, върху които не трябва да се мисли. Например не трябва да се мисли за произхода на злото. Мога да ви кажа какъв е произходът на злото, но всички ще се заразите от него. За да знаете какво нещо е злото, трябва да го опитате. И доброто трябва да опитате. Ако не сте опитали какво нещо е злото, не може да знаете какво нещо е доброто. Ако не сте опитали лъжата, не можете да знаете какво нещо е истината. Истината е нещо реално. И лъжата като факт е нещо реално. Но по какво се отличава лъжата? Има една външна лъжа, има една вътрешна лъжа. Можете и сами да се самоизлъжете. Това е голяма катастрофа за вас. По-голямо зло от това няма. Всеки, който се е самоизлъгал, той е изгубил хиляди години от живота си, за да поправи погрешката на една лъжа. Затова е почти невъзможно, много е мъчно, човек сам да се излъже. Вие се лъжете, и знаете, че се лъжете, а същевременно искате да се убедите, че това, в което се лъжете, е право. Ще имате предвид

едно доказателство, второ, трето, и все има нещо в тебе, което казва: „Не е тъй, не е тъй.“ Нещо в тебе отхвърля казаното и вие се залъгвате в себе си, защото не искате да се излъжете.

Аз съм гледал някой път, дойде една сестра при мене и иска да се излъже. Тя казва: „Аз не исках да направя това, но тя ме предизвика, тя ме докачи.“ С това тя иска да се извини, да смекчи грешката си. Не, изнеси погрешката си, кажи: „Отидох там и намерих това и това, и съгреших.“ Аз съм виждал как някои от напредналите сестри лъжат на общо основание. Има религиозни, напреднали сестри, които крадат, на общо основание крадат. Те са религиозни, но съвестта е слабо развита у тях. Те са много страхливи. Лъжливите хора са най-страхливи. Децата лъжат от страх да не ги бият.

Щом лъжете, страхливи сте, щом лъжете, безсъвестни сте. Съвестта е слабо развита у вас. Щом лъжете, любовта ви към Бога е слабо развита. Щом лъжете, вярата ви е слабо развита. Щом лъжете, надеждата ви е слабо развита. Щом лъжете вие сте малодушен, мързелив, ленив. Ленивите хора са много лъжливи.

Не е лесно човек да е свободен от лъжата. Тя носи всички недъзи със себе си. Вие трябва да се поставите на една такава висота на разбиране относно морала, не както хората разбират и живеят. Сегашният живот е живот на лъжа, сегашната цивилизация е цивилизация на лъжи. Но и тя ще погине, и от тази цивилизация един ден няма да остане ни помен. Казвате: „Ами какво ще стане със сегашната култура?“ Извинете, но кое е доброто в сегашната култура? Аз мога да ви кажа доброто на сегашната култура. Зад нея седи онова хубавото, което ще дойде. Заради туй хубавото се търпи и тази лъжа. Лъжата седи в това, че това, което ни препоръчва сегаш-

ната култура за хубаво, го няма в този живот. Вие цели двайсет-трийсет години ще работите да спечелите пари. Един ден ще умрете и ще оставите всичко на синовете си, които ще почнат да се карат за това, което вие сте изработили. Вземете и лъжата в семейния живот. Но аз не искам сега да се говори за семейните лъжи, за религиозните лъжи.

Отивате някъде и веднага започнете с религиозните лъжи, за да покажете, че имате убеждение вече. Като знаете, че религиозните хора имат известни възгледи, вие съобразявате, искате да се нагодите към тях. Питат ме: „Какъв е твоят морал?“ Казвам: „Моят морал седи в това, да не ям повече от тебе, да не краде повече от тебе, да не лъжа повече от тебе, да не изнасилвам другите хора повече от тебе. Аз не искам да вярвам повече от тебе.“

Един проповедник, един владика искал всички хора да вярват в него. А в какво вярва владиката? Казвате: „Да целунем ръката на владиката.“ Опасна работа е тази, да целунеш ръката на владиката. Кой го е направил владика? Ако се е родил владика, добре. Вие се питате: „Господ ли е пратил този владика, или той е самозванец?“ Тъй че най-първо вижте Господ ли го е пратил за владика. Ако Господ го е пратил, той мяза на един чист извор и от него излиза добро към всички хора. Ако не го е пратил Господ, той мяза на една аптека с всички най-отровни елементи. И там трябват най-учените хора. Владиката е аптекар. Той държи всичките отрови в аптеката си.

Сега като ви говоря така, ще кажете: „Тогава кое е доброто в нас?“ Мислете върху това. За доброто и злото вие имате едно относително разбиране, което е много опасно. Опасното в това относително разбиране седи във факта, че вие мислите, че като излъжете някого, ще спечелите нещо. Вие мислите,

че като се представите за много добър човек, ще спечелите нещо. И това е лъжа. Често вие, добрият човек, лъжете себе си, лъжете и своя близък. Този човек ви вярва, той уповава на вас, но един ден намери, че сте една коруба, че лъжете, че нямате никакъв морал. Тогава се скъсват всички нишки, които са ви свързвали. И тогава аз, честният човек, като дойда при вас, ще ви кажа: „Всичките нишки, които сте скъсали, сега ще ги свържете, ще удесеторите конците, ще свържете с по двайсет, трийсет, четирийсет, по сто конци и ще ги свържете здраво." „Ама защо?" Защото, ако не завържете здраво тези конци, утре всички тези предмети няма да ги намерите, ще се разпръснат, ще се разпилеят. Ако не турите тези сто конци, всичко ще изчезне около вас. И вие, ако не удесеторите конците си, не идвайте при мене, нищо повече. Искам главата ми да е мирна.

Ще дойде някой да ми говори за любовта. Той казва: „Аз ви обичам." Това е първата лъжа. Аз зная, че утре ако поискам нещо от него, той няма да го направи. Да обичаш, значи да пожертваш себе си заради приятеля си. Казва някой: „Аз обичам Бога, вярвам в Бога." Това е първата лъжа. Утре, като дойдат трудностите и мъчнотиите, веднага ще започнете да критикувате. Не казвам, че всички сте такива, но някой път у вас идват такива състояния, с които не можете да се справите. Като ви гледам тук, виждам, че някой път нямате никакво търпение, никакво въздържание. Карате се някога като цигани. Защо да нямате търпение да се изслушате? Даже и най-напредналите от вас, ако влезете в духовния свят, ще ви вдигнат на вили и мотовили. Знаете ли какво значат тия думи на български език? Вилите са с четири зъбци, а мотовилите с колко са?

Това не е за самоосъждане. Според мене това не е някакъв морал – да се самоосъжда човек. Страх-

ливият може да се осъжда, но и в осъждането има лъжа. Още докато казва, че съжалява загдето сгрешил, аз виждам, че той лъже, иска по някакъв начин да кръшне от това положение. И кучето като се изповядва, като ме види с дървото, започва да се изповядва, че е сгрешило, но като се отдалечи от мене, започне да ме лае, че съм го бил. Това наричам аз фокус. Има един фокус в човека, в който се концентрират всички състояния, всички мисли и желания на всички живи същества. Това е най-опасното място, на което като пипне човек, не може да се справи. В това място се концентрират всички добри мисли и желания в човека, също така и лоши мисли и желания. Ако попаднете в този център, в него се явяват всички недоразумения в живота на човека. Това е един водопад в човека и затова той трябва да бъде внимателен по отношение на него. И грешници, и праведни, и светии, като попаднат в него, се изгубват. Ако светията и праведният са силни, могат да се избавят, но ако грешникът попадне там, отива.

Сега у вас се е зародила мисълта, защо ви говоря тези работи. Вие сте станали възрастни и можете да се жените. Вие казвате: „Не искаме сами да живеем, дотегна ни самотният живот.“ Не е лошо да се ожени човек, но той трябва да знае, че в самотния живот има едни изкушения, а в семейния живот има други изкушения. Като се ожените за някого, вие трябва да му слугувате. Ако сте жена, и мъжът ви е по-силен от вас, ще се опитате да го лъжете. Ако сте мъж, и жена ви е по-силна от вас, вие ще се опитате да я лъжете. По-силният се справя с лъжата, но чрез насилието, с него си служи. Тогава той се счита за грубиянин.

Аз не говоря за сегашната женитба. Сегашната женитба е един парадокс. Всички вие сте женени, и ако сега искате да се жените, вие не сте научили

урока си. А всички сте женени. Всеки човек, който е облечен в тялото си, той е женен, нищо повече. Вие ядете и пиете за този, за когото сте се оженили, всичко правите за него и треперите да не го изгубите. Той е вашият господар. На този женения и кревата ще му купите, и в юргана ще го завиете, дрехи ще му купите, обуща ще му купите, ще го миете, ще треперите за него. Ако се разболее, ще го лекувате. Казвате, че не можете да живеете без него. Човек не може да ви убеди да се откажете от него. Без него не можете да живеете. Ако изгубите тялото си, страдате. И прави сте. Вие не можете без своя възлюблен. Но има едно криво разбиране за живота. С това разбиране вие се отлъчвате от пътя. Обръщате повече внимание на дрехите, с които сте облечени, отдалечавате се от Бога и с това привличате всички страдания. Не е въпросът да презирате дрехите си, но да разчитате на тях. Това е едно заблуждение.

Най-ефикасното лекарство, което човек може да вземе, за да се излекува, то е да говори истината. Това е една доза лекарство. Вие сте болен – говорете истината. Лъжата е една отрова, по никой начин не си служете с нея. След като сте излъгали някого, идете да се извините десет пъти, да изхвърлите лъжата вън от себе си. Не оставяйте лъжата в себе си, не се извинявайте, защото за лъжата Бог не извинява абсолютно никого. За една лъжа Бог изпъжда човека от рая и от толкова хиляди години насам не може да се върне назад. Мнозина са се връщали, но всички не могат още да се върнат. Лъжата води към всички престъпления. Колкото малко да е престъплението, то представя едно цяло, което отдалечава човека от Бога. Щастието на човека не седи в това, че той ще обича някого. Не мислете, че ако обичате мене или другите хора, че вие ще бъдете щастливи. Великата мисъл, която искам да ви оставя е: обичайте Онзи,

Който ви е дал живота, обичайте Онзи, Който е внесъл у вас ума ви, Който е внесъл сърцето ви, Който е внесъл душата ви, Който е внесъл духа ви.

Какво представляват умът, сърцето, волята, душата и духът в човека? В дадения случай сърцето, умът, волята, душата и духът са условия за развиване на човека. Това са условия, това са същини, това са принципи и какви ли още имена не им дават. Казваме философски, че човек не е душа. Какво е тогава? Той е това, което е всъщност. Той познава душата, различава я като една същина. Човек не е дух, но той познава духа. Човек сам по себе си не е ум, но той познава ума. Човек не е нито сърце, нито воля, но познава и сърцето, познава и волята.

Какво е тогава човекът? Човек е проява на Божията любов и вследствие на тази проява Бог му прощава, не го наказва. Бог не може да се измени. И с нашите грехове ние не можем да накараме Бога да сгреши. С нашите лъжи ние не можем да Го накараме и Той да лъже. Понеже е една целокупност, как ще Го заставим да лъже? Кого ще излъжеш в любовта? За да има лъжа, трябва да има двама души, които да лъжат. Ако си един, ако си сам, как ще лъжеш себе си? Понеже си двама, те се лъжат. Ако живеете в Бога, как ще се лъжете? Ако вие съзнавате, че сте сам, че живеете самичък, как ще се лъжете тогава? Щом няма друго същество около вас, как ще се лъжете? Тогава няма да имате никакъв стремеж, защото лъжата е стремеж да придобиете нещо. Момъкът лъже момата, защото иска да придобие нещо. Търговецът лъже клиента си, защото иска да придобие нещо. В науката лъжете, защото искате да придобиете нещо, да имате мнението на хората. Религиозният лъже, защото иска да придобие нещо, да покаже на хората, че се е разговарял с Господа. Всъщност той никога не се е разговарял

с Господа, никога не Го е виждал. Че и на мене не е говорил Господ.

Как ще познаем кога Господ ни говори? Чудни са хората, като лъжат, че Господ им говорил. Аз пък искам да убедя хората, че Господ не говори. Как тъй? Аз живея и се движа в Господа, всичко, което е в мен, и умът ми, и сърцето, и душата ми е в Господа, а искам да убедя хората, че Господ говори с мене, като че Той е нещо вън от мене, с Когото аз се разговарям. Значи аз съм едно, а Господ е друго. Там е всичката лъжа. Когато някой казва, че Бог му говори, аз разбирам, че Бог чрез него проявява Своята любов. Когато казвам, че Бог ми говори, аз чувствам, че всичко Той е създал и се радвам на това, което е създал. С това Господ иска да ми каже, че не трябва да презирам и най-малките неща, защото Той ги е създал. Той е събудил моето съзнание да разбирам нещата. Като видя едно куче, Бог ми казва, че трябва да съзнавам, че и кучето е Негово дело. Тогава Той говори на моето съзнание, че не трябва да презирам това куче. Че това е куче, че не е толкова умно като мен, това е друг въпрос. Че не е толкова умно като човека, друго нещо се разбира. То не е дошло още до това развитие, до което човек е стигнал.

Ще ви дам друго едно сравнение. Ако вземете една малка и една голяма торба, по какво се различават тези две торби? Едната торба носи тежест от сто килограма, а другата от десет килограма. Значи те се различават по своята тежест. Човек тежи повече, а кучето тежи по-малко. Аз съм по-тежък от кучето, а кучето е по-леко от мене. И в материално, и в качествено, и в количествено отношение, във всяко отношение моята материя е по-добра от тази на кучето. В материята на човека е вложено повече сила, отколкото в материята на животните. Един ден тази сила ще се увеличи и в животните. Онези сили,

които са увеличили моята материя, ще увеличат и материята на животните.

Сега вие можете да разсъждавате, че сте хора, че сте създадени при особени условия. Това е човешко схващане. Че сте създадени при особени условия, това е така, но особените условия не разбират изключителни условия, които съществуват само за Него. Това е лъжа. В Бога изключителни условия няма. Като казвам, че в Бога изключителни условия няма, вие ще разбирате съвсем друго нещо. Това значи да припишете на Бога лицеприятие, да бъдете към едни един, а към други друг. Не че Бог не прави разлика между съществата. Той прави разлика. В съзнанието си един добър човек се различава от един лош. Бог има ясна представа за онзи, който говори лъжа, и за онзи, който говори истината. Бог не може да се измени в Себе Си, но Той знае причината за лъжата.

Как можете да накарате един човек да не лъже? Като му дадете повече, отколкото му трябва. Щом има по-малко, отколкото му трябва, той никога няма да ви говори истината. Щом има повече, отколкото му трябва, той никога няма да ви говори лъжа. Сега аз ви говоря при изключителни условия. Иначе вие не можете да използвате живота.

Сега, като наблюдавам хората, виждам колко те са неестествени. Например за мене едно помръдване на палците или дали вървите свободно, или не, това означава нещо. Вие вървите с разтворено палто, но като ме видите или като срещнете някой човек, веднага затваряте, загръщате палтото си. Какво означава загърването на вашето палто? У турците шалварите долу са затворени, а горе са широки. На свещениците гащите са затворени долу, а ръкавите им са широки. Значи, каквото им дойде, те широко взимат, а като дойде до даване, там ги няма. Аз го-

воря за това, което всеки ден става, не говоря за външните свещеници, но за вътрешните свещеници в човека. Аз не говоря за светиите свещеници.

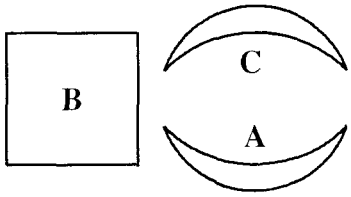

Следователно всяка мисъл, всяко чувство, което минава през мене, аз ги изпитвам, прекарвам ги през тези състояния, прекарвам ги през състоянието на площта **B** – през най-малкото изкушение, после го спусне към **C** и към **B – A**. Ако издържа при всички условия, значи аз се намирам в едно нормално положение, в правия път. Понякога събирам нещата в себе си, когато съм в областта **A**, а понякога ги разпръсквам – в областта **C**. Представете си, че сте сиромах, нямате пет пари в джоба си. Вие сте в областта **C**, в изпъкналата част. Вие сте в изпъкнали условия и оставате съвършено сам без никого. Всички хора се отдалечават от вас, всички имат желание да вземат нещо от вас, да ви окрадат. Когато всеки иска да вземе от вас нещо, това доказва, че вие се намирате в една изпъкнала площ, обърната. Обратният процес – влезте в длъбнатината, тогава всеки ще дойде при вас не от добра воля, но от сиромашия, всеки ще иска да върне това, което е взел. За тях това съставя известна тяжест. В това положение вече идва законът на любовта, да постави нещата на тяхното нормално състояние.

Любовта, това е нормалното положение в битието. Според мене любовта е нормалното положение, в което животът функционира правилно във всички направления. Не че това ме боли или онова, но любовта е нормалното положение, в което животът функционира правилно във всички свои направления. И тога-

ва всички хора се обичат. Щом хората се обичат, това показва, че отношенията в любовта са правилни. Щом отношенията в любовта не са правилни, и любовта не е правилна. Щом има малко съмнение, щом отношенията не са правилни, щом има подозрение, и любовта не е правилна. В любовта имате правилно разбиране за нещата, но философско разбиране. Преди всичко вие нямате ясна представа, каква нужда има Бог от вашата любов. Какво ще предадем ние на Бога с нашата любов? Тази е цялата философия на живота. Вие казвате, че за да обичате един човек, той трябва да има някаква нужда от вас. Това е първо, но то е относителна истина. Каква нужда има Бог да Го обичате? И Той е щастлив в Себе Си, Той няма нужда от нашата любов. За нас ние имаме нужда от Божията любов, но Бог няма нужда от нашата любов. Бог не ни счита за нещо отделно от Себе Си. Той схваща едно, а вие схващате друго. Ние се делим от Него. Той ни мисли доброто и не се дели от нас. Той ни мисли доброто, понеже не ни дели от Себе Си. Каквото има Той, всичко дава, а ние каквото имаме, искаме да си го вземем. Ние искаме да си задържим това, което имаме, а с това се делим от Него. Вследствие на това в света съществува такъв дележ – дъщерята се дели от майка си, синът от баща си и всеки казва: „И аз искам да имам свой дял, няма да слугувам цял живот на хората.“ Кой не се натъква на това противоречие в света? Вследствие на това идва и разбирането.

Някои мислят, че като остареят, поумняват. Не, по-глупави хора от старите в света няма. Щом човек е глупав, той е стар; щом лъже, той е стар; щом се гневи, той е стар; щом се обезвери, той е стар. Всичко отрицателно в живота представя старостта. Като говоря за старостта, аз имам предвид всички отрицателни неща. Щом почнем да мислим за онези мъдреци с белите бради, това вече не са

стари хора. Защо се прегърбва човек? Той казва: „Остарях вече.“ Остарял е, защото няма кого да обича и няма кой да го обича. Той, като гледа, гледа, казва: „Остарях вече, тези хора не мислят като мен.“ Това е изменение на площта, в която досега той се е движил. Условията вече са изменени за него. Като дете той първо е бил на плоскостта, а после всички са започнали да се събират около него, жена му, дъщеря му. После всички излизат от тази вдлъбната площ и се разпръсват. Всички около него измират, най-после и той ще умре. При обратния процес всичко идва при него. В изпъкналата площ като попадне човек, казва, че той е умрял. Не, всичко около човека се е разпръснало, всичко е изчезнало. Това наричат в литературата разпръсване.

Вие можете да дадете друго обяснение. Досега аз съм намерил тези три фигури като най-добри. Ако вие можете да дадете нещо по-добро, и аз ще го приема. Докато сте на плоскостта, вие сте дете, радвате се на живота си, нямате никакви грижи. Щом влезете в огънатата площ, вие се жените, раждате деца, строите къщи. Щом почнете да остарявате, и жена ви остарява и умира, децата ви напущат, вие се намирате в една изпъкнала площ и не разбирате живота. За да разберете живота, вие трябва да съберете тези три фигури в едно. Това е закон на любовта.

Сега аз ви говоря именно за този закон. Вие разбирате любовта, но по вашему. Не разбирате любовта като едно нормално състояние на живота, в което вие можете да се освободите от любовта, да станете силни, да надделеете на условията да не ви измъчват. Вие трябва да станете силни, че мислите на хората да не ви влияят.

Сега вие се смущавате и все питате: „Какво ще стане с българската държава?“ Вие мислите за държавата, но в свещените книги не се говори за никак-

ва държава. Там се говори за Царството Божие. Вие сте създали ред държави. Какво ще стане с българската, какво ще стане с английската и с другите държави? Ще стане това, което е станало и с другите държави. Ако Царството Божие изчезне, всички останали държави ще изчезнат. Ако Царството Божие е цялото, всички други държави са части на това цяло. Отделната държава не е цялото, но вие трябва да ѝ дадете съответното място. Цялото е ценното.

Не е въпросът да излезете в света и да кажете в какво вярвате. Това ще бъде една лъжа. Вие не вярвате още. В какво вярвате? Аз наричам вяра, като пипнете нещо, веднага да го превърнете в злато или в диамант. Колко души от вас можете да правите това? Ще кажете: „Пипни го ти и го превърни в злато, да видим как става.“ Когато искам да убедя себе си, аз ще го пипна. Аз съм убеден в себе си за всичко, което мога да направя, но вас не мога да убедя. Ако пред вас създам един диамант, ще дам условия да ме лъжете. Вие веднага ще измените положението си спрямо мене и ще почнете да ме лъжете, да се докарвате. Ако пипна един камък и за да ви уверя, го превърна в диамант, това ще е първата лъжа. Аз мога да ви дам колкото искате диаманти, но съжалявам, че с това даване ще внеса във вас първата лъжа, а лъжата ще разруши всичко. Най-първо аз трябва да убедя себе си и знам: няма да лъжеш себе си и ще се освободиш и от микроскопическите лъжи.

Аз си служа с два процеса на превръщане. Първо пипна един предмет и го превърна в диамант, но като видя, че след десетина години той ще ми създаде някакво изкушение, отдалече още предвиждам това и го превръщам в камък. Като мине изкушението, пак го превръщам в диамант. Като дойде изкушението, пак става камък. Пипна един предмет, направя го злато. После пак го пипна, става желязо. Та

онзи, който иска да ме лъже, само го пипна и той става камък. След това му казвам, че той нищо не може да направи.

Сега какво разбрахте вие? По-добре не ми казвайте. Да спи злото под камък. Ето едно практическо правило от вашия живот.

Та оставете всичко друго настрана и помнете, че лъжата обезсилва човека. Каквато и да е лъжа, тя обезсилва човека, лишава го от капиталите, които има. Тя всичко взима. Колкото пъти я употребите, тя всичко ще ви вземе и един ден ще ви остави последен бедняк. Помнете това правило: лъжата постоянно обезсилва човека. Казвате: „Лъжата не е хубаво нещо, трябва да се изхвърли навън." Аз не казвам така, но казвам: лъжата обезсилва човека. Няма по-страшно нещо от това човек да бъде обезсилен. Няма по-страшно нещо от това човек да бъде безсилен. Това е цяло робство. Щом лъжата ви обезсили, втората стъпка е да станете роб, да попаднете в робство. Щом се обезсилвате, вие сте изложен на робство, а щом станете роб на условията, каквото ви наложат, ще правите. Вие не сте господар на себе си. Тогава вие можете да направите всички престъпления, всички грехове.

Сега пък другото определение се отнася до истината. Истината усилва човека, там е свободата. Истината е контрастна дума на лъжата. Дръжте тогава истината в себе си, понеже тя усилва човека. Истината е пътят, по който идват знанието, силите, всичко в света. Дръжте тези две неща в ума си и те могат да се приложат. Другите неща разбъркват ума.

Като ви говоря така, виждам, че в умовете ви става цяла каша. Тази сутрин аз ви прекарах през голям огън, само за да изкарам тези две правила. Ако тези две правила не можеха да излязат от огъня, той щеше да бъде опасен.

Важни са двете неща: че лъжата обезсилва, а истината усилва. Лъжата всичко разрушава. Казвате: „Това не е вярно, онова не е вярно.“ Кое е вярно тогава? Не че не е вярно, но ние сме съградили живот върху относителни истини. Ние не подозираме даже онова, което е долу, под реалността. Това е земята. А ледът трябва да се стопи, за да започне тревата да никне отдолу. Тогава ще дойдем до реалността.

Когато се освободим от сегашните противоречия на живота и започнем да се обичаме, да се разбираме, това показва, че ледът се е стопил. Докато не се стопи ледът, ние винаги ще имаме една относителна реалност в света.

„Добрата молитва“

6.20 часа

Тридесет и втора лекция на Общия окултен клас
8 май 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ПОСЛЕДНИЯТ ИЗПИТ

„Добрата молитва“
„Махар Бену Аба“

Ще прочета само няколко стиха от четиринайсета глава на Евангелието на Иоан, от двайсет и пети стих до края.

Има едно знание за света, което се отнася само до външния свят на човека. Туй, което хората наричат физическия живот и живота, който сега преминаваме, всеки път може да го придобием. Тъй както някой човек, който е живял в някоя къща и е претеглил много несгоди, там керемидите отгоре са пропукани и капе, прозорците са строшени, стените имат дупки, не е удобно за живеене, и човек се оплаква. Когато времето е сухо, когато времето е топло, и къщата е развалена, не ни смущава толкова. Но когато времето отвън се развали, тогава се виждат недъзите на къщата къде са. В дадения случай къщата сама по себе си не е толкова важна, но при студеното време е важна. Ако е топло времето отвън, човек може да спи и в такава къща. Така е и с човешкото тяло. Сравнението е, човешкото тяло е едно удобно жилище. Ако някой път в него станат много пропуквания, ако времето отвън се развали, станат лоши условията в живота, човек не може да издържи.

Защо се говори за онзи свят и за този свят и в какво е същината на този свят и на онзи свят? Ако

рече човек да ви разправя за тази същина, вие ще изгубите вътрешния смисъл на нещата. Някой път може да питате в какво седи външната красота. Един може да каже, че е в устата, в очите, някой може да каже – във веждите, в носа. Но красотата не седи в носа, нито във веждите, нито в очите. Привидно то е така. Вие казвате, че светлината иде от тази лампа. Ни най-малко не е така. Иде някъде отдалече, но тук се проявява. Това е едно условие. Може вие да се лъжете, да мислите, че тази лампа свети. Може тя да е заставена да свети, но тя не свети. Вашият нос може да е красив, може да си мислите, че е красив. Вие мислите, че е така. В какво седи тогава същината? Казва Христос: „Този Дух на истината като дойде, Той ще ви научи.“ Запитали се тогава учениците, значи, когато им е говорил Христос, този Дух не е бил дошъл. Питам тогава, това което те знаят, кой ги е учил? Той е бил с тях.

И мисленето е като тъкането. Гледате един плат, че е красив, хубав, така е. Но този плат е направен от хиляди нишки, които са преплетени. Разплетени нишките, оставена една нишка сама, не е красива. Но в плата съединени тия нишки в едно, вие казвате тогава: „Платът е красив, хубав, мек.“ Сега мекотата в какво седи? За някой плат казвате, че е остър, а за някой, че е мек. Имате едно усещане в пръстите. Като пипнете плата, казвате: „Мек е този плат, за дрехи става. Другият е остър.“ Едни овце дават мека вълна, а други – малко остра вълна. По характер тия овце едни и същи ли са? Не че не са същи, същи са, но има едно различие в тях. Един човек може да произнесе една дума и има едно влияние, а друг може да я произнесе и да има друго влияние.

Дойде някой търговец. Като ви говори, той така ще ви възпламени, така ще ви забърка ума, и ще ви склони да си купите от стоката му. Ток казва:

„Защо работиш тук с мотиката? Вземи този лотариен билет. Ще спечелиш един милион лева и повече няма да се мъчиш.“ И след като го убеди, този се въодушеви и взема билета. И седи той, не работи, оставя мотиката настрани, извади билета – един милион лева! Където ходи, все парите вижда. Дойде тегленето, парите не идват. Действително един милион лева са много нещо, но неговият билет не е имал силата да привлече парите, а друг билет ги е привлякъл. Търговецът казва: „Късмет е това. Този път късметът не върви, но втори път като вземеш билет, непременно ще спечелиш.“ Пак взема билета – веднъж, дваж, триж... така продължава.

Няма човек в света, който да не е вземал и да не е уповавал. По някой път той се е обезсърчавал от своята лотария, и най-после съзнава: „Остаряхме, и не можахме да постигнем това, което очаквахме.“ Сега мога да ви опиша от вас кой какво е желал, но е безпредметно. Мога да опиша, не е мъчна работа, но казвам, ако опиша, какво ще спечелите вие или какво ше спечеля аз? Да допуснем сега, някой от вас, още като е станал на десет години, е влязла идеята в ума му да стане поп. Някой човек свършва семинарията, духовната академия и след като стане поп, какво е спечелил? Спечелил е нещо, че петдесет пъти на годината е бил в празнични дрехи, петдесет пъти той се е обличал със светли дрехи и петдесет пъти се е съблича. Петдесет пъти е мязал на себе си, а петдесет пъти се е различавал от хората с нещо. Тия дрехи допринасяли ли са нещо на самия човек? Допринасяли са нещо, не отричам това, но в самата същина на човека те нищо не са допринесли. Защото, ако позлатите един предмет, той не е видоизменил същината си, но позлатяването предпазва този предмет в дадения случай от вода, от известна ръжда или разход, в който той принася на хората.

Сега ние идваме по закона на аналогията. на сравненията, за да обясним духовния живот. След няколко месеца това позлатяване изчезва и остава предметът такъв, какъвто си е бил. Същото е и с калайдисването на медните съдове. И калаят е едно удобство, за да не се тровят хората. И ако дълго време употребявате един съд, веднага този калай изчезва. И веднъж ще го калайдисат, втори, трети, четвърти път.

Някой път вие вземате думата: „Мен ме калайдисаха хубаво." И щом калайдисат някой човек, защо се оплаква? Когато калайдисват един котел, оплаква ли се котелът, че са го калайдисали? Хората имат уважение към калайдисания котел. Те го окачват на стената или вода носят с него. Щом му се свърши калаят, щом не е калайдисан, турят го настрана, опасяват се от него. Не зная откъде е дошла идеята у вас – „калайдисаха ме хубаво". Но аз схващам, разбирам идеята, в моя ум е „разкалайдисаха ме". Това го превеждам и казвам: „Трябва да се калайдиса наново." Тогава имате един лъжлив процес, имате такива калайджии, които не знаят как да калайдисват, а само привидно калайдисват, и както не трябва. „Парите отидоха напразно и пак трябва да се калайдиса." Значи, калайдисаха ме не тъй, както трябва, празна работа. Туриха ме на огъня, пекоха ме, но калаят не се хвана отгоре. Значи калайдисаха ме, без да хвана калая.

Та казвам: често в човешкия език ние си служим с думи, които нямат вътрешен смисъл. На човека може да му говорим за Бога, двайсет години той ще слуша за Бога и навсякъде ще приказва за Господа, ще проповядва, че има Господ, а като влезе в някоя къща, обича да попипва, да си открадне, да вземе и тури в джоба си. Тази идея не е съществена за него. Той краде, лъже и казва: „Има Господ." Е,

казвам, какъв е този Господ за него? Това е една посредствена идея. Ако този човек имаше идеята за Бога, че вижда всичко, той ще има едно страхопочитание. Където ходи, ще бъде изправен в своите постъпки, в думите, във всичко. Каквото има, ще дава. А в първия случай вече идеята за Бога е чисто човешка, метаморфозирана.

Аз често разсъждавам. Идва някой човек при мене беден, оплаква ми се. Аз казвам в себе си: „Ти вярваш в Бога, че Той създал всичко в света. Този човек иска сега нещо от тебе, какво ще направиш заради него?“ На себе си казвам това. После си мисля: да си върви, да иде да работи. Такива като него мнозина ще дойдат, един, втори, трети, ще дойдат да ме лъжат. „Да си вървят да работят“ – разсъждавам си аз. Тези разсъждения на себе си казвам. Но утре казвам, ти ще имаш нужда от нещо и той ще ти каже: „Да си върви.“ Той да си върви и аз да си вървя, и всички може да си вървим, но какво се постига? Аз в себе си питам: този човек защо е дошъл от мене да проси нещо и защо в мене няма желание аз да му услужа? Може да ви обясня по който и да е начин, но има друго нещо, което ние пропущаме.

Представете си един свят, дето въздухът се продава на бакалниците. Сега вие живеете в един свят, дето въздухът не се продава, но представете си, че се продава. Продава се някой път и на този свят. Когато някой водолаз слезе във водата, той си носи продадения въздух. Отгоре трябва да му изпращат въздух. Или когато някой авиатор се вдига нависоко из въздуха, той си носи резервоар, напълнен с въздух. Ако не носи въздух, той от високото място ще отпадне. Ще си носи купения въздух отдолу. И вие по някой път, ако ви изведа високо горе в духовния свят, като ви говоря много за духовно, заспивате. И защо заспивате? Понеже въздух нямате. И човек трябва

да си носи такива батерии отдолу, че като дойде горе, да не заспива. Мен, казва, не ме интересува това. Не че не го интересува, но там, дето се е покачил, той не може да разсъждава. Той трябва да има някоя идея пак от този свят. Вие не сте свикнали да живеете на тази височина, на този редкия, чистия въздух дробовете не са привикнали и затова спите.

Някой казва: „Да обясним духовния свят, какъв е той." По никой начин не можем да обясним живота на ангелите на хората. Външното обяснение на този живот ще бъде точно такова, какъвто е животът на хората. *Вие можете да обясните любовта на* хората. Можете да обясните, че очите на човека, като се влюби, са такива и такива, че носът му е такъв, че устата, че лицето му се изменяло, дрехите му се изменят, стават нови, чисти. Но това не е любов. Че очите светят някому, ни най-малко това не показва, че има някаква любов. Че носът му бил красив, и това не показва, че той има любов. Ни най-малко. Любовта не е нещо, което можете да хванете, да опишете. Тя почти няма никакви образи. Тя образува всичките образи, без да можете да схванете нейния образ. Че аз съм видял влюбени котки, виждал съм влюбени кучета, птиченца, виждал съм влюбени змии, обвити една в друга. Наблюдавал съм и влюбени пеперуди – виждал съм, че едната лудува за другата. Виждал съм хора влюбени, от всичките възможности и категории. Виждал съм професори влюбени, виждал съм млади моми влюбени, момци влюбени, царе влюбени, генерали влюбени, владици влюбени, попове влюбени, светии влюбени, гении влюбени, талантливи хора влюбени, та какви ли не съм виждал.

Седя и разсъждавам, каква е любовта на владиката, на гения и на всички тия хора? И всички тия хора говорят все за любов. Може да ви приведа пример и за един ангел. И той като се влюби, в не-

бето не го свърта, напуска небето и слиза не земята. Някой път му казват: „Ти ще страдаш, стой тук.“ Той казва: „Не.“ И имаме примери, този ангел, като слезе от небето, пъшка, казва: „Че що ми трябваше да слизам долу? Да се върна веднъж на небето, не стъпвам на земята.“ Тъй си казва ангелът. Отчасти е вярно и отчасти има нещо невярно. Много разкази има, за които аз мога да говоря неща, за които аз зная. Но много разкази има, които отвънка са разправяни. Всякога намирам, че разказваното не отговаря на самата действителност.

В любовта има едно качество, което признава хората. Ти допускаш най-първо, че туй същество, което обичаш, е като теб. Допускаш това, без да искаш. И ако не го допуснеш, любовта не може да се прояви. Второто положение в любовта е, че допущаш, туй същество е като тебе, ти допущаш, че туй същество донякъде има същите стремежи, каквито ти имаш. Допущаш това. Ти това не го знаеш, но допущаш го. И по някой път намериш в някое същество, което обичаш, някои странности, намираш, че туй същество, което ти обичаш, е тъй странно, така че нищо в себе си не можеш да намериш, с което да обясниш положението. А и през ума не ти дохожда, че трябва да се молиш на Бога. А туй същество, в което ти си се влюбил, то някой път тъй се абстрахира, толкова други неща са го погълнали, че не мисли за теб. Казваш: „Какво става с мене?“ Туй същество става малко особено към тебе, не ти обръща внимание, а се е вдълбало дълбоко в себе си и има едни особени разсъждения. Минава половин час, час, ти го буташ, казваш му: „Стани.“ То не става. Туй същество казва: „Имах едно видение.“ „Че какво видение? И какво можеш да видиш?“ И то ти казва: „Туй нещо не е за тебе.“ „Че как да не е?“ „Е, не е за тебе.“ Аз като припадам и ти като припадаш,

тогава работата не върви, ти няма нищо да спечелиш. То може, но в дадения случай единият като припада, другият не трябва да припада, защото двама като припаднат, работите не вървят.

Ако реша да ви опиша онзи свят, един от най-възвишените светове, вие как ще го разберете? Представете си, че едно същество от една по-висока култура, описва нашия свят и описва хората какви са, че имат височина един метър и половина – два метра, широчина имат и така нататък. Представете си, че туй същество описва едно наше земно същество, което влиза към къщи, как си отваря вратата. И това движение ще го начертае, на вратата. Трябва да начертае една врата отворена и как влиза вътре. Ами как ще начертае туй същество, че седи на стол? Но тия хора в нисшия свят не знаят какво нещо е стол. Ти ще им обясниш на тия нисши същества, че седиш на стол. Най-после това същество иска да си легне. Как ще им покажеш на тия хора, че това същество си ляга? Той ще направи една дълга линия, ще я тури тъй хоризонтално. Тази хоризонтална линия ще покаже спане. Но тази линия сама по себе си спане ли е? То е същото описание, да кажем, ако един човек има дълъг нос.

Дългият нос показва амбициозен човек. Амбициозността не седи в носа, но в дадения случай така се изразява. Ако вие премахнете носа на човека, той няма да бъде амбициозен, амбицията ще изчезне.

Големият палец показва силата на човека. Ако вие отрежете двата палеца на човека, волята му няма да може да се прояви. Ако отрежете първия пръст на човека, той ще изгуби нещо много важно. Ако ви отрежат втория, третия, четвъртия пръст, ако на някой човек му отрежат пръстите, той е изгубил съвсем вече онази интелигентност за проява, той не може да се прояви. Вие не може още да знаете, че с

едно вдигане на ръката, свиване на пръстите, във вас се проявяват големи сили, които стимулират и ума ви, и любовта ви. Ако вашата ръка не се движи, ако вашият палец се атрофира и не може да се върти, туй показва едно болезнено състояние. Ако не можете да свиете палеца си, това показва че сте дошли до положение да фалирате. И ако ръката ви не може да се движи, показва, че ще фалирате. И ако кракът ви не може да върви, фалирали сте. И ако гръбнакът ви не може да се огъва, фалирали сте. И най-после, като престане всичко да се движи, вие сте изцяло фалирали.

Кажете: „Като дойде Христос, какво ще направи в света?“ Ще повдигне фалиралите търговци, ще бутне палците, че отвори очите и умовете. На физическия свят палците представят Божествения свят. Ако искате да знаете какво нещо е Божествения свят, ще изучавате палците. И ако не знаете предназначението им, защо Господ всичко е построил, тогава какво знаете? Които не разбират своя палец, нищо не разбират. Някой път аз казвам: бъкел не разбирам. Аз си го претълкувам така: да вдигаш един празен бъкел, от който не можеш да извадиш нито капка вода. Има и бъклица. Бъкелът е за вода, а в бъклиците има вино или ракийка, такава сливовица. И знаете ли колко е хубаво. Тургат ѝ малко сладка дъвка и малко сладчина, че като пийнете, завъртява се главата. Тия бъклички някой път ги носи някой, и като не е вдъхновен, отвори, вдигне нагоре, и като погледне към небето, той се въодушеви малко. Три-четири пъти като вдигне бъкличката и човекът стане разговорчив. И ръцете си маха, и пее. Някой казва: „Онзи какво прави там с тази бъклица?“ „Тя не е за вас, тя е за мене. Аз като си взема малко от нея, тя ми придава нещо.“ На физическия свят туй е палецът.

Значи един палец не е само Божествен свят, но той представлява и волевата страна на човека. Който има един хубав палец, той може да се бори с всички неприятели в света. Зависи как е сформируван палецът. Аз ви говоря за палеца сега много повърхностно, но палецът е цял един свят, не е така проста работа. Аз съм слушал хироманти да говорят за палеца. Някой път съм се хващал за корема да се смея. Говорят, говорят, вярно е, но те за палеца говорят, както се говори за една красива мома, окичена с хубави дрехи. Това ни най-малко не е красива мома. Тя има своя дълбока същност, за която не се говори. В палеца е скрита цяла наука. Ако вие знаете как да свивате тоя палец, много работи можете да направите. Но ако не знаете как да го свивате – и то е наука. Вие имате един палец, и не знаете как да го свивате. Когато свивате палеца, ни най-малко не ви е дошло наум, да видите какви ъгли образувате?

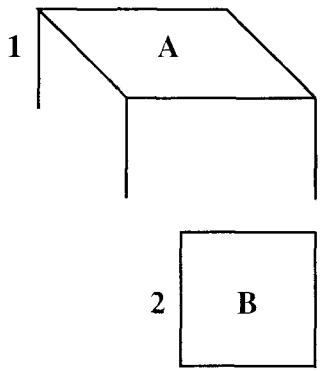

Представете си, тъй разгледани, двете линии какво показват? Две успоредни [линии], нали така? Но тези линии принадлежат към друг свят, съвсем отвлечен свят. Искам да ви представя една плоскост с други измерения, с други разбирания. Тук вече се образува една плоскост. Една плоскост ли е **B**? Туй е едно отражение, изображение на един триизмерен свят. Но вие трябва да разбирате този острия ъгъл **A**, който се образува. Острите ъгли показват път към света. Защото, ако не турите ъглите, вие ще имате така този чертеж **C**, и какво ще разберете от него?

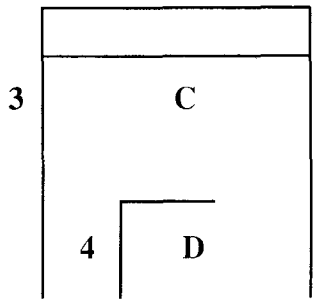

Вие имате едно тяло. Мислите, че имате една стълба. Но това е една повърхност, която е пречупена. Тази линия показва, че има една площ, която е пречупена на деветдесет градуса. Туй пречупване показва такова положение. Ако си поставите пръстите на ръката под този ъгъл на съпротивление, какво означава това? Съпротивлението показва пречупването, което има ръката.

Изисква се известна наука, много дълбока наука, за да разберете духовния свят. А пък за да може да влезете в съприкосновение с тия същества или пък да влезете в общение с Бога, какво нещо се иска от вас, не можете да си представите. Защото в Бога вие може да живеете, и Бог към вас може да има прости отношения, а може да има и по-сложни отношения. Една майка може да носи девет месеца детето в утробата си, но детето нищо не знае за това. Може да го е носила три години на ръцете си, но детето нищо не знае за това, и това положение детето не знае. Едва когато детето е излязло от утробата на майката и от ръцете ѝ, и като е ходило десет години на училище, и се разговори с майка си, едва тогава то почва да разбира характера на майката. Докато е в ръцете на майката туй дете има съвсем повърхностно разбиране за майката. То обича майка си, доколкото тя му дава храна.

Но туй нещо, което майката прави, може да направи и всяко същество отвънка. И туй дете може да е привързано към другите хора толкова, колкото и към майка си. Но това дете, което е привързано към майка си – има нещо друго, което другите хора

не могат да предадат. Което майката е предала на детето, друг никой не може да го предаде. Вие никога не можете да предадете на едно дете това, което му е предала майката, която го е родила. Или другояче казано, вие някой път проповядвате на един човек, искате да го обърнете към Бога. Като го обърнете към Бога, вие можете да бъдете като един настойник, като някой възпитател или майка мащеха, но не като същинската майка. Мащехата по какво се отличава от истинската майка? Има грамадна разлика. Аз не желая да ме възпитава мащеха майка, нито втори баща. Може в краен случай, да. Питам, сега вашата идея каква е?

И за Христа вие имате опитност. Но вие към Бога нямате една непреривна любов. Даже досега в цяла България не съм срещнал нито един човек, който да има непреривна любов. Не съм срещнал нито един българин. Не само в България, но и в Америка не съм срещал нито един човек, на когото любовта да е непреривна. И в Англия бях, и там няма. Американецът и българинът си мязат: като се възбудят, и единият, и другият забравят, че има Господ. Ще ви кажат много работи и после ще се разкаят. Като с нож надялате, надялате, и после кажете: „Не трябваше да кажа това.“ Значи Господ ви казва: „Ти днес прави много глупости.“

Една жена, която е станала православна, седи и прави поклон, та втори, трети, та сто, двеста, триста поклона. Владиката седи горе и казва: „Кажете ѝ да спре, стига толкова. Вкъщи да прави поклони. Един поклон разбирам, но четиристотин, петстотин, шестстотин, но седемстотин и осемстотин поклона! Взема иконата, не дава на другите да се молят.“ Тя му казва: „Братко, ела.“ Тя се измества. „Има и за теб място. Моли се и ти.“ Владиката ѝ казва: „Ще ме заставиш сега да се моля, и като се помоля, цър-

квата ще се развали.“ Наи-после владиката и тя се молят. Казва: „Аз щях да се помоля на Господа, но за тия братя, които са, няма да се помоля, ти да му мислиш.“ И какво става? Владиката я вижда след известно време и ѝ се извинява. Нищо повече. Извинява се на тази жена. Питам сега: какво го ползва това? Защо не остави владиката тази жена да си направи шестстотин поклона? Смущавала другите хора. Какво ги смущава? Тази жена прави туй, което тя знае. Тя иска да служи на Бога, тя не обръща внимание на другите хора. Тя казва: „Трябва да се върши работа за Господа.“ Защо прави тия поклони? Че тя е най-хубавата гимнастика. Ако аз бях един владика, щях така да наказвам поповете и дяконите. Щом съгреши дякон – сто поклона, двеста поклона, триста, четиристотин, петстотин поклона; архимандритът – петстотин поклона. Съгреши жена ти – петстотин поклона. Защо ще я биеш? Накарай я да се моли. И туй е едно възпитание.

Взели сега хората, та обърнали на мода поклоните, и пак не ги правят както трябва. Той ще направи сега така – едва ще се наведе да направи поклон. Питате: „Ти поклони правиш ли?“ Казвам: „Аз на свят* ги правя.“ Тъй не се прави поклон, както православните сега ги правят. Те едва-едва ще се наведат и после ще се повдигнат Православните тъй ще си затворят пръстите в юмруци, свиват си ръцете Защо правят това, и те не знаят. Те да дойдат, аз ще им разправя защо.

Поклонението е една стара философия, във всичките древни религии е съществувало. „Паднали пред лицето на Господа“ Поклонението не е нещо, дошло от християнството, то съществува от незапомнени времена. И когато едно същество се намери в

---

* на свят *(нар.)* – както трябва, свястно

безизходно положение, винаги то ще се кланя, ще прави поклони, ще прави нещо. На земята е така. Иде някоя буря, вятър излезе отнякъде – всички тогава почват да се покланят. Ако бурята е много силна, вие падате по земята на коленете си, за да не ви отвее вятърът. Ще се молите, ще се покланяте и тъй нататък.

Казвам, сега на земята не вземаме поклона като смирение. Казвате: „Да се поклоним пред Господа." Хубаво, но това е едно движение във физическия свят. Но едновременно вие трябва да знаете не само на физическия свят как да се поклоните, но и в света на сърцето трябва да знаете как да се поклоните, и в света на ума трябва да направите един поклон. Не само туй, но и в умствения свят, в чувствения свят и в разумния свят трябва да направите поклони. Добре, сега на земята правите така поклоните, а в духовния свят, със сърцето си, как ще направите поклони? То ще ви се даде. Ще туриш ръцете си тъй отпред. И право е.

Седят двама калугери в един хотел. Във Варна се е случило това. И двамата са български калугери – единият калугерин е от Рилския манастир, а другият от Света гора. Единият казва на този от Света гора: „Ти си много набожен." По какво познава? Той забелязал, че ръцете му тук на пръстите хванали слинове*, като се навеждал да прави поклони. Казва му: „Много поклони правиш." „Отгде знаеш?" „Виждам аз." Той вижда слиновете. А другият казва: „Аз толкова години се моля в Света гора и станах набожен и без да се покланям." Човек може да стане ясновидец. Той вижда слиновете и разбира, че като си турял ръцете на земята, слинове хванали – той минава като човек, който разбира.

---

* слин *(нар.)* – надебеляла и втвърдена кожа, мазол

Сега много хора минават за ясновидци. Никакъв ясновидец не е това. Той видял един слин на твоята ръка и казва: „Много си набожен.“ Брей, отгадал той. Набожният човек се отличава с една черта. Ако това е набожен човек, според както аз го разбирам, и има само един лев в джоба си, то като идеш при него и кажеш: „Имам нужда, гладен съм“, той веднага бръква в джоба, казва: „Имам само един лев, купи си каквото може.“ И си тръгва по пътя. Каквото има той, ще го даде. Ако няма нищо, той ще каже: „Тук имам един приятел. Ела с мене, аз ще се помоля да ти даде малко хляб.“ Този религиозният човек няма много, но всякога у него има за един ден да задоволи всичките твои нужди.

Религиозният човек е отстъпчив, той е внимателен, във всичките най-малки постъпки той е внимателен. А онези хора, които не са религиозни, те са крайно амбициозни, и за малка работа те ще направят цял един скандал, и какво ли не правят. Да кажем, дали са му едно място в някое събрание или в театър, не на първо място. Той какво ли няма да направи, за да седне отпред. Религиозният човек ни най-малко не иска да бъде до олтаря, той не може да бъде и до владиката. Достатъчно е само отдалече да види владиката, нему и това е приятно. Той не може да бъде близо някъде, няма туй желание у религиозния човек. Религиозният човек има едно правилно схващане. Той знае, че като се движи във въздуха, навсякъде може да поеме въздух. Той има едно правилно схващане за въздуха, за дробовете, казва: „Където и да съм аз, ще взема туй, от което имам нужда.“ Той знае, че колкото е по-далече от религиозните хора, толкова по-добре може да се моли на Бога. И религиозният човек знае, че колкото е по-близо до религиозни, толкова по-малко се моли. И много естествено е това. Той се моли, дойде един и казва: „Помогни

ми.“ Таман се помоли, дойде друг: „Жена ми е болна, казва, синът ми.“ И целия ден го занимават. Какво ще се моли на Бога! Пък и като се отдалечи от хората, като остане сам със себе си, тогава вече може да се моли на Бога. И религиозният човек, за да се избави от всичките противоречия на живота, се отделя, но пак ще дойде някой при него и ще му каже: „Не мога да се спогодя с жена си. Кажи ми един начин.“ „Ела с мене, ще идем на планината.“ Завежда го той горе. „Хайде сега да се молим.“ Молят се двамата един час да се оправи жена му. Вторият път казва: „Доведи жена си, тогава тя, ти и аз, тримата, ще се молим, и тази работа ще се оправи.“

Сега вие нямате тази опитност. Нито един от вас не е ходил в планината да се моли. Имали ли сте някои от вас опитността да сте отишли при някой светия да се оплаквате от жена си и той да ви помогне? Нито един от вас не е ходил да се оплаква от жена си. Даже и младите от вас, които сте се влюбвали. Аз считам сега, че е тъй с оженения, който не може да живее с жена си, но и влюбеният не може да живее със своята възлюблена. Гори сърцето му, пък тя обръща гърба си. Обича я той и ходи да се моли, тя пак обръща гърба си. Казва той: „Направете да не я обичам.“ Имали ли сте опитността да отидете при този светия в планината да се молите да ви обичат?

Вие често се влюбвате, но защо? Не знаете защо сте се влюбили. Защо сте се влюбили в някого. Или вие, които сте се оженили, защо се оженихте, кажете ми? Не че искам отговор, аз го зная това, аз за себе си го зная, но вие също трябва да си отговорите. Да се ожените, това е служене на Бога. Да обичате другите хора, това е служене на Бога. Да ядеш, това е служене на Бога. Да ходиш, да мислиш, каквото и да правиш в света – това е все служене на Бога. Това е сега. Но служенето на Бога се отличава

по степени. Можете да служите на Бога по един разумен начин, можете да служите на Бога и по един неразумен начин. Допуснете, че този, когото вие обичате, е силен. Вие, като дойдете до него, казвате: „Не може ли да ми услужиш?“ Той, като ви обича, ще дойде при вас, ще вземе раницата ви. Вие походите, походите, пак кажете: „Съвсем ми се откъснаха краката. Не можеш ли да вземеш и мен да ме поносиш малко?“ Взема те човекът от любов и те поноси донякъде, после почва да усеща тежест. Обич, обич, но един ден ви каже: „Слез от гърба ми.“ На вас ви е било лесно на гърба, не искате да слезете. След десет километра този човек ще ви метне, ще ви хвърли долу на земята и ще каже: „Това не е любов. Няма какво да ме считаш като някой кон.“

Та вие сте влюбени не само в хората, но и в конете. Някой път аз, като срещна някой, който е възседнал някой кон, казвам: той е влюбен в коня и го е яхнал. По някой път съм виждал и луди коне – като рипне конят, хвърли човека и удари на чифте. Казва конят: „Аз не искам такава любов.“ Като го метне, погледне с главата си и каже: „Стига толкова.“ Сега влизаме в една област, дали е тъй, или не. За мене е така, за вас не е. На вас трябва да го докажа това. За мен конете са разумни същества. И някога конят е много по-напреднало същество, отколкото човекът, който го язди. Срещал съм коне, които са много по-учени, отколкото професорите. Но мълчат тия коне. Срещал съм и волове. Воловете са по-гениални от гениите на земята.

Сега аз не искам вие да вярвате. Аз зная, че това е така. Това е за мене. За вас не казвам. Но не за всичките волове е така, много рядко се случват. И тия гениални волове казват: „Дойдохме на земята да свършим последния си изпит.“ Те са адепти, ученици на някоя школа, които са взели формата на

вола, турили са си опашка и рога – изпит имат. И след една-две години като е бил в туй положение, волът ще гледа как си е издържал изпита.

Сега вие мислите, че ще влезете в Царството Божие тъй. И рога да ви израснат, и копита да ви израснат на краката, докато влезете в Царството Божие, хе-ей! И за Христа говорят. Вие сте чудни някой път. Той, като имал образ на Бога, после като се намерил в робски образ, смирил се е. От небето е слезнал онзи завършеният образ. Христос го напусна и се облече в робски образ. И послушен бе до смърт. Вие казвате: „Аз на кон да стана?“ Че аз бих желал да стана кон, отколкото да бъда един пияница. Бих желал да стана някой път един кон, отколкото един крадец, отколкото един генерал, който отрязва главите на хората. Та какво е допринесъл той в света? Господ турил главите на хората, а той казва: „Снемете му главата.“ И след това ще каже: „Така е писано.“ Така е писано в човешките закони.

Казвам: правилната философия в света е – онова, което Бог е създал, не го нарушавайте, да е свободна главата от страдания. Ако един човек е религиозен, той е набожен, моли се, има свои възгледи. Вие какво ли не правите, за да го разубедите. Казвате: „Какъв си глупак, защо се занимаваш с такива работи?“ Това не е говор. Аз, като срещна един кон, не го питам: „Как тъй, защо си взел тази конска форма?“ Че тогава и мен ще ме питат. Та и оная старата баба, която се е облякла в черни дрехи, и оная мома, която се е облякла в хубави дрехи, и те имат свои възгледи. За мене няма разлика между старата баба, коня и младата мома, облечена в хубави дрехи. Старата баба, минала пътя на младата мома и всичките момци са я обичали. Казва: „Аз хубави дрехи имах и всичките момци опитаха и целувките, и прегръдките ми.“ И котката всичко опитала –

този ще одращи, онзи ще одращи. Бабата дава съвети на младата мома, но тя се е влюбила, търси един другар от онзи свят. В този свят е престанала да се влюбва, а търси един от онзи свят. И тя казва: „Да умра, че да ида при него." И защо умират хората? При Бога да идат? Не, те търсят някого да се влюбят. С мъжа е същото. Умряла жена му, и той иска да умре, да иде при своята възлюблена.

Вие казвате по някой път, че обичате Бога. Аз бих желал туй да е тъй, но го намирам, че не е тъй. Но като го намеря, че не е, казвам на себе си – аз поставям другия въпрос така рязко, за да не влезна в изкушение, – казвам: тия хора не живеят по Бога, но ти, който гледаш тия хора, че не живеят по Бога, ти живееш ли по Бога? И почвам аз да разглеждам своя живот от миналото: еди в кое си време – това и това. Правя известен разчет, разглеждам живота си, всичко, каквото съм минал, и влизам в един свят на съвършенство, гдето ще се изгради моят живот. Същото, и вашият живот е една написана книга и един ден тя ще се разгледа, ще бъде поставена на изложение. Като влезете в онзи свят, в невидимия свят, ангелите ще ви я прочетат и ако намерят нещо хубаво във вас, ще кажат: „Това е хубаво написана книга." Ако не намерят, ще кажат: „Не е хубаво написана."

Какво е прераждането? Прераждането е закон за поправка на погрешките, които правят хората. И човек става съвършен, когато цялата книга на неговия живот е написана без никаква погрешка, без никакво петънце или излишна чертичка. Всяка дума там е турена на мястото, всяка картина е турена намясто – само тази [книга] може да се нарече съвършена. Вие като отидете в Божествената библиотека, ще ви турнат в един шкаф и двайсет години ще стоите вътре в шкафа да ви посети някой, че като ви чете, да види, че книгата е хубаво написана. И ако един светия се

заинтересува от вас, то ще бъде първото влизане в тялото. Сега ще кажете: „Тази е еретическа идея.“ Сегашното ви вярване е десет пъти по-еретическо от моята еретическа идея. И ако идете в онзи свят, по една тояга ще ви ударят за погрешките ви. Това е по моето разбиране. Ако отидете със сегашното вярване, сто тояги ще ви турят отгоре. По моето учение една тояга ще ви ударят, а по сегашното учение по сто тояги ще имате на задницата. Ако не ми вярвате, запомнете туй и като идете там, и като ви ударят сто тояги, ще кажете: „Право каза Учителят.“ За мене една тояга ще ви ударят и ще престанат. То е достатъчен прогрес. И аз даже не искам това, но и аз, като влизам в онзи свят, очаквам да ми ударят една тояга. Който разбира – една тояга. И две тояги не искам, но по някой път от любов може и две. Но сто тояги да ми ударят, е много.

Божествената любов, това е вътрешното съдържание, което има в съзнанието. Вие схващате и казвате: „Свещено е това.“ Няма по-свещен образ от образа на Бога. Само като погледнете, влюбите се. Аз гледам на живота другояче, не сериозно, но искрено. Казвам: „Аз съм човек.“ А вие питате: „Ама ти какво искаш да кажеш с това?“ От мене по-добър човек не сте срещали и няма по-добър човек, и никога няма да срещнете по-добър човек от мене.

Сега нищо не разисквайте отвънка. Като отидете в другия свят, ще видите. Аз ви казвам туй за вас, навън не го изнасяйте. Разсъждавам: това същество, в което сте, Бог го е направил. Вие трябва да го оценявате. И това същество, и то ви обича – и вие сте направен от Бога. И то трябва да ви оценява.

Ти си господар, имаш един слуга. Този слуга ти е даден от Бога, Той го е направил. Той ти служи. Той е слуга, ти си господар. Но този слуга е по-учен от тебе. Той в едно отношение стои по-високо от тебе –

по-благороден е. Туй трябва да го съзнаваш. Ти може да си господар. но не си благороден като този слуга. А ти си слуга и може да си по-долен от господаря си. Може в дадения случай господарят да бъде по-учен, отколкото ти, а може и да е по-благороден, отколкото ти го познаваш. Сега това са мои разсъждения.

Дойде един свещеник или владика, или поп – аз заемам човешката страна и Божествената и ги сравнявам. Най-първо човек съблича от неговите човешки работи, оставят Божествените. Като дойде до Божественото, аз имам друг възглед за нещата, аз имам само един възглед. Щом дойде до човешките работи – там много възгледи има. А сега тези работи изнасям, понеже се намирам пред вас като човеци. Измъчвам ви, защото така правите. Туй човешкото го тури настрана, да остане в нас Божественото.

А кое е Божественото? Като влезна в един дом, ти да не ме изгледаш от главата до петите. Туй е човешко. Но съзнаваш със своя ум и казваш: „Това е човек." В дадения случай тъй ме гледаш, но ако ме срещнеш в гората и аз съм един учен човек, въоръжен с пищови, който има намерения или да те пусна да си отидеш, или да те обера? Един българин разбойник, подвизавал се в Делиорман, обира един търговец. Минава друг, и него обира. Минава трети – той не го обира. Питат го: „Защо не обираш и този човек?" „За този човек не ми е казано да го обера. И цяла тайфа разбойници имам, не го обирам. За този не ми е казано." След него минават други, втори, трети, четвърти, обират ги, но защо не оберат и онзи човек? Защото този човек е на Бога. И един ден той минава пак оттам. Те го повикват и казват: „Всякога, когато ти си минавал покрай нас, всякога ни е вървяло много, късметлия човек си бил." Те изваждат от плячката и казват: „Туй от нашата печалба искаме да ти дадем и на теб." Той казва: „Не ми трябва. Дайте ги на други-

го.“ „Но да дадем искаме и ние за Бога. Обрали сме толкова хора, сега искаме за Бога да дадем тези пари.“ Сега този човек какво е направил, взел ли е парите, или не? Аз няма да ви кажа.

Сега в моя ум седи идеята: когато си вървиш с Бога, никой не може да те обере. Когато вървиш без Бога, всеки може да те обере, не ти върви тогава. По някой път не вървиш с Бога. Ако ти разбереш какво нещо е Господ и ако Му служиш, ти не можеш да бъдеш обран, ти не можеш да бъдеш нещастен и не може да не те обичат хората. Някой път сте нещастни, защо? И аз се чудя. Някой път, като гледам хората, си казвам: „Какво искаш от тия хора, Господ ги е направил, забавление си има. Има неща, които ти не разбираш. Какво искаш от тия хора?“ Ама не ме разбират. И често си казвам: не трябва да проповядвам на тия хора, не ме разбират. Забавлявам ги понякога.

Често гледам някой българин, като срещне някого, пита: „Къде отиваш?“ Ти мен си ме питал така. Казвам: „Отивам имане да търся.“ „Ама къде е то?“ „Ти сега остави, но бъди уверен, че като изкопая имането, като се върна, ще ти дам нещо. Хайде сега на добър път.“ Та за имане отивам, как не. Като намеря някой богат човек, и го обера хубаво. Че и аз имам кобур, и аз обирам някой голям богаташ. Вие ще кажете: „Ти обирал ли си?“ Че обирал съм, как не. Аз съм срещал много богати хора, които съм разтоварвал. Ще ви приведа пример.

Преди години дойде един богат инвалид при мене, казва: „Слушал съм за теб, че ти можеш да лекуваш. Ако можеш да ме излекуваш, такава сума ще ти дам.“ „А не – казвам. – Такава мазна риба като тебе с малко няма да мине. Ти няма да се освободиш лесно. Много се скъпиш. Колкото пари имаш в банката, всичкото туй готов ли си да го дадеш?“ Свива си раменатa, казва: „На тебе защо ти са тол-

кова пари?“ „Не, не, готов ли си всичкото да дадеш?“ „Поне три четвърти да останат за мене... Две четвърти, една четвърт да остане за мен.“ „Не, не, всичкото, което имаш, да го дадеш, готов ли си? Ти искаш аз да те лекувам. Но след като те излекувам, ти готов ли си да посветиш живота си на Бога?“ Казва: „Нека си помисля малко.“ И досега не е дошъл. Иска да ме лъже да го лекувам. Рекох: „Всичкото богатство ще дадеш.“ „Е, какво ще го правиш?“ „То е моя работа. И Господ иска да Му служат.“ „Ама толкова попове, владици има, защо само аз?“ „Те с пари му служат, а Господ иска без пари.“ И този човек е българин, и аз го чакам още, все ще дойде при мен. Онова, което имате, все ще трябва да го дадете, нищо повече. Все ще го дадете. Вие сте натоварени коне. Вие не искате, но все ще дойдете до едно място и ще ви разтоварят. Аз туй го зная. А някои от вас има, които не сте натоварени. Казвам: ще ви натоварят. Едни от вас ще разтоварят, а други ще натоварят. И туй ще се сбъдне.

Сега туй, което трябва да остане, силната мисъл, е една: беззаветна любов към Бога, за да можем да постигнем всичко онова, което Бог е вложил в нас. Ако аз съм музикант и вярвам в Бога, аз няма да остана беден. Снощи гледах една млада пианистка, която изнесе концерт, госпожица Ани Фишер, унгарка. Хубаво свири. Сега, всички не знаят в какво седи магията. Аз я наблюдавах – движението на нейните ръце, после движението на нейното лице. Предварително ми разправяха за нея, но моите схващания за нея са съвсем други. Аз като погледна цялата история на нейната музикалност – по какъв път е минала, какви движения прави, всяко едно движение, как тя свири и онова, което тя свири, свири тъй прочувствено и с мисъл, и с чувство, и така предава своята мисъл на слушателите, така беше хубаво всич-

ко. и мисля, ако всичките религиозни хора могат да свирят като нея това, в което те вярват, ако можеха да го предадат, и което мислят, да го предадат така хубаво и както трябва и по мисъл, и по чувство, щяха да повлияят, щяха да променят хората. Някои свирят само тъй отгоре-отгоре, а тя преживява. Сякаш с всичките движения, с всичките си клетки свиреше. Съвсем млада мома, около двайсетгодишна, тя свири и казва: „Туй е само една малка дарба." Но аз казвам: за да свири така, колко хиляди хора, умове и сърца са работили, докато създадат този материал, и колко умове са работили, докато създадат това пиано, и колко други са работили да създадат тази публика, за да я слушат, и тя иде като един ангел да предаде онова, което Бог е приготвил. И тя свири, и всички се радват на онова, което Бог е приготвил, което Бог е вложил в музиката и в нея.

Вие сте дошли на света или да слушате, или да не слушате. Някой казва: „Дошъл съм като слушател. Което Бог е направил, дошъл съм да го чуя." И аз съм пратен да ме учат хората. Затова, което Бог е направил в мене, да го правя. Вие сте музикант или поет, баща или майка, то е за да изявите това, което Бог е вложил във вас. Щом сте баща, трябва да изявите своята любов. Или ако сте майка, да имате деца сте дошли, не да работите за вас, а да проявите Божията любов. Ако сте свещеник, ще работите, за да може Бог да работи чрез вас, а не да се обличате и съблича по петдесет пъти в годината, като някоя мома.

Туй новото е, което трябва да имате. Някой казва: „Ние сме окултисти." Или: „Аз съм православен." Нито окултист, нито православен. Откога православни станахте и откога окултисти станахте? „Ама, казва, аз съм евангелист." Никакъв евангелист не си. „Ама аз съм мистик." Никакъв мистик. Това са само

думи, демонстрации. „Ама аз съм учен човек.“ Никакъв учен човек не си ти. Това са неразбрани работи. Единственото, което вие може да знаете в дадения случай, то е да почувствате в себе си присъствието на Бога, че сте пратен на земята, за да може Бог чрез вас или да възприеме нещо, да види в света какво става, или да предаде нещо чрез вас, било чрез пеене и тъй нататък. Ако вие сте един проводник на това, ще се благословите. И ако предадете това, което Бог е вложил във вас, ще се благословите. А какво прави светът? Не ходете да оправяте света. Та тогава ще мязате на един чук, който чука, оправя камъни или на едно точило, което точи ножовете. Но нито точилото е оправило света, нито чукът е оправил света. Ама остър трябва да бъде. Нито един нож не е оправил света. Всяко точило, което се точи, се изхабява. Всеки чук, който чука, и той се изхабява. И ножът се изхабява. Аз гледам: вие сте и чукове, и точила, и ножове, но това не е смисълът на живота. Вън от точилото е животът, вън от ножа е животът и вън от чуковете е животът. Това са само условия, пътища за Божествения живот.

И казвам, сегашните религиозни хора не са освободени от своите чукове, точила и ножове. Навсякъде, където влезете, виждате – точилото му е там, ножът му е там турен, и той минава за евангелист, за православен, за баптист, за какво ли не. И за окултист минава, а чуковете са там. И казвам, всички сте един чешит. Но вие казвате – да си хвърлите точилата. Не точете без пари. Дойде някой, който е ръждясал, турете го на точилото, да му се махне ръждата. Някой върви с острото на ножа напред. Вземете ножа и махнете малко от него. Чука ще го употребите някой път за камъните. Тук може да си направите нещо. Но главното в живота, турете чука на място. *(Учителят показва палеца.)*

Чукът е палецът, точилото е носът, а къде е сабята? Езикът. Той като го извади, голям е. Хубаво. Вашият чук е във вашата ръка, вашето точило е вашият нос, а вашата сабя е езикът ви. Но казвам, чукове имате. Палеца ще го турите, където трябва. И точилото ще го турите, където трябва. И ножа си, който имате, ще го употребите, където трябва. Че като дойдат ангелите и светиите, да намерят, че с вашия чук, с вашето точило и с вашия нож, с вашата сабя не сте направили една пакост.

И тогава ще дойде Христос и ще каже: „Ела, добри и верни рабе.“ Не казвам да хвърлите сабите си, не казвам да хвърлите чуковете си. Ножовете си и точилата си, и сабите си носете, но да не правите пакост с тия чукове, точила и саби.

Но да употребявате Божията любов, че да бъдете полезни и на себе си, и на окръжаващите.

„Отче наш“

Тридесет и трета лекция на Общия окултен клас
15 май 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ОБЩИ ПОГРЕШКИ И ОБЩИ ДОБРОДЕТЕЛИ

„Отче наш“
„Радост весели сърцето ми“

Има хора, които много са учили, много знаят, но има неща, които не знаят. Вземете предвид, днес идвам да ви покажа един път, по който хората криво вървят.

Сега всички казват, че човек трябва да се подвизава, трябва да бъде добър. Човек може да бъде добър само при известни условия, лош може да бъде само при известни условия. Но има колективно зло в света. Един направил някъде погрешка далече, хиляди хора страдат. Да кажем, направят една банка, хиляди хора вложат парите си в нея. Някой направи една погрешка, цялата банка фалира, всички губят. Някоя майка не живяла добре в някое поколение, не живяла както трябва, това се предава на ред други поколения. Майката направила една погрешка, поколенията страдат.

Казвам: всичките мъчнотии са в общите погрешки. Една обща погрешка как ще я поправите сега, кажете ми? Всичките почти хора страдат не от собствени погрешки, които сега са направили, те са последствия на общи погрешки. Строят едно здание, след време събори се зданието, затисне хората. Ще обвинят, че хората били грешни. Това не е извине-

ние. Онзи архитект не си е отварял ума и те сега страдат. Или в едно поколение бащата казал една лоша дума и ред поколения страдат след това от тази дума. Вземете например българите – те се биха в тринайсета година. Скимнало на няколко българи да влязат във война, българският народ нищо не знае. Войната излезе несполучлива, но всички българи страдат. Отиде някой българин във Франция, Англия, Америка, считат го за неприятел на Съглашението. Може да кажете: „Аз не съм взел участие." Турците казват: „Един направил, хиляди страдат." Това не вземайте за себе си. Между себе си [не] търсете виновния. Виновните хора, от които сега страдате, няма ги тук. Виновните ги няма, събраните тук теглите последствията. Вие вдигате шум, търсите виновните. Няма тук виновни, вие сте виновни, че не си отваряте очите. Влизате в някоя мина, не си отваряте очите, скъса се въжето, по което слизате. Не го опитвате, имате доверие, то се скъса и паднете. Освен че вие паднете, но и когото срещнете, завлечете го, съборите го. После се извинявате. Кажете ми, кой на кого да се извинява? Къде е погрешката? Сега някои търсят погрешката. Погрешката е там, че не си отваряте очите, не мислите.

После същия закон имаме. Всякога туй в света, което търсите, не го намирате. Ще намерите нещо, което не го търсите. Да кажем, някой млад момък търси една млада мома да се ожени, идеализира я, представя си все хубави неща за нея, че за децата, какво ли не. Погледнете, попадне на една такава мома, че си търси дрехата. Къде е причината сега? Не само той си търси дрехата, и казва: „Човек не трябва да се жени." Много хубаво. Обществото казва: „Човек трябва да се жени." Той казва: „Човек не трябва да се жени." Момата казва, че не трябва да се жени. Ожени се, къде е погрешката? Хората се събират да

въртят дом, а не са един за друг. Така дом не се върти.

Сега онези, които не разбират, казват: „Човек не трябва ли да се жени?“ Жененето е една мина. Влезеш в мината вътре на хиляда метра, скъса се въжето, може да дойде наводнение. В тази мина като влезете, не е играчка. Ще се родят деца и вие като баща до девет рода ще плащате. Друг направил погрешка, хванат вас и казват: „Ти си ял и пил, цял живот ще плащаш.“ Бащата ял и пил, той станал гарант, направил едно добро, него хващат да плаща. Той сега трябва да се отрича от баща си. Някой път и за отричането има закон. Например, ако се отречете от баща си, каквото наследство е оставил баща ви, не го искате, е едно, но ако сте взели от наследството на баща си хиляда лева, ще си създадете беля, то е друго. Може сто лева да са ви се паднали, но ако сте ги взели, ще отиде всичкото.

Турците казват: „Какво е чарето* на това?“ Лекът му какъв е? Ще изучавате общите погрешки.

Има общи добродетели, на които ние носим последствията, но има общи злини, на които ние носим последствията. Трябва да ги знаете, трябва да познавате този закон.

Някои ученици тук и в провинцията са ходили тук-там да говорят на едро, ходили са да просвещават и на едро да говорят. Някой път се чудя на голямото невежество. Чудя се на голямото невежество, което съществува навсякъде. Срещам хора невежи, учени хора, а невежи до немай-къде. Те търсят някой виновен човек. Виновния го няма. Хванат някого да го накажат, но виновния го няма. Онзи, който направил пакостта, го няма. Сега има и такива случаи. Убит някой човек, вие минавате, спрете се, поглед-

---

* чаре *(тур)* – цяр, лек

нете този човек. Таман сте се спрели при този убития, хванат ви стражарите и питат: „Кой уби този човек?“ „Сега се спрях.“ „Не, не, такива долапи не искам, хайде в Обществената безопасност.“ Разследвания, разследвания, докато се оправите, може да мине цял месец. Някой път има защита, някой път дълго време ще мине, докато се оправдаете.

Вие сега се оправдавате, че дяволът ви тика. Действително, дяволът ви тика, но защо се оставяте дяволът да ви тика? Казва: „Дяволът ме тика.“ Хубаво, веднъж ви тика дяволът, два пъти ви тика дяволът, но дявола трябва да го познавате, той е един детектив, един шпионин. Англичаните имат един шпионин, майстор е човекът да се дегизира. Всеки ден се дегизира с различни паспорти, различни имена, майстор е човекът да се дегизира. Има ли един от тези, които се дегизират, всякога трябва да го изучавате. Защо всеки казва: „Пазете се от дявола, той ще ви излъже.“? Вие не сте схванали всичкото дегизиране.

Като говорих онзи ден, гледам ви отгоре, вие всички се хванахте за дяволската опашка. Казвате: „Там е спасението. Той, ако ни избави, ще ни избави. Ако не, друг няма да ни избави.“ В тази дяволска опашка има много голяма опасност, тя ще се скъса. Мислите, като се хванете за опашката на дявола, тя ще ви избави. Тя е дяволска опашка, нищо друго. Тази дяволска опашка ще турите за някаква добродетел, тя ще се скъса, ще паднете. Трябва да разбирате на физическото поле как е. Може някое въже да е дебело, най-първо вие се заблуждавате в дебелото въже. Въпреки че е дебело въжето, опитайте го. Като се скъса това въже, ще отидете на пет, десет, петнайсет, сто метра надолу. Опитайте въжето. Онзи, който слуша, ще опита въжето, преди да влезе в кладенеца. Вие влизате в кладенеца на доверие, но

скъса се въжето, падате, счупвате си крака. Казвате: „Защо не ми каза?“ Оправдава се човекът.

Някои много бързат. В неделя една сестра говори с един доктор. Той я пита за това, което ѝ се е случило, тя се разправя. Докторът се спря изведнъж и ѝ каза: „Слушай, много бързо говориш.“ Веднага човекът прави забележка. Пък аз, като каза „много бързо говориш“, ѝ казвам: „Всичките нещастия, които имаш, от твоето бързо говорене са станали.“ Започна той да разправя на тази сестра как трябва да говори – тя слуша, той разправя. Аз слушам лекцията. Той ѝ обяснява защо не трябва да се говори бързо. И право е, но си вадя и други заключения. Докторът, който прави забележка на нея, е достигнал донякъде да говори полека. Той още не се е научил на дяволската опашка. Казвам ѝ сега: „Ти бързо говориш, но имаш и приятелки, които бързо говорят, и на тях ще кажеш. Тук няколко сестри има, които бързо говорят, и на тях ще кажеш.“ Тук колко сестри има, които говорят бързо, пък и колко братя има, които бързо говорят: тъ-пъ-тъ-пъ. Музика завършили, а бързо говорят.

Счупи някой прозорец, ще го бият, ще го затварят. Счупи се, кой ще го плаща? Знаят кой го е счупил, казват: „Дежурният.“ Кой е виновен? Минало едно дете, счупило го. Един ден мина тук една лудетина, ходи тук с майка си. Аз наблюдавам, една религиозна сестра дойде, че ѝ говори. След като ѝ говори, мисли, че я убедила, че тя ще се поправи, че Учителят може да ѝ намести ума. Тя минава, аз седя. Мина покрай един прозорец – тан, после втори – тан, на третия. Счупи прозорците. Мина и замина. Казва: „Така се поправя всичко, като се начупи.“ После майката се извинява, че дъщеря ѝ е луда. Като е луда дъщеря ѝ, да не я довежда тук. Ако не беше ѝ говорила религиозната сестра, тя нямаше да счупи

стъклата. Като ви се говори направо, не може да извадите никакво заключение. Като ви се говори в множествено число на вас, е по-добре. Говорим за общите погрешки.

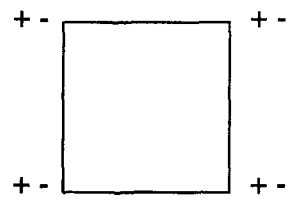

Питам сега право ли са сложени тези знаци. Плюс и минус имат четири ъгъла: плюс, минус, плюс, минус. Не са право сложени. Всеки два положителни факта в света се отблъскват. Двама лоши хора, и те се отблъскват. Двама добри хора на едно място ортаци не може да станат. И двама лоши хора ортаци не може да станат. Един лош човек и един добър човек ортаци може да станат, двама добри хора не може да станат по никой начин. Вие мислите, че като се съберат двама добри хора на едно място, ще тръгне работата. Вие трябва да изучавате сегашните закони на природата какви са. Вземете някоя ваша постъпка – постъпвате несъзнателно и после мислите. Най-първо намеренията ви са много чисти, но във вашите много добри намерения после извършите много лоши работи. Някой път имате много лоши намерения, и после извършвате много добри работи. Това пак не зависи от вас.

Като посеете едно семе, част от това семе ще пусне корени, ще тръгне по един материалистически начин надолу. Казва: „Мене Господ не ми трябва." Другата част от семето казва: „Не може без Господа да се върви." То тръгва нагоре. Разделят се: едното нагоре, другото надолу. Като се разделят, скарат се, хванат се за едно въже – едното тегли нагоре, другото надолу. Цяла тайфа се образува. Наляво, надясно, направят едно дърво. Едните сили работят долу, другите работят горе, има обмяна, търгуват. Долните се

спират и казват: „Много будали сте, тук е животът.“ Другите горе казват: „По-големи будали от вас няма, заровени в тази материя.“ Спорят с хиляди години и не могат да разрешат кое е правилно. Хората обикалят и използват тяхната кавга. Те, като се карат, забравят да берат плодовете. Каквото се родило горе, човекът го обира, казва: „Може с хиляди години да се карате.“ Ако те престанат да спорят, нищо няма да има горе. Та в цялата природа караницата дава раждането на плодовете. Някои разбират природата. В природата стават големи противоречия.

Например вие търсите погрешките. Погрешките никъде не можете да ги намерите. Някоя си жена яла плод, и цялото човечество плаща. Някой мъж не внимавал и ял, и сега цялото човечество страда. Питате: „Ами защо ядоха?“ Ами вие защо ядете? Човек трябва да се научи в какво се състои грехът. Грехът в света е в яденето. Всичките престъпления идат от яденето, ама трябва да се разбира.

Сега лекарят казва каква храна трябва да се яде. Едни поддържат, че трябва да се яде месо, други поддържат, че трябва да се яде растителна храна. То е друг въпрос. Най-първо онзи биологически закон какъв е? Каква е нуждата от храна? Умрелите хора ядат ли? Физически щом умре човек, не яде. Щом умре, той се разваля. Духовните хора ядат ли? Не ядат. Един светия като се роди, или един адепт като се роди в едно семейство, може да яде месо, на общо основание ще яде месо.

Сега вегетарианците поддържат, че трябва да се яде растителна храна. Христос, след като възкръсна, извадил риби на жаравата, после ял. Как ще обясните това? Христос защо яде опечените риби? После възниква спор причастието с какво вино да се прави. Някои поддържат, че със сладко вино трябва да се прави, други поддържат, че трябва да се прави

с ферментирало вино. То е неразбиране на въпроса, то е догматично разглеждане. В света храната трябва да съответства на човека. За да ядете сладко, всяка една хапка трябва да съответства на една сладка дума. Когато вземате хапката на трапезата, ако не може да намерите съответстващата дума на тази хапка, вие ще видите тази хапка колко горчива излиза. Ще кажете: „Защо е така?“ И аз ви питам. В рая имаше едно дърво, поставено за познаване на доброто и злото. Господ каза: „Само от това дърво няма да ядете.“ Не тури ангел да пази дървото. Каза само да не ядат от това дърво и никого не постави да пази в рая. Оставиха този изкусител, змията, там, да прави бели. Какъв е бил този рай без стражари? В рая няма нужда от стражари. Влиза змията и им казва: „Ни най-малко няма да умрете.“ Но въжето се скъса. По-нататък не се интересувам какво е станало.

Има един закон в света: общите погрешки в целия свят докато не се изправят, не може да се избавите от тези общи погрешки. Те са в самата материя, в силата, която действа, в мислите на хората, в техните религиозни вярвания, те са наследствени. Не може да се избавите от погрешките леко. Какво трябва да правите? Какъв е лекът? Например в едно религиозно общество един християнин направи една погрешка, казват: „Ето какво е християнството.“ Но един християнин ще направи едно добро, казват: „Ето християнин.“ Сега всички християни се хвалят, че Христос пострада. Христос пострада, отде иде доброто? Онзи, който не се е ползвал от този закон, внася един друг елемент в християнството. Казват: „Чрез страдания се не спасяват.“ И с любов не се спасяват, тогава с ум. Казват: „Не бъди толкова будала, спечели малко пари, спести си ги, не ходи да вярваш в тези работи.“ Други ви казват, че трябва да се уповава на Бога. В какво трябва да седи вярата? Влиза-

те в една мина, предупреждават ви, че стъпалата, по които слизате, са чарадясали*, но вие, като слизате, казвате: „Господ ще ме пази." Хубаво е да ви пази Господ, но още по-добре е да знаете какво може да стане и да се предпазите.

В какво седят общите погрешки? Кажете ми една погрешка, от която всички страдате. Ако дойде една лъжа на Изгрева, тази лъжа веднага ще обиколи всичките, ще я разнесете. Ако ви кажат една истина, вие ще я задържите за себе си, никому няма да кажете. Идете в София, пуснете една голяма лъжа, до вечерта всичко ще се пише във вестниците. Наскоро във вестник „Мир" поставят една научна статия по погрешка от някой си професор. Всички четат статията, казват: „Този професор много учен." Обаче професорът нищо не знае. Като научава професорът, пише едно опровержение, че тази статия не е негова, че той не е писал това нещо. Събират се другите професори и го обвиняват в това, че той е писал тази статия, после се е видял на зор и затова се отказва. Някой е писал, набедили го него, че той писал. Докато мислеха, че я е писал професорът, говореха, че много умно е написана. Щом разбраха, че професорът не я е писал, намериха, че е глупава, че няма научна стойност.

За мене авторитетът нищо не значи. За мене авторитетът е самата истина. Аз вземам предвид един хлебар – казват, че бил много добър, ще видя, ще проверя. Баща му бил много добър. Казвам: „Дайте ми от вашия хляб, ще видя, ще го проверя, ще опитам." Че баща му бил добър, че спечелил, че това направил, онова направил, аз сега искам фактите, да взема от хляба, да го опитам. И намирам, не му е хубав хлябът, нищо повече. Много пъти съм ял хляб

чарадясал *(диал.)* – изгнил

много хубав наглед, но цяла нощ не мога да спя от миризмата и качеството му после. Казвам: „Не ми носете от този хляб.“ „Много хубав, бял.“ „Не е хубав. Моят инспектор на храноснабдяването казва: не е хубав този хляб, това е отровна работа, не яж.“ „Ама на доверие.“ Никакво доверие. Опитвайте работите. Ама еди-кой си брат опитал работите. Този брат не носи никаква отговорност. Той на вяра взел нещо, дошъл, препоръчва. Хиромантът добър дошъл, един графолог също. Говорят, описват характерите, но аз гледам, слушам как те описват някои хора. От тяхно гледище са добри. Лъжат се. Графологът казал, че петнайсет години се занимавал с графология, авторитет станал човекът. Хиляда и петстотин години да се занимава, пак малко ще знае. Като го гледам как описва характерите, намирам, че много е бос. Казва и верни неща за буквите, като говори, хубаво ги описва. Дава и принципа.

Да кажем, вземете тия острите букви тъй пише човекът. *Клинообразно писмо.* Или да допуснем, че пише тъй. Сега вие идеализирате нещата. Изучавайте ги. Има привидни знаци на доброто, има привидни знаци на злото. Вие най-първо ще се спрете на привидните. Има съществени неща. Един човек, който ви излъже, всякога ще ви обещае много. Щом човек много обещава, той ще ви излъже. Ще ви каже, че ще имате сто на сто от това и онова, то е лъжа. Долапи са това. Или да дойде някой да хвали някой лекар: „Този лекар е авторитет, той това направил, онова направил.“ Няма какво да ми препоръчвате лекаря. Нека дойде лекарят при болния да го лекува. Че имал диплом, че свършил във Франция, в Америка, няма значение. Когато ви излекува, тогава говорете.

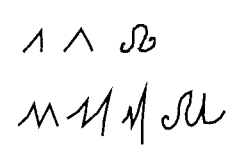

Давал съм ви един пример в моите беседи за някой, който ходил в Багдад и като се връща, казва: „В Багдад скачах двайсет метра." „Защо тук не скачаш?" „Хавата* е тук такава, хавата не уйдисва**. В Багдад двайесет метра скоча, тук хавата не уйдисва." Сега ще преведем скачането. Някой казва: „Едно време бях много добър, сега не съм." Какъвто си бил едно време, такъв си и сега. „Едно време бях много добър." Право е, но аз виждам, причината не е там. „Сега не съм по-лош, сега съм турен при лоши условия и не мога да се справя с лошите условия." Затова употребяваш лъжата. „Като употребя лъжата, аз зная, че е лъжа." Да кажем, дойде един човек много деликатен при мен да иска пари. Нямам пари, но не обичам да ме гълчат, да ме хулят и казвам: „Ще ме извините, жена ми се разболя, детето съм пратил в санаториум." Ще наведа от деветдесет и девет кладенеца вода, за да се извиня. След като си замине, аз се чудя, че съм го излъгал така. Казал съм сума лъжи, за да се освободя от него. Всички вие, гледам, имате тия долапи. Нито жена ми се е разболяла, нито детето ми, но усещам, че не мога да търпя. Тогава какво трябва да правя? Как трябва да постъпи човек?

Ако си светия, не се събирай да живееш с друг светия. Ако си много лош човек, не се събирай да живееш с друг много лош човек. Ако си съвсем загазил, не ходи да правиш приятелство с друг, който е загазил повече от тебе. Ти си загазил с дълговете си – намери някой друг, който не е загазил, който няма дългове. Тия хора, които са загазили, много са работили, умът на такъв постоянно мисли. Загазил човекът – мисли. Човечеството, като сгреши, гледа да

---

* хава *(тур.)* – състояние на времето, климат; положение, настроение

** уйдисва *(тур.)* – допада, приляга

излезе от тази беда. Виж как работят. Железници, пътища, къщи градят. Всички тия хора искат да излязат от положението, в което се намират. Те градят къщи, светлина да има, прозорци. Искат да живеят добре, казват: „Няма да боледуваме." Право е, но хората умират и при хубавите прозорци. И при лошите пак умират. Статистиката казва, че при хубавите жилища хората умират по-малко, а при нехигиеничните умират повече. При хубавата храна умират по-малко, а при лошата храна умират повече.

Сега ще дадете едно възражение: тъй е за оня, който е богат, ами който е сиромах? Най-първо, вие имате лъжливи мисли, че сте сиромаси, че сте богати, че сте учени, че сте невежи. Невежество и ученост са две различни положения. Учен си, когато светлина има. Живееш разкошно, понеже имаш пари, всички удоволствия, каквито искаш, може да вземеш навсякъде. Сиромах си – скромно живееш. Може да си богат, стомахът ти е нежен, деликатен, не ядеш. Казвате: „Като светия е." Светия от зор. Другият, сиромахът, който е лаком, стомахът му е здрав. Не е виновен човекът, че му се яде. Какво трябва да прави здравият човек, който иска много да яде? Той трябва да намери богатия, който не може да яде, и да му слугува. Оня има много неща. Като му слугува, казва: „Яж и за мене." Щом сиромахът намери такъв богат човек, работите се уреждат. Богатият ще каже: „Както виждаш, това ядене не ме ползва. Да имам твоя стомах. Ще искам да ми направиш това, да ми направиш онова."

Да дойдем до съществено. Кажете ми една обща погрешка. Една обща погрешка ще ви кажа. Вие ще кажете, че в Америка са изнамерили еди-какво си. Тъй всички ще кажете, че в Америка изнамерили еди-какво си. Пък няма нищо в Америка, нищо не са изнамерили. Ако можеха в Америка да

изнамерят нещо, не биха имали и те толкова страдания. Те имат по-големи страдания, икономическият въпрос и там не е разрешен. Много въпроси американците са разрешили, но има много въпроси, които не са разрешили. Това са изнамерили, онова са изнамерили, това са само приказки. Казвате, че са намерили начин да се подмладява човек. Ще намерят някоя жлеза от някоя маймуна, за пет-шест години ще подмладят някого. Но после, подмладяването се дължи на съвсем друг закон. Вземете охтичавите хора, лекарите ще ги турят на легло само да лежат, ще ги охранят, за да може тия каверни да се затворят. Микробите, от които са образувани, трябва да затлъстеят, че да не може да ядат повече. Този, който страда от туберколоза, щом излезе из един режим, той не се лекува. Даже ако той прави големи усилия да се лекува, временно може да му се помогне.

Туберколозата е една болест, причина за която са чувствата, болезнени чувства, засегнати чувства. Може от далечно минало да е причината. Туберколозата идва от безпокойствие. Някои организми са здрави, някои не са здрави. То е един живот. Някои хора привличат туберколозата, някои хора, ако ги туриш при болни от туберколоза, нищо не им става. Има хора, които и при прокажени да са, нищо не им става. Има други, които се заразяват. Ако ви турим при прокажени, колко от вас няма да се заразят? Някои от вас няма да се заразят, но туй ни най-малко не зависи от вашата добрина. Вие сте положителен, тази болест не намира почва във вас.

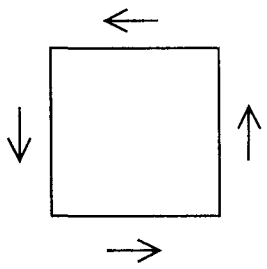

Сега от това, което ви говоря, вие кое може да приложите? В туй поколение движението върви така, в тази посока. Често вие слушате тази поговор-

ка: „Дето е текло вода, пак ще тече.“ Този закон разрешава мъчнотиите, само че изискват се четири поколения или цял век, за да провериш тази истина. Намираш се в една мъчнотия, направил си една погрешка при изгрева на слънцето. От изгрева до залеза на слънцето ще имаш възможност да поправиш тази погрешка. Туй е закон.

Ако знаете законите, може да изправите погрешката. Ако не знаете този закон, ще минат четири дни, ако не знаете, ще минат 4 седмици или 4 месеца, или 4 години, или 40 години, или 400 години, или 4000 години, или 400 000 години, и тогава ще разберете закона и може да изправите погрешката. Ако отлагате, този закон се повтаря. Казва: „Тя ще се оправи.“ Ако попаднеш в една верига на повторения, повторения, какво ще правиш? „Повторението е майка на знанието.“ Моята глава побеля от повторение на нещата, и твоята ще побелее. Няма какво да повтаря човек. Кажеш, и направиш. Кажеш, и веднага изправиш – това ще даде резултат. Не повтаряй добродетелите, не повтаряй и погрешките. Нищо повече.

Тогава ще ти кажа така: никога не гощавай една добродетел по един и същи начин. Ето къде правите погрешка. Най-първо ще приемете някого, много добре ще го нахраните. Втори път като дойде, поизмени се малко вашето мнение, а с това и начинът на посрещане. Първия ден му дайте най-простата храна. Като дойде някой ден, му дайте хляб и една-две ябълки, с най-простата храна го приемете. А вие първия път, за да се покажете, угощавате го добре, после намалявате.

Сега аз гледам, като дойде някой в братството, вие разправяте: „Ние тъй живеем.“ Разправяте, разправяте, човек мисли, като че тук са събрани светии, ангели, разрешили всички въпроси. И веднага искат да дойдат между вас, да живеят тук. Мислят,

че като дойдат при нас, всичко ще се оправи. Те, като дойдат тук при нас, съвсем ще загазят. Има нещо вярно. Изгревът е Изгрев и туй, което виждате тук, е Изгрев. Изгревът обаче е на друго място, вие не знаете къде е.

Ще ви приведа пример. Един богат американец направил един пансион, уредил го най-модерно, с легла, с покривки, с градина. Директорът на пансиона казва: „Туй е нашият дом", като че той е нещо уредил. Кой как дойде, казва: „Туй наредихме, онова наредихме." Обаче умира този богат човек, веднага пансионът умира. Няма средства отникъде, директорът напуща, затваря се пансионът. Питам: кой урежда въпроса? Дотогава, докато Божиите блага текат, ние всичко уреждаме, но като спрат тези благословения, всички директори закъсват. У вас докато тече Божественото, всичко върви, щом спре Божественото, вървите като човек, който вижда колко малко знае. Затова сега използвайте Божественото. Може да се спра сега да ви питам по какво се различава Божественото, как може вие да го познаете

Гледам, някои мои мисли много ви допадат в даден момент. Всеки един от вас има известно противоречие. Да кажем, че аз развивам известен морал, много висок морал – морал, който не може да се приложи на земята. Сега, като развивам този морал, казвате: „Прекали го, тъй не може." Аз казвам, че човек трябва да се откаже, да раздаде всичкото си материално имане, да последва Христа. Деца, жени, всичко туй да напусне, за да се спаси в небето. Кой ще живее по този начин, кой ще напусне жена и деца заради Христа? Казва някой: „Нали аз съм се оженил за Господа, нали Господ ми ги даде, как ще ги оставя, прекалено е." То е един от неразбраните въпроси. Аз ви говоря по един въпрос, с който аз не съм се справил още.

Имахме един приятел, Петър Тихчев. Когато дъщерите му бяха малки момичета, на четири-пет години, като се изправи пред амвона, разправя: „Жена ми тъй, децата ми тъй." Проповядва, проповядва. В християнството ги ражда. Като израснаха дъщерите му, като туриха онези шапки, онези дрехи. „Как е, брат Петър?" „Не ме слушат. Започнаха морала, който проповядвах на другите." „Не, не може." „Тате, казват, защо си толкова глупав, защо си сериозен, защо проповядваш такива глупости на хората? Дъщерите започнаха да ми проповядват на мене." Къде е причината, че дъщерите му не го слушат? Аз зная къде е причината. Причината ето къде е. Той бил даскал в едно село в Делиормана. Отишъл на кладенеца, по едно време иде един турчин да си пои коня. Веднага турчинът му удря четири-пет плесници и го поваля на земята. Като си отива, не казва, че турчинът му е ударил четири-пет плесници, но казва: „Като бях на чешмата, идва един турчин, иска да се покаже сербез. Като му ударих една плесница, повалих го на земята." „Ще ни избият." „Нека ни избият." Дядо Петър беше светия, но ето къде е неговото нещастие. Турчинът го би, а той казва, че той бил турчина. Този турчин на кладенеца, това са дъщерите му. Какво да се прави? Да се махне този турчин. Как да се махне? „Да се намери някой да вземе тези дъщери, да се разправя с тях, аз да си започна да проповядвам, както мисля." Обаче той си замина от земята и работите не можаха да се уредят, както той мислеше, да проповядва. Казвам, турчинът като отива на кладенеца, ти гледай надалеч да бъдеш. Щом дойде турчинът на кладенеца и ти си там: „Гяур!" Няколко шамара ще ти удари.

Не преувеличавайте нещата. Вие искате някой път да се покажете, говорите нещо, което не е вярно. Кои са причините? Няма никакви причини. Един ден

не ви слагам ядене, кои са причините? Виждам, че сте позатлъстели, казвам: „Днес на диета.“ Пост един път, два пъти в седмицата не е лошо. „Ама защо, каква погрешка сме направили?“ Никаква погрешка, диета трябва. „Някой сгрешил.“ Никой не е сгрешил. Какви са моите намерения? Искам да си почина, не искам да слугувам на тези. Ще сложа трапезата, ще се наядат. Ще кажат: „Благодарим.“ Те ще се наядат, аз ще трябва чинии да мия, покривката да пера. Дендва така, никой нищо не плаща, после критикуват: „Туй не било хубаво сготвено.“ Никой не дава от джоба си. Най-после казвам: „Никой нищо не дава, и аз не давам.“ Защо? Вече друга философия. Искам да си почина, намерете някой друг. Вие днес не можете да намерите един гостилничар, който даром да дава. Намерете такъв гостилничар, дето без пари да ви дава, аз ще ида да видя този гостилничар.

Сега си представяме едно идеално общество. Идеалното общество е изключено. Бил съм и в Америка, и в Англия, Германия, навсякъде. Изучавал съм идеалното в света. Но тъй, както го мислим, го няма. То ще дойде. Срещал съм идеални хора, но идеално общество – не. То тепърва ще се образува. Ние не може да се извиняваме, условията не позволяват. У вас има желание, но наслоения от минали животи ви пречат. Вие сте закъсали, оттук сте взели пари назаем, оттам сте взели пари на заем, сега трябва да ги плащате. Аз съм проповедник, изправя се и проповядвам: „Онези братя, които са взели пари на заем, трябва да ги плащат.“ Вас ви резне нещо. Имам добри желания, но прекалих. Някой брат богат, дал пари някъде, започват да го хвалят. „Еди-кой си брат дал толкова за благотворителни цели.“ Той се надига. И онзи, който говори, и онзи, който слуша, всички тази работа не я разбират. Който е ял, да благодари на Бога. И който не е ял, и той да благодари на

Бога. Който не е ял, втори път ще му дадат. Нищо повече.

Какво ще бъде, ако всинца ви пратя на един изпит, със сладки думи да спечелите пари, ако ви дам една задача само с вашия говор да спечелите сто лева? Задачата е такава. С думи само като говорите сладко, да може да изкарате сто лева. Колко от вас ще изкрънкат сто лева. Някои от вас са майстори, ще спечелят. Аз мога да изкрънкам сто лева. На някой човек е болна дъщеря му. Казвам: „Един специалитет имам за туберколоза." „Тъй ли?" Човекът не сто, двеста, триста и петстотин ще даде. Ще дам от моето лекарство. Хората са много лековерни. Но по един правилен начин колцина от вас могат да изкарат сто лева на ден?

Или за да се познае доколко сте смирени, представете си, че ви дам друга задача. В старо време са давали такива задачи на учениците. Представете си, че ви дам една гаванка и целия ден стоите с гаванката на улицата. Няма да говорите нищо. Каквото турят, ще чакате. То ще бъде глупаво от моя страна да ви поставя на такъв изпит, но ако наистина се поставите на изпита целия ден да чакате, какво ще правите? Онези просяци, които чакат така, те довършват изпита си.

Законът изисква да ви освободя. Има общи погрешки, на които вие сега носите последствията. Не се безпокойте за това. Имате едно здание, наложили са ви данък, не сте го платили, но върху наложения данък има и глоба. Минали една, две, три години, някой път може няколко хиляди лева да станат. Не сте виновен, не знаете законите, не знаете порядките, но глобата е глоба. Един наш приятел отива на Усоите, туря си палатка, налагат му глоба хиляда и петстотин лева, че си турил палатката без позволение. Човекът не знае. Казвам: какво престъпление е

направил? „Земята, казва, е Господня.“ „Земята е Господня, но тук има закон, тук не трябва да се туря палатка.“

Туй са наследствени неща. Във всички ви има наследствени неща, с които вие не може да се справите. Недоволни сте от известни неправди, които съществуват, но тия неправди не може сега да се оправят. Нервният човек, той ще си остане нервен, онзи, който говори бързо, той дълго време трябва да диша, докато дойде до положение да не говори бърже. Като искате да говорите много, малко почакайте, преди да кажете нещо, помълчете. Някои от вас сте доста мълчаливи, но някои хич не можете да мълчите, много говорите.

Слушам ви отгоре, когато пеете. По начина, по който започвате някои песни, нещо не излиза. „Всичко в живота е постижимо“ пеете, но по този начин, по който почвате, нищо не се постига. „Всичко в живота е постижимо“ не се започва така. Много полека ще започнете, много тихо. Я започнете сега. Ти, Олге, изпей.

Всички може да се упражнявате. В човека има едно чувство, има един психологически усет, няма да ви кажа мястото къде е, който усет ви подсказва как трябва да почнете. Но ако се наблюдава, може да намерите къде е. Някой път искате да пеете – ще може да знаете може ли да пеете добре, или не. Някой път съзнанието ви е раздвоено. Дотогава, докато е раздвоено съзнанието ви, всички трябва да знаете, че се намирате в човешките противоречия и тогава всички неща са непостижими. Туй противоречие в съзнанието трябва да изчезне. Не да изчезне, но да го примирите. Вие ще работите, докато се съедини съзнанието ви, ще работите върху някои неща да ги постигнете, да се съедини съзнанието ви, да не е раздвоено. Тогава някои неща са постижими. Щом

се раздвои съзнанието ви, нещата не са постижими. Дето съзнанието не е раздвоено, нещата са постижими в малък размер, дето е раздвоено, непостижими са нещата. Тръгваш за едно място, искаш да посетиш един твой приятел, но първо трябва да знаеш дали ще го намериш. Щом съзнанието е раздвоено, ще има препятствия. Когато съзнанието не е раздвоено, идете при този приятел, когото търсите – ще го намерите. Или искате да се подвизавате – във всяко едно отношение опитвайте вашето съзнание. Щом е раздвоено, нещата са непостижими. Трябва да работите за обединяването на съзнанието вътре. То е вътрешен закон, с който трябва да се справите. Ако сега с него не може да се справите, външните противоречия не може да изчезнат.

Сега, изпя ли тази сестра „Всичко в живота е постижимо"? Човек трябва да знае да се справя добре с тоновете, дори с отделните букви на текста. „В"-то трябва да знаете да го превърнете в котва. То е затворена буква. Казвате: „Весел човек." Веселието как става? Здраве трябва да имате, пари трябва да имате, къщи трябва да имате, хубава памет трябва да имате. Тогава може да сте весели. Когато паметта ви не е здрава, когато пари нямате, погледнете се окъсан, никак не можете да бъдете весел. „В"-то е буква, която показва, че външните и вътрешните условия трябва да бъдат добри. Започнете „Всичко в живота е постижимо". „С"-то е изменчиво, като месечината се мени – ту се празни, ту се пълни. После думата „всичко" не е така хармонична. Затуй българите казват: „сичко", избягват „в"-то. Един ден и „с"-то може да изчезне. Менят се нещата. След двеста, хиляда години думите ще претърпят такава метаморфоза, че един ден ще намерим не това, което е сега. В английския език някои думи са променили съвършено първоначалния си смисъл. Така изрече-

нието: „Господи, забрани, да не би да направя погрешка“ сега се е изменило, след двеста години е добило положителен смисъл: „Застави ме Господ.“ След двеста години отрицателният смисъл се е изменил в положителен.

Понеже всички участват в общите погрешки, вас ви държат за хиляди погрешки отговорни, които не са ваши. Вас ви държат отговорни и за хиляди добродетели, които не са ваши. Компенсират се нещата. Някой човек вижда нещо в себе си, което не е хубаво, казва: „Лош човек съм.“ Не че е лош, но носи със себе си лоши работи, не от зла воля, носи от немай-къде. Сега в туй отношение трябва да се пазите. Вие се товарите и казвате: „Той е много лош човек.“ За друг казвате: „Той е много добър човек.“ Отчасти е вярно това. Не е толкова лош, колкото вие мислите, и не е толкова добър, колкото вие мислите. Аз често правя наблюдения на хора и върху себе си, правил съм опити и съм дошъл до заключението: на един човек щом направите услуга, която съвпада с неговия път, да няма никаква реакция, той е готов и майчиното си мляко да даде, но щом направите нещо, което не е съгласно с неговите желания, той веднага ще си състави едно особено мнение за вас.

Сега за пеенето. Някой път мисля как да ви поправя. Някой път песните съвсем са се преродили – друг характер имат, друго ще се постигне с тях. „Всичко в живота е постижимо“, но това, което желаете, не е постижимо или това, което желаете, не е това, което мислите и желаете. Всичко друго ще се постигне. Това ще измени песента „Всичко в живота е постижимо“. Как да я изменим? За да постигнем нещата, как трябва да ги изменим сега?

Някои от вас, като не можете да пеете, попадате под общите причини. Ред поколения ваши деди и прадеди са мислили, че не трябва да се пее и вслед-

ствие на тия забрани вие искате да пеете, но нещо ви казва: „Недей да пееш.“ Дядо ти турил мисълта, че не трябва да се пее. Следователно сега сме под импулса на миналите поколения, и като пеем, и като не пеем носим последствията на миналите поколения, които са искали или не са искали да пеят, та ние сме изразители сега на тяхното музикално развитие. Пък каквото ние внесем в бъдещите поколения, те ще носят миналото, плюс онова, което ние сме внесли. Та затова, когато някой път не искате да пеете – макар че не ви се пее, пейте. Ако нещата не сте постигнали, не сте добър в някои поколения. „Добър съм, но нямам условия да го направя.“ Защото доброто трябва да го изразим.

Как ще покажем доброто? Някой човек на пътя си изкълчил крака, аз имам условия да направя доброто, той ще благодари. Ако аз не зная да направя доброто, нищо не съм придобил. Ако не направя доброто, при други условия трябва да намеря място да направя доброто. Може да отидете някъде специално да направите доброто, но ни най-малко няма да бъдат доволни. Ако отидете при един богат човек и занесете един хляб, той може да се докачи. Ако оставите шапка, обуща, ще се докачи. Но ако на един нуждаещ се човек оставите обуща, когато вън има двайсет и пет градуса студ, той ще благодари. Тук има условия за доброто.

Казвам сега: бъдете добри със себе си. По някой път вие не сте добри със себе си. Някой път не сте достатъчно лоши със себе си. Знаете ли какво е да бъде човек лош със себе си, лош, справедлив човек със себе си? Трябва да се проявите както трябва. Казвате: „Няма работа, не искам да работя.“ Защо така? „Слуга съм на един касапин, който ме учи да коля. Няма да коля, не искам. Не му искам парите, не искам да коля. Защо да не мога да кажа това?“ „Недей

заради Господа, заради жената, заради децата.“ Бъди лош, кажи: „Не, няма да коля.“ Да ви обясня малко де е лошавината. Аз лош ли съм в дадения случай? Добре, ако ида да коля говедата, ще бъда добър за жена, за деца. Не, за окръжаващите днес ще бъда лош, ще гладувам, но не искам да коля. „Какво да правим?“ „Ще идете да копаете на лозето.“ „Всички ще идем да копаем, аз не искам да ида да коля.“

Казвам, всички трябва да станете в това отношение лоши. Вие не смеете да се откажете. За един ден поне да се откажете, не всеки ден да се отказвате. За един ден поне, за два дни да се откажете. Някоя сестра, някой брат имат много остри езици – режат касапски. Ще си кажете: „Днес няма да река от сутринта до вечерта, откакто изгрее слънцето, докато залезе слънцето, целия ден няма да кажа нищо лошо.“ Ще мълчите, да опитате силата си. „Добър ден.“ Той мълчи. „Добър ден! Кажи нещо.“ Той мълчи. „Какво му е станало?“ „Къде отивате, сестра?“ Вие ще седнете да разправяте – еди-къде си. Направете един опит да мълчите. „Какво е станало, че сестрата да не говори?“ Тогава ще имате едно тефтерче. Питат ви: „Защо не говорите?“ „Оставям вие да говорите.“ „Къде отивате?“ „Вие ще кажете.“ „Какво мислите?“ „Аз няма да мисля.“ „Какво ще пишете?“ „Вие оставям да пишете.“ „Защо не говорите?“ „Вие оставям да говорите.“ Цял един ден ще мълчите, ще направите един опит. Сега, ако ви дам една задача цял един ден да не говорите, може ли да го направите? Който е чиновник, той не може да го направи.

Всички страдате от общите погрешки на миналото, всички се радвате на общите добродетели на миналото. Благодарете на Бога и за едното, и за другото. Благодарете на Бога за всичките добрини, които ви дават, защото те не са ваши, на миналото са. За всичките погрешки благодарете. Бог е справед-

лив, Той ще уравновеси този закон. Ако нас не ни е запазил, никакъв прогрес не би имало. Това е опасен закон. Намирате се в един хаос, настроите се, разгневите се на някого. Може да няма никаква причина, никой да не ви е направил нищо, но вие кажете: „Махни се, не искам да говоря." Дойде друг, вие и на него казвате: „И ти се махни." Какво му е станало? Той е като един кон, когото като бутнат по задницата, рита с краката си. Впрегнат ли сте в каруцата, возите каруцата. Като ви отпрегнат, бягате в гората. Докато сте впрегнат в каруцата, не може да я счупите. Не се мъчете някоя своя погрешка да изправите изведнъж. Мъчна работа е това. Никога не спирайте себе си така. Постепенно ще направите един завой, една маневра, не изведнъж. Казвам: аз съм правил опит, не съм намерил хора, които могат. Ако направя една малка крива линия – може; ако не – цяла катастрофа може да стане.

Общите погрешки когато дойдат във вас, вие търсите хора, които имат точно обратното състояние. Защото в дадения случай вие сте неразположени духом, но търсите друг, който е разположен, който има хубаво разположение. Вие като го нямате, той го има и така компенсирате. Вие като сте търсили, търсили, и така намерите. Онзи, който е търсил, и не е намерил, да търси, докато намери.

Мене често ми казват: „Кажи на еди-кой си брат." Не може хората да се поправят с морал. Аз съм добър по единствената причина, понеже по естество съм добър, не че отпосле съм станал добър. Питате: „Как доби това търпение?" В търпението се родих. „Еди-кой си е станал търпелив." Роден е човекът търпелив. Някой път, дето някои хора са нетърпеливи, то е само привидно. Друг е търпелив, но са му ранили ръката, временно е нетърпелив, но като зарасне ръката, той ще стане търпелив. Той е търпе-

лив, но рана има на гърба си. Всинца сте търпеливи. Някои, които не може да търпите, рана имате. Вие, които имате рана, нетърпеливи сте. Аз съм търпелив, понеже нямам рана. Сегиз-тогиз някоя фуска ми излезе някъде и ме безпокои.

Някой път вие употребявате израза: „Мисли той с краката си.“ Значи, като кажете, че той мисли с краката си, разбирате, че той е много глупав човек. Ако един човек мисли с краката си, какво ще бъде с ума си пък ако мисли? Той ако с краката може да мисли, какво ли ще бъде, като започне да мисли с ума! Ангелите с краката, с ръцете, с всичко мислят. Хората мислят само със своя ум. Аз не искам вие да мислите с краката си, защото вие дотам не сте дошли. Мислете с ума си.

Не разрешавайте общите погрешки в света. Общите погрешки са неизправими. Запалили са къщата ти, изгори. Ще пиеш една студена вода. Този запалил, онзи запалил, този е причината, онзи е причината. Онзи човек, който е направил къщата, той става жертва, затова няма кой да ти плаща. Ти ще пиеш една студена вода. Една погрешка е, че си живял в такава къща. Ако си излязъл навън, с малко си щял да минеш.

Не изправяйте общите погрешки, но бъдете умни да не влизате в тия общи течения. Те са общите погрешки. Но има и добри условия – общите добродетели. Щом попаднете в общите добродетели, благодарете за това.

„Добрата молитва“

Тридесет и четвърта лекция на Общия окултен клас
29 май 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ПРАВИЛНОТО ПЕЕНЕ

„Добрата молитва“

Всяко нещо има своя основа. Основа значи туй, на което в дадения случай може да разчиташ. На какво може да разчитаме ние? *(Учителят прочете петнайсета глава от Първото послание към коринтяните.)*

Известен род явления отвън едновременно вървят. Човек трябва да знае да пее, трябва да знае да говори, трябва да знае да ходи, трябва да знае да мисли, да чувства. Мнозина ходят, но не знаят да ходят. Мнозина пеят, но криво пеят; мнозина мислят, но криво мислят. Трябва да се изправят погрешките. Ако четете "Учителю благи", в първата лекция, как е произлязъл грехът, се казва как някои, като мислят за създаването на света, се прозяват, пък други кихат. Който се прозява, е кандидат за греха. Който киха, е кандидат за доброто. В прозявката вземате нещо, а в кихането давате нещо. Кихането е символ. Някой път се прозявате, кандидат сте за някое престъпление. Кихате, кандидат сте за работа. Ако не внимавате, не може да направите доброто.

Апостол Павел развива своята теза за Възкресението, дали хората ще възкръснат, или няма да възкръснат. Има разни разбирания за това Възкресението е истинският живот. Христос го изрази с думите. "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго

Бога." Апостол Павел го е казал същото във философски смисъл - разисква, аргументира в цялата глава. Трябва да се аргументират някои работи, за да станат по-ясни.

Например един човек може ли да бъде християнин, ако не знае да пее? Не може. Може ли да бъде учен, ако не знае да пее? Не може да бъде учен. Някой ще каже: "Аз обичам пеенето, но не мога да пея." То е друг въпрос. Не може да пее, понеже не иска да пее. Не може да ходи, понеже не иска да ходи. То е друг въпрос. Всички възможности, които се крият във вас, трябва да приложите. По някой път ние мислим, че много знаем. Право е. Знаем нещо отрицателно. Вземаме един тон. Между "фа" и "до" подобие. "До" се повишава, не може да се понижи. "Фа" се повишава, не може да се понижи. В строежа на съвременната музика може ли да понижите "до"? Може ли да вземете "до" бемол? Ако стане "до" бемол, ще стане "си", то е така поставено. "До" може да го понижите, само като го поставите в друга гама. Може да намерите положението на "до", да му дадете един по-голям простор. Тогава казвате, че от "до" до "ре" има цял тон. От "ре" до "ми" колко имате? Пак цял тон. Значи тези тонове, които са цели, се отличават по две качества: че може да се понижат, може и да се повишат.

Всяко нещо, което не може да се понижи, е полутоние, всяко нещо, което може да се понижи и повиши, е цял тон. То е философия за този, който разбира. Никой от вас не обича да се понижава. Всеки от вас обича да се повишава. Я да понижат някого, да му турят един бемол, как ще го преживее? Имаш ти "до", аз го турям "до" диез. Я да ти турят един бемол, да те понижат от чин капитан, да те разжалват. В музиката и повишават, и понижават. И като влезеш в музиката, ако не може да се повишиш, не може да се понижиш. Тогава от понижението излизат минорните гами, от

повишеното излизат мажорните гами. Какво са гамите? Няма да ви разправям. Има специфични работи в музиката, трябва да учите, цялата музикална литература е хубаво да знаете. Може да четете, има специални работи, които музиканти са ги писали. Вие ги знаете, много пъти сте ги учили, в много съществувания вие сте започвали с музиката и сте прекъсвали. Като ви гледа човек, по главата може да познае докъде сте стигнали. Начертано е на главата на всеки човек, като е учил нещата, къде е спрял. Някои например сте започнали с религията и сте спрели. Вашата любов към Бога, центърът на вашето радио, за да възприемате Божествените трептения, е слаб. Някои хора не са религиозни, понеже имат слабо радио, волтажът и амперажът е слаб.

Религиозен човек е онзи, който има чутки чувства да възприема нещата, най-тънки вибрации и трептения на любовта. Някои възприемат само грубите чувства. Например ти си гладен, искаш да ядеш, то е грубо чувство. По какво се отличават грубите чувства? Веднага хората се сърдят. Дето има сръдня, чувствата са груби. Имате диагноза. Колкото сръднята намалява, то показва, че влизате в областта, дето чувствата са по-благородни. Дето сръднята изчезва, чувствата са благородни. Увеличава ли се благородството, сръднята изчезва. Сръдня има и в личните чувства. Човек има ли достойнство, не можеш една дума да му кажеш. И да му кажеш, не може да я възприеме. Срещал съм хора, на които преди двайсет години им е казана една обидна дума и те не могат да я забравят.

Вие казвате за някого, че е религиозен човек. По какво познавате религиозните хора? "Ти, казва, не си певец." Че по какво познавате? Аз съм гледал големи певци, които пеят, не пеят, но крякат. Казват: "Отличен певец." Певец е той, но аз наричам това кокошо крякане.

Пеенето е една тайна на живота. Ако вие пеете, а не може да измените своето състояние, това не е истинско пеене. Пеене е - ако нараните ръката си и изпеете една малка песен, ръката веднага да оздравее. Пеенето лекува. За да познаете дали пеете хубаво, като се нараните, започнете да пеете. Ударите се някъде, започнете да пеете "Бог е любов". Като свършите песента, ако болката престане, хубаво пеете, знаете да пеете. Това е практическата страна на музиката. Това рядко се случва.

Сега аз ви говоря за едно нараняване на чувствата. Физическото, и то може да стане. Индуси има, факири, които правят такива опити. Направи той разрез, тури ръката си отгоре на раната, концентрира ума си, след десет-петнайсет минути погледнеш, раната заздравяла. Разреже човек корема си, след половин час погледнеш, раната заздравяла. Как може? Това са закони. Който знае, който е майстор, може; който не знае, мъчно е.

Та понеже сте в едно училище, трябва да се учите. Сега някои казвате, че сте стари. Под думата стар, разбирам учен човек. Който е млад, сега постъпва в училището. Ако старият, който в училището учи по две години, по три години във всеки клас, защо му е тази старост? Най-после, след като живее петдесет, шейсет, седемдесет години, свърши прогимназия, няма ли да бъде смешно? Представете си един човек, който е на седемдесет години, още не е свършил прогимназия. Казва: "Остарях." От какво е остарял? Остарял е от леност, от мързел е остарял този човек.

Сега разбирате право. По някой път аз оценявам хората дотолкова, доколкото могат да пеят. Пее някой, аз го сравнявам сега, той със своя камертон си дава тон. Аз вадя моя камертон, удрям и проверявам. *(Учителят постави двата пръста, показалеца и средния пръст, във вид на камертон.)* Неговият камертон

може да се измени, но моят не може да се измени. Моят камертон може да се измени, ако имам известна тревога в ума си, ако имам известна тревога в чувствата си, в постъпките си. Тия две страни на камертона *(пръстите)* - едната страна на камертона е положителна, другата страна е отрицателна - са много чувствителни. Следователно между двете страни, които са положителна и отрицателна, може да се яви едно музикално трептене. Двете страни са отрицателни, никакъв музикален тон не може да се яви.

Следователно вие не може да разберете защо Господ е създал добрите и злите хора на земята. Ето философията. На земята добрите и лошите хора са камертон. Между един лош и един добър човек се явява музикален тон. Между един лош и един добър човек може да се яви едно добро дело. Ако добрият човек заема положителната страна, тогава се раждат добрите дела. Ако лошият стане положителен, пък добрият отрицателен, тогава се раждат добрите постъпки. То е закон. Защо е така? Ако не искате да е така, от вас зависи. В даден случай казвате: "Аз съм лош човек." Ако сте лош, значи, че вашето сърце е взело надмощие, казано в смисъл че вашият нисш ум е взел надмощие. Ако сте добър, вашият висш ум е взел надмощие. Или по някой път вие слушате своя висш ум, а по някой път - своя нисш ум. Погледнете дрехите си и казвате: "Какво съм се одърпал." Възмущавате се. Кое е по-хубаво, добрият човек да бъде добре облечен, или да не бъде добре облечен?

Представете си, някой човек са го облекли хубаво, накитен с пръстени, с огърлица, диаманти, но са турили на носилка да го носят за последен ден, да го изпратят от тоя свят. Или представете си, че тоя човек не е хубаво облечен, няма диаманти, пръстени, огърлици, но е жив. Кое е по-хубаво? Тия скъпоценности са хубави, но трябва да имате един пръстен, който да внесе живот. Този човек, който е умрял, къде му е погрешка-

та? Този човек, който умира, защо му турят пръстен? Защо го обличат добре? Той казва: "Който може да върне живота ми, всички тия пръстени, скъпоценности, дрехи ще му ги дам, те ще бъдат за него." Затова го обличат хубаво, но го заравят. Най-после хората вземат пръстените, защото по някой път дрехите изгниват, накитите остават, без да възвърнат живота.

Та казвам, вие искате известни пръстени - вие искате известни добродетели, вие искате да пеете хубаво, искате известно богатство. Но питам сега, с какво ще замените вашето богатство? Богатството в света трябва да има един орган. Има неща, които трябва да предшестват богатството. Аз искам да стана един отличен певец. За да стана певец, трябва да имам един ларингс. Без тоя ларингс идеята не може да се реализира. Най-първо трябва да разчитам на своя ларингс, на своето гърло. След като имам този орган, трябва да разчитам на своята мисъл, трябва да разчитам на своите чувства, трябва да разчитам на своята воля, за да дам три направления на тона, да осмисля този тон, да му дам известно направление. Сега вие искате да бъдете добродетелен човек. С какво? По същия начин искате да бъдете набожен, с какво ще бъдете набожен? На онзи, когото обичате, трябва да знаете да му пеете. Отдалече ако знаете да му пеете, той ще ви слуша. На онзи, когото обичате, трябва да знаете да му говорите, трябва да знаете да му наготвите да яде. На онзи, когото обичате, трябва да имате нещо да го занимавате отвън.

Сега вие искате да знаете дали Господ ви обича. Вие поставяте обичта на крива почва. Цялата вселена Бог е създал заради вас. Това е доказателство, че ни обича. Той е създал всичкия този свят за нас, вие седите и мислите дали Господ ви обича и дали специфично този свят е създаден за тебе. Всичките хора мислят за кого е създал Господ света. За човека. "За мене ли?" Да, за тебе. Друг казва: "И за мене го е създал."

И според хората за кого е създаден светът? То зависи от разбирането на хората. Двама души пеят, двамата певци излизат един след друг да пеят. Излиза единият певец, аз имам една рана. Той почва да пее. Ако раната ми оздравее, значи е добър певец. За мене добър певец е този, който като запее, раната на ръката ми заздравява. Той е певец. И другият е добър певец, но раната не заздравява. При едното пеене, дето раната не заздравява, то е обикновено песне, при другото пеене, дето раната заздравява, то е необикновено пеене или наречено Божествено пеене.

По някой път се съберете и се скарате. Скарали се две сестри. Има причини. Скарали се за своите обуща. Едната има обуща от свинска кожа, другата от камилска кожа. Едната казва: "Ти носиш свински обуща." Другата казва: "Ти носиш камилски обуща." Скарали се, че едната носи свински обуща, а другата камилски. Между вас туй го няма, за свински и камилски обуща вие не се карате, аз говоря само, за да изясня. Питам: какво са виновни свинските и камилските обуща? В свинските обуща има нещо хубаво, меко. Че свинята се взема като символ. Човек не трябва да бъде една свиня. Свинята е много флегматична, легне в тинята и грухти, и рови. Тя много обича живота. Свинята има един характер - тя не е нервна, не е нервозна. Много сприхава не е, има самообладание в нея. Виждате, муцуната є е остра. Острата муцуна показва, че има интелигентност. Тя употребява своята интелигентност за своя изгода. Погрешката на свинята седи в това, че тя рови, дето не трябва и дето трябва. Като влезе в някоя градина, има желание да помогне, казва: "Да копая." Копае, копае, разкопае всичко наоколо. Затова бият свинята, че рови, дето не трябва. Ако вие пътувате с една камила в пустинята, щом тя усети, че има някакъв ураган, забие носа в пясъка, не може да я мръднете. Легне и казва: "Ни крачка напред." Тя

познава, че времето ще се развали. Който не разбира, може да я бие, но тя тури, забие носа си в пясъка, пази се вече. Значи, ако носиш свински обуща, не ори, дето не трябва, не говори, дето не трябва, не мисли, дето не трябва, не се гневи, дето не трябва. Туй значи. Аз, ако нося свински обуща и ми кажат: "Защо носиш тия свински обуща?", ще кажа: "Да не ора. Да не се гневя, дето не трябва. Затуй нося тия свински обуща. Искам да се избавя от някои погрешки." Ако нося камилски обуща, ще кажа: "Аз нося тия обуща да не лягам дето не трябва и да не вървя дето не трябва." Това са символи.

Противоречията в живота човек трябва да знае да ги примирява. Сега да дойдем до друг въпрос. Две сестри все спорят. Вместо да спорят, да дойдат да изпеят една песен, един дует. Някой път едната е сопран, другата е алт. Ще започнат - тогава сопран и алт вървят. Нека изпеят един дует, ако не е дует, на един глас да изпеят. След като изпеят песента, ако горчивото чувство е изчезнало, и двете са пели правилно. Човек, който не пее, мяза на един тъпан, който е насипан с много прах. Отличен тъпан, кожата е първокласна, този обръч наоколо е направен от скъпоценен материал, но тъпанът е натрупан с прах. Да го измиеш с вода, не става, ще се развали тъпанът Тогава ще го окачиш на врата Като започнеш да удряш, всичкият прах ще изскочи. Понеже има две страни, две кожи, едната е положителна, другата е отрицателна, затова хубав звук може да се получи. Като го биеш, всичкият прах, който е по тъпана, ще изскочи. С микроскоп да го гледаш, няма да намериш нито прашец. Понеже в музиката тъпанът е турен на работа, всичките прашинки се махат

По някой път някои християни замязат на стоящи тъпани, отгоре са покрити с прах. Като бутнеш, оцапваш си пръстите. Няма какво да ги миеш, миенето не е толкова от най-добрите начини за чистене Човек в специфични случаи може да се мие само. По някой

път, като удариш с палката, махне се прахът. Ако миеш тъпана, кожата може да се развали. Сега аз виждам, работници излизат от някоя мина почернели, вземат сапун, мият, мият черното. Казвам: "Този сапун тук си е на мястото, измива черното." Но виждам някоя дама, не е ходила в рудника, лицето є бяло, като вземе сапун, трие, трие. Ето, казвам, една дама, която не знае как да употребява своите свински обувки, една дама, която не знае как да употребява своите камилски обуща. Щом не сте влезли в рудника, тебе не ти трябва такова миене, тебе ти трябва само малко вода, само да се понаплискаш. Никакъв сапун, нищо повече. Ако си се окалял, тури сапун колкото искаш. Ако не си се окалял, никакъв сапун не туряй. Сапунът ще измие най-хубавото от лицето ти. Много хора си покваряват лицето. По някой път се покварява вярата - някое ново верую дойде, аз го наричам нов сапун. Вземаш туй ново верую, че го пръскаш по лицето, по ума, искаш да знаеш каква философия има, искаш да го разбереш. Никаква философия няма. В какво седи новото верую?

Казвате за някого: "Отличен ясновидец - вижда всички неща." Преди петдесет-шейсет години се явява във Варненско една гледачка с охлюв, морски голям охлюв, та се събира цялата Варненска кааза*, за да є гледа тая гледачка. Каквото кажела, всичко става. След като гледала дълго време, разбойници є обират всичкото богатство. Тя всичко предсказвала, но не могла да предвиди кога ще я оберат разбойници. Питам: един гадател, който гледа и разгадава бъдещето на хората и постоянно греши, гадател ли е? Той, като не знае, ще го оберат. При всяка грешка ясновидецът е обран. Ти ще гледаш на хората, ще предсказваш, ще събереш малко пари, ще те оберат. Таман си оправиш малко работите, дойде същото лошо положение. Тога-

---

* кааза *(тур.)* – околия

ва ще отгадаеш, тогава ще дойдат разбойниците и ще те оберат.

Сега някои от вас приемат, че има дявол, някои не приемат, че има дявол. Някои приемат, че има Господ, някои приемат, че няма Господ. По-лесно може да ми кажете по какво се познава дяволът, понеже сте по-добре опознати с него. Както ви виждам, дето съм ходил, все съм виждал картички, от дявола писани. Не съм срещал човек в България, който да няма любовно писмо от дявола. Сега по какво се отличава човек, който е запознат с дявола? Гледам, една дама се разговаря с двама кавалери. Спирам се, интересувам се от този разговор. Тя, като говори на единия, на другия, тъй с едното си око намигне и му даде знак с пръсти, че да го позанимае малко: "После ще го пратя и с тебе ще остана." Тя говори с първия, а вторият седи спокоен. Тя мърда с пръсти, дава му знак. Казвам: това са ишарети* на дявола. Дяволът казва: "Първо ще се занимая с този, после с тебе." Онзи вторият кавалер, мисли, че тя него обича, но тя и двамата лъже. Само че онзи, първият, е будала, тя го лъже по-грубо, втория го лъже по-деликатно, а той седи и мисли какъв простак с онзи. Ти ще говориш с нея и тя ще те тури на динена кора.

Сега моето положение какво е? Вие можете да ме попитате: "Ти как попадна там, да видиш и двамата?" Тази жена ми е длъжница, тя имаше да ми дава. Гледам, тя се е разположила. И тримата имат да ми дават, аз отивам да си взема даденото. Като отивам, не искам да нарушавам стикецията. Казвам: "Аз се радвам, че са седнали да ядат и пият. Позабогатели са, има какво да ми платят." И наблюдавам. Тази дама се обръща към мене и ми дава знак да мълча. И за мене дава ишарет. Аз разбирам да седя, погледна единия, погледна другия. Тя на единия казва, че ще му даде

---

* ишарет *(тур.)* – таен знак

път, пък на мене дава знак да мълча, туря пръсти нагоре и казва: "Един Господ има, да ме не издадеш." Аз сега се уча от това положение. Тя на мене казва истината: "Какво да ги правя тия мъже неразбрани? И този е неразбран, и онзи е неразбран. Влюбили се в мене тия простаци и двамата, както виждаш. И те имат да ви дължат, и аз имам да ви дължа, ще оправим света. Нищо няма да оправим, съвсем сме загазили, но да мълчиш." Туй е моето тълкуване. Аз седя така отделен настрана, сядам на един стол, не обръщам внимание. Гледам, тя изпраща единия, после другия, най-после идва при мене и си плаща. "Ще ме извините, толкова време ви забавих." Другите двама, на които им даде път, минават-заминават, нищо не плащат.

Казвам: кои са добрите хора в света? Всякога вие осъждате тази млада жена, казвате: "Тя много ги играе." Много ги играе, ама си плаща дълговете. Другите двама, изиграните, които разиграва, единият минава и другият минава, казват: "Не му е времето сега за плащане."

Та в света по някой път вас може да ви занимава дяволът. Дяволът по някой път мяза на една хубава дама, която ви занимава. При това Господ седи там и гледа, ти какво трябва да му кажеш? Господ е хванал дявола. Дяволът няма да се хване, дявола трябва да го хванете. Не да го хукате, той не обича да го хукате. Ще си намериш бела на главата, ако го обидиш. Вие често си позволявате да хукате дявола, но пазете се. Вие виждали ли сте някой дявол да ви каже горчива дума? Той може да ви излъже, може да ви каже всичко, дяволът нито една горчива дума не казва. Той отвътре може да ти предаде какви ли не думи, но пак не може да го хванете и казва: "Тази мисъл е твоя, тя не е моя." Никой не може да каже, че нещо е негово. Той разбира Божия закон. Вие на земята, които не разбирате закона, вие се уплитате в противоречията на живота.

Сега да дойдем до ново положение. Вие трябва да оставите обикновените работи в живота. Има нещо, с което трябва да се занимавате. Че свинята рови, то е нейна работа. Че ровила в градината на някой градинар - няма какво да ходи да се сърди на свинята, той трябва да има една хубаво заградена градина. Свинята е свиня, тя има свое естество. По някой път тя служи като емблема. Ние се спрем и държим тая свиня в ума си. Казвате. "Той има свински характер." Не дръжте такава идея в главата си. Винаги дръжте свинята като емблема, че върши работи, които не са намясто, че рови там, дето не трябва и дето трябва рови. Свините в първобитното състояние са допринесли много. Те, като са ровили, хиляди и милиони семена са заровили, без да искат. Много семена са изникнали, много дървета са израсли.

Има една страна съществена вътре в човешкия живот. Съществената страна, това е любовта, която внася мир в човешкото сърце. Този мир е необходим за продължението на живота. Вие не може да продължите вашия живот, вие не може да подобрите вашето здраве без този мир. То е приложение на нещата. Казват. "Трябва да имаме вярвание " Може да имате известни вярвания, то е хубаво. Има теоретически работи в света, те са от друг характер. Но казвам, любовта чрез мира ще внесе условия за онова вътрешно подобрение, което е необходимо сега

Мнозина от вас искате да имате пари, да бъдете богати. Един човек, който няма любов, който няма здраве, той не може да бъде богат. Всичките богати хора са здрави, и здравите са богати. За да бъдете богати, трябва да бъдете здрави, при това трябва да имате любов в себе си, всеки ден да ставате рано да работите. И да е учен човек, той трябва да работи, да изследва нещата. Не само да цитирате, че някой казал така и така. Може да цитирате какво е казал апостол

Павел. Много хубаво, но апостол Павел беше един човек, който много е залягал, много е учил. И всички сега трябва да учите.

Аз гледам: по някой път вие цитирате някои примери, които аз съм дал, но никога не сте се спрели върху един пример, да намерите точното му приложение. Например дадох един пример за кроткия човек. Сега, по какво се отличава кроткият човек? Писанието казва, че кротките ще наследят земята, значи материалните работи само кротките хора ще наследят. В тях няма движение, те са устойчиви. Нещата в тях може да израснат. Простият човек мяза на почва, върху която всичко може да расте. Той не е подвижна почва. Върху подвижна почва нищо не може да стане. В него няма пертурбации, в него всичките неща стават наредено, точно, устойчиво, в него нещата не стават безразборно. Красотата е едно качество у човека, което се е придобило от няколко способности, няколко други, които едновременно работят. Красотата е един резултат. За да бъде човек кротък, то е резултат, то е наследствено качество. То е уравновесяване на неговия ум и на неговото сърце.

Това, за което ви говоря е толкова широко, че много пъти вие се оплитате. Вие казвате: "Трябва да бъдем съвършени." Съвършенството е една велика цел. Човек в градежа на своето развитие расте и върви към съвършенството. Той сега не може да бъде съвършен.

Някои от мене изискват при всички условия да бъда кротък, отстъпчив. Но човек не може всякога да отстъпва. При какви условия може да се яви съвършенство? Трябва ли един човек, който е излязъл от болница, да лежи на кревата и да му слугуват? Какво ще седи? Щом оздравее, престъпление е да седи на кревата. Щом оздравеете, не трябва да се страхувате от света. Светът е едно възпитателно училище. Щом се случи някое страдание, вие се уплашите. По някой път се оп-

лаквате, че не ви обичат. Защо трябва да ви обичат? Ако ви обичат, трябва да се спрете, не може да учите. Представете си, че следвате гимназия. Една млада мома сте, имате пет-шест любовници, на които не сте дали повод, но постоянно имате писма, пишат ви за любовни работи, че без вас не могат да живеят. Ако речете да четете писмата, ще си загубите времето. Пишат те там много работи. Младата мома ще напише следното писмо: "Господине, не си губете времето. Аз няма да се занимавам с тия работи. Аз съм млада мома още, на петнайсет-шестнайсет години. Вие сте попаднали на крива посока." За нея важното е да учи, няма нужда да пише любовни писма, пък и не знае как да пише любовни писма. Човек има право да пише любовни писма, когато е завършил училище, когато е станал съвършен. Като завършите училище и станете съвършени, тогава имате право да пишете любовни писма. Сега не си губете времето. Не губете и времето на другите.

Някои пишат: "Аз ви обичам, без вас не мога да живея." "Там е белята, че без мене не можете да живеете. Аз без вас мога да живея. Че вие не можете да живеете без мен, то е лъжа. Вие сте роден без мене, а казвате, че без мене не можете да живеете. Когато се раждахте, аз не бях при вас. Вие сте родени преди мене, а казвате, че без мене не можете да живеете." Тъй ще му пишете. Това е практическото приложение. Аз съм момата: "Вие казвате, че без мене не може да живеете. Много добре. Виждам, че сте малко ленив, не се учите. Ще тръгнете на училище и ще се учите. Ще питам вашите учители дали се учите. Ако се учите, любовта ви е намясто." Ако се стегне този синко майчин, добре. Тъй ще го туря натясно. Как тъй ще ми казва да се обичаме. Хубаво е да се поцелунем, да се прегърнем. Всички тия работи са хубави, аз не ги отричам. Всяка целувка с обяд, всяко прегръщане е даване пари на заем. Хубави работи са, не са лоши.

Любовта не седи в целувки. Любовта не седи в прегръдки. Любовта е нещо велико. Не смесвайте любовта с целувките. Целувките развалят любовта, и прегръдките развалят любовта. Аз го зная това, правил съм опити, няма изключение. Целуни болния, намясто е тази целувка. Прегърни болния, намясто е. Прегръщането на здравия и целуването на здравия не е намясто. Ако е болен, може да го целунете. Ако е здрав, никога. Здрав човек не целувайте. Някой иска да се ожени, за да целува жена си. Той може да я целува, колкото иска. Аз не говоря за тях. Аз говоря за свободните хора. Ти си слуга, господарят ти те кара на работа. Господарят иска да те целуне, нека те целуне. Иска да те прегърне, нека да те прегърне. Като целуне, ще плати, като прегърне, ще плати. Ако плаща, неговата целувка и неговата прегръдка е намясто. Щом целува, и нищо не дава, щом прегръща, и нищо не плаща, неговата прегръдка не е намясто. Това е философия.

Ти за да разбираш човешкото естество, Божествената истина трябва да влезе в твоя ум, да го осветли, да влезе в твоето сърце, да го облагороди. Някой човек влезе като клин между Бога и тебе, иска да те целуне. Разбирайте в какъв смисъл вземам целувката. Целувката вземам като завършен акт. Искаш да направиш едно добро, искаш да съживиш един умрял човек с целувка, казвам: "Ще чакаш да го занесат на гроба. По пътя ти не се смущавай. На гроба ще направиш опита, доброто там го направи." Вие в себе си се безпокоите за Божията любов. Казвате. "Бог не ме обича и хората не ме обичат." И все се самоосъждате.

Казвам, в туй положение, в което се намирате, не трябва да целувате никого. Но ето аз какво разбирам. Когато вашите ръце са нечисти, не пипайте чистите дрехи на когото и да е. Нямате лошо желание, но всякога ще оставите едно петно. Този човек е лош. Когато искате да пипнете плата, измийте си ръцете, за

да не оставите петно. Ако вие целунете някого и в ума му остане едно лошо възпоменание от тази целувка, значи, че тя е нечиста. Аз в широк смисъл вземам тази постъпка. Някои вярующи и всички ученици ще бъдете подложени на изпитание.

Дойде някоя сестра и ми казва: "Дай ми сто лева на заем." То е една целувка. Дадеш ти сто лева, тя каже, че след един месец ще ги върне. Мине месец - не връща, минат два, три, не връща нищо, не държи на думата си. Тя трябва да дойде и да каже: "Ще ме извиниш." Но да говори пак истината. Не да прави долапи *и да ги замазва. Да каже: "Ще ме извиниш, след един* месец ще върна парите." Да каже причините, защо не е устояла на думата си. Винаги трябва да има правилно отношение. Да няма тъй да позалъже. Ще говори туй, което не е.

Казвам: ако между вас не може да се образуват тия искрени отношения, които Бог изисква, тогава къде е погрешката на човека и за какво верую може да се говори?

Прогресът на нашата душа е в това, доколко ние може да изразим онова съвършенство, което се изисква от нас. Трябва да знаем да пеем хубаво. Сега има стари сестри, които по някой път пеят по-хубаво от младите сестри, пък някой път младите сестри пеят по-хубаво от старите сестри. В едно общество, дето има повече пеене, има по-малко крамоли. Дето пеенето престане, крамолите са по-големи. Но пеенето има външна и вътрешна страна. Постоянно поддържайте пеенето. Ако не може да поддържате външното пеене, поддържайте вътрешното пеене. Ако не може да поддържате външните добродетели, поддържайте вътрешните добродетели. [...]

Някой човек направи на хиляда души, на един милион, услуги. Хубаво е да се подражава на такива хора. Във всинца ви трябва да има туй желание да пра-

вите добро. Доброто не е само материално. Материалното добро е последно, което може да направите. Аз съм изследвал: материалните работи ако не се предшестват от едно добро, направено в умствения свят и в духовния свят, всякога има лоши резултати. Щом дадете пари в заем на някого, непременно ще се влоши положението. Даже и между верующите е същото. Хората трябва да бъдат много напреднали, за да не дойдат до лоши резултати. Ако не са напреднали, трябва да ги дадете по един околен път, лицето да не зае кой е дал парите. Щом знае, ще стане някакъв скандал. Тогава как ще се разреши, когато един ученик в една Божествена школа изпадне в трудно положение? Той не трябва да проси. Той ще мълчи. Онези ученици съзнават и казват: "Той има нужда." Те предвиждат и уреждат неговите работи, без той да знае. Иска ли той да работи, моли ли се той, това няма, онова няма, работата ще се влоши. Остане ли той да иска, работата ще се влоши.

Вие казвате: "Това братство нищо не струва." Аз съм слушал братя и сестри да казват. "В това братство не си струва да си губиш времето." Когато ти се роди в един ден и след тебе се родиха още четири-пет братя и четири-пет сестри, за какво се родихте? Да ти помагат и за тебе да работят, пък ти да бъдеш като инвалид? В какво седи туй братство? То съществува в кръвта ти. Вие всички имате отношения, зависими един от друг. Ти с братята си ще работиш заедно, с тях ще бъдеш и ще участваш във всички техни начинания. Щом си брат, ти имаш привилегия. Щом си брат, ти имаш нужда от братята. Ти като влезеш при тях, кесията ти трябва да е пълна, да си богат, да даваш. Онзи, който не дава, никакъв брат не е. Онзи, който е влязъл в братството и очаква само да му дават, никакъв брат не е. Той е слуга, той е работник, той е надничар Брат е онзи, който, като влезе, има какво да даде. И братята ще те даруват. Между братята има не подаяние, а

даруване. Дарби има. Бог дава дарбите, между братята има дарение, не подаяние, но дарение. Сега ще минете и ще оставите подаянието. Подаянието ще оставите за слугите. Вие ще дойдете до закона на дарението. *("Ами цигулката?")* И за цигулката има време, ако се съберете утре сутринта. Как искате, на екскурзия ли да идем, или тук да останем? *("На екскурзия.")*

Ако бяхте ме послушали, всичко щеше да бъде по-хубаво. Аз толкова години съм говорил, малцина съм намерил, които слушат. Вие всякога поставяте нещата на крива почва и така разсъждавате. Всякога съм ви учил: нещата трябва да се проверят. Не разсъждавайте върху неща, които не сте опитвали. Опитайте нещата и след туй си дайте мнението. Най-първо опитайте нещата един път, дваж, че тогава си дайте мнението. Всяко нещо, което правя, години наред съм опитвал. Казвате: "Не може ли по друг начин?" Казвам: и по друг начин може. Аз зная вече - нещата по много начини може да станат, но аз съм избрал почти най-лесния път, по който може да минете. В дадения случай най-лесният път е този. Има и по-прави пътища, и по-лесни начини, но те са много скъпи, големи разноски има в тях.

Например някой иска да знае колко аз зная. Много работи зная, но постепенно се освобождавам от това знание. Знанието е товар. Аз, за да си почина, се освобождавам от своето знание, от този тежък товар. Много работи зная. Когато човек започне да мисли на физическото поле, че много знае, той се уморява.

Зная нещо - доколко аз обичам хората. Но доколко те ме обичат, не зная. Аз зная колко ги обичам. Колко те ме обичат, то е техен въпрос. В този въпрос никога не се ровя, да мисля колко ме обичат. Ако мислят като мене, ще обичат, както аз ги обичам; ако не мислят така, ще обичат според своето разбиране. Има едно Божествено разбиране, дето интересите са еднак-

ви. Един учител ще предаде една лекция. Никой не може да я предаде съвършено точно като него. В дадения случай някой казва: "Всеки не може да даде една лекция." Имате една силна струя електричество, вие не може да го предадете по една слаба жица. Или имате една голяма река, не може тая река да я турите в една малка, тясна тръба, изисква се голяма тръба. Сега някои хора мислят, че може да прекарат водата през тясната тръба.

Когато се говори за Божията любов, трябва една обширна душа. Не е така лесно да се говори за Божията любов. Любовта не е лесно нещо. Аз се пазя да говоря за Божията любов. Някой път и за моето тяло е опасна. Питам с голямо предпазване, да не предизвикам такава грамадна енергия. Не може да се прояви. Ще дойде тази енергия. Туй, което аз предизвикам, трябва да го предам на хората. Туй, което говоря, трябва да го правя. Ако аз говоря едно, и върша друго, тогава ще създам цяло нещастие върху себе си. Всичките нещастия произтичат от онова, което говорим, но не вършим. Всяко нещо, което говорите, поне отчасти да правите. То е правилно изтичане. Което вършим, то е изтичане. Ако престанете да вършите, ще се подпушите. Ако вършите, идвате вече в една област, в една опасна школа, дето нещата трябва да ги съберем, трябва да ги поставим на опит и да направим всичко, което може да се направи. Има опити, които в даден случай може да се направят. Има неща, които в даден случай не може да се опитват, за бъдеще са възможни.

Бъдете творители, носители на Божията любов, колкото и малко да се проявява. Вие давайте път на най-доброто у вас, за да дойде Божественото здраве и тази Божествена светлина. Когато аз ви казвам някои работи, не ги подлагайте на критика, оставете нещата да се изяснят сами по себе си. Като посеете нещо, очаквате да поникне. Щом поникне, ще знаете как да изс-

ледвате. Ако не поникват нещата във вас, няма какво да изследвате. Щом поникнат нещата и като поникнат, ще дадат плод и по плода ще ги познаете. Казва Писанието: "По плода ще ги познаете, от делата ще ги познаете."

Понеже ви изяснявам Божествени работи, за това ще имате търпение. Аз не ви изнасям теории. Може да ви скроя куп теории. Моите кроени теории аз ги оставям за себе си. Онези теории, които аз не съм скроил, Божествените, аз ви ги предавам. Не ги кройте и вие. Като дойде Божествената идея, не я кройте и вие. Всяка Божествена идея предавам в най-подходяща форма, която намеря. Не є турям царски дрехи, корона, но турям много проста форма, стига тази форма да е поестествена.

Аз няма да употребя израза "аз ви любя" или "аз ви обичам". Казвам: "Имам едно малко разположение към вас." На когото аз кажа, че имам малко разположение, моето малко разположение към когото и да е има повече цена, отколкото любовта на целия свят, събрана вкупом. Към този човек аз имам малка симпатия, но за през цялата вечност желая му доброто, желая му да живее в любовта, да разбира истината, да е свободен човек. Най-първо желая да стане един свободен човек, да има едно вътрешно разбиране, да се освободи. Той, като ме гледа, страхува се какво ще кажа. Не е лошо, нека се страхува. Нека се страхува, но един ден искам да провери нещата как седят. Един ден двамата ще ходим рамо до рамо и той ще провери нещата. Ще опитате нещата един ден. Аз опитвам, и той ще опита нещата, както и аз ги опитвам. Трябва да опитате нещата. Бог казва: "Опитайте Ме и вижте, че съм благ." Всичко седи в това, да опитаме и да намерим, че Господ е благ.

Когато кажа "аз", разбирам Божественото, което аз опитвам в себе си. Аз за него имам само едно

мнение. Искам всички вие да имате едно мнение. За вашите работи може да имате мнения, колкото искате. Щом дойде Божественото, да имате само едно мнение. Така разбирам. Аз за Божественото имам само едно мнение, пък вие имате десет мнения.

Някои слушам да казват: "Той, Учителят, не разбира тия работи." Например аз не разбирам да правя обуща, но за мене три часа са достатъчни, за да стана първокласен обущар. Аз не съм рисувач, много пъти съм се опитвал, но три седмици са ми достатъчни, за да стана първокласен художник. Не искам да стана първокласен художник, понеже ще затъмня другите художници около себе си и те ще станат нещастни, отказвам се. Стигат ми шест месеца, за да стана първокласен цигулар виртуоз. Понеже ще затъмня другите цигулари, не искам. Аз много се радвам, като дойде някой виртуоз, като че аз съм, тъй ми е приятно. Някой казва: "Да може и аз да стана такъв виртуоз." За мене десет месеца стигат да стана такъв виртуоз, да свиря.

Та казвам: сега не се безпокойте Има толкова пътища, възможности, които Бог е турил на разположение. Разбирайте Божиите пътища и се радвайте на добрия успех на добрите хора. На добрия успех на всички добри хора се радвайте, за да се радват и те един ден на вашия успех.

Трябва да се радвате на добрия успех, откъдето и да идва той.

„Отче наш"

Тридесет и пета лекция на Общия окултен клас
5 юни 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ПРАВ И КРИВ ПЪТ

„Добрата молитва“

Имате ли някаква тема зададена?

Каква беше темата, върху която говорих миналия път?

Аз си представям, че сте били на морския бряг. Каквото сте писали, морските вълни са го заличили, трябва отново да се пише. Малко хора има, които живеят с настоящето. Повечето от хората живеят със своето минало, с миналите възпоменания, със своите религиозни вярвания, как са живели едно време светиите, героите. За тях говорят. Пък за нас – бъдещите поколения, те за нас ще говорят. Не зная с какво ще се похвали бъдещото поколение, със сегашните изобретения, фабрики, със своите топове, с големите здания. Но това са съвсем външни неща. Такива големи здания са оставили египтяните, техните пирамиди. Имаме една представа за египетската култура. Всички минали култури все са оставили следи. Асирийците оставили нещо, вавилонците оставили, предпотопните хора оставили.

Задава се днес въпросът, какво нещо е животът? Съвременната наука иска да определи какво нещо е животът, но не може да определи, не може съвременният човек да има една ясна представа за живота. Например вие искате да бъдете здрави, вие искате да бъдете щастливи, вие искате да бъдете сил-

ни, вие искате да имате обществено положение. Понапредналите хора мислят, след като умрат, къде ще идат. Смъртта я разбират като едно състояние, което трябва да претърпят. Има много състояния, които ние не може да си представим. Младият никога не може да си представи какво е състоянието на стария, че той отива в същата посока и той остарява – това не го вижда. После, здравият върви по един път и приготовлява условията на болестта – не вижда това. Усеща някой път малка болка в ухото, някой път на носа се появява някоя фуска*, казва: „Няма нищо." И най-малката фуска е признак, че има условия за болезнено състояние. Може да мине месец, два, година, десет – ще се яви някоя болест. Или в живота се явява една мрачна мисъл или едно мрачно чувство. То е пак признак на едно болезнено състояние, което предстои за бъдеще.

Някой българин, като иде в Америка, хваща го носталгия за България – не за хората, но за всичката окръжаваща среда. Не може да се справи с новите условия, при които се намира, че му се иска да се върне. Носталгия имат не само българите. Има една статистика, която показва, че много студенти, като отидат в чужда страна, не са свършили нито колегия, нито университет, по причина на носталгията. Иде в някой град, хваща го носталгия, върне се в дома. И мнозина така са се завръщали.

И вас по някой път ви хваща носталгия. Искате да влезете в духовния свят, хване ви носталгия и казвате: „Я да се върнем пак в нашето отечество." Вследствие на носталгията вие не може да свършите това нещо. Обичате само това място, дето сте живели. Там, като погледнете къщата, вече сте ориентирани, като че тя представлява целия свят. Казвате:

---

* фуска *(диал.)* – мехурче по кожата, флюска, пъпка

„Не ми трябва да ходя по света, да се скитам." Но представете си, че стане война и цялото село изгори, всички хора се пръснат, изгонят ви, никой не може да се върне, и вие също, в селото. Какво ще правите с тази носталгия? Не може да се върнете.

Ловците намират, че и зайците даже са култивирани. Има един прогрес в съвременните зайци – съвременните зайци станали по-умни от едновремешните. Сега статистиката какво говори? По какво именно съвременните зайци са станали по-умни от едновремешните? Статистиката говори, че като изваднят един заек от леговището му, този заек след десет-петнайсет минути пак ще се върне на същото място. Тогава ловците седят и го чакат. Те знаят, че заекът ще се върне след десет-петнайсет минути. Копоят* го изкара, а ловците седят и чакат с пушката. След двайсет минути заекът от носталгия се върне на същото място. Сегашните зайци, като ги вдигнат от тяхното място, като вдигнат дърмите**, десет, петнайсет, двайсет километра бягат далече. Цял ден да чакате, няма да се върне. Те са дошли до това състояние, да знаят, че ако се върнат на същото място, очаква ги смърт; ако напуснат своето отечество, ще спасят кожата си.

Та казвам, понеже условията на живота са станали така лоши, всеки един от вас го очаква смърт, ако се върне на същото място, отдето е излязъл. Зайците вече прогресираха, хората ще пъкнат. Зайците се убедиха, че е опасно пак да се връщаш на същото място. Сега да преведем. Трябва да имате една ясна представа и за живота, и за всяко явление – животът трябва да се разбира, всяко явление трябва да се разбира.

---

* копой *(тур.)* – ловджийско куче

** вдигам дърмите (разг.) – махам се, обирам си крушите, тръгвам си

В живота има три страни. Там, дето има живот, има деятелност, има една външна страна, движение има. Там, дето има живот, има не само движение, и разширение, широта има. Там, дето има живот, има и мисъл. Всяко явление е признак на живот. Изгряването на слънцето е признак на живот. Но туй явление е от един свят много по-висок. Да кажем, вечерно време вървите в тъмната нощ. Вие виждате. Но носите свещ – свещта е причина да виждате. Но зад тази свещ съвременните хора не може да видят дали има някой кон, някой вол, някое дърво или птица. Предполагат, че този, който носи свещта, е един човек. То е така, но преди да се прояви човекът, рибите на опашките си носеха свещи, рибите в устата носеха своите свещи. След рибите някои насекоми носеха своите свещи. Светулките преди човека имаха свещи. По какво се отличава светулката? Светне, после загаси, светне, после загаси. Светулката, като върви, защо загасва? Когато светлината се появява и изчезва, това значи, че светулките си говорят. Светулките със светене говорят на други светулки. Другите светулки, като видят светулката, знаят какво прави. За всяко замижаване и за всяко светване другите светулки знаят какво им се говори. Ние, хората, не знаем.

Ако се спра да говоря по-надълго за светулките и рибите, нищо няма да ви ползва. Имало е причини, за да имат тия свещи. Но да дойдем до човека. В далечното пространство вие виждате тия тела, които светят. Там, дето има светлина, има живот. Там, дето има движение, има живот. Там, дето има разширение, има живот. Някой път вие усещате известна теснота. Значи вашият живот щом се разширява, идва живот.

Изгряването на слънцето е далечно явление, което вас лично не ви ползва. Може сега да спорите,

че има живот на слънцето или че няма живот. То е друг въпрос. Споръ произтича от вашето незнание, той не разрешава въпроса. Между умните хора няма спор, има разискване, но спор никога няма. Между глупавите хора има всякога спор. Между глупавите хора, които не разбират смисъла на нещата, всякога има състезание, спор има, болести, има недоразумения. Питате: „Защо е така в живота?“ Да питаме защо е такъв животът, в такъв въпрос няма никаква философия. За живота аз имам една хубава цигулка.

Намирам една много хубава цигулка. Аз я оценявам, давам ѝ доста голяма цена в дадения случай. Ако я вземе един виртуоз, който знае да свири, ще извади нещо хубаво. Ако я вземе друг, който не знае да свири, ако свири един обикновен цигулар, едва ли ще струва сто лева. Даже аз не бих дал сто лева. Ако свири един първокласен виртуоз, ще струва петдесет-шейсет хиляди лева. Според свирецa ще бъде и нейната цена. Питам: разбирането в цигулката ли е? Той трябва да знае да свири. Един човек трябва да знае да свири и да разбира живота. Ако не знае, животът няма смисъл, ако знае, повдига се цената на живота.

Казвате: „Животът е така създаден.“ Ние го създаваме с нашите разбирания. Запример вие като слушате толкова години, че говоря за Бога, но колцина има, които заради Бога, за Този Господ, за Който вие живеете, сте готови да пожертвате всичко? Привидно казвате, че сте готови. Ако дойде дебелият край, ако дойде едно гонение, както мъчениците са ги гонили, колцина от вас ще са готови да страдат за Господа? Този човек, който умира за една идея, той има идея, има разбиране. Да умира човек не е лошо нещо, но докато се убеди той, че трябва да умре, мъчнотията е там. Мре ли се за една идея, смъртта не е страшна. Докато се убеди човек само е ужас-

но – как да остави, да напусне дома. Изхвърлят ви от вашия дом, носталгията идва.

Да умрете, значи да дойде онзи ловец. Кучето отподире, той седи с пушката и дебне. Защо трябва да ви гонят? Заекът се пита: „Какво зло съм направил на този, който ме гони?“ Този ловец наскоро се оженил за млада жена, която иска да има кюрк* от заешка кожа. Следователно заради любовта към жена си ловецът тръгне с пушката да гони зайците. Заекът казва: „Защо ме гониш?“ „Ожених се, жена ми иска кюрк от заешка кожа.“ Иде с пушката – дан! дан! – десет-двайсет зайци убие и занесе на кюркчията кожите. Тази почтена жена тръгне със заешкия кюрк, казва: „Това са заешки кожи. Аз имам един възлюбен, който ходи с пушката. От любов го направи и аз го нося заради любовта на мъжа си.“

Сега на тази дошло наум да носи кюрк от заешки кожи, на някоя от почтените дами дошло наум за лисичи кожи. Погледнете – мъжът взел пушката, и той дири не зайци, но лисици. На една лисица тегли куршума, на втора. Лисиците питат: „Защо ни биеш?“ „Ожених се. Моята почтена любяща иска лисичи кожи.“ Тя тръгне с лисичите кожи. Аз съм виждал дами, които носят такива кожи. Казват: „Моят възлюбен я уби.“ Сега не ви привеждам измислени неща. Това са модерни неща, носят ги дамите по гърбовете си. Сега ги носят, без да са накарали възлюбените им да ги убиват. Някоя млада мома иска лисичи кожи. Бащата казва: „За ловец не ме бива, да ударя някоя лисица и да донеса кожата.“ Но той плаща на други. Ако е възлюблен, той убива лисиците, ако е баща, той кара другите хора да убиват лисиците.

---

* кюрк *(тур.)* – дълга горна дреха, подплатена с кожи, шуба, дълъг кожух

Къде е причината за убиването на зайците и лисиците? Туй не е съществената причина. Някой отива да бие зайци, причината не е неговата възлюблена. Причината е, че този човек иска заешко месо. Хубаво, но този, който убива лисици, месото не яде, нали? Този господин, който иска да убива лисици, той се нуждае от пари. Търговска работа. Може да я продаде за четирийсет, петдесет, сто лева. Като убие петдесет лисици, по сто лева, и продаде кожите, правят десет хиляди лева. Но да се убият сто лисици не е лесна работа. Това са общи обяснения. Вие в живота гоните и зайци, и лисици. Когато се занимавате с търговия, вие гоните лисици, когато се занимавате с ядене, вие гоните зайци. Преведете си сами това, което ви казвам.

Казвате: „Аз като умра, искам да зная какво ще бъде моето положение на другия свят." Аз съм слушал всички проповедници какво казват по този въпрос. Вие в оня свят ще бъдете облечени в бели дрехи, тъй както мене сте виждали по някой път. Вие в оня свят ще бъдете в бели дрехи, препасани с един копринен може би пояс, или златен. Обуща няма да имате, боси ще ходите, но краката ви ще бъдат отлични, хубави, чисти. Ноктите ви – като диаманти, зъбите ви ще бъдат като порцелан, като бисери. Хубаво, аз съм виждал дами, облечени в бели дрехи и с бисерни зъби. Ето, казвам, ангел слязъл от другия свят.

Има три фази на живота. Има една фаза физическа, в която хората се подвизават. Има една духовна фаза, която аз свързвам с разширението на човека. Точката **А** аз наричам принцип на живота. Тази точка е една разумна причина. Малка е тя, но от нея изхождат силовите линии, в които нещата се проявяват. Малка е точката, но тя е ра-

А **В**

зумна, дава подтик за разширение и за проявление. В туй движение, този радиус, който излиза от центъра, по някой път го наричат радииране или може да се нарече закон за оформяне.

Всеки един принцип, който се поляризира, то е едната страна. Тук имате вече една философия. За да се разбере една философия, трябва да мисли човек. Вие се намирате в едно обикновено състояние, много малко мислите. Малко мислите, понеже се занимавате с дрехи, с ядене, с чистене вашите къщи, с обществено положение, с речено-казано, кой ще се жени, кой какво е казал, коя родила дете, кой умрял. Туй са все външни страни, но вие главно с това се занимавате. Това е външната страна на живота, това е физическата страна на живота. Всичко туй, с което сега се занимавате, то е физическата страна на живота. Не сте си дояли, малко сте яли, много сте спали, не сте добре обути, не сте вчесани, нямате креват, нямате пари, нямате обществено положение. Това е все физическият свят. Когото и да погледна от вас, вие всички сте погълнати с проявления на физическия свят. Говорите за духовност, за Божественo, но физическият свят представлява голяма преграда, за да се издигнете до тези светове, и затова нямате ясно понятие за никой от тези светове. Някой път се спирате и казвате: „Дали има Господ, или не? Като умрем, къде ще идем? Тук, тук да си поживеем." Може да живеете, но онзи ловец ще дойде и ще ви извади от вашето леговище. И ако вие се върнете на същото място, вас ви очаква смърт. Няма някой от вас, когото да не вдигнат – на този ловец ще му чуете гласа. Може би след една година, две, пет, шест и вие ще паднете в категорията или на зайците, или на лисиците. Зайците, това са добрите хора в света, лисиците са лошите хора в света. Но и едните, и другите ги гонят.

Има някои религиозно хора, които имат лисичи характер, други имат заешки характер. Заекът има две страни. Вие не сте изучавали хубавата, добрата, страна на заека. Голямо въображение има той. Голям филантроп е заекът, големи идеи има. Ушите му са големи. Заекът станал причина за идването на магарето. Едно време заекът е кредитирал магарето, затова то е станало по-голямо. Магарето е взело доста от заека. Заекът е професор на магарето, разбирате ли? И там е нещастието, че професора го гонят с пушка, а ученика, който се е учил при заека, го бият всеки ден. Защо днес се смеят на магарето? Понеже се е учило при заека и филантроп станало. По какво се отличава магарето от заека? Че магарето се научило да реве. Хубаво е. Когато Христос дойде на земята, не избра кон да се качи, но се качи на едно магаре и влезе в Иерусалим. Вие не разбирате дълбоката причина за това, че магарето е емблем на четвъртото посвещение в света. Всеки човек, който трябва да се посвети в някоя тайна, трябва да се качи на едно магаре и да влезе някъде. Или другояче казано, всеки един от вас, който минава през четвъртото посвещение, ще му смачкат фасона, тъй както на магарето. То, дето влезе, реве. Няма церемонии, вземат дървото и го напердашат. Вие виждате ли как се отнасят с магарето? Трябва да идете във Варненско, да видите как се отнасят варненските магарещари.

Ако вас ви нарекат „магаре“, вие се обиждате. Право е да се обиждате. Човек всякога се обижда, когато не заслужава този епитет. Вие даже ще се обидите, ако някой ви каже, че вие сте доктор по медицина, или ако някой ви каже, че вие сте астроном, то е пак обида. Значи турят ви някой епитет, който не може да цените. Вие трябва да заслужите епитета. Да се каже на един човек, че е магаре, то е

титла, то е четвъртото посвещение. Всеки, който не е минал през четвъртото посвещение, не може да носи името магаре. Вие, ако тръгнете от този свят на оня свят с магаре, ще влезете в рая, ако сте с кон, ще ви върнат. С магаре ще влезете – райските врати ще ви отворят. Ако идете без магаре, въпрос е, дали ще ви погледнат. Какво ще кажете на туй сега?

Ще ви преведа сега. Ако вие от този свят за другия идете по пътя на унижението, може би ще влезете, но ако вие идете с вашите превзети възгледи, че баща ви бил такъв, че майка ви, че вашите деди, вашият род, че били светии, тази работа не минава. Светиите във вас трябва да бъдат. Дядо ви, баща ви, майка ви, всички трябва да са влезли във вас. Не отвън трябва да ги носите, а в себе си, като украшение. Ако баща ви не може да стане един диамант на вашата глава, ако майка ви не може да стане една огърлица на вашата шия, другият свят няма никакъв смисъл. В оня свят хората се събират на едно място, а на този свят се разпръсват. Идеята става отвлечена.

Сега вие по някой път питате дали сте прогресирали. Какво разбирате под думата прогрес? За да има прогрес, трябва да има движение, за да има прогрес, трябва да има в известен смисъл разширение. Когато вие се движите в движението по права линия, то е животът на физическия свят. В движението с разширение вие имате духовния живот. В движението по права линия и в разширението на човешката мисъл – това е смисълът. Точката, това е най-високото в живота. Туй положение, разширението, което се направи, то е духовното. Духовното, то е крайният предел. Имате емблемата тогава. Тук се образува буквата "л". Но както виждате, еди-

ният крак на тази буква представлява радиусът на един Божествен център. Вие като обичате, това е буквата „л“ с един стремеж към кого? Към физическия свят. Любовта винаги се проявява. Най-първо вие не можете да обичате по-висшето от себе си. Виждате, че в това има един контраст. Питам: Бог, Който създаде света, когато обикна, и светът по-велик ли е от Него, или по-малък?

Аз ви казвам, вие не може да обичате по-големия от вас. Всякога ще обичате по-малкото. Сега вие ще кажете: „А детето обича майка си, по-голямо ли е то?“ Но то е една лъжлива идея. Бог като създаде света, по-големият кого обичаше? Той обичаше човека, по-малкия. Следователно вие, за да обичате хората, трябва да бъдете по-големи. Някой път искате да обичате, някой път – да ви обичат. За да обичате, вие трябва да сте по-големи, за да ви обичат, вие трябва да бъдете по-малки. Вие нямате ясна представа за любовта. Хората спят, когато говорят за любовта. Имат детински разбирания, казват: „Трябва да се обичаме.“ За да ви обичат, трябва да бъдете малък, а за да обичате, трябва да бъдете голям. За да бъдете голям, трябва да имате първата идея на Бога. Бог, като създаде света, обикна малкото. Той обичаше създаденото от Себе Си. Вие като искате да ви обичат, то е втората идея. То е положението на малкото. В него вече се заражда идеята да обича онова, което го е създало, или да обича онзи, който му е дал условия да се прояви и да живее. Всякога може да обича онзи човек, който ви дава условия да живеете.

Да ви дам един малък пример. Има един човек, когото не обичате, не може да го търпите и казвате: „Този човек ми е неприятен, антипатичен ми е.“ Вашето положение може да се измени при дадени условия. Как? Представете си, един човек ви хваща за гушата, ще ви удуши. Вие губите съзнание, в този

момент дойде този, когото не обичате, хване за ръката този, който ви души. Вие се съживявате, освободи ви от този човек. От този момент се измени вашето разположение към него, вие го считате за спасител и изчезне вашето неразположение. Защо? Той ви предаде своята идея за любовта. Вие когото не обичате, той проявява любовта. Вие виждате, че за този човек сте били в едно заблуждение, че е антипатичен. Оттам насетне вие не можете да имате неразположение към него: „Ако не беше той, аз нямаше да имам условия за живот." Ако вие сте антипатичен някому, дръжте положението, да му направите една услуга. Кога? Когато го душат. Трябва да се притечете на помощ, да дадете живот.

Сега, като ви разправям тези неща, каква е моята цел или какво имам предвид, кажете ми? Как схващате вие? Аз толкоз години говоря за семейния живот във всичките положения. Някои разбрали тъй, че трябва да вярвате в едно нещо, някои са го разбрали тъй, че не трябва да вярвате в друго нещо. Не, аз не съм учил това. Някои са ме разбрали, че трябва да се женят, други – че не трябва да се женят. Въпроса за женитбата не съм засягал. За мене женитбата е една земя неизвестна, то е човеческо явление, което и хората не знаят. Няма същество на земята, което да не е женено. Следователно всичките същества, които са слезли от небето, са излезли женени, нищо повече. Всичките същества, които са излезли преди вечността, излезнаха женени, и тогава дойдоха тук, на земята. Всеки от вас е женен.

Сега е чудно, че му хрумнало някому да се жени. Ако речете сега да се жените, вие сте закъснели. Вие сте се оженили отдавна за сродната си душа, на ваш език казано. Не мислете, че вашето женене е женене. Вашето женене, това е насилие, нищо повече. Вашето женене е все едно когато вие се качите

на магарето, натоварено с кожи, и магарето върви, какво ще прави. Този ездач и магарето са женени. Като дойдат тия оженените, магарето иде в дома, другият е господар. Той не смее да каже, че е оженен за магарето. Ще му кажете „добиче". Има много хора, които са женени, и не смеят да кажат, че са женени. Оженил се той за някоя циганка, за грозотия. Отидат някъде, туря я в другата стая. Той минава, че не е женен, казва: „Слугиня ми е, тя ми прислужва." Тя е магарето долу. Как тъй той да се е оженил за такава грозна жена?

Аз превеждам. По някой път вие се страхувате да изповядате вашите убеждения, защо? Защото са цигански. Не се женете за тях. Не се женете за това, за което не сте женен. Не се развеждайте от това, за което сте женен. Нищо повече. Вие ще кажете: „Ние имаме известни възгледи." Оставете вашите възгледи. Туй, което хората са учили досега, го напуснете. Напуснете тия заблуждения, от които са се учили вашите деди и прадеди. Защо дедите и прадедите ви и вие всички сте живели в заблуждение? Хората, откакто са излезли от рая, всички са в пътя на заблуждението. Тези идеи са временни. Аз може да ви обичам – вие сте ми слуга, плащам ви, докато сте здрав. Утре, като се разболеете, казвам: „Върви си, мен болен слуга не ми трябва." Вие сте женен, обичате жена си, докато е млада. Остарее ли, казвате: „Мене такава грозотия не ми трябва, да си вървиш." Жената прави същото. Какво ще ми разправяте?

Изследвал съм света, имам своя статистика. На десет милиона мъже и жени има един честен мъж и една честна жена. Това е моята статистика. На сто милиона верующи мъже и жени по един се намира, който да обича Бога. От осем хиляди години колко милиарда хора са измрели, и Писанието казва в Откровението, че едва има 144 000, които любят Бога.

Те са онези, които ходят с агнето. Агнето в дадения случай е изявяването на Бога. Бог като се изявява – това е светът на агнето. 144 000 хора, защо са толкова малко, сега няма да спирам да обяснявам. На сто милиона, след като се завърти това колело, ще се намери едва един, който да обича Бога с всичкото си сърце.

Изчислено е, че са пуснати в обръщение или че цялата човешка раса има шейсет милиарда души. Ако вземете пропорционално, на сто милиона души се падат по един любящ мъж и една любяща жена. Направете сметка колко ще има, които любят Бога. В завъртането на тия шейсет милиарда, на сто милиона се падат шестстотин. Хиляда пъти като се завърти, ще имате шестстотин хиляди. Тогава пропорционално колко пъти се е завъртяло шейсет милиона, за да имате 144 000? Какво завъртане има? Ако на хиляда завъртания по на един оборот – едно завъртане е когато всички се преродят – има условие за цялата човешка раса, представете си, че в хиляда години цялата човешка раса може да се превъплъти на земята, хиляда пъти тя се е превъплътила. 144 000 каква пропорция ще представлява, колко обръщания ще има? На петстотин обръщания колко пъти ще имаме? Ще имаме триста. На двеста и петдесет? Сто и петдесет приблизително.

За Бога трябва да имате една ясна представа. Вие трябва да чувствате Бога в себе си, трябва да чувствате Неговото присъствие, Неговото разширение и Неговото движение във вас. Във физическия свят първо да видите посоката, проявлението на Бога. Всичките материални условия, които Бог ви дава, то е проявление на Бога във физическия свят. Всичките възможности, които ви дава да чувствате нещата, да ги опитвате, то е духовният свят. Всичките условия, дадената светлина, в която вие може

да мислите, то е най-високото положение, до което сте дошли. То е пак проявление на Бога. Първо вие отвън имате нещо, какво може да владеете? На физическия свят тялото, което имате, то е външната страна, физическата страна, но така, както функционира вашият организъм, това понятие също е духовно. Онази сила, с която вие всичко може да направите, тя е пак от Бога. То е пак от Бога.

Божественото, това е главата на човека. Духовното, това са гърдите на човека. Физическото, това е стомахът на човека. Яденето е физическо, обличането е духовно, мисленето е Божествено. Следователно няма да оставите физическото да изпъкне, да станете като бременна жена с изпъкнало благоутробие. Това значи, че сте бременен на физическото поле. Някои хора са станали бременни, някои жени са пуснали гърди и те са станали бременни в духовния свят. На някои хора главата е голяма – бременни са в Божествения свят. Пропорционално трябва да бъде развит човек. Колко трябва да бъде кръстът по отношение другите части на тялото? Вие нямате художествена мярка. Някой път ще се спра върху мерките, какъв размер трябва да има всеки човек. Сега няма да се спирам върху това положение. Всяка външна мярка се дължи на едно пробуждане, на едно разширение, на една мисъл. Какъв е вашият организъм? Три неща влияят. Физическият свят влияе. Духовният свят влияе. Там е силата. Мисълта е в Божествения свят.

Та за да имате каквото и да е убеждение, вие трябва да имате вяра, трябва да бъдете в състояние да направите нещата. Щом може да ги направите, вие вече функционирате, вие сте на физическото поле. Щом може да ги опитате, вие сте на духовния свят. Щом може да мислите, да имате ясна представа, вие сте в Божествения свят. Мисълта за вас е

много отдалечена. Казвате: „С мисъл работа не става.“ Всички работи за духовния свят са точно обратно. Нещата там са обратни. Духовният свят и Божественият свят се отличават диаметрално по своите проявления. На земята скъпите работи много скоро може да ги платите. Големите работи са скъпи на земята, малките работи са евтини. Всеки от вас може да има малките работи. В духовния свят е точно обратното – малките работи много са скъпи, милиони струват; големите работи може с един лев да ги вземете. Тук на земята един диамант, който струва петдесет милиона, или най-големият диамант струва седемстотин милиона, той има седемстотин и петдесет карата, в духовния свят такъв диамант може да го вземете с един лев. Евтини са големите работи. В духовния свят се плаща много скъпо за превоза и като вземете една работа, която е много голяма, трябва да плащате за превоз много скъпо. Ако един диамант струва един лев, за превоз ще платите може би четиристотин милиона. В духовния свят няма с какво да го пренесете, там няма превозни средства. Никога не може да намерите там един кон, затова вземат само дребните работи – кой каквото вземе, сам да го носи. Тук на земята избират големите работи, понеже има кой да ги носи.

Например искате да ви обичат. Опитайте тогава идеята на Бога. Защо искате хората да ви обичат? До идеята за хората елате, след като сте обичали Бога. Най-първо съзнайте любовта на Бога, тогава елате до идеята другите хора да ви обичат. Или вие искате другите хора да ви обичат. Най-първо съзнайте идеята, с която Бог обича хората, тогава проявете любовта, тъй както Бог я проявява. Защото когато аз обичам Господа, Той се представя в Своето величие, не тъй както Го представят. Когато аз искам да обичам Господа, Той ще ми се представи в такава

малка форма, че като Го видя, аз вземам да се съмнявам дали е този Господ, или не, дали заслужава да Го обичам, или не, дали да си губя времето с Него, или не. Във вас постоянно се явява едно съмнение, дали да Го обичаме, или не, не ви хваща окото. Погледнете наоколо, светът е голям. Погледнете Господа, вижда ви се малък.

Когато искате да усетите Божията любов, която Той проявява, вие ще Го видите в Неговото величие. Тогава е страшен. Когато искате вие да обичате Бога, вие трябва да изгубите голямото, трябва да Го видите в малкото. Господ Сам ви опитва, Той ви само поглежда. Казвате: „Аз Го мислех за Господ, Той съвсем закъсал." Някои хора с тази идея са се обезверили и мислят, че няма никакъв Господ. Това становище е отвън, хората са го наредили така. Питам, трябва ли да вярвате в това? По какво са познали учените хора, че има Господ в света? Кой учен човек е доказал, че има Господ в света? Че как ще ми докажат? Казвате: „Ако нямаше Господ, слънце нямаше да има." Ако на един сляп човек му разказвате за светлината, за доказателство му обяснявате светлината, световете, но всъщност доказвате ли му какво представляват те? Имате един сляп човек, глух, обонянието му не функционира, има само осезание, как ще му докажете, че има Господ в света? Как ще докажете на един глист, че има Господ? Вие убеждавали ли сте един глист за съществуването на Бога? И аз може всичко да зная, но досега не съм могъл да убедя нито един глист да повярва в Бога. Казвате: „Не си губи времето с нас да ни убеждаваш, че има Господ. Покажи ни как да излезем от това несносно положение, остави се с този Господ. Не виждаш ли на какъв хал се намираме! Ние искаме да прогресираме в този свят." Каквото и да говоря, глистът си седи в

земята. Най-после, като дойде да умре, ще излезе отвън. Като умре, едва погледне, че има Господ, после пак заспи.

Какво става в нашия ум? Вие не може да турите вашата философия на разположение на Бога. Ако вие не може да турите на разположение вашето сърце, аз говоря за онова истинското верую, питам, тогава каква религия имате вие? Аз на себе си лесно проповядвам. В мене има една философия. Каква? Аз вярвам в три неща. Аз вярвам, че трябва да туря на разположение на Бога тялото си да служи на Бога, после трябва да туря сърцето си да служи на Бога, трябва да туря ума си да служи на Бога. Защото аз не искам да бъда един дървеняк като тебе. Ти философстваш, но за мене си един дървеняк. Аз съзнавам, че имам тяло, имам сърце и ум, а пък ти, който философстваш само, нямаш нито ум, нито сърце, нито тяло. Той няма никакво съществувание, а на мене дава ум, как аз да си наредя живота. Казвам, няма да философстваш, аз тази работа по-добре я зная от тебе. Аз да ти кажа как ти може да се облечеш. Ти си дървен философ. После как да се облечеш хубаво, как да имаш пари, да имаш един ум, да си направиш едно сърце. Ти сега се влияеш от твоята дървена философия, какво ще ми говориш. Долу вашите дървени философии. Тия дървени философии, облечете ги в плът, дайте им сърце, дайте им ум, тогава ги изнесете навън.

Не вярвайте в това, което не може да направите. Не вярвайте в това, което не чувствате, не вярвайте в това, което не мислите. Това, което вие може да помислите, това, което може да почувствате и да направите, това е реалността. Да, мога да ви покажа реалността. Нека дойде един болен, аз само ще положа ръката си върху него и той ще оздравее. Ама не после да дойде да ме изпитва още десет пъти. Щом

оздравее веднъж, да не идва повече да опитва още десет пъти пак да го лекувам. След като оздравее, ще започне да философства, че природата го излекувала, че това е закон и тъй нататък. Как става лекуването? Щом съм във връзка с Бога, всичко мога да направя. Аз вярвам в Бога защо? Защото имам тяло, защото имам сърце, защото имам ум. Нищо повече. Вие ще дойдете сега да ми кажете: „Аз всеки ден се разговарям с Господа." Как се разговаря? С такива долапи, с каквито вие си служите, не може да вярвате в Господа. Главата ми е побеляла знаете ли от какво? Докато се освободя от човешките долапи. Зор съм видял от онова колебание в човека, дали да направя нещо, или да не го направя, че какво ще кажат хората, ако е така или иначе, този да залъжа, онзи да залъжа оттук-оттам. Докато се освободя от всички тия работи, главата ми е побеляла.

Някой ден ще ме видите със златна коса, някой ден с черна коса, някой ден ще си хвърля брадата, ще ви се представя като млад момък.

Сега вие се чудите. Тя, като ме срещне, ще хвърли око на мене. Аз ще я потупам по рамото и ще ѝ кажа: „На крив път си тръгнала. Ти си се влюбила в мене, на крив път си." Всеки, който се влюби в мене, на крив път е. Аз не искам да се влюбвате в никого. Влюбването в когото и да е е на крив път. Ако твоето влюбване те отдалечава от великата цел на живота, влюбването не е намясто. Ето каква е моята идея. Аз искам да бъда непознат на хората. Няма какво да ме обичате. Гледам, някой пъшка. Побутна го, оздравее. Той казва: „Какво стана, че оздравях, не зная." Гледам, някой пари няма, иска да се самоубие. Оставя му една торба със злато и си замина. Дето мина, правя добро, никой не ме знае. Мене ми е приятно, връщам се весел, радостен, като ги гледам, че всички тези хора, на ко-

ито съм помагал, са радостни. На тях давам. но не искам да ме знаят кой съм. Аз се радвам на тяхното положение.

Ако вие обичате Бога, какво искате повече? Ако вие не можете да обичате Онзи. Който ви е дал всичко, как ще обичате онези отвън, които нищо не са ви дали? Сега вие казвате, вие не сте дошли до истинската любов. Често една сестра ми казва: „Учителю, аз искам специално да се разговарям с теб.“ Казвам: „С глупави работи не искам да се занимавам.“ Таман река да ѝ кажа нещо, тя започне пак: бъра-бъра-бъра. Ето един дървен философ. Мислете, не говорете.

Сега не е въпросът за вашите стари възгледи, а за новото положение. Вие вече минавате от една форма в друга форма, настават в света нови положения. Вие отивате на училище. Отношенията ви няма да бъдат като при майка ви, при баща ви, при братята ви, при сестрите ви. Положението ще бъде съвсем друго В училището съвсем ще се измени редът на нещата. По-лошо ли ще бъде? Много по-добре. Вие влизате вече в едно Божествено училище. Вие ще се научите на ред и порядък. Не само да отричате, трябва да се учите. Туй самоотричане ще се прояви чрез всичко. Аз говоря за подмладяването Подмладяването във вас не може да стане.

Подмладяването може да стане само при известно условие. При права мисъл, при едно право чувство, при една права постъпка или съзнанието, че владеете нещо физическо, че вие владеете нещо духовно, че владеете нещо Божествено, при това положение може да стане подмладяването. Туй подмладяване не мислете, че може да стане изведнъж. Подмладяването може да стане постепенно. Човек може в една година да се подмлади. Може с десет години да се подмлади, с двайсет, трийсет, четирий-

сет години, но ако е във връзка с разумни, светли същества. Ако го оставят, пак може да се върне назад. Писанието казва: „Онези, които очакват Господа, които обичат Господа, тяхната сила ще се поднови, онези, които вървят по Божия път, ще се подмладят. Питам, вие тук, които ме слушате, подмладявате ли се, или остарявате? Ако остареете, вървите по кривия път, ако се подмладявате, вървите по правия път. Казвате: „Едно време беше любовта." Едно време било. Едно време хората ви уважаваха, защото имахте пари. Сега сте останали без пари и хората не ви уважават. Вие сте при реалността, кой няма да ви почита? Почитта не е за вас. Вие не трябва да разчитате на вашите пари. Ако вие имахте необходимата сила във вашата ръка, болните хора нямаше ли да ви уважават, слепите хора нямаше ли да ви уважават, куците нямаше ли да ви уважават, неврастениците нямаше ли да ви уважават? Навсякъде щяха да ви уважават.

Искам да се обърна към вас и да ви попитам колко души от вас има готови да тръгнат в новия път? За втория път на един лист напишете. Темата ще бъде „Колко души от вас има, които искат да тръгнат в новия път". Аз ще ви дам една програма по новото разбиране. Досега вие сте разбирали, че за да влезете в новия път, вие трябва да напуснете стария път. Има едно криво разбиране. Ще вървите в Божествения път, без да напускате кривия път. Защото сега хората вървят в кривия път, но не напускат правия път. Вие сега вървите в кривия път, но не напускате правия път. Сега обърнете – да вървите в правия път, и да не напускате кривия път. Аз обръщам нещата. Досега вие сте вървели в кривия път и не сте напуснали правия път. Туй, което сега ви казвам, е да вървите в правия път и да не напускате кривия път. Какво се е изменило? Движението само

е изменено. Ще спрете движението в кривия път и ще вървите в правия път. Сега се държите за правия път, а вървите в кривия път. И защо нямате резултати? Аз така определям. Малко хора има, които вървят в правия път, много има, които вървят в кривия път.

Казвам, тези духовните, те се държат за правия път. Аз не искам да се държите за правия път, дръжте се за кривия път. Разбирайте го, както искате. Вие не може да не се държите за кривия път. Вие мислите, че като тръгнете в правия път, няма да ядете. Ще ядете – то е кривият път. Ще се обличате – то е кривият път. Пари ще имате, къща ще имате, деца ще имате, то е все – ще се държите за кривия път. Но вървете, движете се в правия път, нищо повече. Не че грехът е в яденето. Грехът не е в носенето на дрехи, грехът не е в имането на пари и тъй нататък. Грехът на хората седи в това, че те не вървят в правия път, а се държат за правия път. Не зная дали тази мисъл е ясна.

Следващия път искам да ми кажете колко души има, които са готови след осем хиляди години да тръгнете в новия път. Вие ще кажете: „Не сме ли тръгнали досега?“ Досега вие вървите в кривия път със заблуждението, че вървите в правия път. И като вървите, вие мислите, че не се държите за света. Вие за света се държите. Дръжте се за света. Но казвам, като се държите за този свят, Бог ви изпитва с това. Мислите ли, че – аз съм богатият човек, – като дойдете и вземете от мен една торба със злато, ще считам, че сте извършили престъпление? От гледището не Бога това не се счита за престъпление. Богатият ви е направил услуга. Вие като магарето пренасяте един товар от едно място на друго и ще ви се плати за това. От човешко гледище, като вземете парите, правите едно престъпление. Вземам чисто матери-

алния свят. Какво престъпление има, че сте взели една торба злато? Вие златото няма да го изядете. Какво престъпление има в това, че сте взели четири-пет ябълки и сте ги изяли?

Вие ще ми направите едно възражение: защо Господ забрани да се яде от дървото в рая? Това дърво, от което Бог забрани на човека да яде, други се хранеха от него, понеже то не беше забранено за тях. Човек яде от друга храна, но Господ казва: „Тази храна не е за тебе." Човекът престъпи Божията заповед. Стават какви ли не престъпления на земята. И майката определи яденето за едно дете, дойде друго, изяде го. Тя вземе пръчицата и го набие. Следователно не вземайте за себе си това, което не е определено за вас. Не се стремете да реализирате това, което не е за вас.

Сега вярующо ви: трябва да имате любов към Бога. За Христа говорите. Колко християни има? Колко от вас има, които са готови да пожертват живота си за Христа? Колко от вас сте готови да вдигнете кръста си, да Го последвате? Казано е: „Няма нито един, който да е напуснал всичко заради Господа и да не е приел стократно в бъдещия живот вечен." Какви ли не противоречиви възгледи има за християнското учение. Някой иска да се откаже от света, някой иска да се отказва от жена си. Казвам: „Върви по Бога, но се дръж за жена си." Жената дойде и се оплаква от мъжа. Казвам: „Върви по Бога, но се дръж за мъжа си." Казва: „Аз искам да се освободя от него." „Ти от невидимия свят си излязла с един мъж и от него никога не можеш да се освободиш." Дойде един мъж, и на него казвам: „Ти от невидимия свят си излязъл с една жена и от нея никога не може да се освободиш." Не се стремете да се освободите от вашите жени. Не се стремете да се освободите от вашите мъже, ами ре-

чете: „Както Господ дал.“ Мъжът какъвто и да е, по Бога ще вървите, него ще държите.

Сега идеята каква е? Онези, които се държат за света, и онези, които се движат към Бога, не живеят ли? Какво е отношението на Бога към всичките хора? Какво е отношението на Бога към праведните и грешните? От моето гледище на грешните турили топли стаи, нагорещили ги, постоянно бани, триене, бани, по петнайсет бани на ден. Чистите деца нямат такъв огън, те не се нуждаят от бани. Там вече имате един свят на светлина, те само ходят, разхождат се, гърлото не е засъхнало.

Те са иносказателни работи, които мъчно може да ги разберете. Питате: „Какво нещо е туй, християнството?“ Най-първо християнството е да почувствате любов към Бога, и после християнството седи в това, да почувствате любовта на Бога. Да почувствате Божията любов към себе си и своята любов към Бога, това е християнството. Ако вие може да почувствате Божията любов към вас и вашата любов към Бога – това е християнството. Ако вие не можете да почувствате любовта на Бога към вас и ако не може да почувствате вашата любов към Бога, вие не сте християни, не сте човек, не сте нищо. Това е сила, това е тайна, това е мощното в човека. В дадения случай да чувствате присъствието на Бога, когато вие се намирате в голямо противоречие, обезсърчение, обезсмисляне в живота, изоставяне, но в туй изоставяне вътре в себе си да почувствате Бога, това е силата. Това е нещо прекрасно.

А-то е любовта на Бога, която излиза към радиуса **В**. Туй **В**, това съм аз, който в даден случай чувствам любовта на Бога.

Периферията на един кръг всякога показва любовта на човека към Бога. Радиусът, който излиза от центъра на една окръжност, представлява Божията

любов към мене. Движението по периферията представлява моята любов към Бога. Защото винаги в съвременната наука има едно радиално движение и обратното, което отива към центъра. Има едновременно две сили – едната, която притегля, другата, която отблъсква. Едната, която иде от центъра, другата, която иде от периферията.

Тази сила, която излиза от периферията, това сме ние с нашата любов към Бога, периферална любов. Божията любов е централна любов, научно казано.

Следователно едновременно вие трябва да притежавате и централната любов и периферална любов.

„Отче наш“

Тридесет и шеста лекция на Общия окултен клас
12 юни 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

КОМПЛЕКСНИ ПОНЯТИЯ

„Отче наш“

Един човек навикнал на много работи, има вече цяла система от понятия. Комплексни понятия, значи сложни понятия. Всеки един от вас носи сложни понятия. Те са привичките, навиците, разбиранията от миналото. Някои от тези понятия са приятни, някои – неприятни. От някои искате да се освободите и да вървите в новия път. Значи старият път поставя комплексни понятия. Искате да вървите по новия път. И той е комплексен, не го знаете какъв е и в какво се състои този новият път. Новата музика, новите пътища, и те са сложни, и те трябва да се изучават. Старите учители как преподаваха азбуката? „Б-а, ба-а, ба-ба.“ Сега имате по-добър метод. Сега по-лесно се изучават нещата. Някои работи се заучават лесно, някои – мъчно.

После, ако някой би ви казвал кои са причините, поради които човек остарява, и кои са причините, за да се подмлади, колко философи има, които биха дали едно правилно определение, защо старява човекът? Представете си, че имате едно огледало, направено от фино стъкло, турено вътре в една торба с предмети, които са малко по-яки от стъклото. Вие носите торбата и след време извадите стъклото издраскано. Туй гладкото стъкло е надраскано и то е изгубило своята лъскавина. Коя е причината сега?

Онези предмети вътре са оказали влияние върху стъклото, надраскали са го. Тия надраскания, които са направени на стъклото, разумни ли са?

Сега да ви приведа друго сравнение. Представете си, че някой ви е написал едно приятелско писмо и едно любовно писмо. Вземете любовните писма на младите. Младите пишат любовни писма, приятелите пишат приятелски писма, бащите пишат бащински писма, майките пишат майчински писма. Имате едно писмо от една млада мома до един млад човек, имате едно писмо от една приятелка до един приятел, пък имате едно приятелско писмо от един баща до една дъщеря, имате едно любовно писмо от една майка до един син. Вземате тия писма, изгаряте ги, задържате дима в една стъкленица. По какво се отличава димът на любовното писмо от дима на приятелското писмо, на бащинското писмо? Всичкият дим е събран заедно, как ще разберете кой дим от кое писмо е?

Представете си, че вие сте хора от двайсети век, употребява се печатането на писмата. Представете си, че първото писмо е наредено с букви като от един печатар, наредено с оловни букви. После, другото писмо, и то е наредено пак с оловни букви. По същия начин е и писмото на бащата. Вземете моминското писмо и разбъркайте тия букви. Вие гледате, буквите са оттам, но съдържанието го няма. Где ще намерите моминското писмо? По същия начин, ако разбъркате буквите на приятелското писмо, на бащата, на майката, може ли да възстановите съдържанието на тия писма от буквите? Може само ако имате две правила, ако знаете отношението на буквите и ако знаете геометрическата постановка на буквите, всяка една буква колко пъти и къде е била поставена. Ще имате цяла една процедура, както когато разгадават шифрованите писма, и тогава може

да възстановите съдържанието. Но буквата „а“ колко пъти се повтаря в туй любовно писмо? Да кажем двайсет пъти. „Б“-то се повтаря четири пъти, „д“-то колко пъти се повтаря? Знаете ли защо „а“-то се повтаря двайсет пъти и „б“-то защо се повтаря четири пъти? Само ако знаете какво е било отношението на буквите, тогава ще знаете съдържанието на това писмо. Вие сега носите любовни писма, но само буквите, и ако знаете отношението на тия букви, ще може да произведете цялото съдържание, както сега учените хора възстановяват предпотопни животни. Двама души американци открили скелета на едно животно, което живяло преди двайсет и пет милиона години, възстановили го, но видели, че главата му е много малка, не съответства на тялото. После и вратът му е така, не съответства на тялото. Те казват: „Ако може някой друг да го построи другояче, нека дойде. Ние толкова години проучвахме, тъй го оставихме. Виждаме, че има едно несъответствие.“ Казвам, те са се намирали в същата мъчнотия, както някой би се намирал с написаното печатарско писмо с разбъркани букви.

Питате се: „Какво иска да каже Учителят, какво да пишем, за да тръгнем в новия път?“ Какво да пишете в писмото? Какво да ви кажа? Аз нищо не мога да ви кажа. Имате да учите много неща – не са нови. Новият път, това е един нов метод за проучване на Божествената истина. Представете си сега, че някой учил турско право, а сега трябва да се изучава римско право. Или че някой си служи със старите мерки, пък трябва да си служи с десетичните мерки. Вие всички имате известни методи. Аз ви представям сега една дроб:

½а, ½б, ½в, ½г, ½д.

Ако така се изкара цялата българска азбука – трийсет български букви – какво ще разберете? Какво означава ½**а**? То е вече отношение, трябва да знаете отношението, което съществува между буквите и числата.

Казва се в Писанието: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ти, и целият ти дом ще бъдете спасени.“ Преди хиляди години са писали за вярата и всеки един от вас си има особено понятие за нея. Какво нещо е вярата? Вчера идва един млад човек и ми проповядва едно свое верую. Аз слязох да го слушам. Той ми изложи своето верую, написа го на книга по научен начин. Казвам: „Колко ти струва твоето верую?“ Казва: „Двеста и петдесет лева. Нямам пари.“ За да се узакони това верую, трябва поне една марка гербова от пет лева. Казва: „И гербова нямам.“ Какво ще кажете на това? Изпратих една сестра в града да иде да завери писмото официално. Какво ще разберете сега? Те са комплексни понятия. Защо е дошъл този млад човек да ме уверява в своето ново учение? Какъв интерес аз имам да го слушам сега? Правя сравнение. Всеки ден ние постъпваме по един или по друг начин, и не може да си дадем отчет, защо постъпваме така, а не другояче.

Ние по някой път се уморяваме. Защо? Защото мисълта ни е еднообразна. Каквото и да се говори, любовта е станала еднообразна. Ние мислим едно и също нещо. Любовта на младите е много еднообразна, даже прозаична. Първото писмо има деветдесет и девет процента любов, второто писмо – петдесет процента, третото писмо – четирийсет, после – трийсет, двайсет, десет и най-после достигне до един. Какво се разбира под думата еднообразна работа? Ядете баница. По колко начина може да ядете баницата? Или на големи, или на малки хапки, или бързо ще ядете, или полека. Някой казва: „Трябва много да се

дъвче храната, за да се смила.“ Дъвчете, дъвчете, но по колко начина може да ядете баницата? Някой казва: „Трябва да изстине.“ Друг казва: „Още топла трябва да се яде.“ Питам, ако топла се яде или ако студена сте яли, ако бързо сте яли или полека, какво ще научите? Тя може да е голяма, направена в голяма тепсия. Най-първо хапките ще бъдат приятни, после започвате да набъбвате, дойдете до едно място, вече не ви се яде, усещате, че на корема ви е тежко. След като изядете баницата, хване ви една дрямка, заспивате. Като се събудите, ще кажете: „Много ядох.“

Питам, какво сте научили, като сте изяли цялата баница? Светия няма да станете, гений – хептен, някой талантлив, далеко е да станете даровит. Дори и обикновен човек не можете да станете, като ядете повечко баница. При това всички имате желание да ядете баница. Казвате: „Ако ни приготвиш една баница, ще дойда.“ За баницата правите много отстъпки. Сега баницата, това е едно комплексно понятие. Колко хиляди хора са мислили, докато са измислили тази баница. Вие вече сте специалисти в правенето на баница. Аз досега не съм правил баници. Много пъти съм мислил да направя баница, гледал съм как я правите, а не съм почвал сам да правя една баница, да я замеся, да я разточа. От колко листа става една баница, колко брашно туряте? Да кажем, за една обикновена баница туряте един килограм брашно, масло половин килограм, сирене четвърт килограм.

Но хубавото в живота не седи само в яденето. Човек е изгубил онзи велик закон за правилно ядене. Много малко хора има в света, които знаят да ядат както трябва. Божественото в яденето човек е изгубил, изгубил е закона за пиенето на вода, изгубил е и закона на дишането. Всички хора дишат, но никой не диша както трябва. Никой не пие вода както трябва,

никой не става както трябва, никой не се облича както трябва, никой не яде както трябва. Никой не ходи както трябва, никой не седи както трябва. Никой не говори както трябва. Никой не мисли както трябва. Във всички тия работи ние се стремим сега да възстановим първичния Божествен живот. Като дойде до Божественото, трябва да имаме един опит.

Казвам, ние знаем Божественото какво нещо е. Вземете един учен човек – след като учил, станал праведник, някой следвал правото, един ден забравил един член. Или да кажем, изучавал Библията, но забравил някой стих от някое място. Започнал да забравя нещата. Докато ги помните, минавате за учен човек. Като започнете да ги забравяте, минавате за невежа. Забравянето вече е наслояване. Някои хора много забравят. Не че паметта им е отслабнала, привидно така е слаба паметта. Има наслояване в съзнанието, наслояване, наслояване отгоре, че нищо вече не може да чете. Но причина има – наслояването. Трябва дълго време да мислим, да мислим, да премахнем наслояването, да го изчистим и от съзнанието, за да може да прочетем какво е написано и да го помним. Някога сте знаели какво нещо е доброто, какво нещо е правото. Ако мислите дълго време в себе си, ще дойдете до един закон написан, какво нещо е правото.

Представете си, че откриете една съвременна статуя, заровена в земята. Щом я извадите, трябва да внимавате, да не развалите очите, чертите и всички части, които този скулптор е изваял. Ако вие възстановите тази статуя такава, каквато е била, вие ще имате точна представа за фигурата, ще узнаете оня закон, по който носът е построен и всяка част поотделно как е построена.

Човек е добър, защото има един добър нос. Човек е създал носа, но някои имат дълъг нос, някои

имат къс нос, на някои носът е гърбав, на някои – вдлъбнат, на някои – широк, на някои – тесен. Има ред правила и хиляди начини и хиляди причини, за да бъде носът такъв или инакъв. Зависи от много неща, за да е поставен по този или онзи начин. Ако искате да изучавате тази наука, физиогномия, тя е много сложна, сложна наука от комплексни понятия.

Мислено се поставя един перпендикуляр и по този перпендикуляр може да се следи какво е отношението на човешкия нос спрямо лицето, вляво ли е отклонен, или вдясно е отклонен, или пък е правилно поставен. Имате една плоскост. Тази плоскост е перпендикулярна и тя ви показва не само дали носът е отклонен вляво или вдясно, но издаден ли е навън. Имате една площ, по която съдим за отношението на носа. На някои ъгълът е по-малък, на някои носът е по-издаден. Следователно този перпендикуляр е една плоскост, която показва колко носът е по-близо или по-далече от плоскостта. Ако е по-далече от плоскостта, неговата интелигентност е по-малка. Колкото този ъгъл е по-голям, той е по-близо до животните. Колкото е по-стеснен, той е по-близо до човека. Какъв е ъгълът на човека? Вземете осемдесет градуса за интелигентен човек. Ако прекарате една линия отгоре, след туй един перпендикуляр, образува се един ъгъл.

Тия работи мъчно може да си ги представите, да видите вътрешната връзка. То е като да разправям на една грозна мома как може да стане красива. Сега на старата баба, колкото и да ѝ разправям как може да стане красива, тя ми казва: „Синко, не ми разправяй. Не искам да бъде красива, не искам да се женя. Имам си дядо. Мене не ми трябва да бъде красива.“ Грозната мома все ще има стремеж да стане красива. Може да усети, че е мъчно това изкуство да стане красива. Питам, ако тази мома стане красива,

какво ще спечели? Ще спечели един момък. След като спечели този момък, тя ще спечели един господар. След като спечели този господар, тя ще намери един професор, който всяка вечер ще ѝ чете лекции, защо е ходила навън, колко часа седели в университета, била ли е в клас, с кого е дружила. То и професорът има право понякога да държи сметка. Сега това е алегория.

По някой път вие се интересувате защо някой постъпил така, а не другояче. В това няма никаква философия. „Защо, казва, така постъпи, а не другояче? Защо, казва, така не биваше?“ Някой път човек говори, без да мисли. Когато човек се разгневи, не мисли. То е като една комплексна вода, която се е набрала и бърза да излезе.

Сега вие имате едни установени възгледи, от които остарявате. Всякога, когато човек се събере с хора, които стоят умствено и духовно по-ниско от него, той остарява. Достатъчно е да имате сто котки и да ги храните. Като остареете, ще мязате на тези котки. Те ще ви състарят. Котката ще каже „мяу“ и така постоянно само това „мяу“, нищо повече. Какво може да се придобие от котките?

За да се подмладите трябва да дружите с хора, които седят по-високо от вас, да имате и вие всички благородни качества. Младостта е външно състояние. Ако вие остарявате, това показва, че вървите по един път, който не е Божествен. Старостта не е нещо Божествено. Следователно здравето на човека зависи от връзките, които имате. Ако сте болен, то е по единствената причина, че вие сте се сдружили с един по-низш живот. Ако сте невежа, законът е пак същият. Ако сте сприхав, какъвто и да сте, вие сте във връзка с един живот по-низш. Низшето всякога дразни човека, низшето винаги оглупява човека. Низшето винаги остарява човека. Висшето, Божествено-

то всякога поумнява, подмладява, всичко дава. Но кой от вас би повярвал в това? И като вярвате, вие пак остарявате. Защо? Или че не вярвате, или не знаете как да вярвате. Мъчно е да останете млад, здрав, добър в живота. Един учител, колкото и да е търпелив, ако му дадат четирийсет-петдесет деца своенравни и трябва да ги тури в ред, той може да ги докара в някакъв ред, но и той ще се състари от такива деца. Майката остарява от децата. Търговецът остарява от клиентите си, лекарите умират в края на краищата от пациентите си.

Идеалният живот е живот на разнообразие. Аз ви казвам, онзи път, върнете в правия път, дръжте се за кривия. Какъв е този морал? То е право. Вие старото, с което сте били днес, не може да го напуснете. Ако го напуснете, трябва да влезете в другия живот, ще скъсате с всички и всичко. Докато сте на земята с грешните хора, ще се държите за тях. Ще забележите, че всеки един човек, грешен или праведен, оказва известно влияние върху вас. Никой от вас не е свободен от влияние. Добрите и лошите хора ви влияят. Понеже лошите хора са повече, всеки ден ще имаме повече лоши разположения, отколкото добри, понеже всеки лош човек, щом се приближи до вас, предава ви от лошотията си и вашето разположение се изгубва. Аз не съм щастлив, понеже малко щастливи хора има. Аз не съм добър, понеже малко добри хора има в света. Аз не говоря за заложбите, които има човек. Един добър човек само да помисли да дойде на гости във вашия дом, ставате весел. Ако някой разбойник е намислил да ви обира, няколко дни се чувствате неразположен, мъчно ви е. Ако вълкът има намерение да дойде в кошарата, овчарят ще почувства, че вълкът ще дойде в кошарата.

В този свят на научни комплексни понятия, какво ще правите, как ще се освободите? Казвате:

„Да ни пази Господ.“ Но разбирате ли какво нещо е да ни пази Господ? Господ може да ви пази само когато сте в рамките на Неговия закон. Извън рамките на закона, който Той е поставил, ни глас, ни слишание. Значи птиците изучаваха закона да не страдат, и те си създадоха крила, подчиниха се на закона да хвъркат. И вие, като речете да хвъркате като птица, блъснете се, ударите си крака, счупите го. Нито може да скачате, камо ли да хвъркате.

Казвате: „Какво ли са ни допринесли нашите вярвания досега?“ Какво ще ви допринесе вашето старо разбиране как да ядете баница? Ако ви кажа някой нов начин за ядене на баница, дали това ще ви допринесе нещо за развитието ви? Нали казват за някого, че е в новия път? Аз ви слушах как пяхте „Изгрява слънцето“. По колко начина може да изпеете „Изгрява слънцето“? Може по двайсет-трийсет, може по двеста начина да се изпее. При всяко изпяване ще има различен резултат. Има един начин, по който може да се изпее „Изгрява слънцето“, и ако го изпеете така, това дали ще допринесе нещо? Слънцето даже, като изгрее, не го знае. Да кажем, вземате вие, запалите огън, поопечете се. Разумно ли е? Огънят мисли ли за вас? Слънцето, като изгрее, не мисли за мене, то пет пари не дава за мен или за когото и да е. Казват: „Много е добро слънцето.“ Този огън е запален, аз съм дошъл до огъня зимно време, казвам: „Много е хубав този огън.“ Приятен е този огън, но той има ли съзнание, има ли пряко отношение към мене? Този, който е запалил слънцето, и този, който е запалил огъня, има ли някакво съзнание спрямо мен? Може да го е запалил по съвсем други съображения, но същевременно и аз се ползвам.

Казвам, има известни явления в света, които нямат прямо отношения спрямо нас. Вие искате да се запознаете с Христа. Вие, за да се запознаете с

Христа, трябва да имате съвсем друго отношение към всичко. Мислите ли, че вие може да се запознаете с един Учител така лесно? Вие сте касапин, всеки ден заколвате по десет говеда и се молите на него: „Учителю, кажи ми как да ги коля, по кой начин да ги улавям и как по-лесно да продавам месото?“ Питам, ще иска ли Христос да се запознае с вас при това положение? Представете си, че вие сте женен, таман сте се оженили, не се отнасяте добре с жена си, побивате я десет пъти – много казано е – по веднъж я биете, изтупвате праха. Христос ще иска ли да се запознае с вас, за да Му разкажете как и колко прах [сте] изтърсили от жена си. След туй – колко сълзи са изкапали от нейните очи в шишето. Христос ни най-малко не се интересува от тези ваши неща. То е ваша работа. Христос не Го интересува изтупването на праха от гърба на жена ви, нито нейните сълзи, които са капали. Той не се интересува от тези външни прояви на живота.

Когато ви казах, че трябва да влезете в новия път, аз прочетох мисълта ви каква е. Изведнъж си помислихте: „Дали този нов път, за който говори Учителят, няма да подобри нашето положение?“ Интересува ви най-вече подобряването и започвате да измисляте разни хитрини, как да го наредите, че да влезете по-лесно в правия път. Някой пък казва: „Този нов път да не би да е някой долап, някоя уловка.“ Или пък: „В този път толкова страдахме, и какво придобихме?“ Или: „В новия път, ако страдаме, не искам да се ангажирам.“ Нито едното, нито другото.

Аз ви казах: трябва да сте готови по един нов начин да изучавате музиката. Вземете един тон много естествено, например „до“. Вземете го правилно. „До“ само от едно място може да го вземете. „До“ е основен слог, но „до“ може да го турите на друго място, на мястото на „ре“. „До“ може да го турите на

мястото на „ми“, „фа“, но да го турите в отношението, което сега има. „До“ си има място. „Ре“ е чиновник, „ми“ е чиновник. Всеки има свое определено място. Разбъркано не може. Значи, щом намерите отношението на „до“, трябва да намерите на „ре“. Всички трябва да заемат своите определени места и отношения – съответствие има в разумния живот. Щом измените положението на „до“, ще измените положението на „ре“. Вземете един тон, вземете друг тон. Тук, в разработените теми, от вас сте турили израза „готов съм да тръгна“. Друг казва: „Готов съм да ям баница.“Или: „Готов съм да копая лозето.“ Друг пише: „Да ни води Господ“, „Той води.“ Това са все ваши думи от темите.

Това са понятия. Може даже да се разгледат всичките глаголи поотделно и тогава да излезе едно научно произведение. Как се разглежда то? Божественото учение е едно учение, което може да ви подмлади. Ако не искате да се подмладите по този нов път чрез Божественото учение, тогава аз ви съжалявам. Най-първо трябва да се подмладите. Ако не пазите младостта си, аз ще ви съжалявам за две неща: че младостта, която имате, не може да пазите, и ще ви съжалявам, че като сте стари, не може да се подмладите. Хубаво, какво ще ви ползва вас моето съжаление? Какво ще ползва природата или какво ще ползва вас, ако ви съжалявам, че вие не сте се подмладили? Какво ще ползва вас и какво ще ползва мене, като кажа: „Съжалявам, че не ме разбирате.“ Или какво ще се ползвате, че аз ви разбирам?

Навеждам ви на тия мисли, за да се опресни вашата мисъл. Мисълта трябва да се опреснява постоянно. Ако имате вода в един голям съсъд, ако тая вода я оставите дълго време така, не я сменяте, тази вода ще плесеняса. Ако доливате нова вода по четири-пет пъти на ден, тя ще пази своята преснота. Вие

се чудите защо има бентове. Ако в живота ви нямаше тия мъчнотии, тези пречки, щяхте да жабунясате. Някой път вие питате защо са мъчнотиите. За мен това е ясно, това е една цяла философия. Виждам онази целесъобразност, онази разумност, за какво са дошли мъчнотиите. Не може ли без онова страдание? Може, но ще жабурнясате, ще плесенясате. Мога да ви дам статистически данни, че хората, които страдат съзнателно, по-дълго живеят. Човек умира от неразумните мъчнотии, не от разумните мъчнотии. Мъчнотии трябва да имате, страдания трябва да имате, но от разумните страдания, от разумните мъчнотии. Защото има и неразумни страдания. Когато говорим за страдания, разбираме разумни страдания, които подмладяват, които продължават живота. За да се подмлади човек, непременно трябва да има разумни страдания. Ако вие не турите баницата в пещта и не я опечете, тя става ли за ядене? Ако един плод, който горе не е опечен, ако остане този плод зелен, има ли той съдържание? Няма съдържание. Всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство зависят от това, опечено ли е. Казваме материалистически: тази мисъл или това желание опечено ли е добре?

Онези хора, които ние обичаме, обичаме да ги слушаме, каквото и да ни говорят. И глупаво да ни кажат, на нас ни се струва гениално. Онези, които не ги обичаме, и философски работи да ни казват, не можем да ги търпим, казваме: „Да се махнат."

Питам, защо не може да търпите? Любовта не може да се прояви между две положителни същества. Любовта между двама светии не може да се прояви, любовта между двама гении не може да се прояви, любовта между двама таланти не може да се прояви, между двама прости хора не може да се прояви. Аз не искам сега вие да вярвате в туй. Констатирам само

известни факти, които трябва да изучавате. Двама души светии няма нужда да се обичат. Двама души светии за да се обичат, аз зная само едно правило – трябва като восъка да ги слеете, да стане един светия. Щом са двама светии, не може да се привличат, не може да се обичат. Мъж и жена може да се обичат. Защо? Защото има какво да обичат. Може ли човек да обича своята сянка в огледалото? Имате портрета на своята възлюблена фотографирана. Макар че е черничка, за този чер образ казвате: „Колко е красива." Казвам, тази арапкиня, за нея този горкият трепери, казва: „Колко е красива." Зад този черен образ вижда хубавото. Нека да я нарисува с цветове. Ако имате образа на момата, нарисувана в цветове, и ако имате същинската мома, кое е по-хубаво – оригинала в натура ли да имате, или самата мома? Тази мома, след като мислила, мислила хиляди години, едва си е направила една дреха, която сега виждате. За бъдеще нейната мисъл ще бъде още по-красива. Вие не знаете това. Това, което вие носите, това е костюмът на вашата мисъл. Вие сте мислили, мислили, и едва сте измислили тази дреха. Дрехата ви, това е резултат на вашия живот. Вие сте скрити зад този резултат. За да ви познаят, вие ще направите съвсем друга дреха. Аз искам да хвана вашата дреха и казвам: „Ето дрехата на Стояна." Или по някой път вие може да имате едно хубаво лице. То е вашата мисъл. Вие сте мислили, мислили, направили сте си хубаво лице и сега го показвате. То е само формата. За в бъдеще, каквото сега мислите, ще бъдете. Може още по-хубава дреха да имате.

Туй, което сега ви говоря, то няма връзка със сегашния живот. Казвате: „Кажи ни при сегашната криза, в която се намираме, как да излезем от нея?" Коя е вашата криза? Кризата на една мома е, че не може да си намери един момък да се ожени; кризата

на майката е, че не може да роди едно дете. Как се казват онези, които не раждат? Бездетни. Кризата на един ученик коя е? Че той не може да свърши училище. Кризата на един стар човек е, че той е остарял. Кризата на един млад е, че той боледува. Това са все кризи вътре в живота. Питам, вашата жажда може да е различна, но ако аз взема всинца ви и ви заведа при един извор, какво ще бъде вашето отношение? Веднага ще се задоволите, няма да има жажда. Въпрос за жажда няма да става. Ако ви заведа при хляба, там, дето има изобилие на хляб, на плодове, там въпрос за хляб няма да има. Там въпросът ще бъде за друго – кой да вземе повече. Представете си, че вие сте при едно езеро, въпрос за вода ще стане ли? Всеки ще вземе вода колкото му трябва.

Противоречията, които сега съществуват, се дължат на това, че ние сме далеч от самата реалност на нещата. „Далеч", ето какво разбирам под тази дума. Вие се молите и мислите, че Господ ви слуша, но виждате, че молбата ви не се реализира и казвате: „Господ е далеч, не ме чува." Или: „Мен Господ не ме слуша." Но това не само тъй, да се каже. Вие, които сте остарели, помолете се на Господа да се подмладите и вижте дали ще ви послуша. Ще видите дали ще обърне внимание на това. Ами представете си, че аз нося една скъсана дреха и се моля на Господа да не ми взема тази дреха Ако аз се моля на Господа и не ми вземе дрехата, какво ще спечеля? Ако аз Му се моля и казвам: „Господи, поправи моите работи", а Той намислил да ми вземе скъсаните дрехи? Казвам: „Господи, оправи моите работи", и един ден вместо да се оправят, моите работи започнат да се влошават. Мисля, че работите ми ще тръгнат наред, а то станало друго, намирам се долу.

Всеки човек трябва да остане гол. Ти не можеш да облечеш ново, докато не се съблечеш. Не

можеш да облечеш в нова дреха върху старата. Някои казват, че човек, като влезе в този религиозен живот, оглупява. Че ти докато не оглупееш, умен човек не можеш да станеш. Ти трябва да се опростиш със своите стари възгледи. Те са ти услужили вече каквото трябва. Един стар възглед е до известно време. Нали знаете, майката, като отбива детето, какви ли не мурафети употребява. То плаче, тя намаже гърдата с хинин, то плюе, тя пак я намаже. Аз съм виждал, турят черен пипер, то люти, плаче горкото, гледа майка си. Чуди се каква е тази работа. Досега не беше така, сега я гледа и плаче. Тя казва: „Няма вече." Питам, ако вас ви отбият, какво лошо има? То е ваше разбиране. Вие мислите, че ако ви отбият, загубени сте.

Но какво разбирате сега под новия път, да служим на Бога? Представете си, че тръгнете в новия път. Там ще ви дадат първото правило. Вие сте чиновник или професор, решили сте да вървите в новия път, като се държите за стария път. Отивате да предадете своята лекция, минавате покрай една бедна жена, която плаче. Казвате ѝ: „Не плачи, твоята работа след няколко дена ще се подобри." Доста е направил този човек, въпреки че на вас ви се струва, че нищо не е това. Вторият професор, и той отива да преподава с друго правило. Като види бедната жена, ще извади нещо от джоба си да ѝ даде. Минава и дава. Значи каквото първият казал, вторият минава и прави. Тя казва: „Слава Богу, стана каквото каза онзи човек. Ето, моята работа се оправи." Третият минава и ѝ дава една книга. Казва ѝ: „Чети тази книга, която показва как да пестиш дадените ти пари." Той си отива. Тия хора, като се наредят, оправят работите на бедната вдовица. Така и вие всеки ден седите като една бедна вдовица. Ангели слизат някой път със задача да помагат на хората. Вие плаче-

те, той казва: „Твоята работа ще се оправи.“ И си заминава. Той не желае да се спре при вас, защото се държи за стария път, а върви в новия. Минава другият ангел, който има особена задача. Той като минава покрай вас, в съзнанието ви стават известни промени. Виждате, че животът ви се подобрява, но как е станало това, не знаете. Казвате: „Слава Богу, оправиха се моите работи.“ Първият професор след като ви каза: „Твоите работи ще се оправят“ – „Кажете, моля ви се, къде отивате? Кажете адреса, улицата и номера си, къде живеете?“ Втория, който ви даде нещо, и от него вземате адреса. Меко ще говорите. На третия, на четвъртия, вземате имената на тия хора, които ви помагат.

Вие по някой път имате хубави настроения, хубави чувства, но отгде са дошли, не знаете. После казвате: „Имаше нещо едно време. Аз го изгубих.“ Не трябва да губите нещата. Мъчно се придобиват хубавите работи. Влюби се някой момък в някоя мома. Вие не разбирате какво нещо е влюбването. Този младият момък, който се е влюбил в момата, той е ангел, който ѝ казва: „Твоите работи ще се оправят.“ Но понеже тя не разбира закона, тя мисли, че този момък ще оправи нейните работи. Този момък е само един стол, на който ангелът е седнал, и казва: „Твоите работи ще се оправят.“ Тя казва: „Със стола ще се оправи работата.“ Никак със стола няма да се оправи работата. Този ангел, който седи на стола, казва, че твоята работа ще се оправи, а момата мисли, че като седи на този стол, ще се оправи работата. Утре стола ще го вземат, ще умре столът. Разбирате ли? Това е неразбиране.

Не се женете за човек, който умира. Не се женете за човек, който осиромашава. Не се женете за човек, който оглупява. Не се женете, нищо повече. Не съм ли прав? Прав съм, разбира се. Женете се за

човек, който забогатява. Женете се за човек, който поумнява, който подобрява положението навсякъде, където мине. Женитбата, това е отношение. Не считайте тези работи за прости. Това е много неопределено отношение, една неопределена величина. **A** се отнася към **B**. Туй е отношение, за да разкриете една истина. Друго отношение е: **A** се отнася към **B**, както **C** към **D**. Трябва да знаете да ги преведете към една геометрическа форма. Трябва да знаете как да вземате. Вие не сте учили закона на задържането. Гледате един човек, който се дразни. Добре е да видите у него хубавата страна, да ви е приятно. За някого казват: „Този човек е кротък." Докато вие се сърдите, не сте научили закона, когато ви дразни някой, на вас да ви е приятно.

Другото, което щях да ви кажа още, вие ще намерите. Аз ще взема темите и ще разглеждам глаголите.

Сега някой казва: „Аз мога да вярвам в каквото искам." Всеки може да вярва в каквото иска, но и това какво ли би му допринесло. Може да каже и друго: „Аз мога да обичам хората тъй, както аз разбирам."

Някому съм казвал да се пече на слънце. Той се пекъл от единайсет до дванайсет часа и слънчасал. После ми казва: „Учителю, аз се пекох по твоя метод и слънчасах." Казвам: „Ще се печеш сутрин, от седем до седем и половина – осем часа." Казва: „Много рано." Ранното печене е всичкото, а не късното. От дванайсет часа нататък не се правят бани, от единайсет до дванайсет не се пече на слънце. Около обяд под дебела сянка ще отидете и от сянката ще гледате слънцето. Слънцето го гледайте сутрин, като изгрява, и малко след като изгрее, най-много до шест и половина часа. Как ще служите на Бога? От единайсет до дванайсет часа ще слънчасате. На Бо-

га трябва да служите от шест сутринта до шест вечерта. Като станете, то е равноденствие, шест часа изгрев и шест часа залез. После този изгрев ще се измени. Слънцето започва да изгрява по-рано, преди шест часа.

Във вашето съзнание трябва да влезе един нов елемент. Новият елемент седи в това, да превръщате обикновеното в необикновено качество, което Бог има.

Ако Христос дойде при вас сега, вие вземате и Му дадете един въглен, голям въглен, който е изгасен в огнището. Само това имате и Му го давате за подарък. Той го взема. Но Христос, като тури този въглен в своята реторта, и от него може да направи един скъпоценен камък, един диамант. Втория път като ви посети, казва: „Давам ти подарък този скъпоценен камък, той е от този въглен." Ако не бяхте го дали, нямаше да ви даде и скъпоценния камък сега. Ако дойде при вас един човек, който не ви обича, и по същия начин ви даде въглен, може ли вие да превърнете въглена в диамант, че втори път като дойде при вас, да му кажете: „Давам ти този диамант." На този, който не ви обича, след като му дадете диаманта, съвсем друго мнение ще има за вас. А вие само носите насам-натам тия въглени, тръснете този въглен и казвате: „Ти ми го даде едно време." Нищо не си постигнал.

Никога не връщайте въглена, който някой ви е дал. Върнете го като скъпоценен камък. Това е новото учение.

Някой пита: „Прогресирали ли сме?" Много сте прогресирали. Вие сте много учени хора. Учени хора сте по пеене. Пеете „Цвете мило, цвете красно". Аз не зная какво има в „Цвете мило, цвете красно". То е една песен, каква красота има особена в туй „цвете мило"? Имате един приятел, в този смисъл и той е

едно цвете. Ако не може да го оцените, ако туй цвете не можете да пренесете в мисълта си, да знаете каква обич има към него, туй цвете ще повехне. Да обичате едно цвете, разбирам един процес непреривен. Ние под „цвете мило, цвете красно“ какво разбираме? Все мислим нещо върху тази песен.

Бог понякога ни поставя в мъчнотии. Ние само понякога си създаваме известни мъчнотии. Тези мъчнотии не сме ги превърнали в диаманти, не сме ги разрешили. При мен дойде някой и казва: „Много страдам.“ Какво да му кажа? Казвам: „Ще мине страданието.“ Казва: „Лесно е да се каже, ще мине, но мен питай какво ми е. Сърцето ми изгоря.“ Не си прав. Ако беше изгоряло сърцето ти, не можеше да живееш. Че ти гори сърцето, не е лошо. Без горение живот не може да има. Ти си обърнал прекалено внимание на сърцето. Не му обръщай внимание. Ти гориш, понеже близо си отишъл при огъня.

Къде е погрешката на младата мома? Няма да искам извинение от младите моми, ще им покажа къде е погрешката им. Младата мома, като отиде при един момък, да застане най-малко на един метър разстояние от него. Той, като простре ръце, да не може да я пипне. Тя да бъде два пръста по-далече от неговите пръсти, два пръста по-далече от неговата уста, два пръста по-далече от неговите крака. Като рече той нещо да направи, да останат два пръста разстояние. Ако той иска да я ритне, да каже: „Исках да ти покажа нещо.“ Може да вдигне ръката да я удари, но да каже: „Аз исках да ти покажа колко ми е хубава ръката.“ Това са положения.

Ако вашата мисъл не е права или мислите едно, и после стане друго, какво значи това? Съзнанието трябва да бъде чисто. Вие не трябва да имате в съзнанието две мнения за каквото и да е. Трябва да изчистите съзнанието си от всички противоре-

чия. Ако имате две мнения, пакостите на себе си. Аз даже се стремя да нямам никакво мнение за хората, да не си ги представям дали са добри, или лоши. Оставям хората свободни, не искам да зная хората дали са добри, или лоши, понеже, ако един човек е добър, искам да зная колко е добър, и ако зная, че е лош, искам да зная колко е лош. Тия неща, и едното, и другото, ми вредят. Може да мисля защо той е по-добър от мене. Ако е лош, искам да зная колко е лош. Ако е добър, защо е по-добър от мене. Ако е лош, казвам: „Не съм като този." Но от тия съображения не искам да се занимавам с хората, с тяхното добро. В мене доброто прави една реакция, защо аз да не съм по-добър от добрия? Не искам да разглеждам и лошия, понеже аз ще кажа: „Не съм като него." Два случая има, аз мисля за неговото добро и аз мисля за неговите недостатъци. Давам им условия да направят тия въглища на диаманти.

Сега колцина от вас сте готови да направите въглищата на диаманти? Аз може да ви дам колкото искате въглища. Колцина от вас може да превърнете въглищата на диаманти? Колцина от вас могат да направят това? Помислете. Колко души от вас могат да превърнат въглищата в диаманти?

Сега влязохте в пътя. Вече сте дали прошението. Сега академическият съвет ще се произнесе дали ще ви приемат, или не. Засега ви давам десет въглена, искам тези въглени да превърнете в диаманти. Те са от различна големина. На всинца ви давам по десет въглена, като започнете от един, два, до десет грама големина. Искам тия въглени да ги превърнете в диаманти. Ако направите един въглен от един грам на диамант или ако направите онзи от десет грама на диамант, то това вече ще определи знанието, което имате.

Сега втория път напишете пак тема и турете по един глагол за център. Турете най-понятния глагол. Някой имал един цирей от много време. Един дошъл да свири на цирея, да го изтегли, но цирея седи тъй, не оздравява. Дошъл един с рог, постави рога на цирея, започнал да пее на цирея, да го тегли. Пробива го, изтегля всичката гной. Болният казва: „Много взе от мене. Много изтегли от мене навън."

С песен или без песен, важното е, че ще се изтегли нещо от вас. Работата е да мине болката. На първо място трябва да мине болката. Досега вие сте се учили да пеете, но напразно, болката седи. Важното е, като пеете, да премахнете болката.

Да бъде човек добър, е празна работа. Да бъде човек добър, това значи да тури рога, да махне противоречието. Да бъдеш добър, трябва да махнеш противоречието и да туриш равновесие между доброто и злото. Най-първо трябва да се тури равновесие между доброто и злото. Злото не може да махнеш, не може да го уравновесиш с доброто.

Мислете върху стиха: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Своя Син, за да не погине никой, който вярва в Него."

„Добрата молитва"

6.25 часа

Тридесет и седма лекция на Общия окултен клас
19 юни 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ФИЛМЪТ НА ЖИВОТА

„Добрата молитва“

Ще прочета двайсет и трета глава от Деянията на апостолите.

„Духът Божи“

Тема имате ли? *(„Не.“)* За какво говорих миналия път? Какво беше яденето миналия път? Като ходите на гости, трябва да помните какво сте яли. Какво съм говорил миналия път? *(„Търпението.“)*

Всеки човек изказва това, което в момента мисли или преживява. От болния какво ще чуеш? Оплаквания. Той пъшка. Каквото и да искаш от него, той все ще ти говори за своята болест, че окото го боли, че краката, главата, кръстът го боли, че гръбнакът го боли. От сутрин до вечер той мисли и говори все за болестта си. Гладният говори само за хляба. Това са повърхностни работи, излишни работи.

Нали сте ученици. Вие мислите, че знаете да смятате. Събирането сега ще го учите по нов начин. Вие сте учили събиране. Аз искам да зная защо при събиране процесът се увеличава, а пък при изваждане се намалява. При изваждането резултатът се намалява, а пък при събирането се увеличава. Значи, който изважда, взема по-малко, а който събира, взема повече. Който умножава, взема повече, а който дели, взема по-малко. Представете си, че аз едва се-

га уча тия работи и как ще ми ги разправите? Вие сте учител в първо отделение и учите малките деца. Искате да им разкриете една буква. Не мислете, че тия деца са невежи. Те са живели като философи. Може да са имали хиляди години зад себе си, но сега минават за деца, за невежи. Само че те мълчат, не се изказват. Сега са деца, но тия деца след време стават поети, философи, музиканти и прочее. Как може тия деца, които нищо не знаят, да станат толкова учени? Възможно ли е едно дете, като стане на двайсет и четири годишна възраст, да свърши университет и да дава ум на баща си, а пък първоначално нищо да не е разбирало? Това са привидни работи. Един човек може да не разбира английски, но може да разбира своя си език. Но строежът на английския език е по същия закон. Само граматически има едно различие, понеже граматиката на английския език е по-съкратена, по-опростена. Граматиката на по-старите народи е по-сложна. Граматиката, това са закони, това е наука. Тия хора, които не знаят граматиката, не говорят ли? Говорят. Но тия, които знаят граматика, говорят по-добре.

Сега кое обичате: да събирате ли обичате повече, или да изваждате? При какви условия вие събирате и при какви условия изваждате? И кога обичате събирането и кога обичате изваждането? Детински въпрос, ще кажете, проста работа е, ще кажете.

В прочетената глава се описва едно голямо противоречие. Те, евреите, обичат Бога, искат да изпълнят Неговия закон, и искат да убият един човек. Защо? Защото тоя човек не вярва като тях. Как трябва да се вярва сега? Това противоречие съществува и днес във всички хора. И между вас съществува. На какво се дължи противоречието?

Човешкият мозък или човешкият живот, или човешкото съзнание прилича на един филм. Като жи-

вее човек, всичко се отпечатва върху неговото съзнание. Филмират се ред съществувания, които е имал. Филмират се в неговото съзнание. Както сега филмуват живота на Христа. Те не са били във времето на Христа, но предполагат и представят живота на Христа. Мнозина са ми разправяли по филма как е слязъл Христос. Много добре предполагат. Ще се изнесе на филм от началото до края животът на Христа, ще се видят на филм страданията на Христа.

Такъв филм и вие имате по някой път. Случва се, че вашият живот е обезсмислен и не знаете какво да правите. Богат сте, и не знаете какво да правите с вашето богатство. Ония, които разбират закона, ще ви създадат едно желание да видите един филм, ще ви създадат едно противоречие. Всички противоречия, които се създават във вашия живот, това са филми на вашия живот. Някой път сте нещо, например хрумва ви една много лоша мисъл в ума ви. Обяснявате си, че някой ви е повлиял. Никой не ви е повлиял, но вие сте преминали някой път това нещо. Например вегетарианец сте, но ви хрумва идеята да ядете една печена кокошка, не у всички, но у някои. Вземам примера в по-мека форма. Вие казвате така: „Някого съм видял да яде печена кокошка и ми дойде наум да ям.“ И един сокол, като види птичката, как му дохожда наум да я хване и да я изяде? Идва му един филм да хване някоя птичка и да я изяде.

Много неща в нашия живот се преповтарят. В сегашния си живот ние сме повикани да поправим ред погрешки. Има ред погрешки в яденето, в мислите, в чувствата. Когато човек стане набожен, най-първо той иска да намери Господа, да Го види като светлина, като слънце, възвишава се, вдъхновява се, иска Бог да изпълни душата му. Но един ден, ако е мъж, като се моли, току изведнъж се явява между

него и Господа една красива жена и иска да я прегърне. Казва си: „Това е от дявола.“ Светиите са страдали много от това. Ходи той, въздиша. В гората, дето живее светията, не живее жена. Откъде е дошла тая мисъл? От дърветата не е дошла. Тя е дошла от неговото минало. Той казва: „Господи, аз Те обичам.“ За да му покаже Господ, че не само него обича, му показва тая жена. Той търси Господа, но не Го намира. Той казва: „Господи, аз съм готов да се жертвам за Теб.“ Но той, като се сприятели с Господа, ще Му каже: „Господи, тая, която обичам, дай ми я да си я имам. Дай ми я, Господи, дай ми я.“

Противоречието не е грях. В какво седи сега това противоречие, светията не знае. Той се измъчва. Има ли защо да се измъчва? Защо се измъчва? Кои са причините на измъчването? И в християнството много пъти са давали обяснения, обяснения. Бог е създал нещата, а къде седи противоречието? Ще дам и аз едно малко обяснение. Допуснете, че имаме закон за яденето. Вие ядете растителна храна, но във вас един ден се заражда желание да ядете месна храна. Къде е лошото? Лошото седи в това, че вашият организъм не е свикнал на месна храна и ако почнете да ядете месо, той ще се разстрои. Ако накарате едно животно, което е свикнало на растителна храна, да яде месна храна, неговият организъм, неговият стомах не е свикнал и ще се повреди. Следователно за дадения случай злото седи в това: ако вие, които сте вегетарианци, искате да ядете месна храна, вас ви очаква смърт. Законът е почти същият. Когато някой месоядец искат да го направят вегетарианец, той ще претърпи същото нещо. Не е лесна работа човек да стане вегетарианец. Трябва да има едно преходно положение в храната.

Животът на светията, стремежът му към Бога е един възвишен, идеален живот, а пък тая жена, ко-

ято се явява, е месната храна. Казвате: „Малко месце е нужно, за да се оправи човек. Много е мъчно така без месо. Трябва да се яде малко тлъстичко.“ Онзи от вас, който не разбира, може да направи възражение.

Вчера имах един разговор. Една млада мома от света с много добри заложби търси някого да ѝ врачува. Представих ѝ адреса на един врачувалник, но нямаше го врачувалника. Казах ѝ: „Елате утре.“ Тя казва: „Моля някой да ми гледа на ръката.“ Един момък беше с нея. Приятел ли ѝ беше, не знам. Казах: „Заповядайте, седнете.“ Тя каза: „Аз съм малко от стария свят. Майка ми, баща ми са ме възпитали тъй, на мъж да не вярвам. Всички мъже са лоши. Аз не съм от по-новите, от по-освободените моми. Възпитаха ме, че всички мъже са лоши.“ Казах ѝ: „Малко са прекалили. Ако всички мъже са лоши, баща ви не е ли мъж?“ А някой може да каже: „Всички жени са лоши.“ Тогава може ли да му кажем: „Майка ви не е ли жена?“ Това са крайности.

Седи тя и иска да ѝ се гледа. Оня момък, който е с нея, и той иска да му се гледа. Питам: „Защо?“ Казва той: „Искам да знам нещо за себе си.“ Казах [ѝ]: „Като те гледам, не си за калугерица.“ Тя казва: „Ами че аз искам да стана калугерица.“ Трябваше да ѝ кажа: „Аз виждам калугера до тебе. Уж калугерка искаш да станеш, а пък калугерът е до тебе.“ Тя иска да стане калугерица. Човек става калугер, като дружи с калугер. Калугер като дружи с калугерица, калугер не става. И обратно, без калугер ти калугерица не можеш да станеш. Калугери, монаси, това са остарели форми.

Започнахме разговор. Казах ѝ: „Ти не си за калугерица.“ А на момъка казах: „Ти пък произтичаш от такова семейство. Твоите деди и прадеди много са обичали да се скитат, не са стояли на едно място.“ Той минава за рационалист и не вярва. Казах му:

„Ти си много положителен. Вярваш в това, което може да се докаже. Твоите деди и прадеди много са обичали да ходят. Те са били търговци, по Цариград са ходили и прочее. Ти си наследил същите черти. В тебе има не мекия елемент, а мъжкия. Ти се различаваш от госпожицата. Ако някой те обиди, ти ще си отмъстиш, ще се обидиш. А пък тя е с мек характер. Нейните чувства са по-устойчиви. Тя, като намери приятел, ще устои, а пък ти не си от тия, ти ще го замотаеш някъде." Тя казва: „Вижте го тоя големия грешник. Той не бил голям праведник."

Тя казва след това: „Откъде го знаете това?" Казах ѝ: „Писано е това. Писано е, за онзи, който *знае да чете писаното. Това са филми.* „Къде е писано това" – пита той. „Тя има една черта на едно място. Мога да ти кажа, но ако ми платиш десет хиляди лева. Нейните чувства са много устойчиви и ако ми платиш за това знание, ще ти го кажа." Той казва: „Ще ти платя." „Дай парите тогава." *(Смях.)* Той казва: „Отде знаеш, че моите чувства са такива?" „Аз мога да ти го докажа. Туй мога да го докажа за сто лева." Той най-първо беше готов да даде десет хиляди лева, но нямаше достатъчно пари, но и своето не можеше да купи за сто лева, та и двете неща останаха непродадени. Дълго време разговаряхме. Те се заинтересуваха от много неща. Имаше и един брат при нас. Той ѝ гледа на ръката, та донякъде ги заинтересувахме. Тя се обърна и каза за мен: „Колко ми се харесаха очите на тоя човек. Колко хубави очи. Вашите очи, когато се смеете, приличат на очите на баща ми." А на младия тя каза: „Твоите очи не са като неговите." И за другия брат, който беше там, тя каза: „И твоите очи не са като неговите." Казах си: „Хайде беля сега."

Тя познава, понеже интуицията е силно развита у нея. Аз ѝ казах: „Как познаваш?" „Не знам как,

но като видя някого, познавам го по очите какво представлява."

Аз искам да ви покажа, че във всеки човек има известни способности. Тая, която иска да ѝ врачуват, и тя знае да врачува, и тя знае към кого може да има повече доверие и към кого по-малко. Тя се обърна към момъка и му каза: „В тебе се менят очите по някой път. Стават страшни, става една промяна. Как става, не знам, но виждам, че става промяна."

Това са сега филми, образи. Това е светлината, която прониква вътре в човешкото съзнание. И ако вие сте с достатъчно силна интуиция, ще можете да познавате някои работи. Ако вие например изучавате главата на някой човек, у когото съзнанието за правота е силно развито и той има бележка седем за честността, то ако си турите двете ръце на тоя център на главата му, то във вас ще се появи една хубава бяла светлина. Тая светлина показва съвестта му. И ако си турите ръката на някой човек, у когото съвестта е слабо развита, във вас ще има тъмнота. И ако вие се приближите към някой човек, у когото известна способност е развита и сте в хармония с него, то във вас ще се прояви тая способност, едно известно желание поне да сте в съгласие с този способния. Например във вас ще се появи желание да пеете, ако той е музикален.

Та затова, когато говорим за влияние на външните условия, подразбираме това. Избирайте си другари, които са даровити и имат добри заложби. Човек трябва да избира другарите си. Ако сте слаб във вярата, избирайте хора, които имат силна вяра. Ако имате силна вяра, тогава избирайте хора, които са с по-слаба вяра, за да им вдъхнете такава.

По някой път вие се оплаквате от големите противоречия, които съществуват в живота. Един човек, който е вярующ, може да се обезвери, но това

обезверяване няма да бъде негово, но на окръжаващата среда. Нали, като четете някой автор с критически ум, и веднага във вас става едно разколебаване. Неговата мисъл е толкова силна, че онова, което тя хвърля в ума ви, ви кара да се двоумите дали вашето е вярно, или неговото. И логически както той излага нещата, на вас ви се струва, че вие сте на крив път. Четете в една книга, че ако вие не сте в православната църква, вие сте изгубен човек. А вие сте евангелист. И трябва ви доста дълго време да четете Евангелието стих по стих, за да се освободите от едно твърдение.

Преминавам към една област, която не е толкова интересна. Тя не е интересна по следните съображения. Няма какво да ви разправям как една високопоставена дама стои пред огледалото, какви пръстени има, какви украшения, как си държи очите. Какво ви ползва това? Вие сте четирийсет-петдесетгодишна. Защо да ви разправям как трябва да се обличате, когато ще отивате на журфикс или на бал. И да отидете на бал, не знаете как да играете полка, кадрил и прочие, като младите.

Но да се върнем на основната мисъл: човек трябва да има една ясна представа за Божия закон, за порядъка, който Бог е създал в света.

Не считайте, че вашето щастие зависи от хората. Вашето щастие си е от самите вас. А пък вашето нещастие зависи от вашето неразбиране на Божиите закони. Щастието ни Бог го е определил, като ни е пратил на земята. Бог е определил с каква храна трябва да се храним, с какви хора трябва да дружим. Всичко е определено за онзи, който разбира законите. А пък който не разбира законите, той ще се стреми да си създаде нова храна, нови приятели и прочее. И тогава ще си създадете нещастие. И често нещастията се дължат на неразбирането на Божиите работи. Че

ако вегетарианецът се наяде с месна храна, той ще бъде нещастен. Ако бедният се облече с много богати дрехи, той ще бъде нещастен. Той ще има дългове. Може ли да бъде щастлив, който има стотина полици и плаща дългове? Как ще бъдеш щастлив тогава?

Можете ли да бъдете щастливи, когато искате да имате една красива жена? Ако имате една красива жена, вие ще си създадете цяло нещастие. Един писал на жена ви едно любовно писмо, после друг писал и прочее, ще почнете да се съмнявате и ще изгубите разположението на духа си. След това идат лъжи и прочее.

Но в човека има и посторонни желания. Има някой път желание, което ако се изпълни, си мислите, като че ще добиете нещо кой знае какво. Това са стари желания. Вие сте били двайсет-трийсет години вегетарианци, но и във вас може да се зароди едно желание на далечното минало, да ядете месо. Могат да изпъкнат във вас стари желания. Да ви разправя един малък пример за един мисионер, който живял във Великия океан при човекоядците да ги обръща към християнството. Отива да изповяда една стара жена, осемдесетгодишна, която умирала, била на смъртно легло. Тя казала: „Много ми е тежко, но струва ми се, че ако ми се опече ръчичката на едно малко дете и я изям, ще оздравея. Да си вкуся малко." Няма да оздравее от това, но старата баба си мисли така. Канибализмът, човекоядството на миналото, веднага изпъква като една картина в нейния ум и тя иска да си похапне малко човешко месо.

Имате едно силно желание, което искате да изпълните някой път. Тоя случай може да е, както при тая баба. Та трябва да се пазите от чувства, които са атавистични и които не носят нищо добро за душата. След като ви се изпълни това, което искате, веднага усещате, че нещо сте изгубили.

Истинският път е всички да изучавате порядките на живота. Някои от вас имате известни опитности, вървите правилно, но има някои неща, които не можете да разрешавате. Например кои неща в живота си вие не можете да разрешавате? Вие още не сте разрешили кога човек може да бъде добър и кога може да бъде лош. Някой път човек е добър, някой път е лош. Някой път не сте разположен и тогава ще се случи, ще дойдат да ви питат, ще се нанижат хората да ви питат за неща, които не са ни в клин, ни в ръкав. Че ако отидете при един гадател, той не всякога е разположен. Вие си мислите, че един гадател е всякога разположен да говори. Не. Всякога един пророк минава през три степени. Сутрин е при Бога, на обяд е при ангелите, а пък вечер – при хората. А пък като слезе при хората, порядъкът е като хората, и нищо не може да предскаже, всичко забравя. Като е при ангелите, си спомня петдесет процента, а пък при Бога всичко помни и знае.

Някой път вие сте при Бога. Всеки ден има един кръг, по който се минава. Да не се мисли, че онзи, който е при Бога, всякога ще седи при него. Че ако е така, тогава защо идат висшите духове да се въплътят на земята? Това е една необходимост у тях. И с вас във вашето съзнание, става промяна. Някой път вие мислите, че сте се изменили. Не сте се изменили, но от височината, на която сте били, вие сте слезли и имате чувствания, които не са толкова високи. Но това е временно. И след това ще се възстановят първоначалните чувствания, които сте имали, стига да потърпите малко. Някой казва: „Много съм обезсърчен.“ Но онзи, който се е отчаял, той е слязъл в много гъста среда на миналия си живот, вижда ред образи и казва: „Не ми се живее.“ Но той трябва да разбира закона. Всичко това ще се измени. И зимно време, когато завали сняг един метър

и студът е двайсет-трийсет градуса, казвам: „Ще чакаш " Няма да се минат два, три, четири месеца, земята, като се завърти около оста си и около слънцето, всичко ще се измени, снегът ще се стопи. Кога? След два-три месеца.

Сега аз ви навеждам на тия факти, понеже мнозина от вас са изложени на тия вътрешни изкушения. Това показва, че вие сте влезли в друга култура. Колкото човек става по-висококултурен, толкова тия пертурбации стават по-силни вътре. Например вземете яйцата, между тях няма различие. Вземете сто кокоши яйца. Малко различие има между тях. Но ако ги измътите и излюпите ще видите, че между пиленцата има голямо различие. Когато нещата се развиват, те загубват своята първоначална форма. Някой път вие искате да имате онова съзнание на тишината, което сте имали. Не сте изгубили това съзнание, но вие прогресирате в пътя си. Вие имате мебелирана стая, всичко ви е удобно, но като излезете на планината, ще имате ли всички тия удобства? Ще се опрашите, ще се уморите и прочее. Де е лошото тогава, че нямате тия мебели? Като се върнете вкъщи от тая планинска разходка, вие ще имате пак същите удобства

Та вие сте на една екскурзия на земята. Вие сте напуснали хубавото положение, което сте имали като богати и сте дошли на земята при по-оскъдни условия. Затова се чудите какво да правите. Фотографирайте като англичаните, събирайте картини, описвайте вашите преживявания, които имате. Дойде някое нещастие, имате лошо съчетание на планетите и казвате: „Аз се запознах с лош приятел " Филмът е такъв. Срещнете един приятел, неразположен е днес. Той ви казва. „Остави ме, не ме закачай." Вие си вървите по работата. Поздравете го и си вървете, не го бутайте. И като отидете при един пророк,

пак ще видите дали може да ви каже нещо, или не. Нищо няма да ви каже този ден. Ако рече да ви каже, ще излъже. Нищо няма да ви каже. Не мислете, че е лесно всеки път да каже нещо. Общи работи може да каже: че вие сте честен човек например или нещо за качествата ви. В дадения случай има нещо, което е потребно вам, което ви интересува, и не може да ви го каже. Задавате конкретно въпроса: „Аз имам едно дело. Кажи ми как ще се разреши делото?“ Как ще му се предскаже? То е решено, дали ще спечели делото, или не. То се знае от невидимия свят, то е решено. Но как ще го познаете вие? Като речете да предскажете, във вас ще се роди едно колебание, ако сте пророк. Ако речете, че ще спечели делото, и после той дойде и каже: „Аз го изгубих“, тогава какво ще му кажете? Питам, ако съм пророк, длъжен ли съм да му кажа дали той ще спечели делото, или няма да го спечели?

Аз се чудя на хората колко са взискателни. Някой казва: „Ще ми кажеш истината. Няма да ме излъжеш.“ Този човек седи половин час, един час, губи времето на хората, и после казва: „Благодаря“ и си заминава. И казва: „Не ми каза това.“ Пророкът остава така, нищо не си му платил. Та сегашните пророци станаха малко по-умни, поумняха. Старите бяха глупави. Сегашните пророци казват: „Ще платиш.“ Та вярно или невярно, вземат парите.

Вие искате да ви благослови Господ, искате какво ли не, а вие какво ще допринесете на Господа? Най-първо трябва да допринесете нещо.

Когато се молите, трябва да имате един ум неизопачен, едно сърце неизопачено и една воля неизопачена, тия неща. Трябва да отидете с една готовност да разберете това, което Бог ще ви каже. Но ако умът, сърцето и волята ви са изопачени, тогава вие не можете да разберете онова, което ще ви се

каже. Например по някой път вие не можете да разберете защо са страданията в света. Страданията в света, това е работата, която Бог ви е дал. А пък що е радостта? Това са възнагражденията, почивката за работа, която Бог ви е дал. След като работите на нивата на господаря, за хубавата работа, която сте направили, той ще ви възнагради. Но ако не бяхте отишли на нивата да работите, той нямаше да ви даде нищо. Нямаше да ви угощава.

Та казвам, в живота трябва да работите. Вие искате да бъдете щастливи, без да сте направили нищо. Вие искате Господ да прояви Своята добрина, без да проявите труд. Вие искате да прояви Своето величие и добрина, без вие да дадете нещо. Вие искате учителят ви да прояви своето знание, без да учите. Учителят за да прояви знание, ученикът трябва да учи. И ако ученикът не учи, тогава напразно отива трудът на учителя. И какво ще придобиете тогава?

Някой казва: „Аз много знам.“ Ето какво считам за много знание. Когато аз мога да се избавя от всички противоречия и беди, които носят човешкият ум, сърце и постъпки, това наричам знание и този човек го наричам умен. Вие ме питате: „Защо животът е такъв?“ Това е ваша работа, вие сте живели така. Вие казвате: „На мен ли ми се дадоха тия страдания? Как са другите хора!“ Не че го интересуват другите хора, но той чувства, че едно време е бил голям личност, и намира вина в това, че другите хора са богати. Това не го интересува, но той си спомня своето богатство, спомня си, че е бил със завидно положение. Че другите хора са богати сега, той нека се радва на това. Та не се самозаблуждавайте да мислите, че страданията идат отвън. Те идат отвътре. Външният живот служи само като обстановка, за да се покаже онова, което сте придобили или изгубили в дадения случай. И добър човек е онзи, който поз-

нава своите минали съществувания и се мъчи – не се мъчи, но се труди, да извади една поука за себе си от доброто и злото, които той е минал.

Защото всичко, което сега прекарвате, вие сте го минали в миналите си животи. Ползвайте се от това, което сте преживели, ползвайте се от условията на този живот. Ползвайте се от филмите и на хората. Някой човек е неразположен – филмът му е такъв. Виждате, че някой човек е радостен – филмът му е такъв. Някой човек е учен – филмът му е такъв. Някой човек е скръбен – филмът му е такъв. Следователно едно дете, което сега е невежа, като се развие неговият филм в бъдеще, ще стане учен човек. Има всички заложби.

На заложбите, които са вложени във вас, разчитайте повече, отколкото на това, което не е вложено във вас. И после, не се спъвайте от някои ваши настроения. Някой път казвате: „Никой не ме обича." Оставете се от тая голяма лъжа. Вие сте обичани, само че едни съзнавате обичта, а пък други не я съзнавате. Някой път вие съзнавате, че сте бедни. Не, не се лъжете. Някой път вие мислите, че сте унижени. Ни най-малко не сте унижени. Има светли духове от небето, ангели, които са ви посетили и са ви оставили една добра мисъл, дали са ви наставления. И после казвате: „Замина си този ангел." Значи този ангел за да ви посети, той е обърнал внимание на вас. И вие имате една хубава мисъл. Хрумне ви мисъл, да ви дойде един цар на гости. Един цар не може да посети всички свои поданици. Английският крал има толкова милиони поданици, може ли да посети всичките? Не може. Бог всеки ден ви посещава. Чрез лъчите на слънцето, чрез звездите Той ви посещава, чрез растителното царство ви посещава, чрез въздуха ви посещава, чрез водата, чрез храната ви посещава, чрез всичко ви посещава.

Радвайте се на това посещение, което в дадения случай сега се дава. Кое посещение искате вие? Невъзможно е слънцето да дойде при вас. Как ще го приемете? Но възприемайте неговата светлина. Вие като възприемете Божествената мисъл, то е достатъчно. И като възприемете малката Божия любов, не търсете голямата любов. Вие търсите голямата любов. Тя още не е за вас. Вие сте деца, възприемете малката Божия любов. Бъдете доволни на малкото, а пък голямата ви очаква в бъдеще, когато станете напреднали същества с развито съзнание.

Вие искате да бъдете много свети хора. Какво нещо е светостта? Светостта е едно тънко различие между всички степени на развитие на човешкото съзнание. Вие не се самозабравяйте. Светия човек никой не може да го излъже. И не може той да се изкушава. Всеки човек може да се изкушава, който не разбира. Че какво ще ме изкушавате, ако аз имам цялата земя на разположение? Какво ще ме изкушава кесията на един богат човек? Какво ще ме изкушава едно малко шише с вода, когато аз имам цял един извор? Човек може да се изкушава от недоимък. Изкушението всякога произтича от един вътрешен недоимък. Щом си сиромах във вярата, ще дойде изкушението. Щом си богат във вярата, в любовта, не може да дойде изкушението. Малката любов в света ражда противоречията. Някои казват, че от голяма любов идва до ревността. Не, ревността е резултат на чрезмерното користолюбие у човека. Искаш да обсебиш някоя душа, искаш да я имаш, ревнуваш я. Мъжът ревнува жена си, майката ревнува детето. Душата никой не може да я вземе, а пък тялото ще го задигнат. Ако не го задигне соколът, то смъртта ще задигне тялото и на праведния, и на грешния.

Сега да остане в нас светлата мисъл. С онова, през което сега минавате, с всички ваши изпитания,

вие минавате един филм на миналите ваши съществувания. Използвайте това. Всички противоречия, които сега минават, това е вашият живот, вашият филм. Някой път се усещате невежа – това е вашият филм. Някой път се усещате като грешник – това е вашият филм. Някой път се усещате безсилен – това е вашият филм. Някой път казвате, че условията са лоши – това е вашият филм. Някой път казвате, че условията са добри – това е вашият филм.

Но тоя филм не е направен, за да ви спъне. Той е направен, за да добиете поощрение. Този филм не е направен да ви даде изкушение, а да ви даде поощрение.

Чакайте края. В началото филмът може да е лош, но към средата и към края ще има много хубави картини. Някой казва: „Тая работа няма да върви." Чакайте малко, филмът е такъв. Не върви, но след двайсет минути ще дойдат много хубави картини. Като гледам, че някой човек се е обезсърчил, казвам: „Този човек не е търпелив". Ако беше потърпял, ще види, че след десет-петнайсет минути по-хубави картини ще дойдат. А пък той не търпи, и казва: „Тия работи са много лоши. Тоя филм не ми е приятен." Не.

Един филм е филм, когато той има всички хубави страни вътре. Но в него съществуват и големи противоречия и контрасти.

„Отче наш"

6.10 часа

Тридесет и осма лекция на Общия окултен клас
3 юли 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

МИСЪЛ, СИЛА И ЛЮБОВ

„Отче наш“

Ще чета глава шеста от Евангелието на Иоана, първите пет стиха.

По какво се отличава добрата домакиня? Добре си гледа дома. Гледането на дома седи в пазенето на нещата в чистота. Чиста пази къщата. После, знае как добре да готви. Добрата домакиня знае добре да готви, всичко добре урежда.

Понеже всеки има по една къща, всеки е домакин в това отношение. Вие живеете в едно тяло, но се оплаквате от тялото си. Доста хубава е човешката къща. Трябва да разполагате със знания, за да я поддържате добре. Знание трябва да имате. Ако една домакиня се оплаква, че нещата в къщата ѝ не са наредени, че това няма, онова няма, тя не може да направи много. Когато има всички потреби, тогава домакинята всичко може да направи.

Всичко онова, което желаем, все си има някакъв материален израз. Често казвате: „Това са духовни работи.“ Какво разбираме, когато казваме, че нещо е човешко, че нещо е духовно и че нещо е Божествено? Има една разлика между човешките, духовните и Божествените работи. Ако вземете простото понятие „човек“, ще кажем: човешките работи са тия, които стават с мисъл. Човек мисли, следователно човешките работи с мисъл стават. А пък ду-

ховните работи са тия, които стават със сила. Под Дух това се подразбира. Под думата „Дух“ всякога се подразбира сила. Сила има само в разумния човек. А пък Божественото подразбира това, което става с любов. То е Божественото. Любов може да има там, дето има мъдрост. В най-прости понятия е изразено това. Ако изразите това с други понятия, то пак трябва да има някакво приложение.

Имате една проста дроб, 1/2. Имате простата дроб 2/3. Имате и десетичната дроб 0.5. Каква е разликата между една проста дроб и една десетична дроб? Всички сте учили и сте преподавали. Вие казвате: „Проста работа е това.“ Но в простите работи може да има нещо ценно. Един златар от златото може да изкара нещо, което може да се тури за украшение. И някое дете може да направи от златото нещо, но не го туря на врата си. Но някой учен човек може да извади от златото много хубави работи. Ученият човек може да направи златото за всичко – за украшение, за лекарство. Някой път вие сте неразположени, неразположение на духа имате. Неразположението произтича от това, че ви липсва 1/2 от златото, 1/2 от златото го няма. Пропорцията е такава. 1/2 от какво? 1/2 от единицата. Алгебрически могат да се определят нещата. В аритметиката тъй ги изразяваме.

Имате едно малко противоречие. С конкретни числа може да се изрази това.

Да направим едно сравнение. Влизате в обществото, но кесията ви е празна. Трябва да направите много покупки. Неразположен сте. Прегънат е вратът ви. Фасон нямате. Образувате една такава линия. Вървите и размишлявате защо светът е направен тъй и казвате: „Да

имах пари. Всички хора имат пари, а пък моите джобове са празни. Какво ще правя?“ Обърнете се нагоре, гледате насам-натам и търсите вината другаде. Всичката вина е там, че злато ви трябва, че нямате 1/2 злато в кръвта си. Ако имахте злато в кръвта си, щяхте да имате и в джоба си. Щом нямате злато в кръвта си и в ума си, нямате и в джоба си. Второто положение сега: как да го добиете? Трябва да знаете коя храна има злато и оттам да добиете 1/2 злато. И щом добиете това злато, тогава ще се уреди въпросът.

Ние често казваме: „Магия трябва да има.“ Магията е много проста наука. Някой казва: „Магия е това. Какво ще се прави?“ Един в старо време учил магията. Носил си известен тамян и казвал: „Като срещна мечка, ще запаля тамяна и тя няма да дойде.“ Един ден вървят двама – той и още един. Показала се мечката. Той казал: „Аз ще направя магията да не идва мечката.“ Тамянът почва да гори, но мечката се приближава, иде. Другият казал: „Аз зная друга магия. Аз зная да се кача на дървото.“ Той се качил на дървото. Като се приближила мечката, и другият се качил на дървото. Та първата магия, на тамяна, не хванала, но втората магия, на дървото, хванала. Мечката погледнала и си заминала по пътя. И двамата се разговарят. Казал единият: „От първата магия не разбирам, но от втората разбирам.“ Хубаво, от тоя пример за себе си сега какво ще извадите? Един прост пример е той – една мечка и двама души. Двамата са умни хора, а пък мечката е глупава. А пък умните хора бягат от глупавия. Мечката разбира дървото. Дървото може да даде нещо. Като се качили на крушата, мечката погледнала и им казва: „Там е по-добре, отколкото на земята.“ Някой път вие казвате, че човекът се качва нависоко. Какво подразбирате под това? Щом се качите нависоко, имат вече уважение към вас. Мечката казва: „Тия

хора, ако не бяха се качили на крушата, щях да мисля, че са болни, а пък щом се качиха на дървото, значи са здрави. А пък щом някой е здрав, той е умен.“ И казва: „Аз умни хора не закачам.“

Щом ти имаш една неприятност в живота си, от какво произтича тя? Друг пример ще ви приведа. Един тръгнал на екскурзия, пил студена вода и го втресло. Често казват, че ако човек яде лятно време краставици и пие вода, веднага ще го хване треската. Втресло го в гората. Както го тресло, идва една мечка. Вижда тая мечка, че той е трескав. Тя го задига и го носи наблизо в колибата на един овчар. Овчарят, като вижда, че мечката носи човек, той офейква. Тя влиза вътре, туря човека, излиза отвън, набира малко сено и го трупа върху него. Не може да намери друго и туря върху него като покривка малко сено, каквото намери. След това мечката излиза и си заминава. Овчарят после влиза и вижда, че това е човек. Мечката като го масажирала, той оздравял. Всичко му минало.

Кое положение вие в живота бихте предпочели: поради мечката да се качите на дървото или пък да ви носи и да ви тури в колибата?

Всички имате разни мъчнотии. Ами че вие имате един вечен страх: „Какво ще се прави?“ Условията на живота са лоши сега. Вечно сте недоволни и вечно се страхувате. Често се срещат изкушения. Вие не знаете произхода на изкушението, нали. Материалните работи стават причина за изкушение. Влизате в някой дом и виждате някои работи, някои предмети много красиви, или златни, или някой скъпоценен пръстен. Това е изкушение. Обичате тия предмети и искате да ги вземете за спомен и да ги турите на пръста си. Навик имате вие. Вие излизате, да кажем, всред природата. Вървите и виждате много цветя нацъфтели, и у вас идва желанието да от-

къснете едно цвете, да го турите на себе си и да се върнете. Представете си, че земята е парк, не е ваш, и вие късате без позволение. Не че е лошо да късате цветя, но лошото е, че без позволение ги късате. Това цвете кому принадлежи? То си има господар. Трябва да спрете, да искате позволението на господаря и тогава, ако ви се разреши, да късате. Вие си вървите и късате цветето, като че нищо не сте направили. Казвате: „Какво има, че съм откъснал цвете?“ Все има нещо. Погрешката е много малка.

Сега ще пренеса това, ще направя едно малко сравнение. Представете си, че дойда при вас, хвана един ваш косъм и го потегля. Какво има от това? Имате на главата си двеста и петдесет хиляди косми приблизително, хвана един косъм и го потегля. Питам ви, какво има от това? Един косъм. Но вие ще почувствате една малка болка. Умно ли е да тегля косъм от главата ви? Не е умно. Нито е добре да теглите от чужда глава, нито пък от своята глава да теглите. Тия сравнения трябва да ги имате предвид.

Вие казвате: „Кажете ни някои работи по-интересни.“ Мога да ви кажа много работи. Изкуството се придобива, но трябва да го приложите. Добрият живот е едно изкуство. Не се става така лесно добър човек. Някой казва: „Да дойде Духът.“ Докато дойде Духът, Великият Учител ще ви тури на изпитания. Няма да дойде така лесно. Като дойде Духът, като кон ще обикаляте. На едно място няма да стоите. Ще напуснете баща си и майка си, и децата си, жена си, всичко. Като дойде Духът, ще минете всички през дармон*, ще ви пресеят. Някои мислят, че като дойде Духът, ще се уредят всичките им материални работи. То не се знае дали ще се наредят материалните работи. Духът си има свои схващания, а не

---

* дармон *(от гр.)* – решето с едри дупки

нашите схващания. Понеже Духът е на силата, той ще тури нещата в съвсем друг ред.

Прочетете Стария Завет. Когато е идвал Духът, винаги има противоречия. Духът казва на Йон: „Ще отидеш в Ниневия.“ Йон е свикнал на един охолен живот, взема си шапката и си казва: „Да отида в Ниневия?“ „Това е трудна работа, ще има подигравки. На тия хора ще им кажеш такива работи, които няма да са им приятни. Ти ще говориш на тия хора за една истина, която няма да им е приятна.“ „Тая работа не става.“ Йон си имаше пари. Взел си парите и тръгнал за Испания. Бяга на запад, към материалния свят отива. Но Духът е по-умен. Щом Йон влиза в кораба, веднага се повдига страшна стихия, буря. Търсят причините. Молят се. Йон казва: „Аз съм причината. Хвърлете мен и ще утихне морето.“ Той е честен. Не иска другите да потънат. Ония са казали: „Трябва да е направил някоя погрешка.“ Става той и казва: „Аз съм причината.“ Като го хвърлят, утихва морето. Йон остава в морето. Една риба го поглъща и Йон влиза вътре в нея. Влиза в кита, в устата му. Не е един прост човек, а пророк, който бяга от Господа, и когото Господ праща да иде да проповядва Словото Божие в Ниневия. Какво ще каже Йон, като се намери там? Той не казва: „Тежки са условията“, но почва да работи. Златото влиза в него. В мъчнотиите златото влиза в кръвта му и в ума му. Казва: „Господи.“ „Молѝ се, Йон.“ „Как да се моля?“

Така ще се молите, както Йон в утробата на кита. Някой при най-добри условия, при удобства, ще каже: „Как да се моля?“ Като влезете в кита като Йона, ще разберете как трябва да се молите. Няма да гледате наоколо, няма да мислите за другите. Ако сте като Йон в утробата на кита, ще мислите ли за баща си, за майка си? Ще забравите всичко друго. Нещо подобно става, когато наближи хората да уми-

рат. Смъртта не е нищо друго, освен един кит, в чиято уста влизате. Господ ще види тогава дали можете да се молите, или не. В църква добре можете да се молите, но като влезете в кита, то е съвсем друго нещо. Йон мина през един пробен камък, за да се види колко е силна молитвата му. Направи една погрешка и след това се помоли. Като излезе от кита, свърши той училището, свърши матурата. Аз наричам в дадения случай утробата на кита едно училище. Професори бяха там. Йон се поти, изследва, но реши задачата. Китът тогава отвори вратата и каза: „Хайде с дипломата си оттук право в Ниневия. Ще се покажеш на ниневянките." Питаха го: „Защо отиде да проповядваш?" Той каза: „Вие държали ли сте матура в утробата на кита? Аз държах и затова мога да ви кажа какво има вътре в утробата на кита." Аз привеждам тая аналогия.

Човек докато не мине през големите мъчнотии на живота, той не може да се събуди. Човешкият, духовният и Божественият живот са степени, през които трябва да мине човек. Човешкото става с мисъл, духовното става със сила, а Божественото става с любов. Вие Божествените работи не може да ги направите с мисъл, а с любов. То включва мисълта, но трябва любов. Духовните работи ще направите със сила. Духовното включва мисълта, но трябва сила. Вие не можете да бъдете духовен, ако нямате сила. Една изказана дума има сила магическа. Всеки един от вас може да употребява някоя дума, за да си въздейства за нещо положително. Някой път човек съвсем е отчаян и като дойде някой и му каже една дума, като каже тая магическа дума, около него тъмнотата ще изчезне и лицето му става весело. От една дума само. Всеки ден стават такива промени.

Когато четете думите Христови, ще видите, че всяка дума е магическа. Човешките думи са силни.

Ако мислите, ще си подбирате думите. Думите на Духа са силни. Ако сте разумен, ще знаете как да ги използвате. Божествените думи са силни, когато имате любов. Любов, а не самочувствие или да бъдете само разположен. Любовта е най-висшето, с което вие в дадения случай можете да разполагате. Казвате: „Да се обичаме." Да обичате или да ви обичат, или да не ви обичат, това са забавления.

Какво нещо е рисуването? Това е рисуване, нали така? *(Учителят рисува следната фигура на черната дъска.)*

Това физиономията на интелигентен човек ли е, или на прост, или на тъп? Вие мислите, че ако ви дадат право да нарисувате нещо, то с такава една рисунка ще можете да влезете в Царството Божие. И на един километър не можете да се приближите до райските врата. Ако трябва да рисувате, ще рисувате както трябва. Трябва да бъдем праволинейни.

Тук в тая рисунка устата представлява един ъгъл. Между носа и устата имате в тая рисунка прав ъгъл, а пък по-долу при брадата – тъп ъгъл. Тези ъгли може да се изчислят, колко и кои ъгли са тъпи, прави и остри на човешкото лице. Там, дето има един ъгъл, там действат разумни сили.

Геометрията е наука за разумното. Геометрията е духовният свят, не човешкият свят; тя е свят на духовното. Вие, ако не разбирате геометрията, нищо не може да направите. А пък щом дойдете до математиката, то е вече Божествения свят, то е любовта. Любовта действа чрез математиката. Някой казва: „Ти математик ли си?" Ако не сте математик, вие

от любовта нищо не можете да разберете. То е отношение на нещата. В дадения случай не да искате да знаете кой ви обича и кой не. То не е любов, то е една търговия, то е човешка работа.

Да мислите колко ви обичат хората, това е човешко. Да се учите, то е сила на духа. Да знаете как да живеете, то е Божественото. Според мен същественото за живота е да знаете как да живеете. Това е Божественото. Да се учите, това е силата на Духа. Някой път хората не правят различие между човешкия живот, Духа и Божественото. Ние предполагаме, че ако мислим добре, можем да постигнем нещо. Човешките работи се постигат с мисълта, ония на Духа се постигат със силата. Вие казвате: „Пари да има човек." Силата е вече свойствена на духовното. Понеже тия трите свята функционират едновременно в нас, по някой път ние сме под влияние на единия или другия. Някой път казвате: „Да се живее Божествено." Или: „Да бъде човек силен." Но за да бъде силен, той трябва да бъде разумен. Някой път казвате: „Да мислим." Това е човешкият живот.

Та човек трябва да знае как да рисува. При истинското рисуване трябва да представиш нещата каквито са. И ако ви дадат една задача да представите човешкия живот, живота на Духа и Божествения живот, как ще ги представите? Единият е на мисълта, вторият е на силата, а пък третият е на любовта. Как ще представите любовта? Аз бих представил живота на Духа във вид на горящ огън. Това, което гори, то е Духът. Казваме за някои неща, че изгарят. Изгарят нещата, които са неразумни, а пък разумните работи само горят, без да изгарят. Там, дето има горение, има сила, а пък дето няма горение, няма никаква сила. Ще видите някой път: щом имате топлина, имате сила, а щом нямате топлина, силата изчезва. Значи топлината е свързана с чо-

вешката сила. Но коя топлина? Не човешката топлина, която изгаря нещата при няколко хиляди градуса, но оная топлина на Духа.

Да допуснем, че вие сега се обезсърчавате в живота. Имате дълг от десет или от петдесет хиляди лева, казвате: „Какво ще правя с дълга?“ Вие мислите, че сте християни, че сте посветен на Христа, че сте чедо Божие, че сте богат, че Бог е направил месечината и звездите за вас, и имате петдесет хиляди лева дълг и не можете да го платите. Кредит нямате. Тогава де е вашето знание, в какво седи вашето знание? Че ако аз, който имам висше образование по пеене, и с моето пение не мога да платя петдесет хиляди лева, нося само дипломата и казвам: „Свършил съм по музика“ и философствам, разправям ред неща по музиката, но ако ми предадат един обикновен урок по музика, не мога да го изпълня, обикновените работи не мога да изпея и не мога да изплатя дълга си – тогава какъв музикант съм? „Петдесет хиляди лева можеш ли да изплатиш?“ „Не.“ „Тогава не си музикант.“ Аз, който не пея толкова добре, като свиря петнайсет минути на един банкер, ще ми даде петдесет хиляди лева. Като му тегля първия лък, той ще ми даде, и оттатък ще мине. Аз за себе си казвам това. Това е наука за мен, щом мога с нея да си платя борчовете и да си помагам в трудни моменти. Погледна цигулката и казвам: „Ти знаеш езика на банкеря.“

Сила има в музиката. Разбирайте го, както искате. Аз го разбирам това. Аз не мога да ви кажа моето изкуство. Като тегля лъка, и петдесет хиляди лева идват в джоба ми. Има музиканти, които като теглят лъка, идват петдесет хиляди лева в джоба им. Ако един обикновен пехливанин, Дан Колов, се бори за хиляди долари, вие какво сте направили? Бори се човекът. Дан Колов в Америка се бори за хиляда и

двеста – хиляда и петстотин долара. Ще кажете, това е диващина. А пък вие, като не сте диваци, какво сте направили? Това е крайният случай. Той казва: „Аз гладен няма да умра. Ще се боря и ще живея." В това го похвалявам. Идва някой страхливец, свършил четири факултета, и е загазил в живота, казва: „Искам да се самоубия." Казвам му: „Ще вземеш урок от Дан Колов. Ще се опретнеш, ще се бориш. Като си цигулар, да си на свят цигулар. Ако си художник, да си на свят художник." „Това, което рисувам, е модерно изкуство." Оставете вашите модерни работи. Вие като нарисувате нещо, върху вас самите да има то сила. Аз опитвам някой път пеенето върху себе си, върху себе си опитвам силата на музиката. Не свиря нещо, което да няма действие върху мен самия. Ако някой път загазя и не зная какво да правя, извадя цигулката и свиря. Това, което аз зная, действа върху мен. А щом действа върху мен, действа и върху другите. Това е закон.

Всички трябва да имате по едно изкуство и да разчитате на него. Вие ще ми кажете: „Някой друг път, в друго прераждане." Причината е много проста. Имам един хляб. Той е от един килограм. Но има аристократи в света, от старите аристократи, срам ги е да носят един килограм хляб. Той ще тръгне напред, а друг ще му носи хляба. Онзи, който му го носи, той вече ще опита хляба. Богатият ще търси някого да му носи хляба и ще му плати. Защо тоя богатият не го е срам да яде хляба, а пък го е срам да го носи? Вие искате да имате резултатите на окултната наука или на християнството. Ако ви турят един християнски халат, не можете да го носите. Ако вие не можете да носите християнския халат, не можете да имате и силата на християнина. Вие, ако не можете да носите халата на окултиста, вие не можете да имате и резултатите на окултизма.

Едно време за пръв път ходих из България, свирих на цигулка. И когато ме виждаха да свиря, хората казваха: „Циганска работа е това.“ Ако вие не станете цигани отвън, човек не може да станете отвътре. Право имат. Прозвището циганин знаете ли какъв произход има? Циганите, това са ученици, които не са издържали своя изпит. Циганите са хора, които държаха изпит, но напуснаха училището. И когато ви кажат „циганин“, това значи, че сте ученик, който не може да носи халата отвън.

Вие ще напуснете циганството. Всеки, който не живее както трябва, той е циганин. Всеки, който не извършва волята Божия, е циганин. Всеки, който боледува, е циганин. Всеки, който не живее добре, е циганин. Всеки, който осиромашава, е циганин. Всеки, който не си знае урока, е циганин. Всеки, който не се облича добре, е циганин. Всеки, който не си нарежда къщата, който е безчестен, е циганин. Цигания е това. Хората носят циганията.

Казвам, за да се освободите от циганията, ще си турите халат и ще покажете на хората, че не сте циганин, но че сте умен човек.

Изкуство е вложено във всекиго. Бог в душата на всекиго от вас е вложил изкуството да може да се справя с мъчнотиите. Имате да се справяте с мъчнотиите като Йона. В устата на кита Йон не можеше на никого да каже: „Я се помоли на Господа за мене.“ Вън би могъл да каже така, но в устата на кита кому ще плати да се моли за него? Кому ще плати да се моли? И Йон остана сам с големите мъчнотии, за да се познае доколко е неговата сила, дали може да се моли. Йон много пъти се молеше друг път, но две неща станаха, които той не можеше да разбере. Първо, че направи едно престъпление. Бог го изпрати в Ниневия, за да поправи жителите на този град, че бяха в безпътица. Йон напра-

ви една погрешка на непослушание и трябваше да влезе в кита, за да види, че трябва да слуша. Бог не обича хората, които не слушат. После, като се помоли, Бог му каза, че му прощава и изпрати го в Ниневия до четирийсет дни, да се покаят ниневяните. Тия хора се покаяха и Бог им прости, както прости и на Йона, и го изхвърли от кита. И Йон каза: „Бог прости на Ниневия, и ме изложи." Тук се прояви неговото честолюбие. „Ти каза на ония хора, че това ще стане, онова ще стане, и не стана, и те сега казват, че съм ги излъгал." Бог казва: „Те се покаяха. Както те изкарах от устата на кита, като Ми се помоли и ти простих, така и на тия хора по същия начин трябваше да простя."

И трябваше да му даде друг урок. Времето е било горещо, както е в тропическите места. Изникнала една тиква и Йон си туря главата под сянката ѝ. Дохожда един червей и изяжда тиквата, и като се засилва слънцето, Йон казва: „По-добре да умра, да си замина." И иска да бяга, да умре той. Казва му Господ: „Ти забрави ли утробата на кита? Тая тиква за една нощ израсна. Ти нищо не се грижеше за нея, и теб ти е жалко за нея, защото няма подслон за главата ти. А пък на Мен не трябва ли да Ми бъде жалко за Ниневия, че има там много деца и други, които не знаят за Мене нищо. И тия хора се покаяха?" И тогава Йон разбира какво му казва Господ с тези думи. Той не можеше дотогава да види тоя паралел.

Често ние се намираме в положението на Йон. Когато се намираме в мъчнотии, по тоя начин разрешаваме въпросите. Когато в живота нещата не стават, както ние искаме, става ни скръбно, неразположени сме духом. Какво лошо има в това, че нещата не стават, както ние искаме? Ако кажеш на един град, че тоя град ще погине, и не погине, какво лошо

има в това? Защо не станаха тия работи? Защото хората поумняха. А има работи, които стават, и ако човек е умен. Ти само като се учиш, можеш добре да свършиш работата си и да ти дадат диплома. А пък в света на духовете, там е съвсем друго. Ако ти се справяш се големите мъчнотии в живота, тогава минаваш за умен. Справянето с мъчнотиите не е човешко. Човек не се бори с мъчнотиите. Всички хора като хора са слаби.

Защо се обличат хората? Модното обличане, това е човешки метод. Един момък нагизден, една мома нагиздена – за мене това представлява човешкият живот. Но питам, ако имате един човек, който знае само добре да се облича, само за да се покаже навън, знаете ли какви ще бъдат резултатите? Ако имате една слугиня, която се облича добре, а пък инак не знае другите работи, тая слугиня ще можете ли да я държите вкъщи? Че вие можете да отидете в една църква, можете да посещавате една окултна школа, както една нагиздена мома. Ще слушате лекциите и ще кажете: „Една отлична лекция. Нещо ново ни каза Учителят.“ И ще си отидете у вас. В какво седи новото? Че от земята до слънцето има деветдесет и три милиона километра? И после, че в слънцето температурата била двайсет и пет милиона градуса. Кой е ходил да я мери? Не са още ходили да я мерят. Учените си правят своите заключения. Верни са тия заключения, слънцето има много висока температура. Но вие не знаете по кой начин тя се измерва. Тия хора по човешки изследват, но има един вътрешен начин, по който се измерва топлината на нещата.

Топлината е една сила в света, която може да възпитава. Ти не можеш да възпиташ когото и да е, ако не разбираш законите на топлината. Един златар знае при каква температура може да работи с всички

метали, с които си служи. И когато работи със златото, среброто, медта и прочие, той разбира законите на топлината. И когато иска да работи с някой метал, той ще го тури при подходяща температура. Ако ти не знаеш тая температура, ти не можеш да работиш с тоя метал. Някой може да каже: „Тая работа е отвлечена. На нас ни трябват сега малко парици." Парите са за обикновените хора. Аз нямам нищо против парите. Парите в света, това са кукли, кончета за децата. Докато си дете, трябват ти пари. Като станеш голям, не ти трябват. Че оная мома, като се ожени, носи ли своите кукли? Тя е правела на куклите отлични дрехи, и като влезе в живота, ще ѝ служат ли тия дрехи? Тя е напуснала куклите. Като влезе в живота, тя ще види как се правят други кукли.

В живота на Духа не се правят кукли, както в човешкия свят. Сравнението е там, искам да ви покажа мъчнотията. Не се самозаблуждавай, ти можеш да направиш една красива кукла отвън, но да направиш една кукла в живота, която да говори и да мисли, тая кукла става по съвсем друг начин. Като стане шест часа, ще спрем *(Часът е шест без седем минути.)*

Има една философия, с която всички трябва да се занимавате. Аз, като ви говоря по тоя начин, виждам едно отклонение. Например в говора ви има известни думи, известни повишения, известна гама, която има известна реакция. Ще ви дам едно сравнение. Ако представите пред един човек един предмет в най-голяма светлина, той нищо няма да види. Вие всякога се стремите да забележите един предмет, да забележите външните му очертания в една мека светлина. Тогава у вас има напрежение. И тоя закон е хубав, там, дето има напрежение, да гледате е по-добре, отколкото да си свивате очите и да се оттегляте от силната светлина. Силната светлина винаги образува противоположна реакция. Много по-добре

може човек да се кали, когато има известно напрежение, когато гледа. Смел денем не можете да бъдете. Денем всички хора са смели. Но вечерно време ще познаете своята смелост. Вечерно време ще се намерите в страх и с него ще трябва да се справите, за да познаете дали сте духовни. Ако сте човек, денем ще ходите, а пък ако сте духовен, и вечерно време ще ходите.

Светът на най-големите мъчнотии представлява светът на Духа.

Следователно, щом сте в мъчнотии, като човек ще ги разрешите с максимите на светлината *(денем)*. А пък Духът и в тъмнината вижда. Човек трябва да вижда денем, а пък Духът и вечерно време трябва да вижда. Следователно вие не можете да бъдете духовни, ако не можете да виждате вечерно време. Ако денем само виждате, вие сте човек. Ще кажете: „Те са месоядни животни, които виждат нощем." Нощните животни, това са духовете. Бухалът лети вечерно време. Считат го за символ на учен. Не се туря орелът за символ на учен, а бухалът. Защо се туря бухалът като символ на учен, на мъдрец? Понеже очите му са отворени. Не си затваря очите, а ги отваря широко.

Казват за някого: „Лаком човек." Лакомият е от духовен характер. Хора, които са лакоми, са влезли в духовния свят. И лакомията е сила. Ако вие не знаете как да употребите своята лакомия, ще попаднете в слабостта на човека. При лакомията ще вземете повече злато, отколкото можете да носите, и като не можете да го носите, ще се обезсърчите, ще търсите хора да го носят. А пък сам трябва да имате сила. Човек не може да носи двайсет, трийсет, петдесет, сто килограма. Но то не е нищо. А Духът е силен. Той е впрегнал тежка машина от двайсет хиляди килограма, и тя работи. При машината кой работи? Духът

работи, а не човекът. Човек може да носи до сто килограма, а Духът един цял параход може да пренесе от едно място на друго. Като влезем в духовния свят, ще носим железници, параходи, аероплани – това са съоръжения на Духа в умствения свят. Цялото човечество се приготовлява за духовния свят, като правят фабрики, параходи, железници. И външно тия работи като ги правите, казва Духът, тогава с вътрешните мъчнотии ще можете да се справите по-лесно.

Сега за изкуството. По кой начин ще добиете изкуството? На вас ви трябва сила. Някой път вие показвате показалеца си. Знаете ли на какво е символ това? Човек търси магията. *(Учителят си туря показалеца на дясната ръка върху челото отстрани.)* Иска да си спомни. Той е бил някога маг. Сега не искам да ви отвличам вниманието.

Много пъти синът и дъщерята бягат от вкъщи. На бедни и на богати синът или дъщерята бягат от баща си, от майка си, от братята си. Защо бягат дъщерите и синовете от дома? Защо бяга житото от хамбаря? Не е лошо да бягате, но да бягате навреме. Да бяга човек, това е една опитност. Бяга кой? Казват, че страхливият бяга. Не, бяга и юнакът. Чудни са хората, когато казват, че се бяга от страх. Но някой от голямо юначество бяга. Единият бяга от страх, а онзи, който го гони, той от какво бяга? Даже той иска да бяга повече, отколкото оня, който се страхува.

Някой път аз съм ви привеждал оня пример за хрътката. Турците имаха хрътки от порода, породисти хрътки, като магарета високи. Ходеха да гонят зайците. И като изплашат някой заек, хрътката го гони, и турчинът казва: „Хайде, чоджум*, хайде, къзъм**.“ И някой път хрътката се приближава, а пък

---

* чоджум *(тур.)* – момче, момчето ми (в обръщение)

** къзъм *(тур.)* – момиче, момичето ми (в обръщение)

някой път заекът е опитен, особено като дойде нагоре, заекът е майстор. Турчинът казва на хрътката тогава: „Ха, свиня, хънзър*!“ Значи, ако заекът изпревари хрътката, идват епитетите „свиня“, „хънзър“, а пък ако хрътката може да бяга повече от заека, тогава идват епитетите „къзъм“, „чоджум“.

Аз похвалявам и заека, и хрътката. Ако в страха си вие можете да бягате повече от хрътката, вие сте умен човек. А когато гоните заека, ако можете да бягате повече от заека, все пак сте умен човек. Ако гоните заека, и не можете да го стигнете, не сте много умен човек. Казват: „Два заека гони.“ Всеки един от вас гони по някой заек и както виждам, някой е хванал заека, друг не го е хванал. Казвате: „Имам една идея.“ Тази идея можете да я постигнете по пътя на страха или по пътя на силата. По пътя на заека сте постигнали своето желание: придобили сте живот. И по пътя на хрътката сте постигнали своето желание да хванете заека. Лошо ли е да хванете заека?

Хрътката, като хване заека, ще го впрегне да оре на нивата. Все зайците орат. Един маг, като хване един заек, неговата хрътка като хване заека, той знае изкуството, превърне заека в един вол или кон и го впрегне да оре. И след като му свърши работата, той пак го превръща в заек и го пуща в гората. И като му трябва отново вол, той не търси вол, понеже хората са взели воловете, а търси заек. И хваща заека чрез хрътката. Казва ѝ: „Дръж го тоя мързеливец.“ Превръща го пак на вол, изорава си нивата и пак го пуща после в гората.

Да ви направя един превод на нещата. Желанието ми е да знаете как да се справяте с големите контрасти и противоречия, в които се намирате. Има

---

* хънзър *(тур.)* – гаден човек, мръсник, свиня

мъчнотии, с които вие се справяте, но има мъчнотии, които тепърва идат в света и трябва да знаете да се справяте с тях. Например вие сега не можете да се справите нито с една болест, нито с едно ваше кисело чувство. Много пъти човек има кисело чувство. Има известни места в човека, които като бутнете дори и най-леко, той веднага ще реагира. Ако ви докоснат на някое място, ще се обидите. Ако ви бутнат на едно място на главата, ще станете лош, ще се разсърдите. Ако ви бутнат на едно място, вие ще станете мек, добър. На трето място като ви бутнат, ще станете любезни, ще искате да сложите трапезата. На човека само му бутни главата. Отивате при някой банкер. Само да знаете къде и как да го бутнете, ще имате каквото искате. Вие нямате тая наука. Трябва да знаете законите, както е при съвременното електричество.

Пет минути съм преминал. *(Часът е шест и пет минути.)* Онова, което не го казах за последно, какво беше то? *(„За банкерина.“)* Пет минути се минаха. Банкерът си отиде вече.

„Добрата молитва“

Тридесет и девета лекция на Общия окултен клас
10 юли 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

КОЛКО Е ДОБЪР ГОСПОД

„Добрата молитва“

Развитието или прогресът на разумния живот зависи от правилното разбиране. Вземете точно правата линия. Правото разбиране има само две точки. Правилно разбиране може да има само между две разумни същества. Щом има трето същество, мисълта не е права или няма тоя устой вече. Една линия за да бъде яка достатъчно, третата точка трябва да бъде център на поляризирането. Две точки трябва да има правата линия. Тогава е най-силна и може да устоява на всички противоречия, които съществуват в света. Изобщо казват: „Тая мисъл не е права, оная мисъл не е права.“ Но всъщност коя мисъл е права и коя не е права?

Мъчно може да се определи какво нещо е доброто. Вие казвате: „Това е добро“, но всъщност то е относително добро. Доброто в дадения случай може да ви даде искания резултат. Питам: това, което всякога не носи добри резултати, добро ли е?

Вземете числото 10. Това число е крайният резултат. От десет нагоре вие влизате в друг свят. Вие го вземате като едно количество. Например казвате „десет лева“.

10 : 1= 10
10 : 2= 5
10 : 3= 3 1/3

10 : 4 = 2 1/2
10 : 5 = 2
10 : 6 = 1 2/3

Ако делите десет на едно, колко ще получите? Пак десет. Добре, но ако делите десет на две, колко ще имате? *(„Пет.“)* Ако делите десет на три, колко ще имате? *(„Три и една трета.“)* Ако делите десет на четири? *(„Две и една втора.“)* Ако делите десет на шест, седем, осем, девет, ще има и един остатък. Питам, какви са резултатите от делението? Какъв закон можете да извадите от делението?

Това са много обикновени работи.

Вие гледате на живота много външно. Казвате, че ако имате къща, всичко ще се оправи. Така мислите. Мислите, че ако се облечете, всичко ще се оправи или ако имате пари в банката, или ако сте свършили някъде и сте добили диплома, например свършили сте право, естествени науки или медицината. Да кажем, че сте свършили по медицина и мислите, че разбирате нещо от болести. Питам: какви болести може да лекува един лекар? За свят да може да ги лекува, както трябва.

Като дойдем до законите, ще видим, че каквито са резултатите им върху физическия свят, такива са и върху духовния свят. Някой път някой проповедник се качва на амвона и ви разправя за оня свят. Тоя проповедник проповядва и ви разправя за оня свят така, че умът ви не го схваща. Той представя работите по своему, но по отношение на вашето съзнание нямате никаква представа, не можете да си представите онзи свят. Друг проповедник се качва на амвона и представя онзи свят като този свят. Онзи свят как ще си го представите? Вие не може да си го представите другояче освен така, както е на земята, с едно малко различие. Ще си представите Бога,

ще го уподобите на нещо, например на вашия баща. Другояче няма да има значение за вас. Вашият баща ще бъде като един символ, подобен на Бога. Но баща ви прилича ли на Бога? Има ли всички качества на Бога? Разликата между вашия баща и Бога е колкото от небето до земята. Вие мислите, че Неговото отношение към вас ще бъде както на баща ви, тъй ще бъде внимателен и близък към вас. Понеже баща ви е бил добър, по-снизходителен, ще си представите Бога такъв. Ако баща ви е бил строг, такъв ще си Го представите, Бога.

И всички хора са извадили своите представи за Бога все от баща си. Някъде Бог е бил по-любвеобилен, а някъде по-строг, понеже всички бащи не са еднакви. Ето тук бащата, представете си го. Аз ще ви го представя геометрически. Това са все бащи.

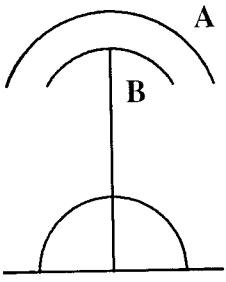

Ако главата на вашия баща е вирната, както при **B**, то имате един баща с хармонична линия. Хармонична линия на движение аз наричам тая линия, при която всички точки имат еднакво отношение към един център. А пък има други линии, които имат много центрове. Те са начупени криви линии. При тях резултатите са съвсем други. Ако разгледате хората, разсъждението им зависи от плоскостта на челото им. Всички не можете да имате същите разбирания, плоскостта на вашите чела не е еднаква. После кривата линия не е еднаква, широчината на вашия мозък не е еднаква. Космите ви, понеже са като антени, не са еднакво деликатни; някои са по-груби, някои възприемат по-хубаво, други – не. После жените имат антени само на главата си, а пък мъжете – и

на мустаците, и брадата си. Мъжът възприема повече впечатления, отколкото жената, и понеже не може да се справи с тях, и вследствие на това той е по-груб по естество. По-груб е в какво отношение? Натоварен е повече. Неговият мозък е натоварен с повече работи, които са се натрупали, и когато човек се натовари повече, отколкото трябва, той става груб. Когато вашият стомах се претовари повече, човек става неразположен, по-груб.

Виждате се пред други противоречия в света. Ражда се в света, между хората например, едно противоречие от следния характер: единият е богат, а другият е сиромах. Какво подразбирате под думата „сиромах"? Това само отчасти е вярно. Ние считаме за беден онзи човек, който няма пари, който няма никаква къща, няма добитък. По някой път и вие се считате за беден, считате се, че нямате нищо. Всъщност беден ли сте? Вие сте един собственик. Имате една глава, която има три билиона и шестстотин милиона клетки. Това са живи същества, които мислят като вас. Имате храносмилателна система, стомах си имате, работници, които работят само за вашето препитание – десет милиона слуги, които ви служат, десет милиона клетки, които работят само за храносмилането. След като сте приели една храна, десет милиона работници ще работят и ще отделят от нея хранителните елементи, с които ще нахранят своя господар. Десет милиона работници работят за вас. Имате едно тяло с безброй клетки, и вие се считате за един беден господар. Питам: къде е тогава вашата права мисъл, къде е вашето въздържание?

Казвам на английски: „You are a bad man." Какво означава това? Казвате: „Какво говори тоя човек? Този човек ми говори нещо много хубаво, но какво е?" Друг ви казва: „You are a good man." Ти мислиш: „Този ми говори нещо много хубаво." Но

дойде един друг човек и ви казва: „Виж го тоя глупчо, той не знае що говори.“ Ако англичанинът ви говори: „you are a bad man“, „you are a good man“ – „ти си лош човек“ и „ти си добър човек, едната дума започва с „л“, а пък другата дума – с „д“.

ЛОШ – ДОБЪР

Де е лошавината? В какво седи лошавината в думата „лош“? Буквата „л“ показва стремеж към Бога. Имате „о“, то прилича на кръг и показва условията. Имате и „ш“, което показва, че много материални работи ще ви занимават, ще ги притежавате, ще ядете и пиете. А пък „ъ“ на български показва топуза, с който си пазите правата. Като му каже някой обидна дума, той му зашлевя една плесница. Де му е сега лошавината? По какво разбирате лошия човек?

Има лоши хора, които имат точно качествата на добрите хора. Те са префинени, много добре облечени, с връзка. Изучават вашите слабости. Ще видят, че вие обичате да пушите и ще ви дадат цигари. Щом ги изпушите, вие ще заспите, и те ще ви оберат каквото имате в куфарите и в джобовете си. И като се събудите, тези приятели ги няма, но и в джобовете няма нищо. Лошите хора се показват много любезни, услужливи. Те дори могат да ви свалят куфара, да ви питат за адреса, но вие не разбирате потънкостите, задната цел, която имат. Разправяше ми един приятел за някой българин богаташ, който имал един хубав часовник със златен кордон и много украшения. Той слиза на една гара и една благородна дама го прегръща, казва му: „Чичо!“ Целува го. Тя била дъщеря на брат му. Той се учудва кое ще е това момиче, че не може сега да го познае. Тя го води към един хотел и му казва: „Качи се горе, аз ще дойда след малко.“ Той се качва и поглежда, че часовникът и скъпоценните камъни ги няма. Тя оставила

чичото. Има лоши хора, които се занимават със своя личен живот. Имат си те една близка крайна цел. И добрият човек си има крайна цел.

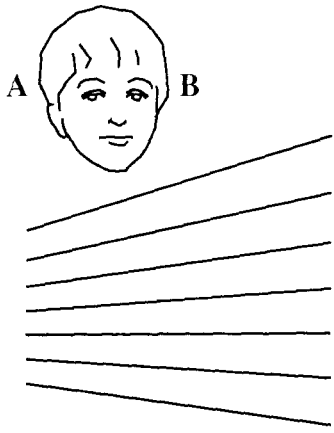

Сега лошото и доброто в света са в самия човек. То не е отвън. Съвременните научни изследвания показват, че лошото е в човека. Лошото носи буйност, нетърпеливост. Това зависи от главата на човека. Около ушите отзад има един център на буйността, на енергичността и нетърпението – линията **AB** на чертежа.

Като ви казвам, че главата е чрезмерно широка, вие не знаете какво нещо е широчина. Широка по отношение на другите части.

Трябва да се вземат предвид кривите линии. Да кажем, че имате известни линии, които излизат от един център. Тия дълги линии показват интензивността на едно чувство, да кажем религиозно чувство или любов към Бога. Тая дължина показва интензивността на това чувство. Колкото линията е по-къса, толкова чувството е по-малко интензивно, или пък това чувство е интензивно, но то е егоистично. Ако тая линия е наполовина дълга, отколкото е нормалното, или ако я съкратите, вие ще влезете в друг свят. То ще бъде една набожност, която има съвсем друг произход. Когато това чувство е силно развито и е в хармония с човешките мисли и с всички други чувства, то дава една хармонична черта на човека. Той има възвишени, широки възгледи, той не може да се блазни, свободен е от подозрения, от съмнения. Има в света съмнения, които са намяс-

то, а пък има съмнения, които са отражение. Например, ако вие стъпите върху един човек с крака си, той може да ви издържи, но ако стъпите на една пчела с крака си, с това налягане ще причините нейната смърт. Има някои хора, на които като кажете една дума, нищо няма да причините, но тая дума, казана на други хора, ще причини известна тежест. Тъй че вашата тежест за всички хора не е една и съща. Всички вие искате да бъдете добри, но за да бъде човек добър, има си известни закони, по които трябва да върви добрият човек.

И сегашните хора в света, които ръководят, светските хора, те изследват човека. Като влезе при вас един светски човек, който има познания, като ви погледне главата, лицето, той ще намери коя е силната, характерната черта във вас. Например той ви усеща, че вие сте човек, който обича хората, че искате да бъдете виден, почтен, знатен в света. Той знае, че у вас са развити личните чувства. Той ще каже някоя хубава дума за вашия дядо, прадядо, за баба ви, ще намаже най-първо вашите лични чувства. Ще ви се поклони ниско и с благоговение ще седи пред вас. Той все има известни съображения, за да се държи така, той е префинен в държанието си, както дипломатите, и нищо няма да ви даде.

Ще влезе при вас някой религиозен човек и понеже мисли, че трябва да говори право, той ще ви каже, че сте лош човек. В какво седи лошавината ви? Не давате на бедните нито пет пари, не знаете какво говорите и прочее. И ако оня, комуто казвате тъи, е сприхав, не може да търпи, ще стане и ще ви удари една плесница, ще ви каже: „Да си знаеш мярката на устата.“ Вие се връщате при вашите съмишленици и ще кажете: „Аз му казах правото, но той не разбира, той е светски човек.“ Вие дето и да отидете при хората, си има известни правила, и ако

вие не ги спазвате, ще считат, че сте невъзпитан. Има известен външен порядък у тях и щом сте отишли при тях, трябва да го спазвате. Вие не може да отидете в едно висше общество с обикновени дрехи. Все ще ви срещне някой, който ще ви каже, че трябва да се преоблечете. Не може да отидете и между военните, ако не сте от тяхната среда, ако не сте облечени, както тях. Между офицерите войниците не могат свободно да отиват. Ще отидат подпоручици, капитани, полковници, генерали и всички военни. Има известни съотношения, и като отиде долен чин при по-висок, спазва известно почитание. И между ученитe е така, и те се делят на категории. Един учен човек може да е капацитет, при него ще дойдат с уважение. Като дойдете до религиозния живот, казвате, че всички са равни, всички са чада Божии. Даже и говедата, и те са чада Божии. Но говедата, като чада Божии, ги връзват в обора и казват „чада Божии.“ Като дойдете до тия чада Божии, с всички тях не постъпвате еднакво. Значи разбирането ви е криво.

Всички, които виждате в света, те не са чада Божии. Нима ако срещнете един автомат, който човек е направил, нима той е чадо Божие? Нима мислите, че ако художникът е нарисувал някой ангел или някоя икона, и вие уважавате тая икона, нима мислите. че тя е взета от Божествен модел? Един художник рисува ангел, но той трябва да отиде на небето, за да го нарисува. Той рисува някой човек, и казва, че е ангелски образ. Какви са човешките образи и какви – ангелските? Ще му турят крила на човека и казват, че е ангел. Един човек с крила минава за ангел. Че между ангела и човека има такава голяма разлика по структура на тялото, каквато между един вол и един човек. И ако един вол го разглеждаме от един километър, ние едва ще го

видим, между вола и човека тогаз няма да виждаш голяма разлика. Колкото по се приближавате, толкова повече ще виждате различието. Някой път някои хора не виждат голямо различие между хората, те гледат отдалече. Но отблизо разглеждано всяко нещо, има грамадно различие. Различието между един вол и човека е грамадно в тяхното съзнание. У животните понятие за право не ще намерите. Нямат понятие за право, нямат никакви съдилища, никакви закони. Там всеки е съдия, силният е господар. В животинското царство дават място на силното животно, там силата господства. Там не господства умът, не господства и любовта, но грубата сила направлява нещата.

Вие в живота искате всичко да ви върви по мед и масло. Тогава трябва да имате сила. Ако нямате сила, де е погрешката? Сега се явява един хиромант, някой си Мити, който разправяше във вестника, че е имал вече дванайсет хиляди изследвания и предсказвал много точно бъдещето. Той предсказал, че Дан Колов щял да победи Сики. Вие сте един съвременен учен и имате съобщения с целия свят. Има станции, които ще ви съобщят с каква бързина пътува една буря и можете да предскажете след колко време ще дойде. А другите, които нямат съобщения, няма да знаят.

Та казвам: при сегашните условия, при които ние живеем, трябва да имате едно правилно понятие за живота. Вие всякога туряте своя авторитет върху живите хора. То е така, но има един авторитет, който не зависи от вас. Някой казва: „Това, което аз мисля, то е авторитет.“ Но не всякога това, което ти мислиш, е право. Не и всичко, което другите хора мислят, е право. Има едно право в света. Нещата са такива, каквито са направени. Един човек е такъв, какъвто е направен. Вие може да съзнавате що е доб-

ро и що е лошо в даден случай, и пак да вършите нещата според естеството си.

Лош човек наричаме всеки човек, който употребява своята физическа сила безразборно, а пък умен човек наричаме оня, който употребява своята сила разумно. Че го ухапала една мравка, той може да я отмахне, но не да се възмущава от това, че една мравка го ухапала, защото, ако се възмущава от едно ухапване, той ще изхарчи много повече енергия, отколкото от ухапването. Ухапването нищо не струва, а пък възмущението от ухапването на една мравка – то е хабене на времето и хабене на енергия.

Според вашето схващане, ако отидете, да кажем, на небето, кое ще ви донесе радост?

В какво седи щастието на майката? Къде търси майката щастието? В своите деца. Къде търси богатият своето щастие? В своето богатство. Ученият? В своето учение. Здравият? В здравето. Добрият? В своята доброта. Една вътрешна сила е добротата. Ако майката няма деца, тя не е щастлива. Ако богатият няма пари, той не е щастлив.

Вие казвате: „Ще отидем при Бога." Как ще отидете при Бога? Вие си представлявате, че ще отидете по някакъв начин. По какъв начин ще отидете при Бога? Да допуснем, че отивате при баща си. Но вие, като отивате при баща си, можете ли да бъдете всякога щастливи? Представете си, че вашият баща ви е пратил на училище. Той е взискателен, справедлив, строг, а пък вие не сте учили както трябва. Вървите по пътя към баща си и мислите как да се явите при него. Има нещо, което ви стяга. Той ще иска да види дипломата, свидетелството и може би ще се стигне до наказание. Вие мислите да го излъжете, като му кажете това, което не е. Можете да му кажете, че сте боледували през годината, че парите не са били достатъчни, че условията са били лоши. Ще се

нагодите според слабостта на баща си, като представите работите, тъй както не са, за да погледне снизходително на вас. Като му представите работите, тъй както са, той ще ви говори строго и няма да бъдете щастливи. Вие ще икономисате истината и ще му кажете това, което не е. Представете си, че вие сте икономисали истината, но той е човек на науката – ще намери, че вашите научи данни не са верни. Той ще каже: „Защо, синко, казваш така? Аз съм професор. Защо ми говориш това, което не е?"

Вие сега не можете да намерите една връзка между този свят и онзи свят. Мислите, че ще отидете между ангелите и ще има само пеене там. Действително ще има пеене. Но вие, като отидете при ангелите, с какво ще ги заинтересувате? Какво ще се интересува една красива мома от един арапин с дебели устни, после – с много недъзи, с един къс нос, който постоянно се секне, постоянно храчи? И той върви подир тая мома. Какво ще се интересува от него, кажете ми? Кажете ми вие, които ще отидете на небето с вашето подозрение, честолюбие, с вашите понятия, които сега имате, с какво ще заинтересувате ангелите, кажете ми? Сега така като ви говоря, вие вземате въпроса чисто лично. С какво ще заинтересувате вашия баща – Бога, Който всичко знае? С вашето знание ли, с вашите добродетели ли? С какво ще Го заинтересувате? Вие казвате, че Господ е справедлив, милостив, това-онова. Че е милостив и справедлив Господ, това е друг въпрос, но с какво смятате, че ще Му обърнете особено внимание? На какво основание искате вие друг някой да ви обича? Че кое е онова, което ще привлича някого към вас и той ще ви обича? Трябва да има основание. На какво се дължи любовта? За да ви обича някой, трябва да има нещо във вас. И за да ме обичате, трябва да има нещо в мене. И ако няма в мен

това, което вие обичате, тогава не може да има любов. Сегашните отношения на хората не са правилни. Те са временни. Това е човешки порядък.

Най-първо, за да ви е приятен един човек, вие не трябва да виждате никакъв дефект в него. За да имате добро разположение към когото и да било, не трябва да имате лошо понятие за тоя човек. Законът е такъв, но не само привидно. Ако имате добро понятие за когото и да било, той не може да има лошо разположение към вас. От тия добри мисли, които имате към него, вие ще си създадете вашата любов към него и неговата любов към вас. Но най-първо трябва да имате едно правилно понятие към него. И ако той няма едно правилно понятие за вас, той не може да ви обича. За да ви обича, той трябва да има правилно понятие за вас. Ако той не може да ви разбира, той не може да ви обича. И после този, когото обичате, трябва да има известна цена в себе си.

Сега вие сте разпокъсани. Ако се образува един клас, едно общество, това общество е един организъм. Всеки един човек има известни задължения. Майката вкъщи има задължения, бащата има задължения, братята имат задължения, сестрите – също. Съпругите имат задължения. И човек трябва да разбира своите задължения. Но за да разбира човек своите задължения, трябва да го извадите от положението, в което се намира. Вие не можете да заинтересувате болният човек от това, от което вие се интересувате Болният човек се интересува от възстановяването на своето здраве. И когато някоя млада мома или млад момък се погледне в огледалото и се види, че е жълт, това показва едно анормално състояние, това показва, че е болен. И ако неговите дробове са спитени, очите му хлътнали и стомахът му е хлътнал, това показва, че той е болен. В стомаха се набират някой път известни мазнини. В сто-

машната система става храносмилането, от което зависи общото здравословно състояние. И ако стомахът е здрав, тогава човешките мисли нямат големи пертурбации.

Привеждал съм онзи пример. Щом почне да се разваля вашият стомах и не се смила храната добре, вие ще имате най-лошото мислене. Образува се известна анормалност, която най-напред ще събуди у вас страх, след това ще се събуди обич към живота. Но страхът се намира на едно място в главата, а любовта към живота – на друго място. Ако от едно състояние се зароди у вас страх, а пък от друго състояние – любов към живота, това са два различни центъра. Страхът е даден като предпазна мярка. То е едно правило, по което се водите. То е закон на животинското царство. Понеже в природата съществува една неумолима сила, то трябва да има страх. Когато един камък се претъркули някъде, вие не можете да му кажете: „Стой!“ Ще ви повлече камъкът, ако не се отместите. Или ако ходите из гората и излезе мечка. Слушали сте ме да казвам да погалите мечката, за да не ви е страх от нея, но по-безопасно е да се качите на едно дърво, отколкото да я погалите. Тогава да се намерите в положението на нашия брат Симеон от Габрово. Той ходеше с кадилница, обикаляше с нея и казваше: „Аз вярвам в Христа и в името Христово всичко може да направи човек.“ Той видял бика на селото и казал: „Какво мучиш?“ И го хванал за рогата. Бикът го поваля и го натиска на земята. Говедарят дошъл и едва можал да го спаси. И казва Симеон: „Друг път не хващам рогата на бика.“ Той нямал силата на Самсона, който хванал устата на лъва и я разчекнал. Знание трябва да имате вие, едно положително знание.

Казвате: „Да бъдем морални, да имаме авторитет.“ Ако ви се покаже дали сте морални, или не,

вие всички ще се докачите при сегашните си разбирания и ще се урони вашият престиж. Ако се говори за човешко достойнство, някой път човек иска поголямо достойнство, отколкото заслужава. В какво седи достойнството на човека? Някой път човек иска от света да му даде по-голямо достойнство. Представете си едно духовно лице, един патриарх. Че той живее в най-голямото заблуждение. Или вземете един съвременен жрец, или архиерей. Той ще си даде вид и ще се представи такъв, какъвто не е, ще играе роля в представление. Но тая святост, каквато е на лицето му, ни най-малко не е такава в действителност. Той е свят толкова, колкото вие сте свети. Той ще представи ръката си за целуване със самоувереност, и вие ще кажете: „Тоя човек е свят." Но този свят човек, като отиде при болния, нищо не може да направи. Той има поза само на свят човек, има поза на добър, но няма добрината, няма тая святост в него, каквато би трябвало да има. Вие сега играете роля на патриарси – ходите гордо, имате самоувереност, носите си внушително бастунче

Когато хората проповядвали, най-първо вървели на четири крака, после почнали да ходят на два и вземали по едно дърво да се подпират с него Та между тогавашния и сегашния свят има паралел: носят и сега бастун. Така е било и с маймуната Тя, за да се научи да ходи право, е носела пръчка. И като се научила маймуната да ходи право, хвърлила бастуна. Питам, защо е бастунът на един човек? Тоя човек носи бастун, минава за маг. Маймуните са носили тояжките. Учените хора са все маги. И като ги видите, те показват тоягите си и казват: „Знаете ли този бастун?" Българите ги наричаха „сойки"*. Те носеха дебели бастуни, и като отиваха да гласуват,

---

* сойка *(обл.)* – просто сгъваемо ножче

дебелите бастуни решаваха въпросите. Това са външни прояви на човешкия живот.

Човек се пита: „От какво зависи моето щастие и нещастие?“ Неговото щастие и нещастие зависят от неговите правилни чувствания. В природата има нещо, което предава правилно чувстванията на всички същества. Ако вие правилно схващате тия чувствания, можете да бъдете щастливи. Ако не ги схващате правилно, всякога ще се намирате в противоречия и не може да бъдете щастливи. Някой път схващате, че в живота има нещо добро за вас, а пък някой път схващате, че има и нещо лошо да се мине. И не се минава много време и това, което мислите, то става. Има цяла наука за това. Можете да знаете в какво отношение може да сте щастливи. Ако вашата коса започне да става суха, ако започне да не се подчинява на гребена, не чакайте щастие в живота си. И ако, когато слушате господаря си, всяко нещо ви дразни, не чакайте да бъдете щастливи. Някои хора се понапили, вървят и пеят. Един от учениците минава и казва: „Какво пеете в това време?“ Те го набиват, пукват му главата. Не си седи да си мълчи вкъщи, но им казва: „Защо кряскате?“ Дава съвет на хората. Сега идват при мене и казват: „Учителю, пребиха го от бой.“ Едного бяха ударили по хълбока, другиго от учениците – по главата и после казват, че светът е лош. Ще защо е лош? Този човек не вдига шум в къщата ви, а отвън. Оставете го да си вика. Не се занимавайте с чужди работи отвън.

Всички сте станали репортьори. Казвате кой какво е казал. Всеки става репортьор. Еди-кой си казал нещо и това става всеобщ въпрос. Оставете хората да си викат, каквото искат да си приказват. Може да не е право и справедливо, но не е практично да правите въпрос. Вие няма да оправите света. Оня човек е по-добре да си вика, отколкото да мъл-

чи. На човека, който вика, ще му кажа: „Викай.“ Човекът, който вика, не е толкова опасен. Той, като вика, се изправя, но като престане да вика, ще набие някого. Докато пияният вика, пее, не е опасен човек, но като престане да пее, ще вземе дървото. Затова нека си пее. Събуди се едно хубаво чувство у него и той пее. Като пее, пияният иска да ви почерпи. Вземете виното и го излейте на земята, когато той няма да ви види. Той ще ви каже: „Наздраве! Да живеете!“ Кажете му и вие така. Вие ще кажете: „Не е право това, не е по Бога това.“ Но по Бога ли е да ви пукнат главата? Ако бяхте умен човек, нямаше да позволите тоя пиян човек да ви кара да пиете от виното. Щом ви е забелязал, най-хубаво е да вземете чашата. Най-умното е никак да не ви среща пияният, но щом ви е срещнал, значи не сте от най-умните хора. Тогава, когато ви е срещнал, пили сте за здравето му. Може да се сприятелите.

Една вечер срещнах по пътя един пиян – и аз не бях от умните – и още отдалеч му правя път. Той върви от едната страна до другата на пътя. И ми казва: „Извинете, но се понапих като магаре.“ Казах му: „Те магаретата не пият, но хората се понапиват някой път.“ „Тъй, тъй, като магаре. Е, на добър път.“ Ако аз вървя по своя път и му кажа: „Ти не знаеш ли кой минава?“, какво щеше да стане. Аз му казвам: „Пей, много добре.“ Той казва: „Извинете, извинете.“

Сега защо ви привеждам този пример? Казвате: „Той Учителят има сила.“ Никаква сила, а благоразумието играе тук роля. Ако той иде откъм дясната страна, аз му отварям път – отивам отляво, аз гледам да не стигнем до сблъскване. Ако е на едната страна, аз отивам на другата страна да се провра, та да мина. Няма какво да се разправям с пияния. Пияният сам трябва да се разправя със себе си, аз няма какво да се разправям с него. И с лошите

хора няма какво да се разправям. Не се занимавайте с това, да мислите върху лошите хора. Тоя човек е ходил на гости, понапил се малко, весел човек е, пее. За него даже не мисли, че е пиян. Има хора, които ходят, като пияни. Войникът напада своите неприятели и ходи по земята ту от едната, ту от другата страна. Един човек, като върви от едната страна до другата, все го наричат пиян, а пък войника – герой. Той е един страхливец. Ако той не държи позицията, ще му теглят куршума. По какво се отличава единият от другия? Единият минава за герой, а другият – за пияница. Единият иска да постигне известна цел, той употребява своя ум, но неговите движения са неестествени.

Щом почнете да се огъвате, носите си своето нещастие. Който върви и се люлее, носи своето нещастие. Някои хора, като вървят, въртят задницата си като калайджия. Това говори, че обичат да калайдисват, нищо повече. Как ходи един свят човек? Когато вървите по пътя, ако всяка ваша стъпка съответства на мисълта ви, в дадения случай вие вървите добре. Но ако вървите по пътя, и няма съответствие между вашето ходене и вашата мисъл, и чувства, тогава ходенето не е правилно. Ако вие вървите по един начин, и мислите друго, тогава имате неестествен ход. И всякога много нещастия в света стават от неправилното ходене. Вървежът не е в унисон с мисълта и чувствата и тогава не е правилно ходенето. За да ходите правилно, най-първо трябва правилно да мислите. Искате да вземете пари отнякъде и ходите неуверено. Тогава няма да успеете. Вървите със страх и раздразнение. Като влезете при банкера вътре, това, което е във вас, ще го събудите у него. Пазете се. Вие сами си създавате своите нещастия. Какъвто сте, такива ще бъдат и хората около вас. Ако си подозрителен човек, около теб ще дойдат все

хора подозрителни, понеже ти със своето подозрение ще събудиш подозрението. Може със своя характер да предавате на околните подозрението. Зависи от това, какво има вътре във вас, в подсъзнанието. Отвън може да минавате за добри, но със своето подсъзнание може да събудите нисши чувства в другите. Една красива мома може да говори на един мъж за Христа, но като говори за Христа, тая мома ще събуди две чувства у тоя момък: едно чувство за Бога и друго, низше, чувство.

Ония хора, които се молят, в молитвата им има голяма опасност, ако не знаят как да се молят. Големи нещастия могат да произлязат от молитвите на хората, както и от това, ако не се моли човек. Да се молите, но трябва да знаете как да се молите, и когато не се молите, трябва да знаете поне как да постъпвате. В молитвата вие ще улесните дейността на кръвта да минава през вашия мозък. Онова възвишеното е горе в главата, но тази кръв ще мине през низшите центрове на мозъка, за да отиде горе. И вие ще събудите, ако не знаете как да се молите и не разбирате законите, най-нисшите чувства в себе си. Трябва особена школа да се мине, за да се научи човек как да се моли. Както сега се молят хората, те си създават повече зло, отколкото добро, събуждат у себе си низшето. И във всичките религиозни събрания, навсякъде, желанието към Бога е много добро Казва човек: „Господ ще оправи." Господ ще оправи, но има известни закони, които трябва да се спазват. Вие, като се молите, най-първо не трябва да възприемате кръвта през своите низши чувства, но трябва да знаете пътищата, как да занесете кръвта в ония висши центрове. Вие казвате: „Трябва да почувства човек." В чувствата има двояк смисъл. Тия чувствания могат да произтичат от низшето естество във вас. И в молитвата най-

първо, за да се молите, трябва да мислите дълго време, за да имате една отвлечена хубава мисъл. Не влагайте в себе си, когато се молите, обикновени мисли. Когато се молите, трябва да сте спокойни, да се поставите в едно възприемателно състояние. Молитвата трябва да стане като изгрева на слънцето. Защо Господ е направил слънцето? За да се научат хората как да се молят. Не искайте изведнъж да стане слънцето много горещо. Ако се молите изведнъж силно, ще предизвикате лоши реакции. Ще мислите и се молите тъй, както изгревът на слънцето се показва постепенно, както светлината – полека. А като изгрее слънцето, ще бъде най-хубавият момент при молитвата. Дойде ли обяд, пак ще се молите. Вие трябва да разбирате законите на молитвата, защото молитвата е работа. Онзи човек, като е работил, трябва да иде на сянка под крушата. Значи светлината трябва да мине през листата. Ако се изложите на обяд направо на слънцето, ще слънчасате.

Някои казват: „Трябва да се молим.“ Други казват: „Не искаме да се молим. С молитва не стават работите.“ Много пъти с молитва не стават работите, а стават с оная права мисъл, да разбирате законите, които работят в природата. А пък природата, това е Разумното. С това разумно, което мисли за вашето добро, вие трябва да влезете във връзка и да не се колебаете. Трябва да има нещо в света, по отношение на което да не се колебаете. Ще влезете във връзка с Разумното, ще пожелаете нещо и ще почакате, ще похлопате веднъж, два пъти, три пъти ще похлопате. Три пъти имате право да похлопате, най-много четири пъти. И като похлопате четири пъти, ще мълчите, ще чакате. Мисълта ви трябва да бъде ясна, права, точна, да мислите постоянно върху мисълта си, да поддържате мисълта си. А пък хло-

пането е импулс. Вие хлопате, но тоя човек го няма вкъщи. Той може да е заспал и дълбоко спи.

Та най-първо човек трябва да изучава себе си при сегашния живот. В религиозния живот има опасности. Човек може да стане чрезмерно честолюбив. Всички религиозни хора са грандомани, крайно честолюбиви. И то е хубаво, но това честолюбие трябва да пренесат в Божествения свят. Те имат известен капитал, който трябва да пренесат в Божествената банка. Трябва да трансформират своите чувства. После, религиозните хора се много дразнят и са много своенравни. У религиозните хора има и друга опасност. Те са много страхливи. Страхът е турен като противовес, за да обсъждат ненормалните искания. Те искат да бъдат най-светите, а пък не знаят какво нещо е святост. Те искат да бъдат най-добрите, а пък не знаят какво нещо е добър човек. Искат да са свети, а събуждат низши чувства. Тогава иде страхът. И си казват тогава: „Не сме добри, ще страдаме на онзи свят, дяволи ще ни измъчват." Това не е религиозен живот, това е живот на заблуждение. Духовният живот е правият живот, по който трябва да се върви. Той е пътят, по който можем да намерим своето здравословно състояние. своето щастие и да намерим правите отношения, които може да има между Бога и нас. Бог не е като нас. У него мисълта е умерена, няма никакви противоречия в мислите. Той всичките неща ги знае така, както никой човек не ги знае. И някой път вие казвате: „Той не знае какво аз мисля." Онова, което Бог знае, то остава за Него, а пък онова, което вие знаете, то остава за вас.

Има нещо на земята, което вие трябва да направите за себе си. Аз зная за себе си какво нещо е добро, но за вас не мога да ви дам моето добро, нито мога да ви препоръчам моя метод. Моят метод е несъвместим с вашите методи. Животът на един про-

фесор не трябва да бъде като живота на едно дете. И животът на едно дете не трябва да бъде като живота на един професор. Както живее професорът, така не може да живее едно дете. У всеки човек има едно различие, на което човек трябва да бъде верен. Нещастието на хората е в това, че всеки иска другите да живеят като него. Да не си противодействат едни на други, но да оставят всяко същество да бъде свободно в своето проявление, защото Бог ги е оставил свободни. Една диня пъпли по земята. Вие може да искате тази диня да се катери по плета, но това не е естествено положение. Има някои растения, които могат да пъплят по плета. Оставете живите същества да вървят по своя път. Или оставете вашите мисли да вървят по законите. Някой път искате да дресирате мислите си. Искате да угодите на другите хора. За да угодите на някой човек, вие трябва да знаете какво той обича.

Понеже вие се готвите да идете при ангелите, знаете ли какво обичат ангелите? Аз да ви кажа. Ангелите обичат крайна чистота. Вие, ако имате най-малката миризма, не можете да се приближите при ангелите. Вашите мисъл и чувства ако имат най-малкия мирис, вие не можете да ги приближите при ангела. Ангелът иска абсолютна чистота в мисълта, вашата мисъл трябва да бъде чиста и да има ухание. Мислите и чувствата на някои хора лошо миришат. Как ще отидете при ангелите? Вие си представяте, че можете да отидете така, при тия условия, при тях. То е ваше заблуждение.

Искате да отидете при Бога. Кое е онова качество, което трябва да имате? Милосърдието. Ако нямате милосърдие, вие не можете да отидете при Бога. Не е любовта, която ви препоръчва при Бога, а милосърдието. Ако имате микроскопично милосърдие в душата си, то ще ви препоръча на Бога. Иначе

няма помен от отиване. Няма да отидете при Бога, нито пък ще имате тогава благоволението на Бога. Бог не се грижи за ония хора, които нямат милосърдие, Той ги оставя на произвола. Вие ще ме попитате сега: „Какво казват свещените книги?“ Чели ли сте свещените книги в оригинал? *(Учителят показва Библията, сложена на масата.)* Това не е оригинал, това е превод на български. Еврейската Библия, и тя е един превод, и тя не е оригинал. Де е оригиналът? Оригинала го няма. Еврейските и гръцките книги не са оригинали, те са преводи. В оригинала няма никакво противоречие.

Книги не се пипат с ръце. Една книга, която можете да пипате с ръце, тя не е свещена. Тая книга, която не се пипа с ръце, тя е свещена. Докато хората ме пипат, аз не съм свят. Това, което е свято, то не се пипа. Вие ме търсите някой път и казвате: „Познавам Учителя.“ Кой е Учителят? Светът страда от много учители. И светът ще се оправи, когато всички имат Един Учител. Тоя минава за учител, оня минава за учител, всички минават за учители. Бащата минава за учител, майката минава за учител, братът минава за учител, всеки иска да даде, да научи някого. Не е лошо това. То показва, че всеки трябва да бъде носител на една мисъл, която е излязла от Първия Източник, от Бога. Бог е единственият Учител. Който е създал света, Който е дал законите. Той е Учителят, ако искате да знаете. Дали Христос е Учител? Христос казва за Себе Си, че друг е Учителят. Кой? Вие Го знаете. А пък Тоя, когото хората наричат Христос, Учител, Той не е Учител. Той казва: „Не дойдох да изпълня Моята воля.“ Някой може да каже: „Христос Бог ли беше?“ Не беше Бог Оня, Който живее на земята, Който беше разпнат, не беше Бог. Бог не може да бъде разпнат. Но Кой е Христос? Христос не може да се определи Кой е.

Вие казвате: „Евреите отхвърлиха Христа.“ Христос не може да бъде отхвърлен. Евреите отхвърлиха обикновен човек. Как ще отхвърлите Онзи, в Когото живеем и дишаме? Ще Го отхвърлите, ще умрете. Който рече да отхвърли Бога, веднага ще изчезне. Вие, когато отхвърлите Онзи Учител в себе си, ще оглупеете и ще умрете. И всичкото нещастие седи в това, че вие отхвърляте Учителя. Вие се борите със себе си. Един е Учителят, Чийто глас трябва да слушате. И всеки, който не слуша Тоя Учител, той ще се изтреби от лицето на земята. Един е Той. Той е работил чрез Мойсея, чрез Христа и чрез вас. Но не можете да кажете: „Бог е в мене.“ Не си правете илюзии. То е едно светотатство. Бог може да се проявява чрез вас, но че Бог живее във вас, то е много казано. Той си живее, дето си живее. И вие благодарете, че вие живеете в Него. Да кажете, че Бог се проявява чрез вас, е едно нещо, а да кажете, че Бог живее във вас, е друго нещо. Тогава, ако Бог живее във вас, вие трябва да бъдете всесилни – каквото кажете, да стане. Ако кажете на планината да се премести, ще се премести. На един болен да положите ръката си и поискате да оздравее, и той ще оздравее. И на Мойсей, който беше силен и говореше с Бога, когато отмаляха ръцете му, невидими същества му подкрепяха ръцете. И когато му падаха ръцете, неприятелят побеждаваше, а когато му стояха здраво стегнати ръцете, евреите побеждаваха. Разбиране трябва.

Казвате: „Трябва да вярваме в Христа.“ Трябва да се приложи законът на любовта. На всеки човек трябва да се даде неговото право, което Бог му е дал, а на всеки един народ да му се даде онова, което Бог му е дал – на всеки народ да му се даде границата, която Бог му е дал. Това е свободата. Ако ние дадем на всички хора тая свобода, която Бог им е дал, тогава ще се оправи светът. И Оня Учител, който ще дой-

де, това ще проповядва. Доколкото прилагаме това учение, дотолкова сме близо до това, което очакваме.

Някой казва: „Нашият Учител ще се помоли за нас.“ Не си правете илюзии, аз никога няма да уча за вас. Аз мога да уча за себе си, но вие ще учите за себе си. Аз мога да живея за себе си, но моят живот ще ползва мен, а пък вашият живот ще ползва не мен, а вас. Вие трябва да мислите право. Вашата мисъл ще ползва вас, а моята мисъл – мен.

Сега някои от вас казват: „Каквото Учителят ми каже, ще го направя.“ Хубаво, защо казвате: „Каквото Учителят ми каже, ще го направя.“? Вие не говорите право. Вие никога не сте в сила да извършите това, което аз ще ви кажа. Ако ви кажа да дадете по един лев, всички ще дадете, но ако ви кажа: „Напусни жена си, напусни децата си, раздай богатството си и тръгни по света да проповядваш“, колко души ще го направят? Ако ви кажа: „Три месеца няма да спиш, четирийсет дена няма да ядеш.“? Дали всичко, което ви казвам, трябва да стане? Тогава ще кажете: „Те са глупави, тия работи.“ Тогава защо казвате: „Каквото каже Учителят, ще го направя.“? Значи вие подразбирате да направите това, което ви приляга, а пък щом Учителят каже нещо, което не ви приляга, тогава казвате: „Такива глупости не мога да върша.“ Тогава Учителят ще ви даде работа, с която ще ви опита. Досега не съм опитвал никого.

Аз не искам да ви утешавам. Христос казваше на Своите близки ученици: „Ако някой не се откаже от баща си, от майка си, жена, брат, сестра, от живота си и не дигне кръста си, и Ме последва, той не може да бъде Мой ученик.“ А пък на другите, обикновените, хора Той казваше: „Вие ще се жените, деца ще раждате.“ И даже когато Го поканиха на сватбата на Кана Галилейска, Той отиде и превърна водата във вино, и каза: „Пийте, да върви на тези мла-

доженци.“ Почерпи ги с вино. Значи за обикновените хора има и винце, и хлебец има.

У религиозните хора има една слабост, която е светска. Разправяха ми, в едно светско семейство в България, които са ходили много хубаво облечени, винаги издокарани, богати хора, сготвили коприва и тъкмо сядат да ядат, идват им гости. Те скриват копривата, за да не кажат хората, че тези богати хора се хранят с коприва. Срам ги е. Религиозните хора пък, за да покажат, че са много религиозни, ще вземат – има такива православни – само сух хляб да ядат и по малко ще дъвчат сухия хляб. Даже и сол няма в хляба, за да покажат, че са много свети. А пък другите ядат ястие на същата маса. Това е религиозно лицемерие. Или ще вземе само няколко плода, или някой ще вземе само лук. А пък със светския човек не е така. Ако той не вземе хубаво ядене, все едно, че не се е наял, пък и другите ще го смятат за прост.

Това са външни прояви на един живот, който няма нищо общо с Божествения живот. Докато аз обръщам внимание на яденето, докато обръщам внимание на отношението, което хората ще имат към мене, аз не мога да живея Божествен живот. А щом вляза в Божествения живот, аз приличам на един извор, който е богат, не мисля вече за никакво отношение. Аз мисля за хармонията, която чувствам към цялото Битие. Казвам: „Който е нещастен, нека да вземе това, което имам. Каквото имам, на ваше разположение е. И водата е тук – вземете си, но колкото ви трябва.“

Казваме, че добрият човек всичко дава. Но всичко дава само Онзи, Който е безпределно богат. Който не е богат, той не може да дава всичко. (*Учителят показва числата, написани на черната дъска.)*

Трябва да мислите сега върху тия числа. Вие ще кажете: „Учителят каза това и това. Христос ка-

зал това и това.“ Не каквото е казал Христос, но семето посейте. Учението Христово ще го опитате. Христос е казал така: „Както Ме е Отец научил, така говоря.“ Тогава вие учили ли сте при Христа? Досега при колко учители сте учили? Казват, че при мене са учили, а мнозина говорят това, което аз не съм и сънувал.

Засега в съвременното общество, в сегашните окултни общества се проявява човешкото тщеславие, човешката корист. Ако един баща иска да има много деца, то е користолюбие. Не много деца да има, а добри деца. Ако вие искате да бъдете силен човек, това е користолюбие. Ако искате да бъдете учен човек, това е користолюбие. Ако искате да бъдете много добър човек, това е користолюбие. Питам, защо двама силни хора ще дойдат в състезание, двама търговци ще дойдат в състезание? Там, дето може да има състезание, там не може да има щастие. Следователно трябва да живеете в един свят, дето не сте в стълкновение. Има един много набожен човек, постоянно ми пише, и като ми пише за Господа, ще ми пише и за свои някои нужди. Той иска от мен това, което няма. Той е болен. Щом има нужда от други хора, щом е зависим, той не е и набожен.

Пишат ми от Русия. Заболял някой, и от тук, от България, очакват да го излекувам. Той си разстроил нервната система и очаква от мен да го излекувам. Питам сега, как да им пиша? Болният, ако има вяра, сам ще си помогне, ще оздравее. Ако няма вяра, няма да оздравее. Вярата е цяр. Никакъв друг цяр няма. Ами каква е тая вяра? Тази вяра, която лекува.

Сега изучавайте себе си, изучавайте и другите. Учете се на търпение. Вие нямате търпение. Вие не можете да носите страдания, противоречия. Някой път мъчно носите своите страдания. Някой път имате мрачни мисли, мъчно носите и мрачни мис-

ли. Аз ви гледам: вие нямате търпението. Решил съм сега да приложа един метод, да се отдалеча един ден. Ще стана невидим, нищо повече. Няма какво да седя в България. Ще стана невидим, и вие ще си останете със своите заблуждения, които сега имате. Не искам никакви заблуждения. Вие можете да ходите по заблуждения, каквито и да са, но тоя път, по който вървите, не е естествен път. Естественият път не носи никакви противоречия. Какво ще разберете от думите, че аз ще стана невидим? Ще ви кажа. Казал един баща на сина си: „Синко, аз ще стана невидим за теб." Понеже той бил богат, синовете постоянно просели и казвали: „Дай, татко." Той раздал всичкото си богатство, знание и казал: „Всичко раздадох. Сега ще отидете да работите." И аз съм намислил – всичко, каквото имам, ще го раздам, а вие ще отидете да работите. И вие мислите, че в Небето като влезете, ще ме намерите там. Никакво небе няма там, нито аз търся такова небе. Ако вие не можете да вършите волята Божия, както аз я върша, не по моя начин, ако нямате моето разбиране, тогава какво? Аз искам да имате моето разбиране. Никой от вас няма моето разбиране – нито младите, нито старите.

Вашите мисли аз ги намирам много неестествени. Всеки ден трябва да направя по три бани, за да изчистя ума и сърцето си от тази смрад, която чрез мислите си ми пращате. Не, че сте лоши, но от незнание го вършите. Чисти мисли трябва да имате. На мнозина съм казал. Дойде някой и сяда, казва ми: „Помогни ми. Болен съм." Казвам му: „Чакай сега. Ти за да оздравееш, трябва ти една година и половина." „Ама аз искам сега." „Сега не може да оздравееш. След година и половина ще почнеш по малко да се възстановяваш. А пък ако искаш сега да оздравееш, ще се разболееш повече." Можеш да оздравееш,

но един закон съществува в това отношение. Ако искаш да оздравееш, ти трябва да дойдеш до дъното, да изпиташ всички страдания. Страданието е метод за чистене. Ти ще минеш през огъня на страданието, за да се очистиш. Ако не добиеш абсолютна чистота, ти не можеш да намериш това, което търсиш. Страданието е процес на чистене. Когато аз страдам, се чистя. Всеки страда, за да се очисти. Без страдание може ли? Може, но ако си абсолютно чист. Щом си нечист, ще имаш страдания.

Вие сега, като излезете от тука, веднага ще се разделите на праведни и грешни и ще кажете: „Аз не съм толкова грешен." Аз ще ви попитам: вие ли сте най-обичните на Бога? И тогава мога ли да ви подложа на изпит? Аз ще донеса един болен и ще кажа: „Помоли се сега." Ще гледам часовника, за колко минути ще оздравее. За пет минути, за десет минути, за половин час, за два часа, за двайсет часа. Най-праведните от вас най-първо ще изпитам. Тия, които са най-напреднали от вас, за колко минути ще излекуват болестта? Какво ще ми разправяте вие? Реалното ще гледаме. Тук има един беден човек. Праведните да докажат след колко време ще се оправят неговите работи? Когато Христос отиде при Лазара, каза: „Лазаре, излез вън." И каза: „Отче, Ти всякога си Ме слушал, но за тия тук, за да повярват." Вие трябва да имате това мерило, и ако нямате това мерило, ще се спре ходът на вашето развитие. Мнозина виждам, че са дошли до крайния предел, затова ще гледате да не се спънете. Няма защо да се спъвате. Вие преждевременно ще остареете. А пък няма защо да остарявате. Вие преждевременно ще изгубите смисъла на своя живот. А пък няма защо да го изгубвате. Това, което съм ви дал, не го проучвате. И щом не се проучва, аз зная, че ще дойде законът на лицемерието. Щом човек не може да върши това, което

би трябвало да свърши, той ще тури духа на лицемерието, той ще дойде до вътрешно раздвояване.

Сега това не трябва да ви говоря. И без да ви говоря, все някога ще се оправите. Ако ви говоря, за една година ще се оправите, а пък ако не ви говоря, на вас ви трябват двайсет хиляди години, двайсет и пет хиляди години трябва да се минат, за да има микроскопическо подобрение. Когато дойде Учител, светът прогресира бързо, а ако не дойде, пак ще прогресира, но се изисква повече време.

„Божията любов носи пълния живот.“ (три пъти)

От гимнастическите упражнения, както ги правите, аз съм крайно недоволен. Не може да имате резултат по тоя начин. Гимнастическите упражнения ги правите много лошо. Първите упражнения ги правите много лошо. Това показва, че въобще не мислите през време на упражненията. Един се вдига, а друг през това време се навежда и сваля ръцете си. И всичко е така объркано. Няма единство в упражненията. И после, някои ги е страх да си наведат гърба. Не правите движенията както трябва. Какъв пример ще дадете с тези упражнения на другите?

И ония, музикалните, бързо почнахте да ги правите. Трябва да ги разделим на няколко части, на четири-пет части и да ги правим по части, както трябва. Иначе ще си изгубят смисъла. Едно упражнение трябва да се прави едновременно от всички, като че го прави един човек. Хармоничност трябва да има, а пък аз виждам, че един мисли едно, а друг мисли друго. Някой ще каже: „И без упражнения може.“ Не, упражненията са необходими. Умрелите никак не се упражняват. Шестте упражнения, ако ги правите добре, пак е хубаво. Ако ги направите с чиста мисъл, вие ще се подмладите. Едно упражнение ако правите на ден, вие ще се подмладите с една

година. Ако правите десет дни – с десет години ще се подмладите. Някой ще каже: „Дали е вярно?“ Ако аз правя упражненията както трябва, ще се подмладя. А пък щом не ги правя както трябва, то аз остарявам. И вие, ако не ги правите, както трябва, ще остареете преждевременно. И съжалявам за това. Малко упражнения, но на свят да се правят. Като си вдигате ръцете, като един да ги вдигате, единство да има. Я „юнаците“ как хубаво и стегнато играят. *(Спортна организация „Юнак“.)* Те под команда играят, а пък тук сме свободни. Един се навел, друг се изправил, а между тях никой не прави нищо. И който не ги знае, ще си седи настрана. Някои по-напреднали не идват на упражнения. Някой казва: „Аз съм напреднал“, и не идва на упражнения. Упражненията нека да се правят три пъти на седмицата, но да има дисциплина. Ако не правите упражненията, не може да има Божието благословение.

За мен всяка работа е Божествена. Като мислите, това е Божествено. Като правите упражнения, това е Божествено.

Аз ви говорих повече, отколкото трябва. Половината от беседата ми съдържа човешки работи. Съжалявам, че има човешки работи. Половината от беседата не е за вас. Вие казвате: „Толкова години служа на Бога.“ Оставете това. И аз толкова години съм проповядвал. Мен и това не ме занимава. Най-хубавото е да изпълним волята Божия в света, за да можем да участваме в порядъка, който Бог е създал. Всички ще станете съпричастни в Божия ред на нещата. И като влезете там, ще имате съдействието на всички добри хора.

Иначе ще бъдете в човешкия порядък, дето ще имате разочарования.

Днес е добре, а утре е зле – това е човешкият порядък.

Като влезете в света, да се подмладите. Да имате идеал. А не като ви видят, да казват: „Тия хора защо са така пожълтели?“

Не искам да ви съветвам, но имайте предвид мисълта, да не се подозирате. Срещнете някого и какво ли не мислите за него.

Когато срещна един лош човек, аз какво мисля, кажете ми? Срещна един човек и мисля, че Бог е благ, че не го е премахнал, че го търпи, дал му е много работи. И казвам: „Колко е добър Господ. Колко му е дал.“ Ако Той е дал толкова на лошите, колко ще даде на добрите! И Той е приготвил десет пъти повече за добрите. Аз не се възмущавам. Аз, като срещна един човек, не се възмущавам. За добрия Бог е приготвил десет пъти повече работи, отколкото за лошия човек. Господ и за мен има едно добро.

Та аз, като срещна един лош човек, казвам: „Колко добър е Господ. Като Него няма.“

Както аз мисля, като срещна тоя лош човек, така искам и вие да мислите. То е правото.

Сега да направим упражненията.

Колко е добър Господ.

Четиридесета лекция на Общия окултен клас
17 юли 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК

„Добрата молитва“

Каква беше темата на миналата лекция?

Много работи занимават човешкия ум и затова знанието става развлечено. Много неща занимават едновременно ума – потребни и непотребни. Някои хора се оплакват от паметта си, че отслабнала, а то става, защото занимават ума си с непотребни работи. Потребно е това, което помага. Непотребно е това, което не помага. Мнозина се спъват, като казват, че някои неща са стари, а други – нови.

Между старото и новото има една вътрешна връзка. Старото е това, което се е градило едно време. Новото е това, което се гради върху старото. Върху старите работи се градят новите работи. Някои казвате, че старото е непотребно, обаче без старото нямаме основа. А други казват, че новото не е потребно, че няма какво да се гради. Новото е градеж. В природата съществува една вътрешна връзка. Там, дето няма връзка, няма никакъв градеж. Да обичаш, значи да градиш. Да не обичаш, значи да разграждаш. Що е любовта? Градеж. Що е безлюбието? Разграждане. Каквото развалиш, това е безлюбие. Трябва да се превеждат нещата в техния конкретен смисъл. Говорят за любовта, а няма никакъв градеж. Любовта винаги гради. Дето има любов, всичко расте. Дето няма любов, всичко изсъхва. Дето има лю-

бов, всичко живее. Дето няма любов, всички измират. Едно общество, щом започне да измира, то показва, че няма любов. Най-първо, измира мисълта, после – чувствата и най-после – физическото измиране. Най-първо, хората престават да мислят, после – да чувстват и най-после физически умират. Някой път и вие чувствате това. Някои се оплакват, че сухо е сърцето им, че няма никаква мисъл да ги занимава. Значи законът на безлюбието е хвърлил вече своето въздействие върху такъв човек.

Ще познаете кога в един дом влиза сиромашията. Като влезете в един дом, ще познаете дали са сиромаси, или богати. Като режат малки рязани, тогава са сиромаси, като режат големи рязани, тогава са богати. Някой казва: „На тънко реже.“ Щом на тънко реже, сиромашията е влязла в ума му. Рязане не с човешки нож, но с ума си право да режеш. Право да отсъждаш, да отрязваш.

Някои говорят за красотата. Някой казва: „Трябва да бъдеш красив.“ Красотата е последната форма. Щом дойдеш до красотата, по-нататък не може да се отиде. След красотата иде грозотията. Ако човек е дошъл до края на доброто, то е вече крайният предел. След доброто иде злото. Някой казва: „Какво има зад доброто?“ Злото. „Зад злото какво има?“ Доброто. Като стигнеш до крайния предел на доброто, стигаш до злото, а като стигнеш до крайния предел на злото, стигаш до доброто. Това може да се провери в живота. Искаш да станеш по-добър и по-добър, и най-после изгубваш и онова малкото, което имаш. В незнанието човек изгубва.

Има един анекдот. На един циганин му дали едно гърне мляко. Той го турил в тенджерата да го свари, започнало то да се подува на огъня и той си казал: „Ще се напълни цялата стая с мляко.“ Той се качил на комина и казал: „Наредих си живота.“ Той

не обърнал внимание на малкото мляко, което било в тенджерата, та всичко излязло навън. Та и вие, когато видите, че вашето мляко се подува, качвате се на комина и мислите, че има много мляко. Като влизате вътре, виждате, че нямате нищо. Вие мислите, че като отивате на небето, ще бъдете като ангели с крила и сила. Това са детински схващания. Този ангел е работил, минал е през изпитания, и то през какви изпитания, а пък вие без изпитания искате да вземете първото място в небето, да кажат, че сте ангел. Докато станете ангел, ще се изпотите сто пъти. Като един цар, който никак не е работил, и почва да работи.

Някои мислят да станат окултисти. Те мислят, че лесно се става окултист или християнин. Какво значи окултист? Той казва: „Дай да ти погледна ръката." Окултизмът не е гледане на ръцете. То е една наука, която изучава природата, обективно изучава нещата. И на вас ще ви кажа сега: досега, вие най-първо си създадохте своята теория, и тогава си създадохте вашия живот според теорията. А пък сега обратното ще започнете. Най-първо ще придобивате живота, и после ще създавате теорията. Най-първо вие създадохте теорията за любовта, и после търсихте любовта. Сега най-първо ще намерите любовта, и после теорията върху любовта. Във всичко процесът е обратен. Не първо теорията, и после любовта, но първо любовта, а после теорията. Не теоретизирайте върху любовта. По-добре е да имате нещо конкретно, върху което да се спрете.

Да ви обясня.

Тук имате посока на две движения, имате две движения, **А** и **В**. Човек всякога има две движения. Седите и мислите кой път да хванете – нагоре или надолу. Ако искате чист въздух, нагоре трябва. Ако ис-

като добра храна – надолу трябва. Въздухът се търси горе, а пък хлябът се търси долу. Това е един факт. Вие сега ще запитате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Защо е криво? Защото не е право. Защо е право? Защото не е криво. Правите неща са, които не са криви. А пък кои са криви? Кривите неща са, които са прави. Правите неща са, които принадлежат само на двама души. Кривите неща са, които принадлежат на много хора. Кривите принадлежат на мнозина, а пък правите – само на двама.

Ще направя един превод. Между две точки може да прекарате само една права линия. Правата линия е достояние само на двама души, а кривата линия е достояние на мнозина. Сега не схващайте, че дето е криво, хората са лоши. Не, но в кривата линия законите са други, а в правата линия законите и методите са други. Ако стоите върху една права линия, законите са други, а ако стоите върху една крива линия, пак са други законите. Например, ако вие се хвърлите отвисоко, слизате по една права линия. Ако скачате отнякъде, щом правите скок, то не е вече права линия, в права линия не може да скочите. Скачане има само в крива линия. Искате да прогресирате. Прогресът е само в кривата линия. В правата линия няма никакъв прогрес. Вие може да разсъждавате и да казвате: щом в правата линия няма прогрес, тогава няма нищо в нея. Не, правата линия е зърното, което съдържа всичко в себе си, а пък кривата линия е зърното, което е поникнало и е изгубило своята първоначална форма. Правата линия е зърното.

Правата линия е първата посока на този център, един център, който се освобождава от своето безпространствено положение. Центърът, който е безпространствен, става пространствен. Правата ли-

ния е вече привличане към безпространствен център. Пространственост значи това, в което може да се прострете. Това ви е понятно. Пространството подразбира свобода на действие. Това е вторият превод. Това е пространство. Там, дето може да действате, има пространство. Там, дето не може да действате, няма пространство. Там, дето може да мислите, има пространство. Там, дето не може да мислите, няма пространство. Там, дето може да чувствате, има пространство. Там, дето не може да чувствате, няма пространство.

Сега няма да се спираме върху това, абсолютно ли е пространството, или относително, защото и философията не знае какво нещо е абсолютното. Някой ще каже, че пространството е безгранично. Да оставим сега гранично и безгранично. От граничното е произлязло безграничното и ако нямаше граничното, не може да измерите и безграничното. Ние го наричаме безгранично, защото така си го представяме, така си го мислим. Ако човек мисли върху безграничното, какво подразбира? Че е много голямо. Идеята е тази. Казват: „Безгранични работи." Два двора по един декар – вземам обикновените разсъждения – два двора по един декар имат граници, заградени са. Казват: „Един ден ще ги направим без граници" и събарят оградите, остават без граници. Дворовете сега са безгранични. Обаче безгранични ли са? Казвате: „Безгранична работа." Това показва, че няма препятствие. Това показва, че от вашия двор от всяка точка може да излезете. Когато имате ограда, може да излезете само от една точка – вратата. А пък сега отвсякъде може да излезете. Безгранично е това, дето може да излезете отвсякъде, а не че е нещо непостижимо. Тази идея за безграничното значи – отвсякъде може да излезете, отвсякъде може да минете.

Вашите мисли може да бъдат гранични, а могат да бъдат и безгранични. Чувствата ви могат да бъдат гранични, а могат да бъдат и безгранични. Постъпките ви могат да бъдат гранични, а могат да бъдат и безгранични. Трябва да знаете, че една теория се подчинява на фактите, а не фактите на теорията. Вие казвате: „Защо не е станало така?“ Защото не сте разбрали работите. Работите съществуват, нещата съществуват, а вие трябва да образувате една теория не произволна, а съобразно с това, което съществува, а не както вие мислите. Има неща в света, които са невъзможни. Невъзможно е волът в един ден да стане човек. Невъзможно е човек в един ден вол да стане. Аз вземам нови философски положения. Казвате: „Невъзможно е волът в един ден човек да стане, но Господ може да го направи.“ Господ глупави работи не прави. Вие ако кажете, че волът може да стане в един ден човек, това го предполагате. Но вашата мисъл не е Божия мисъл. Вие в един ден вол не може да станете, и ако искате, пак не може да станете. Какво подразбирате под думата „вол“? Волът има два стремежа. Волът има стремеж към култура, но е крайно ограничен. Волът е крайно ограничен. Той е свързан с едно въже в дама*, седи и си мисли кой може да го освободи от това въже. Мисли ден, два, три дни, година, моли се и след като се моли, молитвата му докъде може да е достигнала? Господ казва: „Извади този вол и го впрегни, иди на нивата да ореш, да започне да мисли той.“ Дойдат, извеждат го, впрягат го и той отива на нивата да оре. Той оре на нивата, но гледа надолу към земята. Господ иска да го накара, като оре, да си вдига главата нагоре, а той не си я вдига нагоре, а гледа надолу. И казва:

---

* дам *(тур.)* – обор

„Не е разрешена тази работа.“ Ако някой не си повдига главата, няма да разреши въпроса. Но ако си вдигне главата, ще разреши въпроса, ще махне жегъла* и ще гледа нагоре, ще каже: „Няма да работя, няма да ора.“ На Господа ще гледа. Вие се спирате сега и казвате: „Има ли право волът да прави такова своеволие?“ Ако вие имате право да го впрягате и не искате да го разпрегнете, то той има право да прояви противоположното на това, което вие правите. Контрасти съществуват.

Преведете понятието „вол“ във вашия живот. Едновременно вие сте вол и човек. Вие искате да разрешите по един материален начин живота, а в този случай вие сте вътрешно като вола, целия ден мислите как да си изкарате прехраната. Ще отидете да орете, ще ви изведе Господ вън. Целия ден, десет часа, ще работите и като се върнете вечерта, носите трийсет-четирийсет, петдесет, сто лева. Това е торбата с ечемик, който дава господарят на своя вол. Ще окачи на врата му торбата. Виждали ли сте как господарят храни коня? Старият метод е да турят торбата с ечемика на врата му и той яде ечемика. След като изяде ечемика, снемат му торбата. Сега във вашия ум остава картината, защо на коня му турят торбата на врата. Не е важно защо на коня му турят торбата, а на мене защо са турили тази торба – това е важното. Вие казвате: „Този кон не може да си снеме торбата, но аз, човекът, който мисля, трябва ли да ми турят една торба на врата и аз да не мога да я снема?“

Представете си, че дяволът ви е окачил една торба на омраза. Цял ден превръщате, обръщате вашата омраза. Вие целия ден обръщате в ума си своята омраза. Питам сега, ако мразите някого, какво

---

* жегъл *(диал.)* – остен

ще добиете? Ако мислите, че нищо няма да добиете, не говорите право. Не, много ще добиете. Покажете омразата. Вие мразите, и мислите за този, когото мразите. Кажеш му една обидна дума, покажеш, че не го обичаш, и тоя човек ти удари един юмрук като Дан Колов, този български пехливанин. Като блъсне някого, хвърли го на земята. Реджи Сики *(известен борец)* си служи с английската метода и го удря според правилата на бокса. Дан Колов казва: „Сега аз ще ти покажа по български." По английски не става, защото по английски може да се мушне с бокс няколко удара по носа, по ушите и ще свърши всичко. Дан Колов го поваля на земята, той си служи с български методи. Той да прави пехливанлък по английски, видял, че не става, и почва по български, с един замах гътва го на земята. Англичанинът ще го удари четири-пет пъти по носа, по очите с юмрук, а пък българинът ще отиде да вземе от плета един кол и – един удар оттук, един удар оттам, и побеждава противника.

Та аз гледам, и вие някой път сте въоръжени с колове. Това е по-български – удряте с кол човека. Онзи удря с жива ръка, а вие мислите, че с кола разрешавате по-бързо въпроса. Обаче вие с кола няма да разрешите въпроса. Казват, че колът излизал от рая. Не е вярно, това е гола лъжа. Ръката е излязла от рая. Майчината ръка е излязла от рая. Майката е хванала детето с едната ръка и после е започнала да го пляска с другата ръка по задницата. А пък вие вземете една тояга отвън и после казвате: „От рая е излязла тази тояга." Не е излязла от рая. Ако вие биете детето си с нея, същото ще се върне на вас. Другата тояга – майчината ръка – е много умна. Тази тояга най-първо съдържа качествата на любовта. Това е палецът. Пръстът, който съдържа качествата на благородството, това е показалецът; качествата

на вечната справедливост – средният пръст; качествата на наука, художество, изкуство – безименният пръст или слънчевият пръст, и качествата на материалните блага – малкият пръст. Тази тояга като удари човека, той вече става щастлив. Като те блъсне тази тояга, сърцето ти се запълва с любов, благородство, справедливост и тъй нататък. Това е тоягата, която е излязла от рая, която като блъсне човека, умът му просветне. Тя е Божествената тояга. Така трябва да се разбира. Превод трябва да се направи. Как е поговорката, може ли да ми я цитирате? *(„Пръчката е излязла от рая.")* Но тази пръчка е човешката ръка. Това е разумната пръчица, с която хората наказват.

А пък учителите, понеже не са разбрали, всякога носят пръчица. Старите български учители трябва да се поправят. Някога те имали една пръчка – фалага*. Стягат краката на ученика с две дървета, двама души вдигат дърветата нагоре, а пък учителят с една пръчка бие по краката. Той е вързан за краката, учителят го бие така, за да учи. Казва му: „Ти няма ли да се учиш?" Като свършиха с фалагата, дойдоха до второто положение – краката вече ги възпитаха, но остана задницата на децата. Затова онзи ученик, който се е провинил, ще го вземе учителят и ще го бие по задницата. И после, третото положение – учителят отива при ученика и го пита: „Стоянчо, защо си направил това? Дай си дясната ръка." Учителят с пръчката удря дясната ръка, ученикът си дърпа ръката. И му казва: „Ако не си даваш ръката, ще дойде задницата." И той, горкият, си дава ръката. Като го удари по ръката, просветне му. Учителят казва: „Дай сега другата ръка." И третият начин ве-

---

* фалага *(тур.)* – дървен уред, използван за наказания в училищата преди Освобождението

че мина, няма тояга. С тояга не става, но с плесници. Сега учителят започва да пляска вече с ръцете си. Това е цяла еволюция на възпитание. От краката, задницата, ръката, се стига до лицето. Казвам: и теглене на уши има. Не зная кой метод се употребява сега.

Да оставим това, което е забранено. Аз констатирам неща, които съществуват. Това са прояви в човешкия живот. Това са сили в природата, които действат, и те се изразяват по един правилен или неправилен начин. Ние не трябва да спираме онези стотици подтици, които идат от природата. Природата иска да ни възпитава. Някой път ние не хващаме правия път и вследствие на това погрешките се увеличават, увеличават се и нашите страдания. В природата има един разумен начин на самовъзпитание, а пък самовъзпитанието е да придобием онези сили, с които можем да действаме. Природата обича да работи с най-малките по възможност сили. Тя е икономистка, тя не е разточителна, макар и да е толкова богата. Тя не е скържава, но не иска да разпилява своите сили. И затова за хората тя издивява време и пространство, тя дава време и пространство, но пести силите си. И всеки един от вас трябва да пести силите си.

Пестете вашите сили. Вие може да имате някоя сила или хубаво чувство, или възвишена мисъл, използвайте ги или си ги записвайте. Аз не искам мисълта ви да бъде еднообразна. Еднообразните мисли са крайно опасни. И не искам да ме разбирате еднообразно, защото то е опасно. В мене няма еднообразие. Аз никога не се спирам върху едно и също нещо, например, вие трябва да бъдете добри, добри, добри, добри, добри. За мене доброто е само един момент. Аз се интересувам от началото и края. Всеки един живот, който има начало, има и край. Краят

зависи от началото. А в света има две начала: едното начало е Божествено, а другото е човешко. В човешкото начало нещата започват грандиозно и завършват микроскопически – човекът започва с живот и свършва със смърт. А при Божествения живот е точно обратното – там процесите започват микроскопически и свършват грандиозно. Като започне един Божествен процес, той ще свърши величествено, ще започне с най-малкия живот и ще дойде до преизобилен живот.

Ще имате преизобилен живот. Затова трябва да смените човешките процеси с Божествени. Например омразата е човешки процес. Ще смените най-голямата омраза с най-голямата любов. Защото в Божествения процес и най-голямата омраза се занимава с най-малката любов. А пък и най-малката омраза се занимава с най-голямата любов. В Божествения свят на най-малката омраза турят най-голямата любов, а пък на най-голямата омраза турят най-малката любов.

Засега това е теория само. Вие искате да знаете защо е така. Питам: на един голям слон ще му турите ли друг слон като него да го ръководи? Онзи човек, когото ще турите да го ръководи, той е много по-малък от слона. И омразата е голям слон в човешкия порядък. В Божествения порядък на този, големия, слон [съответства] най-малката любов, но тя е разумна. И следователно тази, малката, разумна любов, ще се качи на главата на големия слон и като го почуква с чукчето, този слон ще си върви по пътя. Щом се качи Божията любов в главата на омразата, омразата си знае пътя. Няма лутане, няма скачане, тя ще си върви по пътя. И омразата вече не е омраза. Докато не се е качила любовта в главата ѝ, тя всичко прави. Но като се качи любовта в главата ѝ, всичко затихва.

Сега да ви дам друго едно обяснение. Представете си, че имате една стая неотоплена, а отвън има трийсет и пет градуса студ. Всички тия хора в стаята са учени, възпитани, но всички треперят вътре, свили са се. Идва един прост човек, той носи една кутия с кибритени клечки. Дойде човекът, драсне една клечка, запали огъня и няма да се мине половин час, цялата стая ще се стопли. От тази малка клечка се изменя цялата обстановка, културата и всички хора са добре разположени.

На вас Господ ви е дал една кутия с кибритени клечки. Къде ще ги употребите, когато отвън и вътре е студено? Любовта трябва да се употреби, когато отвън и вътре в студено, а пък когато отвън и вътре е топло, тези клечки не ги палете. В Божествения свят, когато слънцето грее, няма какво да палите огъня. Там не се палят огньове. Следователно в Божествения свят няма дим. В нашия свят има дим. В Божествения свят тези същества не знаят какво нещо е дим. В Божествения свят хората не знаят какво нещо е смърт, да умре човек. На един ангел да му разправяте за смъртта, той ще се учуди, но ако дойде на земята и го питат, той ще има ясна представа за ограниченията, които съществуват тук. Това са факти, които съответстват на известни ваши опитности. Вие, при сегашните противоречия, разрешавате нещата чрез омраза, разрешавате въпросите чрез недоверие, чрез критика, чрез какво ли не друго. При човешкия порядък е така. Но чрез недоверието нищо не може да постигнете. Вие не вярвате на един човек, вие не вярвате в човешкия порядък. Прави сте, но вашата мисъл е права наполовина. Пътя, по който човек върви, по този лъжливия път, нищо не може да се достигне. И всички ваши разочарования, които имате в живота, се дължат на кривата посока, по която вървите. Идвали

са при мене много моми и са ме питали за някой момък. Казва ми момата: „Обичам го, не зная дали ще живея с него.“ Това е вече човешки порядък на нещата. Тя го обича, а пък не знае дали ще може да живее с него. Щом го обичаш, ще живееш с него. Тя не го обича, тя се лъже. Пък и той се лъже. Един друг се лъжат. Той казва: „Аз я обичам.“ Така не се говори.

Я ми кажете сега, какво трябва да кажете на човека, когато го срещнете? Представете си, че срещнете един вол, когото водят с въже и волът казва: „Ти обичаш ли ме?“ „Обичам те, как не.“ Волът пита: „Не можеш ли да снемеш малко юларя от врата ми?“ „Не мога, защото, като те пусна, ще отидеш в гората.“ Щом волът те пита „обичаш ли ме“, ти не му казвай, че го обичаш, но снеми юларя. Щом волът те пита „ти обичаш ли ме“ ти не му отговаряй, но снеми юларя. Тръгни напред и ще опиташ дали те обича. Ти си мълчи. Той те пита обичаш ли го, ти снеми юларя и го остави. Ако волът тръгне отподире ти, той те обича. А пък ако си обърне гърба и тръгне в гората, той не те обича.

Сега направете един превод в живота. Що е гръб? Щом един човек обърне гърба си към тебе, то е животното в него. А когато един човек си обърне лицето към тебе, то е човекът. Когато един човек обърне гърба си към тебе, той ти мисли зло, той е от друг свят. Това са други възгледения. Щом си обърне лицето някое куче, като те лае, то не ти мисли зло, то казва: „Господарят ми е много лош човек. Той е един разбойник, прикрит е и ми казва: „Ще те убия, трябва да лаеш.“ И аз те лая. Махни се, не минавай оттук. Той ти тегли куршума.“ Като речеш да го биеш, то обърне гърба си, казва: „Ти ще видиш гърба на моя господар.“ То си обърне гърба и бяга. Като се разположи по-далече, пак те лае. Кучето казва: „Аз

на тебе ти казвам, не бъди толкова будала.“ Затова те лае кучето.

За нрава на вълците ще ви кажа. Разправяше ми един свещеник, много смел човек. Казва: „Аз едно време бях много смел, не ме беше страх. Казвах: „Какво ще ти направи един вълк?“ Излизам зимно време и срещам един вълк на полето. Излизах от село Козлуджа, Варненско, да отида в друго село. Взех си един бастун и вървя. Минавам един километър. Идва един вълк, обръща си вълкът задницата и започва да рови снега. Вълкът хвърля снега в очите ми.“ Попът му казва: „Махни се. Не знаеш ли, че аз съм поп?“ Помислих си, че този вълк ми казва: „Попе, върни се, иначе ще намажеш зъбите ми.“ Погледнах, погледнах и се върнах пак в Козлуджа.“

Питам сега, защо този свещеник ми разправи това? Питам го: „Защо вълкът излезе напреде ти?“ Той казва: „Не знам.“ Вълкът му казва: „Попе, докато носиш тази черна килимявка и това черно джубе*, няма да ти върви. Свещеник с такова черно расо и килимявка, и с черен бастун не може да оправи света. Ти си тръгнал за онова село, но върни се назад.“

Една загадка е защо този свещеник е срещнал вълка и нищо не му казва, а попът се връща. Това е вече поздравление. Понеже на животните разумното е отзад, вълкът като рови с краката си, мисли.

Да ви преведа сега. Вас може да ви срещне една несрета в живота. Това е един вълк. Какво иска да ви каже вълкът? Аз досега говорих за попа и вие ще кажете: „Какво ли ни интересува това?“ Този вълк е една несрета в живота ви. Някое събитие в живота ви може да играе ролята на вълк. Този вълк

---

* джубе *(тур.)* – дълга горна дреха от сукно, обикновено подплатена с кожа

може да е някоя мома, която се е сгодила за някой момък, или този вълк може да е момъкът и този момък рине снега в лицето на момата и казва: „Не те обичам, върни се при баща си, и аз ще се върна при баща си.“ Момата пита защо този момък рине така снега. Кое е по-хубаво сега? Човек е дошъл на земята не за да се жени. Това не е целта, то е второстепенно. Трябва да разсъждавате. Вие казвате: „Не трябва ли да се жени човек?“ Не е въпросът там. Човек е дошъл на земята най-първо да живее, да опита Божествения живот. Първото положение е да слугува на Бога, второто положение е – обичай ближните си, третото положение е да служи на себе си. Щом се ожениш, обичаш ближния си. Щом се ожениш, какво се оплакваш от жена си, че не можеш да живееш с нея? Това е вторият закон: да възлюбиш ближния си като себе си. Но ти не можеш да изпълниш втория закон. Следователно ти даваш на женитбата едно тълкуване толкова тясно, че считаш своя мъж или своята жена като своя собственост. Искаш да влезеш в неговия живот, в неговите чувства, почваш да го одумваш, да го съдиш.

Например има ли право една жена да съди мъжа си? Няма право. Правото вие сами си го давате. Кой е кодексът, кой е законът въз основа на който вие съдите жена си? Нали Мойсей казва мъжът да даде разводно писмо на жена си. Но изпърво не беше така, но за вашето жестокосърдечие Мойсей написа тези закони. Отначалото съвсем другояче беше тази работа. Вие казвате: „Да ѝ даде разводно писмо.“ Този закон е така писан, но първоначално ни най-малко не беше така писано. Вие се самозаблуждавате, че като имате един мъж, вие сте уредили всичките си работи. Той е вашият ближен. Една жена се жени за мъжа си, да помага на мъжа си и ако не може да помага, нека се върне у дома си. Един мъж се жени

за една жена, за да ѝ помага, и ако не може да ѝ помага, нека се върне у дома си. Двамата, те взаимно трябва да си помагат, и ако не могат да си помагат, няма какво да седят един до друг. Те не разбират Божия закон. Онзи, който обича, той представя Божия закон, а пък другият представя закона на ближния, любовта към ближния. Мъжът и жената едновременно представят любовта на Бога и любовта на ближния. Ако те не могат да дадат един модел, тогава и двамата да си отидат вкъщи: жената вкъщи при баща си и мъжът вкъщи при баща си, защото и двамата са нечисти. Трябва да отидат на баня да се измият и пак да се оженят. Без да отидат на баня, да не се връщат у дома си.

Сега разбрахте ли? Вие ме разбрахте толкова, колкото онзи поп е бил разбран от вярващите. На една голяма задушница, след като се насъбрал хляб и се натрупал на една голяма камара, попът отивал зад камарата и казвал: „Братя християни, виждате ли ме?“ „Виждаме те малко, до килимявката.“ Той казал: „Догодина хич да не ме виждате.“ Той подразбира догодина да турят по-големи късове.

Този живот, който сега го имате, трябва да го смените и да се освободите. Не може да се освободите от това веднага, но трябва да знаете, че трябва да го смените по естествен път. Вие искате този живот да го изхвърлите, както зимно време хората ринат снега. Дето и да го турите, не може да се освободите от него. Вие по никой начин не може да се освободите от този живот, както искате, тъй както зимно време не може да се освободите от снега. Ринете го и след това се натрупа на големи грамади. Аз превеждам нещата, тъй както са в природата. Като дойде пролетта, този живот, този сняг, ще се стопи и ще се образува нов живот. Този живот, този сняг, който сега имаме, трябва да се стопи, за да дойде Божест-

веното. Вие се плашите, когато почне да се топи вашият сняг. Че с вашия сегашен живот как ще дойде новото? Вие казвате: „Да се отрече този живот.“ От човешкия живот ще се отречете, за да добиете другия живот, Божествения живот. Вие мислите, че човешкият живот съвсем ще изчезне. Той ще бъде като условие за проява на Божествения живот и Божественият живот ще организира човешкия живот, и тогава той ще се осмисли. Трябва да знаем по кой начин можем да постигнем онова, което желаем. Някой път вие мислите, че като отидете на небето, ще постигнете нещата. Не, като отидете на небето, вие ще научите само един метод. Вие, като отидете при ангелите, ще видите начина, по който те достигат своите желания. Ангелските методи вие не може да употребите на земята. Като се върнете, и да употребите този начин, с който ангелите си служат, ще разберете, че той не е нагоден за човешките условия. Един ангел може да дойде на земята, за да изучава живота на хората, но не го прави току-така само за удоволствие да гледа. Ще го пратят, когато има най-голяма работа, най-голяма нужда, да оправи, да ръководи една душа. И като ръководи човека, той ще научи някои неща. А пък като отидете на небето, ангелите трябва да имат нужда от вас. Какво ще научат ангелите от вас?

Хайде втория път в следующата лекция ще кажете какво трябва да внесе човек от земята в небето, за да го приемат ангелите благоприятно. Като отидете при някой голям човек с празни ръце, няма да ви приеме. Ако отидеш при един лекар като беден човек, лекарят ще те приеме по един начин, а пък ако отидеш при лекаря като богат човек, той ще те приеме по друг начин. Кога лекарят ще ви приеме по-добре? Когато му покажете една кесия, направена от маниста и пълна с жълтици. Или ка-

то покажете на един свещеник една кесия, той е готов да чете. В такъв случай лекарят е готов да лекува, учителят е готов да възпитава, момата или момъкът е готов да се влюби. Като изчезне кесията, всичко изчезва. Но това е човешки порядък на нещата. Магическата кесия, това е крайният плод на човешкия порядък. Имате ли този плод, всичко имате. Кесията е за мене един плод, като го погледнете, приятно ви е. В Божествения свят няма кесии, но има нещо подобно на кесията.

Извадете заключението. Какво ще бъде крайното заключение? Сега кесията може да означава добродетелите. Представете си, че вие сте добър човек, по-добър, отколкото може да бъдете добър. Представете си, че едно дете е облечено много хубаво. Какво му трябва на това дете? Да го изведе слугинята навън, на широко, да походи. Един човек се е приготвил много добре, скромно се е приготвил, не за бал, а за църква. Къде трябва да отиде? На църква трябва да отиде. А пък някой човек се е приготвил за бал – на бал трябва да отиде. Вие ще кажете, че на бал е грешно да се ходи. Балът е едно хубаво място и църквата е едно хубаво място. На бал ще отидете, когато сте млади, а на църква ще отидете, когато сте стари. На трапезата ще седнете, когато сте гладни, от трапезата ще станете, когато сте сити, и ще излезете навън.

Вие трябва да превеждате нещата. Не че нещата са лоши, но има известни неща, които са непотребни за вас и те са лоши в дадения случай. Ако ги правите, това е неправилно. Младият ще отиде на бал, а старият ще отиде на църква. Младият, който отиде на бал, ще си доведе оттам една млада мома, ще доведе баламица. Църковникът ще доведе една църковница, като него стара баба, да се разправят. На дядото му служи баламицата, а на бабата служи

момъкът, който е ходил на бал. И двамата седят и се разправят. Дядото казва: „Дъще, къде те намери той?“ Бабата пита младия момък: „Как беше, как я намери, как играхте?“ И момата пита дядото: „Как доведе тая църковница?“ Дядото казва: „Едва я измолих.“ И бабата, и дядото се нуждаят от момата и момъка, да им слугуват.

Вие, като кажете: „Господ ще помогне“, сте все от старите баби и дядовци. Все очаквате да имате по един млад слуга и една млада слугиня, а пък тези слуги са били на бал. Вие казвате: „Хайде на църква.“ Очаквате, че те ще ви слугуват. Тези, които са били на бал, са готови да служат. Питам, кой е придобил повече, който е бил на църква или който е бил на бал? Младите или старите? Кой е придобил повече – онзи, който е ходил на бакалницата и е купил нещо, или онзи, който е ходил в гостилницата и е ял нещо? Който е купил, той има придобивка. Но то е отвън сега. Онези хора, които ходят на църква, те купуват от бакалницата. Онези, които ходят на бал, те са яли повече.

Това е в разрез с всичките ваши теории, които имате. Това е мое ново схващане. Аз изхождам от друго гледище вече. То може да не съответства на вашето гледище, а моето гледище, това е новият живот. Новият живот така ще започне. Онзи, който отива на бал, той отива да върши волята Божия в ранните години. А пък онзи, който отива на църква, той отива да върши волята Божия на стари години. В Божия порядък и двете неща са естествени, а пък в човешкия порядък и двете неща не се намират в естествена зависимост и затова има големи противоречия.

Ще намерите вашия дядо и вашата баба, които са излезли от църквата, да им служите. Те ще ви кажат някои работи и вие ще им кажете вашата опитност, която е интересна. Между бабата и дядо-

то, от една страна, и младия момък и момата, от друга страна, ще се образува една вътрешна връзка.

Когато има връзка между тези две Божествени начала, това е новият прогрес на човечеството.

„Отче наш“

Четиридесет и първа лекция на Общия окултен клас
24 юли 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ПРОВОДНИЦИ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Ще прочета само няколко стиха от първа глава на Второто послание към коринтяните *(стихове 3–24)*. Каква беше темата на миналата лекция? *(„Отворените и затворените книги. Равновесие в ума, сърцето и волята. Които са близо, не обичат, които са далеч, обичат.“)*

Може някой да ви попита в какво седи вашето верую – да го кажете с три думи. Всички хора все дават едно определение, в какво вярват. Някой може да определи нещо, в което сам не вярва. Не е до думата „вярва“. Някои казват, че не вярват в Бога. Питам: хората, които вярват и които не вярват, какво са постигнали? Често има хора, които казват: „На мен много пари не ми трябват.“ Но все таки пак пари му трябват. Много пари не му трябват, но малко му трябват. Колко пари му трябват? Каква е мярката? В един дом колко пари трябват? Зависи от това от колко члена е семейството.

Другото вярване е: как ще завърша живота си? Защо човек мисли как ще завърши? Той не знае как го е започнал, а иска да знае как ще го завърши. Той, като се е раждал, не е знаел нищо, и като умира, пак няма да знае нищо. Пък и мястото, дето оти-

ва, пак не го знае. Предполага, но дали ще бъде така, както той мисли, то е въпрос.

Сега в света има едно верую, което е позлатено. Има едно верую, което е златно и друго, което е позлатено. Разликата между златното и позлатеното верую каква е? Златното верую си остава всякога златно, а пък позлатеното за известно време остава, и после изчезва. И сега ще се освободите от позлатеното си верую. И без да се освободите, пак времето ще ви освободи. В училище когато учениците не знаят някои работи, плачат. А пък който знае, той си вдига двата пръста. Който не знае, сгуши се зад другите ученици, за да не го вдигат. Когото вдигнат и не знае, плаче, а пък който знае, вдига ръка. Който не знае, смирява се, а пък който знае, възрадва се. Значи има много ученици смирени, крият се зад гърба на другите, а пък които знаят, се повдигат. Това са временни състояния. Някой път човек мисли, че знае. Например мисли, че много неща знае от любовта. Какво знае от любовта? Вие какво знаете от любовта? Някой път сте срещнали някого, станало ви е малко топло на сърцето, не можете да спите цяла нощ. Ако сте млад, нещо в ума ви се матахери*. Обръщате се наляво, надясно, това-онова. Обичате някого, после мислите дали той ви обича. Пишете му писмо и се безпокоите дали той ще ви пише, или не. Имате едно верую, мислите: „Като отида в другия свят, Христос дали ще ме приеме, или не?“ Това е сегашното положение.

В какво седи истинската вяра, истинското верую? Често в света може с три обеда да се повиши температурата на любовта, може без три обеда да спадне температурата. Да кажем, ние говорим за любовта, но ако не ви сготвят хубаво, тъй както тряб-

---

* матахери *(тур.)* – мотае, мандахерца

ва, веднага яденето в дадения случай има по-голяма сила, отколкото любовта, за която се говори. На сегашния език, когато се говори за любовта, разбираме много работи. То е нещо смесено. Някой ти говори за любовта, но като злато, в което са турили нещо друго. Златарите всякога се извиняват и казват: понеже златото било меко, турят му мед, това-онова и продават медта по качеството и по цената на златото. Златарите го правят четиринайсет, петнайсет, шестнайсет, осемнайсет карата, но никога не турят чисто злато, понеже било меко и не издържало. Може да са прави. Дават ви го за злато, но след като го вземете и го носите, погледнете, дрехите ви станали сини, почернели. Е, чисто злато ли е? Казват, че златото петна не хваща, а пък петна образува. Казвам: това чисто злато ли е? Ако вашето верую образува петна върху вас, то право ли е това верую? Не, не е право. А ако имате едно верую, една любов, една вяра, и при усилни времена вие куцате, то значи, че липсва нещо на веруюто ви.

Има една наука, чрез която животът може да се изрази правилно. Ние искаме да уредим живота си. В живота има много неща неразрешени. Всеки човек иска да живее. Как? Младият иска да живее, възрастният иска да живее, старият иска да живее. И всички същества, колкото и да са дребни, все си имат един идеал да живеят, имат си едно разбиране. Има едно обикновено разбиране – на обикновените хора. Но и друго разбиране има – на разумните хора.

След като е ходил дълго време по един път, човек иска да бъде свободен. Един светски човек иска да бъде свободен, да няма никакви ограничения. А религиозните се отличават някой път. В какво седи ограничението? Светският обича да си попийнува малко, като седне на трапезата, ще има една паница винце. Религиозният не туря паница винце – счита го за

опасно. Светският ще тури малко ракийка на трапезата, а религиозният – не. Светският може да тури една печена кокошка, а религиозният – не. Светският човек ще се облече хубаво, с някоя копринена дреха, с връзка и прочее, а пък религиозният човек ще каже: „Тия работи не са позволени." Съществува това различие. То е хубаво. Отвън донякъде работите хубаво вървят. Светските хора не са толкова любопитни, колкото религиозните. И дето трябва, и дето не трябва религиозният човек е крайно любопитен. Като дойде някой, религиозният иска да знае дали тоя е религиозен, набожен, или не. Като влезете при военните, военните искат да знаят на колко сте години, защото, като отидете при военната наборна комисия и кажете, че сте на шейсет-седемдесет години, ще кажат, че войник не може да отидете, но ако кажете, че сте на двайсет, двайсет и една, двайсет и две години, ще бъдете приет в набора.

Някои питат: „Ти от колко години си религиозен?" Някои в религията са толкова поостарели, че не ги вземат в набора вече. Ако е от петнайсет-двайсет години, ще го турят някъде на работа, но ако каже, че е от дълго време в този път, от четирийсет-петдесет години, не го вземат, считат го от установените хора.

Сега къде седи погрешката? Всяко едно верую, което през деня е станало и не се е употребявало, не е приложено хубавото, то на следния ден се вкисва. Аз имам едно правило. То е едно мое правило, което съм констатирал. Всяко едно верую, което един ден престои и не сте го впрегнали на работа, то на втория ден ще го намерите вкиснато. Един ден ми донесоха мляко с ориз. Някой си направил мляко с ориз и ми донесе една паница. Как се е случило, но тая паница е била похлупена и е седяла два-три дена. Един ден искам да видя какво има в тая паница.

Отварям: мляко с ориз. Помирисвам го – вкиснало е. Не зная сега колко деня е седяло. Щом се е вкиснало, преседяло е повече от един ден. Нещата щом седят дълго време и не се употребяват, вкисват се. Когато човек не употребява ония дарби, които Бог му е дал, той се разваля. Например често вие ставате нервни, отивате при някой лекар и искате да ви даде лекарство да не сте нервни. Ако е за даване на рецепта и лекарства, аз мога да ви ги дам без пари, ще платите, когато оздравеете.

Когато сте нервни, не можете да пишете правилно, буквите не вървят гладко и правилно, линиите са начупени. Докато са начупени линиите, нервите са разстроени. Ще вземете един лист и ще почнете да правите прави линии, ще проявите търпение. Най-първо ще теглите отгоре надолу линиите – по китайски. После ще почнете отляво надясно, както сегашната арийска раса пише, както белите пишат. Линиите да са прави.

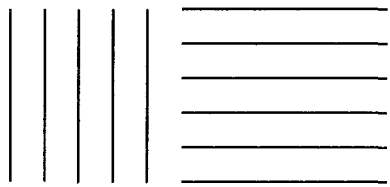

Ако можете да теглите така прави линии, ако имате търпение пет-десет минути да ги пишете, ще можете да си въздействате да успокоите нервите си. Девет-десет минути можете да се упражнявате.

Нервността се дължи на това, че нямате достатъчно светлина у вас. Нервността показва, че има някаква тъмнота във вас. Вечерно време като ходите, не сте сигурни в стъпките си, неуверени сте, постоянно се колебаете. А пък там, дето има светлина, крачката е строго определена. Ония, които са нервни, мислят че това е много нещо, обаче малко повече светлина трябва и ще се махне вашата нервност.

Малко светлина имате. Или при нервността има по-голямо напрежение в нервите и това голямо напрежение нервите не могат да издържат. Пропукват се и става по-голямо изтичане на енергия през тях. Нали знаете, някой път медът не иска да излезе. И хванат и удрят тогава, и медът, иска, не иска, излиза през тънкия плат. Когато пресилите вашата нервна система, енергията излиза навън и вие се чувствате като ограбен, като че ли сте извън себе си. Не се пресилвайте в работа.

Някой път мислите, мислите и нищо не излиза. Не е в многото мислене. Някой казва: „Да се развие волята." И той си стиска устата, юмрука. Нищо няма да постигнете с това. За да имате воля, трябва да бъдете тих и спокоен, да обмисляте всичко много добре и да имате една увереност. Няма какво да си стискате устата и ръката. Когато дойде онзи, с когото имате да се борите, тогаз ще стиснете. Може да стиснете и по-рано, но това нищо не значи, не постигате нищо с това. Стискането зависи от човешката воля. Ония неща, които обичате, вие ги стискате повече, а пък ония неща, които не обичате, стискате ги по-малко. Ония неща, които не парят, стискате ги повече, а пък ония неща, които парят, едва можете да ги пипнете.

Сега ще превеждате нещата. Ако не можете да правите превод, работите остават неразяснени. Някой път някои работи са тъмни. Тъмните работи трябва да се опитат. Казват ви: „Сладко е това." Вие ще възприемете сладчината според степента на вашия вкус. Колкото човек по се издига в живота, толкова неговият вкус прогресира. Той прогресира с интелигентността, която човек придобива, и с облагородяването на чувствата. Когато човек умствено и сърдечно огрубява, то огрубява и неговият вкус. И изобщо ония животни, които седят на най-ниска степен

на развитие, като свинята, те нямат вкус – каквото видят, вземат го.

Некултурният, като седне, бърза да свърши яденето. Културният ще седне, ще погледне, полека ще вземе, агаля-агаля* ще яде. Ако ги съберете двамата да работят и живеят заедно, помежду им не може да има съгласие. Полека, с мисъл яде културният човек. Питам: ако бързо яде човек, какво ще добие?

Ако вие не знаете как да ядете, ако не знаете как да мислите, ако не знаете как да се поставите към другите хора в живота, ако не знаете как да се обхождате, тогава в какво седи човещината?

За обходата има един морал: да се обходите добре с хората значи да знаете как да се обхождате с Бога, понеже Бог е в цялото битие и във всеки предмет присъства Неговият Дух. Като се обхождате с хората добре, то в невидимия свят ви оневиняват, Бог ви оценява какъв сте.

Обходата към ближния е обхода към Бога, и обходата към самия себе си е обхода към Бога. Ако вие към себе си не се обхождате добре и ако към ближните не се обхождате добре, то отношението ви към Бога не е правилно. И ако към себе си не се обходите правилно, вие изпитвате някакво неприятно чувство, не сте доволен, и ако с ближните не се обхождате добре, пак ще бъдете недоволни. Щом сте недоволни, това показвам че отношенията ви към Бога не са правилни. Тогава какво трябва да правите?

По някой път можете да кажете: „Аз се помолих добре." Че се молите, това е външната страна. Че сте дали хляб някому, че сте го нахранили, от това се образува една връзка. Вие може да нахраните някой човек, но след като сте го нахранили, какви ще бъдат неговите отношения към вас, то е въпрос.

---

* агаля-агаля *(гр.)* – бавно-бавно, полека

Вие можете да услужите някому с каквото и да е, но какви ще бъдат неговите отношения, то е въпрос. Или рисувате някому картина, или му правите разни услуги, но какво всъщност са вашите отношения към него, то е още въпрос.

При сегашното развитие, в което се намирате, който и да е може да ви говори каквото е писано в Евангелието: „Така е казал Христос, иначе е казал Христос."

Има едно верую на устата, само устата говори. А пък има едно друго верую – говорът на сърцето. Говорът на сърцето е по-важен, отколкото говорът на устата. Има хора, като ги срещнете, ще кажат: „Аз много те обичам." И какво ли няма да кажат. Като дойде за помощ, няма ги никъде и никакви. Оставят ви. А пък има хора, които нищо не говорят за любов, а пък всякога ви услужват. Искате да знаете дали ви обича един човек. Щом ви помага, какво ще питате, какво искате повече? Един пише красноречиво, като напише любовно писмо, че ги нарежда думите като маргарит*. Любовните писма са красиви. Сега аз не съм нито против едното, нито против другото, но има дрехи, които отвън са много хубави, но като ги поносите, след известно време се схумват**. А пък има дрехи, които не са толкова хубави, но са издръжливи.

Вашето верую трябва да има едно вътрешно съдържание. Всички имате едно верую и очаквате да влезете в едно общество, и това общество да има отношения към вас добри, да ви обича.

Аз друго ще кажа. Влизате в едно общество – вие да имате хубави отношения към него, вие да го обичате, че после да искате да дойдат ония отноше-

---

* маргарит *(гр.)* – бисер

** схумват се *(диал.)* – похабяват се, свиват се

ния към вас. Вие да бъдете в пълна изправност, а не те спрямо вас. Ако влезете в животинското царство, там има едно правило, по което слабият взема най-долното място. Слабото пиле тоя го клъвне, оня го клъвне. Слабото пиле кокошката го клъвне. И това слабо пиле ще бяга, ще вземе място на оня край, та да не го кълват, защото, ако рече да вземе първото място, клюнове има.

Ако е между млекопитаещите – рогове има, и ще го бутнат тук-таме, и пак ще заеме крайното място.

Някой си има разположение да завземе по-високо място. Между хората за да заемете някое по-високо място, трябва да бъдете силен. И по ум трябва да бъдете силен, и по сърце, и по воля. Трябва да имате една вътрешна сила.

Има силни хора, но тая сила не е още тяхна. Вземете един офицер. Той има на разположение сто души войници, той заповядва, чрез тях заповядва. Тоя човек не е още силен. Той е силен чрез другите и ползва тяхната сила. Един ден, когато няма да има войници, той нищо не може да направи. Може вашата сила да зависи от другите, хубаво е това. Но трябва да знаете, че един ден, когато останете сами, вашата сила няма да бъде такава мощна, както порано с тях е била.

Силата на човека се показва във време на изпитание. Ако вие се разколебавате във време на изпитание, вие сте слаб. А пък ако във време на изпитание издържите, сте силни. Много хора във време на изпитание имат една слабост: искат да се самоубият – да се застрелят или да се хвърлят във водата. Не само при човека става това, има го даже у насекомите. Има известни насекоми и други членестоноги, които, като се намерят пред голяма опасност, се самоубиват. Например скорпионът, ако го турите в огнен кръг, той си обръща жилото и се самоубива.

Както и да се обяснява, човек си има по някой път такива състояния.

Един човек, който има да дава, всякога обича да бяга. Защо? Щом има да взема, винаги седи на едно място и чака. Щом има да дава, няма го вече, офейква. Щом има да взема, седи на едно място. Защо седи на едно място, питате. Защото има да взема. Защо бяга? Защото има да дава. Страхливите хора имат да дават, а пък безстрашните имат да вземат. На какво се дължи страхът? Имате да давате. На какво се дължи безстрашието? Имате да вземате. Това донякъде е вярно. Ако имате да вземате, смел сте, ако имате да давате, страхлив сте.

Сега вие не можете да схванете тънката разлика, която има в това, което ви говоря. Например хиляди пъти сте яли и пак се интересувате да ядете. И днес към обяд пак ще се интересувате от яденето. Хиляди пъти сте яли, и пак се интересувате, очаквате да придобиете нещо. Яденето в този смисъл, докато сте на земята, никога няма да изгуби своята ценност. Едно верую имате, никога то няма да изгуби своята цена.

Някой казва: „Аз не вярвам в Бога." Това са празни думи. Вие не може да не вярвате в Бога. Вие и да Го отричате, ще си блъснете главата с Бога, и ще разберете, че Той е някъде. Не можете да Го отричате. Вие може да Го отричате, колкото си искате, но Той ще ви застави да вярвате. Ще ви застави по два начина. Ако вярвате правилно, ще дойде малкият начин, а пък ако не вярвате, ще дойде другият начин. Казвате, че няма Бог. Той ще ви докаже, че съществува, ще ви търкаля по земята, ще ви мачка и ще ви пита: „Кой е онзи, който ви мачка, който ви търкаля? Щом няма по голям от вас, кой е тогава онзи, който ви мачка?" Щом има някой, който ви мачка, тогава ще трябва да вярвате в него. Дойдат

страданията. Защо са страданията? Защото сте безверници. Искате да знаете защо страдате. Защото сте безверници, нищо повече. Да ви приведа един пример. Представете си най-добрата жена. След като се е оженила, тя си е позволила да пише на някои други мъже любовни писма, без мъжът ѝ да знае. Щом мъжът узнае, какво ще бъде вече положението на жената? Той ще я мачка. Щом тя е писала на другите мъже, тя се е значи обезверила в мъжа си, не намира в мъжа си нищо, за което да го обича, не е запълнил той сърцето ѝ, окото ѝ не хваща. И тоя синко майчин иска да ѝ покаже какво представлява, почва да я мачка, иска да ѝ покаже, че той има нещо, което може да ѝ даде.

Сега разликата седи в следното: у жената се заражда желание да пише. Защо именно мъжът на жена си не позволява да пише и защо у мъжа се заражда желание да я измъчва? Той какво има да каже? Да каже: „Писала – писала. Да си прави каквото иска, свободна е.“ Защо мъжът не е готов да освободи жена си? А пък и какво ще добие тая жена от другите мъже? Няма да добие нищо. Всички мъже може да ги сложите под един знаменател. Няма мъж съвършен. И всички жени са под един знаменател. Разликата на една жена от другите жени е само относителна. Няма никаква разлика. Всички имат същите слабости и всички имат същите добродетели. И хората търсят. Законът е там. Частта, един орган не може да направи целия организъм щастлив. Един човек, който и да е, не може да ви направи щастлив. Той е част, една функция от цялото, от големия организъм, а пък цялото има много функции и вие, ако разчитате само на един човек, вие сте на крив път. Но да разчитате на Бога, това значи да разчитате на Цялото, на цялото битие. В това има вече смисъл. Но да разчитате на една малка част, да раз-

читате на един косъм на главата си, това значи да се самозаблуждавате. Да разчитате на цялата глава, това – иди-дойди. Да разчитате на душата си, да разчитате на духа си – иди-дойди, но да разчитате на един косъм на главата, макар и да е златен, не разбирам? Колко ще струва един златен косъм? Нали има хора с такива златни косми.

Често аз слушам отвън някой да казва: „Окупирали Учителя." Щом са ме окупирали, много слаб човек съм. Дошъл някой и се разговаря с мене. Искат да знаят какво съм намерил в този човек, та да говоря с него. Той си говори, а пък аз го слушам. Някой идва и ми разправя какви ли не работи. Някой път не искам да се занимавам с хората, но и не искам да ги изпъдя навън. Защото като изпъдя някого, ще изгубя повече енергия, отколкото като седи. А пък като седи, той ще си говори два часа – ще ми остави доста вълна за предене в стаята ми. Ще дойде и ще се оплаква за положението си, за живота, че не му върви, за жена си, за детето си. Казвам му: „Ти, като се жени, не ме пита. Народи деца, те не те слушат. Сега какво трябва да правиш?"

Вчера дойде една пълна жена, бабачко*. Тя ми казва: „Уповавам само на тебе." И такава голяма. „В трудно положение съм – имам едни апартамент, пенсия. В Добруджа имам ниви, но не мога да ги продам." Приятели ги окупирали. Данъци не плащат, онова не плащат, не върви. За апартамента дала триста хиляди лева, сто и шейсет хиляди има да дава, трябва да плаща заема, а пък няма откъде. Пенсията ѝ малка, намерила се е в чудо. Казва: „На тебе уповавам." Казах: „Продай нивите си пощо-защо." Тя казва: „Няма купувачи." „Ще намериш купувачи. Ако не можеш да намериш купувачи и да ги продадеш, тогава про-

---

* бабачко *(разг.)* – мъжкарана, смелчага, юначина

дай апартамента си.“ Тя се чуди, че е в трудно положение и казва: „Както виждате, на критическа възраст съм. Да се оженя ли?“ Казах ѝ: „Ако с женитбата могат да се уредят някои работи, може да се ожениш.“ Казах ѝ: „Някой кандидат ли имаш на око?“ Явил се някой, правили си договор за апартамента, ако тя умре по-рано, апартаментът да остане на него. „Разбира се. Ти като умреш, апартаментът ще остане на него.“ Другият договор е той като умре, апартаментът да остане на нея. Казах ѝ: „Доста добре, много добре, много износно.“ Тя седи тъй чистосърдечно, заинтересува се. „Психология.“ Казвам: „Износни условия. Умреш ли ти, остава на него. А пък ако умре той, апартаментът остава на тебе.“ Но казва тя: „Дъщеря имам сега, малко дете.“ Ако умре тя – майката, на дъщерята нищо не остава. Той ще вземе всичко. „Ако пък той умре, всичко остава на дъщеря ти. Двамата вяра трябва да имате.“ Тя казва: „Какво трябва да правя?“ „Или нивите трябва да продадеш, или апартамента трябва да продадеш, или договора с кандидата за женитба да оправиш.“ С такива работи ме занимават моите посетители.

Седя сега и разсъждавам, правя си свои изводи. Превеждам и на вас. Може някой път и вие да се безпокоите за апартаментите си, за нивите си, може да сте в критическа възраст, да бъдете в критическа възраст и във веруюто си. Дойдем до едно верую, обезсърчаваме се и казваме: „Това верую, което имаме, вече не ни е полезно.“

Всякога трябва да се прилага любовта в живота, за да се подкрепя животът и част от тая любов трябва да се превръща в една жизнена енергия.

Трябва да познавате закона на любовта. Част от тая енергия трябва да превърнете в жизнена енергия, която да подкрепя живота. За да се подкрепя животът ни и нашият организъм, зависи от това,

какви са нашите чувства и нашите мисли. Щом се измени животът, изменя се организмът. Щом се измени организмът, изменя се и мисълта ви. Или пък може да стане някоя промяна в чувствата ви, пресищане може да стане. Изменението на чувствата може да стане само от пресищане. Изменението на мисълта може да стане, ако турите в ума си повече мисли, отколкото е нужно. Искате да разрешите някои задачи, които не са за този живот.

Нашите учени изчисляват за колко милиона години ще има в слънцето енергия, изчисляват го по своему. Или някой път изчисляват, че за двайсет милиона години, за сто милиона, за двеста или за петстотин милиона години. Това са въпроси, които учените само предполагат. Тия предположения доколко могат да бъдат верни, то е въпрос. Или учените богослови могат да изчислят доколко ще продължава наказанието на някой грешник. И изчисляват какво ли не. Аз съм слушал проповедници – изчисляват тъй. Колко ще се продължи наказанието на един грешник, ако се изпарява по една капка вода от целия океан? Този, колкото милиона години се изпарява водата от него, толкова години ще трае наказанието, а след като се изпари океанът, пак наказанието щяло да продължава. Аз им правя на тия богослови едно възражение. Казано е в Стария завет: „Вечно ще ви отхвърля от лицето си.“ И не се минават четирийсет-петдесет години, и Господ чрез някой пророк казва: „О, Израилю, обърни се към Мене.“ Значи под „вечност“ се разбират сто години, и като се минат четирийсет-петдесет години, приготовлява се покаянието и прощаването. А те турили милиони години.

Несъвместимо е с живота продължението на страданието. Бог не иска да ни измъчва. Страданието е само начин за възпитание. Страданието е само едно препятствие, бент, за да влезем в правия път и

да влезем в ония разбирания, с които Бог създал света. Има мъчнотии. Всякога в живота, когато ние искаме да се отклоним, то идват страданията, за да влезем в правия път. Страдате, за да влезете в правия път. Радвайте се тогава на страданията. Ако не страдате, е опасно – може да се отклоните далече от правия път. Всички страдания са начини за изправление. И праведните когато страдат, има някоя причина. Можете да направите някое опущение.

Благодарете на Бога, че сте пострадали. Или може работите ви да не вървят добре в света. Благодарете. Или може да не постигнете нещо кой знае какво по пътищата, по които мислите да постигнете. Има един път, който Бог е начертал и по който стават нещата, а пък вашите пътища не винаги съвпадат с него. Не е голямо нещастие, че няма да постигнете нещо. Да допуснем, че един цар е постигнал всичко. След петдесет години ще го снемат, ще умре и ще го погребат, а на негово място ще дойде друг. Какво е постигнал? Де е Наполеон, де е Юлий Цезар, де е руският цар Александър Втори, Александър Трети? Кажете сега, какво са постигнали? Вие не можете да създадете нещо повече от Наполеона, и все ще се намерите на остров Света Елена някъде. Искате един ден да се ожените за най-красивата жена. Колко години ще имате тая красива жена? Десет, петнайсет, двайсет години ще живее тая красива жена при вас и един ден ще ѝ дотегнете, и тя ще каже: „Аз не съм създадена само за тебе.“ И тя ще хвърли око на други мъже. От твоето гледище тя е съгрешила. Тя е създадена картина всички да я гледат, но не да бъде задигната картината. Да я гледате, няма престъпление. Ако я задигнете – има престъпление.

Престъплението къде е? Престъплението не е в яденето, а в преяждането и в избора на храната. Следователно причината не е в яденето, а в това, че

не знаете как да изберете храната си и преяждате. Ще си избирате храна – подходяща храна, която организмът изисква. Няма да преяждате никога. Никога не трябва да роптаете, че трябва да ядете. Ако не беше яденето, нямаше да имате уста, а пък един човек без уста на какво ще прилича? Вие сега си имате уста и като ядете, ще остане малко сила във вас, за да си поговорите с някого. Ако не ядете, няма да имате сила да говорите.

Ние въставаме често против известен ред на нещата, казваме: „Защо Господ е създал хората да ядат и да правят грехове?“ Не е лошото в яденето, а в преяждането. Не е лошото в знанието, но вие понякога искате да знаете ненужни неща – да знаете дали жена ви ви обича, или не. Не се интересувайте от този въпрос, интересувайте се от това, дали вие я обичате, или не.

Ето ви една философия: не се интересувайте от това дали другите хора ви обичат, или не. После, ако искате, заинтересувайте се дали ви обичат.

Вие обичате някого. Задайте си въпроса, защо го обичате. В себе си намерете защо го обичате. Има някои хора, които не може да не обичате. Като дойдат при вас, вие се радвате, обичате, разположен сте. Вие съзнавате това: има нещо, има причина, за да обичате един човек. Всички ония хора, които обичате, те дават. Те са хора щедри, нищо повече. Това е. Не можете да обичате един човек скържав. Бога не можете да не Го обичате, понеже е щедър. Вие, ако не обичате Бога, ще умрете. Вие сами ще затворите пътя си за всичко. Ще обичате Бога заради онова, което ви дава. Ако затворите пътя си, да не дойде определеното благо, вие ще умрете. Да Го обичате значи да не се отказвате от това, което Той ви дава. Да обичате Бога, това значи да възприемате това, което Бог ви дава. И ако речете да спрете това, което Бог ви дава, то

смъртта ще дойде. Нашият живот произлиза от това, което Бог ни дава. Бог ни заставя да възприемем любовта Му и от това, което Той преизобилно ни дава, да дадем на другите. Всички същества, от най-малките до най-големите, се ползваме и сме проводници на голямата благост. Това е смисълът да бъде човек орган в един общ организъм, да е в хармония с общото и да му служи. Смисълът на живота е да служим на Бога, и ако служим, ще имаме всички блага.

Вие искате да знаете дали вашето верую е право. Според мен, ако вие сте добър проводник на доброто, вашето верую е право. По някой път имате неразположение към някого. Вие говорите – той ще направи един малък бент, едно възражение. Като отидете при човека, никакво възражение не правете, изслушайте го. Вие казвате: „Но ти не си прав там." И да кажете, нищо не се подобрява. Оставете. Турците казват: „Остави пияния, сам да си падне." Какво ще ходите да го тикате, оставете го. Нека си залита човекът. Ако падне, какво? Нека падне. И ако той е крив, оставете го, нека си върви със своята кривина. Някой път вие искате да изправите някой човек. Невъзможно е да изправите човека. За да изправите човека, вие трябва да вложите нещо съвсем друго в него и най-важното, да му дадете известен пример. Сега хората нямат търпение. Той ще почне да възразява, ще каже, че вие не мислите право. Но по отношение на някои по-висши същества и вие не мислите право. Аз като разсъждавам, виждам, че и в най-тънките логически заключения има нещо, което не е логическо, че и в най-правите мисли, като „да живеем един свят живот" например, виждам какъв егоизъм се крие в това. Защо някой иска да живее свят живот? Има интерес. Аз да живея свят живот е по-възможно, но да искам да живеят свят живот другите, не съм прав. За да искате всички хора да живеят свят живот, това значи,

че имате вземане-даване с тях. Всички хора да живеят свят живот, за да ви плащат. После казвате: „Да вярват хората." Пак нещо материално има тук, не е нещо безкористно. „Да се обичаме." Аз съм хвърлил око на една млада сестра и казвам: „Да се обичаме." В какво седи обичта сега? Отива при Иоан Веслей един млад момък и му казва: „Намерих една много добра християнка." Веслей му казва: „Тя с Христа може да живее много добре, но не и с теб." И съвременните християни мислят, както и другите. Вие искате един човек да ви обича, да му турите оглавник и да го карате където искате. Това не е любов, това е насилие. Къде е свободата?

Не харесвам това постоянно шепотничество помежду ви за този, за онзи. Някои млади тръгнали по лош път. Младите какво са? И младите се лъжат, както старите. Аз да ви кажа какво мислят младите: „Аз ви обичам." „И аз ви обичам." Така си говорят. Един ден този, който ви обича, ще ви намрази. „Ако не ме обичате, няма да ви обичам." Че това са обикновени работи, трябва да ги напуснете вие. „Ще ви обичам." Устно обичане има. Всички сме богати с такава любов, с любов на думи. Както тази жена с този кандидат и с апартамента: той ако умре, остава на нея, тя ако умре, остава на него. Любов! Тук няма никаква любов.

Какви ще бъдат новите порядки, новият ред и порядък? Искате да знаете какви ще бъдат хората на шестата раса. Мога да ви кажа какви ще бъдат, да ги опиша. Трябва да имате ясна представа за тях. Те ще бъдат точно обратното на сегашните. От тия слабости, които сега имате, у хората на шестата раса няма да има нито помен. В шестата раса няма да има нито помен от тая глупава ревност, от туй глупаво недоверие. От това глупаво безлюбие нито помен няма да има. Има много деца, които ще плачат

половин час, един час. И ако плаче едно дете, аз съм мислил защо плаче. Старал съм се да отгадая защо плаче и донякъде съм налучкал. Цял час плаче. Гледал съм в село – плаче някое дете. Питал съм защо плаче. Майка му ми казва: „Масло съм била наскоро. То е огладняло и иска да му дам хляб, намазан с масло.“ Тя не иска да му даде. И след като му намаже масло на филийка хляб, няма плач, няма нищо. Една мома на двайсет и една година, и тя викнала да плаче. Четири реда сълзи рони. И тя плаче за един хляб. Тя казва: „Нещастна съм.“ Казвам: нещастна за масло. Но работата е, че на нея като ѝ намажат, с едно мазане не става. Утре пак трябва да се намаже. И ако не се намаже филията, работите не вървят. Туй прилича на една кола. Трябва да има катраница и като върви, върви колата, каруцарят си вземе перото и го мушне вътре в катраницата. Казвам: „Защо мушкаш перото?“ „За да върви колата.“

Можете да си направите едно резюме на всичко това, което съм казал днес. Направете сега едно резюме.

Считайте, че не сте вие, които правите тия погрешки. Вие принадлежите на една фирма на дядо си и прочее – на едно сдружение, на дружество, агенция. Вие разпространявате интересите на това дружество. Казва един някому: „Слушай, много големи погрешки имате.“ Погрешката е на цялото дружество. Могат да ви кажат „Много големи погрешки правите. Изпоядохте света.“ Вие сте един честен човек, но сте член на тая компания. На вашата компания, на която принадлежите, ще кажете, че са доландарджии*. Това, дето е казано в един псалом: „В грях ме зачена майка ми“, това е сдружението. За тия работи не сме отговорни ние, но косвено носим известна от-

---

* доландарджия *(тур.)* – мошеник, хитрец

говорност и трябва да знаем как да се справим.

У човека има едно любопитство. Нищо, нека се интересува, нека говори. Аз съм забелязал, правя си своите наблюдения и виждам колко е мъчно човек да се въздържа. Когато някой ми говори, в мен се заражда желание да му правя възражения. И колкото пъти съм правил възражение, никога не съм имал сполучлив опит. Ние мислим, че като му направим възражение, у него ще се роди съзнание и ще разбере. Но колкото пъти съм правил възражение, не разбира; обратното разбира. И когато го оставям, той си говори, говори и аз си казвам: „Тоя въпрос той ще си го разреши сам по-добре." И излиза тогава много по-добре. Този човек си има особено гледище. Той си разправя, понеже от особено гледище разглежда въпроса. Аз не влизам в положението му. Той е недоволен от нещо си. Казва: „Лицемери са тези, онези. Те са такива и такива." Нахвърля се върху братята. Този такъв, онзи онакъв, двайсет години са тук, а какво са направили. У мен се явява желание да възразя. Някой път съм изслушвал и той, като се изкаже, накрая каже: „Извинете, аз малко прекалих." И той почне сам да съзнава, че така не се говори. Ако му правя някои възражения, той ще каже тогава: „И той е с тях заедно." Та трябва обхода, мълчание, разумност. В дадения случай има едно чувство, което Бог е вложил във всеки човек. И ако вие обръщате внимание на това чувство, нещо ви казва: „Слушай и мълчи." Защото, когато някой човек е дошъл да ви говори, вие имате един от най-големите адвокати, които светът е някога виждал, и не се закачайте с него. Слушайте го, и като си замине този адвокат, благодарете на Бога, че сте се освободили с малко.

Който е спорил с дявола, той всякога е изгубвал. Не спорете с дявола, нищо повече. И ако спорите, вие няма да го поправите. А щом спорите, ще

стане една обмяна между неговите и вашите мисли и следователно вие ще се окаляте. Дяволът ще спечели повече, отколкото вие. И дяволът, като му стане много жежко, търси някого да обмени мисли, и дойде при вас. Той е майстор. Свали си малко от багажа при вас и си замине спокоен, а вие останете неспокоен. Всякога безпокойството се дължи на същества, които са фалирали. Някой път чувствате, че сте отпаднали. Това значи, че имате работа с тях. Казвате: „Тая работа няма да я бъде." Искате да си теглите куршума за това, че сте отпаднали. Това е желанието на дявола. Той казва: „Вместо аз да се удавя, ти се удави." Понеже той е умен, иска да направи престъпление, но е хитър. Понеже, ако направи престъпление, в природата съществува един закон – ще го хванат. И ако го хванат, то законите в природата са много взискателни, строги. Но той ще намери вас, ще ви тикне вие да направите престъплението, а той за престъплението. И дяволът ще седи настрана и ще си потрива ръцете.

Не бъдете отглас на злото в света, а отглас на доброто. Това е. Не ставайте отглас на злото. Като дойде злото, мълчание. Когато питали един от великите адепти на Египет, Хермеса, какво нещо е злото, той си стиснал устните. Не говорете по това, оставете го настрана. То е огън пояждащ. Не го бутайте, не говорете за него. Мълчете за него. Нищо не говорете за него. Ако искате практически да се справите в живота със злото, оставете злото настрани.

Станете проводник на доброто, а не на злото. Разговаряйте се с доброто, а не със злото. Оставете злото само да се разправя. Това го разбирате, но дали ще можете да го приложите?

Я ми дайте сега вие, музикантите, основния тон. *(Брат Симеонов изпява „до". Всички вземаме „до".)* Горно „до". *(Всички пеят горно „до".)* Всякога

човек може да вземе тона вярно, когато мисли правилно. Когато мисълта му не е натегната, когато чувствата му, волята му не са натегнати, тогава всякога може да се вземе тонът правилно. Той има ясна представа за тоновете. Когато човек върви по правия път на доброто, тогава музиката, пеенето върви нормално. Докато човек пее хубаво, той е здрав. Щом почне да не може да пее хубаво, това е лош признак. Щом пеете хубаво, вие всякога можете да бъдете здрави, и ако се разболеете, като пеете, ще оздравеете.

Да пеете, да има едно усилие, така се повдига тонът на живота. Ако вземете един естествен тон, организмът ви ще придобие здравето си.

Сега основната мисъл е: бъдете винаги проводници на доброто. *(Учителят чертае на дъската линии.)*

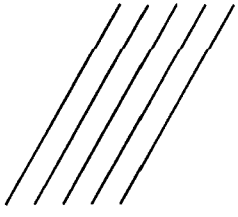

Какъв е законът? Вземете тия прави. В началото тия линии са малко по-ниски, а в средата малко по-високи и затова междините в началото са малко по-широки, а в средата по-тесни. *(Да се види първата рисунка.)* Кои са причините? Или да начертаем така. *(Учителят чертае втората рисунка.)*

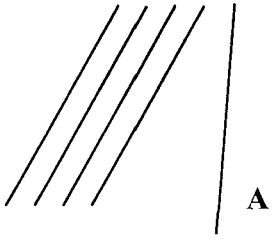

След това Учителят чертае третата рисунка, после тегли линията А в третата рисунка; линията А не е строго успоредна на другите линии; горе е по-близо, а долу се отдалечава. Учителят, като чертае А, каз-

ва.) Сега чертая проводник на вашата мисъл *(А)*. Това е състоянието на целия клас. Аз сега чертая вашата мисъл. Ето вашето състояние *(А)*. Интервалите между линиите са еднакви.

Всякога ние сме проводници на онова, което става отвън. Не мислете, че от вас излиза някоя добра или лоша мисъл. Вие сте отглас на окръжаващата среда: или на семейството, или на обществото, или на цялото човечество.

Казвате: „Аз така мисля." Не, вие сте заставени по някой път да мислите криво. Мислите не винаги изхождат от вас.

Та самовъзпитанието зависи от това, човек да мисли правилно, да чувства присъствието на Бога, а пък щом Бог присъства, тогава работите ще тръгнат напред. Там, дето Го няма Бог, винаги работите са оплетени. Привидно може да мислите, че добро вършите. Дето влезе Бог, работите са оправени. А дето привидно вие мислите, работите се заплитат. В света истинското възпитание е да дойдем до онова, което сме изгубили, да спечелим онова, което сме изгубили. А пък то е най-лесното и там седи победата.

Когато Христос дойде на света, имаше една задача: да намери това равновесие при големите противоречия в света. Намираме в Евангелието едно правило, което съвременните християни не го прилагат. Той казва: „Да се отречеш от баща си и майка си." В обща формула е така. Да го обясня сега, как да се отрече човек. Има ред тълкувания.

Да кажем, че баща ви е в другия свят, заминал е. Вие сънувате, че идва баща ви. Вие не можете да определите какво значи това. Това показва, че на другия ден ще дойде един добър човек. Баща ви ви е обичал. Отношенията на тоя човек ще бъдат точно такива, каквито са били отношенията на баща ви към вас. Или сънувате, че идва една голя-

ма змия, от която бягате. Това показва, че на другия ден ще дойде един човек, който ще има такъв характер, че вие ще се криете в миша дупка от него.

Да се отречете от баща си и майка си, това значи да се отречете от всичките свои любими желания, които от хиляди години са ви правили пакост. От тях трябва да се откажете.

Да се отречете от баща си и майка си, това значи, много желания сте имали, и да се откажете по такъв начин от тях, че да не съжалявате. Щом се откажете, и съжалявате, тогава отношенията стават два пъти по-лоши. Като се откажете, винаги ще се радвате. Имате да вземате пари от някого, простили сте му ги, да не кажете: „Глупаво направих." Да ви е приятно за онова, което сте направили. То е Божественото. И не се ли радвате на онова, което сте направили, то вие се излагате вече на едно вътрешно изкушение.

Старайте се да бъдете проводници на доброто, а не проводници на злото. Човек може да бъде съзнателен проводник на доброто или съзнателен проводник на злото, а пък може да бъде и несъзнателен проводник на доброто или несъзнателен проводник на злото.

„Добрата молитва"

6.30 часа

Четиридесет и втора лекция на Общия окултен клас
18 септември 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

22. Развитие на справедливостта 7
27 февруари 1935 г.

23. Законът на помагането 27
6 март 1935 г.

24. Най-добрият плод 52
13 март 1935 г.

25. Трите правила 70
20 март 1935 г.

26. Божественият подтик 93
27 март 1935 г.

27. Първото стъпало на любовта 114
3 април 1934 г.

28. Двете силни точки 134
10 април 1934 г.

29. Най-голямото изкуство 153
17 април 1934 г.

30. Предпоставките на музиката 171
24 април 1934 г.

31. Киселина, основа и сол 183
1 май 1934 г.

32. Трите геометрични фигури 203
8 май 1934 г.

33. Последният изпит 225
15 май 1934 г.

34. Общи погрешки и общи добродетели 251
29 май 1934 г.

35. Правилно пеене 276
5 юни 1934 г.

36. Прав и крив път 297
12 юни 1934 г.

37. Комплексни понятия 322
19 юни 1934 г.

38. Филмът на живота 344
3 юли 1934 г.

39. Мисъл, сила и любов 360
10 юли 1934 г.

40. Колко е по-добър Господ 379
17 юли 1934 г.

41. Стар и нов порядък 410
24 юли 1934 г.

42. Проводници 430
18 септември 1934 г.

ПОРЕДИЦА ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)
Окултни лекции. София, 1922.
Трите живота. Русе, 1922; София 1942 (нова редакция)

ВТОРА ГОДИНА (1922–1923)
Правила на окултната школа. Русе, 1923.

ТРЕТА ГОДИНА (1923–24)
Високият идеал, Русе, 1923–24.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924–25)
Абсолютната справедливост, Русе, 1927.

ПЕТА ГОДИНА (1925–26)
Козативни сили. София, 1930. Т. I.
Светлина на мисълта. София, 1930. Т. II.
Условия за разумния човек. София, 1930. Т. III.

ШЕСТА ГОДИНА (1926–27)
Отношение на простите истини към човека. София, 1933. Т. I.
Неразрешеното. София, 1933. Т. II.
Възможни постижения. София, 1944. Т. III.
Четирите кръга. София, 1944. Т. IV.

СЕДМА ГОДИНА (1927–28)
Великото и красивото. София. 1935. Т. I.
Малки и големи придобивки. София, 1936. Т. II.
Добри и лоши условия. София, 1937. Т. III.

ОСМА ГОДИНА (1928–29)
Ключът на живота. София, 1937. Т. I.
Смени в природата. София, 1938. Т. II.
Форми в природата. София, 1938. Т III.
Определени движения. София, 1938. Т. IV.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929–30)
Естествен ред на нещата. София, 1939. Т. I.
Степени на съзнанието. София, 1939. Т. II.
Доброто оръжие. София, 1939. Т. III.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930–31)
Божият глас. София, 1940. Т. I.
Просветено съзнание. София, 1940. Т. II.
Реалности и сенки. София, 1941. Т. III.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931–32)
Събуждане. София, 1944. Т. I.
Законът и любовта. София, 1946. Т II.
Начало на мъдростта. София, 1946. Т. II.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932–33)
Новата мисъл. София, 1947. Т. I.
Работа в природата. София, 1948. Т. II.
Трите посоки. София, 1948. Т. III.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933–34)
Неиздадени лекции.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934–35)
Ако говоря. София, 2003. Т. I.
Ако говоря. София, 2003. Т. II.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935–36)
Петте врати. София, 2002. Т. II.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936–37)
Запалена свещ. София, 1999.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937–38)
Божественият импулс. София, 1999.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938–39)
Славата Божия, Царството Божие и волята **Божия. София,** 1998. Т. I.
Силата на мисълта. София, 1998. Т. II.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939–40)
Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940–41)
Всеки ден по една добра мисъл. София, 1997. Т. I.
Прав път. София, 1997. Т. II.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941–41)
Буден ум и будно сърце. София, 1999. Т. I.
Великата възможност. София, 1999. Т. II.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942–43)
Фактори, закони, принципи. В.Търново, 2002. Т. I.
Фактори, закони, принципи. В.Търново, 2002. Т. II.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943–44)
Новият светилник. София, 1946.

Забележка: Просветният комитет решава да се издадат последните лекции от Младежкия и Общия окултен клас, Утринните слова и Неделните беседи, както и съборните беседи от Мърчаево през 1943–1944 г., по реда на изнасянето им, в три тома – „Заветът на любовта“.